Notă pentru arhivare digitală

Acest volum este pus la dispoziție în scop documentar, educațional și de conservare culturală.

Notă privind drepturile de autor

Drepturile de autor aparțin autorilor și deținătorilor legali. Dacă ești titularul drepturilor și consideri că materialul a fost publicat fără acord, te rugăm să ne contactezi pentru clarificare sau remediere.

Notă privind copia privată și utilizarea personală

Conform interpretărilor prezentate de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, structură a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene permit, în anumite condiții, realizarea unei copii a unei opere protejate pentru uz personal sau pentru cercul familiei și al prietenilor apropiați.

Această situație poate include și realizarea unei copii digitale a unei opere pe care utilizatorul o deține deja în mod legal (de exemplu în format tipărit), inclusiv prin descărcarea unei copii de pe Internet, cu condiția ca opera să fi fost făcută publică, ca utilizarea să nu afecteze exploatarea normală a operei și ca aceasta să nu prejudicieze titularul drepturilor.

Explicații detaliate pot fi consultate în documentul "Frequently

Asked Questions on Copyright" elaborat de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală (EUIPO):
https://tinyurl.com/ccdrocopy

Cerere de completări și corecturi

Dacă ai remarcat o eroare de scanare sau poți furniza informații documentate privind această ediție, ne poți transmite datele pentru actualizare.

COLIN FALCONER

TRIADA

PROLOG.

Berkeley, San Francisco.

Viața lui John Keelan, lumea și familia sa au fost spulberate la șase și trei minute, într-o seară de primăvara, la Berkeley.

Era în bucătărie și îi dădea să mănânce fetiței sale dintr-un castronaș cu piure de dovleac, pregătit de soția sa. Keelan știa că n-o să ia nici o îmbucătură, dar continua să încerce măcar. Anna era hotărâtă ca fiica ei să fie hrănită numai cu produse naturale, altă obsesie de-a ei, la fel ca tai chi și aromoterapia.

Dar el știa foarte bine că fetița, Caroline, n-o să se lase păcălită de culoarea piureului. Deși nu avea decât unsprezece luni, disprețuia deja budinca de ciocolata Heinz. Când Keelan îi duse linguriță la gură, își schimonosi fața durdulie și suflă în mâncare, împrăștiind-o peste mâna lui.

— Caroline, nu așa se poartă o fetiță cuminte cu tăticul ei, îi spuse el, când pistolarul pași pe trotuar.

Se întunecase și se aprinseseră luminile pe strada din cartierul în care locuiau. Pe ferestre, acolo unde oamenii nu trăseseră încă perdelele pentru seară, se zărea sclipirea albăstruie, fantomatică, a televizoarelor. Începuse ploaia și ramurile copacilor băteau în geamuri, acoperind zgomotul pașilor care înaintau prin tufișuri.

— Uite ce este, știu că este o mâncare scârboasă. Dar mămica a pregătit-o special pentru tine. Hai să-i facem o bucurie, O. K.?

Caroline îl lăsă să-i ducă linguriță la gură, dar își încleștă bărbia. Și, în ultimul moment, inspiră adânc și suflă. Buzele ei strânse semănau cu o zmeură și dovleacul se răspândi pe scaun, podea și cămașa lui Keelan.

— Poftim, uite ce-ai făcut!

În timp ce își ștergea la chiuvetă dovleacul de pe cămașă, Caroline întinsese piureul pe tavă și apoi își șterse mâinile în păr. În momentul acela, lui Keelan i se păru că aude pe cineva înaintând pe potecă. Caroline scoase un strigăt. Se lovise în ochi cu degetul.

Keelan o luă în brațe, s-o mângâie. Când se liniști, o puse la loc pe scaun. Se uită la cămașă. Era de culoarea dovleacului. Nu ajungeau la nici un rezultat.

— Anna, nu-i place dovleacul, zău așa, strigă el, prin ușa deschisă.

— Nici măcar n-ai încercat.

— Vrea să-și cheme avocatul.

— Nu ar fi în interesul ei. Și nici într-al tău. Ceea ce nu mănâncă ea, o să primești tu, la ceai.

Keelan își privi fiica.

— Ai auzit? Ei bine, ai de gând să fii înțelegătoare sau vrei să ne supărăm?

Caroline se concentră și trase un pârț. Keelan puse jos castronașul.

— Hei, ce-ai zice să-ți tom piureul direct în chiloței, ca să fim amândoi fericiți?

Arma era un Smith & Wesson Magnum 38, cu amortizor, încărcat cu șase gloanțe super-vel, care explodau în corpul victimei. Nu era arma proprie a asasinului. Fusese obținută special pentru el, cu două săptămâni în urmă – furată dintr-un magazin din San Diego. Numărul ei de serie fusese scos și nu putea fi identificată.

Keelan gustă din piureul de dovleac, să-i demonstreze fiicei sale că era comestibil.

— Uite, este grozav. Vezi? Știu că pare oribil, dar nu este. Ai încredere în mine.

Ridică lingurița.

Asasinul se opri lângă casă. Scoase o pereche de mănuși negre din buzunarul jachetei sale cu fermoar și le băgă pe mâini. Apoi își încheie jacheta, scoase revolverul prins în talia jeanș-ilor și înșurubă amortizorul în capătul țevii.

Pe urmă, înaintă spre fereastra de la bucătărie.

Keelan încerca s-o convingă pe Caroline că linguriţa era un aeroplan. Făcu două rotocoale şi apoi ateriză. În ultimul moment, Caroline întoarse capul şi piureul de dovleac i se prelinse pe gât. Keelan trânti linguriţa în castron, disperat.

— Anna, nu-i place dovleacul, nu înţelegi?

— Încearcă să-i dai nişte banană pisată.

Keelan se ridică. Văzuse o umbră la fereastra bucătăriei.

Răsună o împuşcătură, sticla se făcu ţăndări şi castronul căzu pe podea. Keelan încercă să se arunce peste Caroline. Dar picioarele nu-l ascultau şi o luă înainte. Auzi a doua împuşcătură, un zgomot înfundat, ca un dop de şampanie şi, o parte din el – poliţistul profesionist – recunoscu sunetul.

Se lovi de perete. Avea sânge pe palmă. Îşi dădu seama că fusese împuşcat. Se uită înapoi, la Caroline. Râdea.

Credea că se juca cu ea.

O văzu pe Anna în pragul uşii. Avea ochii mari de groază şi gura căscată. Probabil că încercase să strige ceva sau era prea uluită. Încercă să-i spună să iasă din bucătărie, s-o înşface pe Caroline şi să fugă, dar îl săgeta durerea. Era ca şi când cineva i-ar fi înfipt o furculiţă sub coaste. Se năpusti înainte, căzu pe covorul din hol şi îşi duse genunchii la piept, să-şi înăbuşe durerea. O auzi pe Anna ţipând, un strigăt ascuţit, care-i păru un ecou din altă lume.

Dar nu mai auzi celelalte patru împuşcături. Durerea îl făcuse să vomite şi, când trecu primul spasm, se făcu totul alb în jurul lui, încât închise ochii să şi-i ferească de sclipirea ciudată. Nu mai auzea şi nici nu mai vedea, atras dincolo de hotarele lumii.

* * *

Niciunul din vecinii lui John Keelan nu-şi amintea să fi auzit împuşcăturile sau să fi văzut pe cineva fugind din casă. Dar auziseră ţipetele Annei şi chemaseră imediat poliţia. O maşină de patrulare aflată în apropiere apăru peste două minute. Când cei doi poliţişti în uniformă nu primiră nici un răspuns la sonerie, alergară în spatele casei. Peste câteva clipe, unul din ei se întoarse în grabă la maşină, solicitând întăriri şi o ambulanţă.

Keelan plutea într-o ceață fantomatică. Își amintea că fusese așezat într-o mașină și auzise o sirenă undeva, în depărtare. Mișcarea vehiculului îi provoca o durere cumplită. Avea o mască pe față și mirosea puternic a plastic. Simți șuvoiul rece al gazului în nări. Era oxigen, își dădu seama, semiconștient. De câte ori privise acest ritual executat asupra altei epave umane?

De câteva ori încercase să vorbească, dar nu auzea sunetul propriei sale voci. De fiecare dată când clipea, lumea părea să dispară. Deodată, se trezi pe o masă de operație, cu niște lumini fluorescente care-i băteau direct în față. Un doctor îi tăia pantalonii și striga instrucțiuni. Figuri în halate verzi pluteau pe lângă el, distorsionate de lumina orbitoare. O sticlă era suspendată deasupra capului său și un tub intravenos ducea de la sticlă la o venă din brațul său. Cifre roșii pulsau pe un aparat pus lângă capul lui. Cineva îl întreba dacă-l durea.

Dar lui nu-i păsa de durere. Nu se gândea decât la Anna și la Caroline.

Gloanțele nu parcurg o traiectorie dreaptă în corpul uman. Vârful perforează țesuturile și organele pe care le întâlnește, ricoșând în cavitățile corpului ca o minge de ping-pong. Glontele care l-a lovit pe John Keelan a pătruns imediat deasupra buricului, i-a distrus o parte din ficat, a urmat conturul cutiei sale toracice și s-a oprit lângă coloana vertebrală. Hemoragia masivă provocată de această rană a necesitat o perfuzie urgentă de doisprezece litri de plasmă. I s-a oprit pulsul de două ori în timpul operației și a trebuit reanimat. Un preot a fost chemat să-i dea ultima împărtășanie în rezerva lui.

Chirurgii i-au tăiat nouă centimetri din intestinul subțire și și-a pierdut 15% din funcția ficatului. A stat în comă timp de cinci zile. Și-a recăpătat cunoștința în ziua înmormântării Annei și a Carolinei.

A stat nouăzeci și șapte de zile în spital și a slăbit douăzeci de kilograme.

Dar, peste nouă luni și jumătate era acolo, în sala de

tribunal, când fiul omului care ordonase să fie executat era judecat pentru acuzațiile aduse în urma anchetei Title III. Ascultă cum judecătorul spunea că investigația violase drepturile acuzatului, conform celui de-al Patrulea Amendament și, prin urmare, procesul nu-și avea rostul.

Omul fu scos din sală înconjurat de avocații săi bine plătiți și de consilieri, pentru a-l feri de asaltul ziariștilor. Keelan rămase în urmă, privind împietrit. După un timp își dădu seama că cineva stătea la capătul șirului de bănci și-l studia. Își ridică privirile.

Era el. Purta un costum italienesc, gri-pearl, și pe cravata sa sclipea un ac cu un diamant în vârf. Fața frumoasă și bronzată era încruntată într-o expresie de sincer regret.

— Îmi pare rău, John, a spus el și i-a întins mâna. Fără resentimente, da?

PARTEA ÎNTÂI.

Avem tot respectul pentru persoanele care împărtășesc principii religioase stricte, dar, din păcate, oamenii foarte pioși nu sunt potriviți pentru comerțul cu droguri.

James Matheson cofondator al „Jardine Matheson”

Hong Kong.

Șalanda era luminată de două lămpi palide, verzi la pupă și roșii la babord, și de sclipirea întunecată din cabină. Alt vas, mai mare, plutea spre el, afișându-și doar luminile de navigație. La mai puțin de-o milă depărtare, valurile Mării Chinei de Sud se loveau de stânci nevăzute.

Nava Chung Yang se îndreptase spre punctul ei de întâlnire, în afara apelor teritoriale chinezești și de Hong Kong, la adăpostul unei spinări de stânci nelocuite, cunoscută sub numele de insula Fatchui. Acum, după ce se executase transferul, Li Kam-chuen ordonă echipajului său să ridice ancora și se îndreptară spre nord, către insulele Soko și granița cu Hong Kong.

Bătrânul hârâi zgomotos să înspăimânte Zeul Otrăvii și scuipă o flegmă pe punte. Se rugă ca în noaptea aceasta, Chi Kung, zeul norocului să stea pe umerii săi. În cală, sub picioarele sale, se aflau două sute de kilograme de praf alb din

Burma. Livrate în siguranță la Hong Kong, valorau pentru Li un milion de dolari Hong Kong, destul pentru ca acest pescar bătrân să-și trimită amândoi fiii la studii în America.

Vântul agita marea. Noaptea era neagră ca măruntaiele unui urs. Nici măcar o lună argintie. La câteva mile de port se afla marele estuar Pearl River, în care sclipeau în beznă luminile vaselor mari. Fie ca toți zeii să-l ajute în această noapte! Nu mai avea nevoie decât de un singur drum. Apoi își va vinde șalanda și își va petrece restul zilelor jucând zaruri în templu, cu bani și respect suficienți cât pentru zece vieți!

Sus, pe puntea vechiului vas, Li se desprinse pentru o clipă de cârmă, să-și sufle nasul. Se uită la ceas. Cu puțin noroc, vor ajunge în portul Aberdeen, înainte de ivirea zorilor, cu restul flotei de pescuit și.

Auzi ceva la pupa.

Dew neh loh moh!

Își ciuli urechile să distingă ceva peste uruitul motoarelor. Ochii lui scrutau bezna. Nimic. Doar vuietul îndepărtat al valurilor sparte de țărm și trăncănelile echipajului său.

Imaginația îi juca feste.

Își aprinse o țigară.

Un val înalt ridică vasul ca spinarea curbată a unui balaur trecând pe sub ei. Se cutremură.

Acum ocoleau insula, care se profila pe cerul întunecat. Li simți deodată un gol în stomac. Strămoșii săi îi șopteau că ceva nu era în regulă.

Același sunet din nou, uruitul unui motor, doar pentru o clipă și apoi se pierdu în vânt. Scrută orizontul, încercând să identifice direcția sunetului.

Nimic. Parcă ai fi o babă, se gândi el. Visezi balauri într-o farfurie cu tăiței!

Apoi din nou.

De data aceasta auziră și membrii echipajului său. Fratele și cumnatul său veniră pe punte.

— Ce este? Îl întrebă fratele mai mic.

Li clătină din cap. Nu putea fi o șalupă de poliție în afara apelor teritoriale sudice. Poate că era marina chinezească.

Nenorociții ăia nu erau altceva decât niște pirați.

— Să scăpăm de praful alb? Îl întrebă fratele mai mic.

Li ezită. Heroina numărul patru fusese ambalată în pungi impermeabile care pluteau. Cu ajutorul acestei invenții, se puteau întoarce peste câteva zile să-și culeagă marfa.

Dacă nu se pierdea pe mare.

— Stai, îi spuse Li.

La urma urmei, judecând după sunetul motorului, se afla la cel puțin o milă depărtare.

Mai era timp.

În beznă, sesizară silueta șalandei înainte s-o vadă bine. Era înconjurată de o duhoare de pește mort, care plutea în jurul ei ca o ceață.

Carena din aluminiu fusese vopsită în negru, așa că rămâneau invizibili în beznă. Înaintau pe suprafața apei, în ambarcațiunea micuță, propulsata de cinci motoare de 275 cai putere.

În cabină erau patru bărbați, îmbrăcați la fel, în costume negre, impermeabile și căciuli. Unul stătea la cârmă, alți doi pregăteau o mitralieră grea, Browning, de calibrul cincizeci, montată pe punte, și ultimul dintre ei orienta un reflector spre umbra care plutea înaintea lor, pe mare.

— Acum! striga el.

— Ce ne facem?

Li știa că ezitase prea mult timp. Nu era o șalupă de patrulare chinezească, ci o barcă piraterească foarte rapidă! Blestemați să fie toți zeii, mari și mici laolaltă!

— Adu praful alb! Îi strigă fratelui său.

Își dădu seama că avea un glas îngrozit.

Deodată fură orbiți. Vasul Chung Yang fu scăldat într-o lumină albă și răpăiturile răsunară deasupra capetelor lor. Își auzi fratele mai tânăr urlând disperat.

Gloanțele se înfigeau în metal. Simți urina caldă, curgându-i pe cracul stâng al pantalonului. Acum era prea târziu să salveze praful alb. Auzi uruitul motoarelor exterioare aproape de vasul lui.

Fie ca toți zeii să-și reverse excrementele în capul celui care

a inventat motoarele exterioare.

Browning-ul își făcuse treaba. Plutind pe valuri în partea din față a ambarcațiunii, cele două figuri învești mântate în negru de lângă mitralieră nu-și aleseseră nici o țintă anume. Zgomotul armei, câteva rafale vor fi de ajuns să îngrozească echipajul și să le câștige supunerea, când o să vină peste ei.

Ajunseră lângă vas în mai puțin de treizeci de secunde. Cârmaciul opri motoarele și se pregăti pentru abordaj. Unul din bărbații de la mitralieră aruncă o gheară pe puntea trawler-ului pescăresc, își atârnă pe umăr un AK-47 chinezesc și începu să se cațere.

Al doilea mitralior scoase un pistol Black Star de calibrul 54 din haina cu fermoar, îl armă și îl urmă pe camaradul său.

Acțiunea începuse.

Omul cu pușca pe umăr cercetă puntea cu o lanternă cu halogen; văzu scara din metal care ducea în cală și o luă la fugă. Îl găsi pe bătrânul căpitan întins pe punte. Când îl văzu, Li ridică mâinile, implorându-i mila în engleză și cantoneză.

Cumnatul lui Li se târî către scară. Degetele lui erau la câțiva centimetri de locul unde Li pusese o pungă de plastic cu niște rachete vechi de semnalizare și un topor. Mitraliorul lansă un avertisment, se năpusti și-l lovi de două ori cu patul puștii sale AK-47.

— Spune-i echipajului să transporte praful alb în barca noastră, îi spuse bărbatul lui Li, în cantoneză.

— Suntem niște bieți pescari, zise Li, repetând discursul pe care-l exersase de atâtea ori. Nu știu ce vrei să spui.

Îi aruncă o privire cumnatului său. Zăcea pe spate, cu nasul spart. Ce barbari!

Pistolarul fixă trăgaciul puștii în poziția foc-cu-foc și înfipse țeava în genunchiul drept al lui Li.

— Spune echipajului să descarce imediat praful alb, dacă nu vrei să te ciuruiesc. Voi începe cu genunchiul drept.

Erau șase containere acoperite cu o husă. Le desfăcură din ambalajul lor. Conțineau sute de pungulițe sigilate de „Double U-0 globe numărul patru”, care fură aruncate în ambarcațiunea lor. Cei doi mitraliori descoperiră alt

container: înăuntru, în loc de pachețelele de heroină, erau câteva plicuri de morfină albă, înfășurate în plastic gros, care luară același drum.

Operațiunea dură mai puțin de treizeci de minute.

Când terminară de încărcat, Li și oamenii săi fură mânați în cabină. Lanterna se stinse. Se auzi o singură împușcătură, asurzitoare în spațiul îngust, și zăngănitul sticlei sparte. Trăseseră în lampa de la bord.

Li se aștepta să moară.

— Spune-i mulțumesc lui Eddie Lau The Ox1 strigă unul din pistolari.

Peste câteva clipe, Li auzi uruitul motoarelor. Alergă pe punte și văzu barca îndepărtându-se.

Pierduse două sute de kilograme de heroină rafinată. Ce-o să spună Companiei?

Hong Kong.

Era o după-amiază caldă de aprilie. În acest anotimp al anului, la Hong Kong, musonul cald sudic se întâlnește cu musonul mai rece de iarnă și atmosfera devine apăsătoare și umedă, așternându-se deasupra peninsulei ca o pătură sufocantă și astupând Vârful Victoria cu o perdea groasă de nori.

Madeleine Lacey era blocată în trafic în timp ce se îndrepta către vest, pe Lockhart Road, în drum spre circa de poliție Wanchai unde se afla micuțul ei birou, la etajul al doilea. În fața ei, edificiul impunător al Bank of China dispăruse în ceață, ascunzând cele două „bețigașe” de pe acoperișul ei. Un semn rău, spuneau chinezii. Ca tămâia într-o urnă. Semnul taoist al morții. Parca și mai sinistru după măcelul din piața Tien-An-Men.

Lângă ea, pe scaunul din față, sergentul Brian Kwok își curăța dinții cu o scobitoare, în maniera tipică chinezească, ținând bețișorul în mâna stângă și acoperindu-și gura cu cea dreaptă.

Se întorceau din apartamentul unui chelner, din Causeway Bay, care fusese atacat în timp ce ieșea din restaurantul unde lucra, la Jardine's Crescent. Cu o săptămână înainte, fusese

ciopârțit cu satârele, în miezul zilei, în fața a zeci de martori. Secția care se ocupa de crimele organizate și triade nu fusese alertată decât peste o oră, când se primise un telefon de la Spitalul Adventist din Subbs Road.

Omul era grav rănit. Agresorii săi îi tăiaseră aproape toți mușchii spatelui. Dar refuzase să-i identifice sau măcar să-i descrie, iar acum se externase din spital.

Când îl vizitaseră în apartamentul său micuț, îl găsiră întins în pat, incapabil să se miște. Soția lui le deschisese ușa. Lacey bănuia că acesta n-o să-și mai poată folosi niciodată brațele și își va petrece restul vieții schilodit, dovadă a puterii triadei care-l distrusese.

Dar ar fi putut totuși să vorbească.

Fie era prea speriat, fie era el însuși membru al triadei, iar codul lor de disciplină insista asupra păstrării tăcerii până la moarte. Dacă acesta era cazul și omul era un membru inițiat al altei triade, atunci va fi răzbunat, mai mult ca sigur. Dar nu de o instanță judecătorească.

Ar fi trebuit să fie deprimată, dar Lacey trăise toată viața ei la Hong Kong și se obișnuise cu aceasta meserie.

Telefonul de la bordul mașinii prinse viață. Brian Kwok ridică receptorul și i-l dădu. Era șeful lor, Tyler.

— Lace? ești în Causeway Bay?

— La semaforul din Percival Street.

— Am fost anunțați că cineva a fost măcelărit în Hennessey Road. La clubul Wanchai Mah-jongg. Știi unde este?

— Mă îndrept într-acolo.

— O să te întâlnești cu Peter Ong și David Poon.

Închise.

Lacey aprinse farurile și când lumina semaforului se schimbă, o luă la stânga, pe strada Percival. Își croia drum printre taxiuri și camioane, știind că de fapt era practic inutil. Toți din Hong Kong conduceau ca nebunii.

Ambulanța parcată blocase aleea din Hennessey Road și nu se mai mișca nimic. Lacey și Brian Kwok își lăsară mașina la patru sute de metri depărtare, înghesuită între un taxi și un camion și alergară restul drumului. Când ajunseră la locul

faptei, doi jandarmi chinezi în haine galbene reflectorizante încercau să țină departe curioșii. Majoritatea, observă Lacey cu acreală, erau turiști cu aparate de fotografiat. Lacey își arătă legitimația și își croi drum prin mulțime, împreuna cu Kwok.

Personalul ambulanței băga omul zdrobit în mașină. Îi scoseseră cămașa și îi bandajaseră rănile cele mai grave. Avea de asemenea un garou la brațul stâng, cu ora la care fusese aplicat, „13.32”, scrisă pe fruntea bărbatului, cu creion negru. Capul și bustul îi erau pline de sânge care cursese pe jos, mânjind ambulanța. Unul din detectivii veterani din CID îi spusese lui Lacey odată că un om avea în medie șase litri de sânge. Atât de mult, încât ți-ar fi ajuns să vopsești pereții apartamentului de două ori și tot ți-ar mai fi rămas pentru ușă.

Bărbatul tremura pe targă, de parcă i-ar fi fost frig. Semn rău. Era în stare de șoc.

Lacey întinse legitimația.

— Ce face? se interesă ea.

— Șoc hemoragic. Tăieturi grave la cap, umeri și brațe, probabil artera de la brațul drept este tăiată. Nu i-a mai rămas cine știe ce.

Lacey se uită în jur. Unul din polițiștii în uniformă încerca să țină mulțimea de-o parte, iar partenerul său era în spatele ei și împingea curioșii. Era tânăr și purta ochelari cu lentile groase și rame negre.

— Vreun martor? Îl întrebă ea, în cantoneză.

— Nimeni n-a văzut nimic. Oamenii aceștia spun că au auzit sirenele și au venit pur și simplu să se uite. Sunt foarte șocați și vor să știe ce avem de gând.

— Ai ajuns primul la locul faptei?

— Da, doamnă inspector.

— Victima a spus ceva?

Polițistul clătină din cap.

— Acolo l-ați găsit?

O baltă de sânge pe trotuar marca locul unde victima pierduse doi sau trei litri din lichidul vital.

— Avea vreun act la el?

Tânărul polițist îi dădu buletinul de identitate. Li Kam-chuen G 160616. Șaptezeci și trei de ani.

— Am găsit și asta în buzunarul lui.

Era o bucățică de hârtie scrisă cu caractere chinezești cu cerneală neagră. Lacey i-o dădu lui Brian Kwok să-i traducă.

— Este în chin de la unul din temple.

— Ce spune?

— Vei fi foarte norocos și vei apuca să-ți încărunțească barba."

Lacey auzi vaietul altor sirene de poliție, îndreptându-se spre club. Trebuia să încercuiască zona. Spre uimirea ei, văzu amprenta unui picior într-una din bălțile de sânge. A cui o fi, a agresorului sau a unui gură-cască?

Se întoarse spre Brian Kwok.

— Du-te cu el, îi spuse ea, înregistrează tot ce spune. Ia-i hainele.

Kwok sări în spatele ambulanței, care porni cu girofarul aprins. Lacey se uită la urmă. Era mult mai simplu când victimele erau agresate într-un spațiu închis. Presupunea ca nu prea o să aibă ce alege din amprentă.

Își înălță ochii spre cer. Începuse să plouă.

În după-amiaza aceea de sâmbătă, secția de accidentați a Spitalului Adventist din Hong Kong nu ducea lipsă de răniți. Fusese încă un accident de mașină în Aberdeen Tunnel și un bărbat fusese înjunghiat în urma unei discuții, în bucătăria unui restaurant dimsum, din Happy Valley.

Când Lacey ajunse la spital, găsi doctorul și două asistente într-o sală, lucrând rapid și eficient asupra trupului întins pe spate al victimei. Corpul era plin de sânge închegat și cheaguri negre i se încâlciseră în păr. Numerele scrise de personalul ambulanței pe fruntea sa ieșeau în evidență pe pielea albă, cadaverică. Un tub intravenos îl hrănea artificial, un aparat digital îi afișa pulsul și tensiunea sistolică și diastolică; pe piept avea prinse niște fire care-l conectau la un electrocardiograf. O asistentă stătea la capul lui Li și-i făcea vânt cu o pungă Laerdal.

Brian Kwok se așezase într-o parte, ținând resturile tricoului și vesta pe care personalul ambulanței le tăiaseră de pe corpul victimei, în drum spre spital. Acum le sigilase într-o pungă curată de plastic.

Lacey, egoistă, dorea ca omul să trăiască. Furtuna care se abătuse la cinci minute după plecarea ambulanței șterse orice urmă și nu exista nici un martor. Dacă bărbatul murea, aveau puține șanse să rezolve cazul.

Brian Kwok o salută din cap și-i dădu agenda. Schițase repede rănile omului de pe față și de pe spate. Avea mai mult de douăzeci și cinci de tăieturi.

Doctorul încerca să coasă artera de la braț. Simon Chan. Îl cunoscuse cu altă ocazie, asemănătoare. Își ridică privirile spre ea.

— Va supraviețui? murmură Lacey.

Simon Chan se încruntă și clătină din cap.

— Dacă ar alerga la curse, n-aș paria pe el, îi răspunse doctorul.

Dar, cinci ore mai târziu, pariul era încă valabil.

Lacey se întorsese la Secția de Poliție Wanchai să-și scrie raportul și, când se înapoiase la spital, fu surprinsă să afle că Li Kam-chuen era încă în viață. Intervenția chirurgicală de urgență durase aproape două ore și Chan făcuse o sută douăzeci și trei de cusături în rănile de pe capul, gâtul și spatele lui Li. Cea mai gravă era artera tăiată, pe care Chan o reparase, dar nu excludea posibilitatea ca Li să-și piardă brațul. Fusese transferat din sala de operație la reanimare.

— Este sub efectul anesteziei, îi spuse Chan. Îți dau două minute.

Li zăcea pe-o parte, cu capul înfășurat în bandaje, la fel ca brațul stâng, agățat într-o fașă. Tuburi de oxigen și catetere intravenoase ieșeau din nas, brațe și pântece; alte fire conectau aparatele care monitorizau semnalele sale vitale.

Lacey se aplecă și-i murmură la ureche, în cantoneză:

— Mă auzi, bunicule?

— Mamă? zise bătrânul, cu ochii sclipind sticloși.

Chan zâmbi și-i spuse în engleză.

— Prea multe nopți nedormite, domnișoară Lacey. Nu face bine la ten.

Fata se apropie, strâmbându-se din pricina mirosului familiar de anestezic și sudoare.

— Sunt inspector Madeleine Lacey, de la Serious Crimes Squad2. Poți să-mi spui cine ți-a făcut asta?

Omul bolborosi un nume, dar Lacey nu reuși să-l înțeleagă.

— Cine te-a atacat? Repetă ea.

— Eddie Nebunul, zise bătrânul. Trei oameni. Dar eu. Nu-l știu. Decât pe Eddie Nebunul.

Lacey simți un gol în stomac.

— De ce?

— Băut.

— Ce?

— Mama. Pahar cu apă.

Simon Chan clătină din cap.

— De ce Eddie Nebunul ți-a făcut așa ceva?

— De ce, bunicule?

— Pirații comandă porturile parfumate, noaptea.

— Ce?

— Sunt puști. În beznă.

Chan o bătu pe spate și înălță din umeri. Era puțin probabil că va reuși să obțină mai multe amănunte.

— Știi la cine se referă? murmură Chan.

Lacey încuviință din cap.

— Eddie Nebunul, așa cum i se spune în jargonul polițienesc, este o cunoștință veche.

— Oh!

— Încearcă să-l ții în viață, îi spuse ea.

Chan îi zâmbi sfidător.

— Da, ne străduim.

Era, așa cum lui Lacey îi plăcea să spună tuturor care voiau s-o asculte, o slujbă de la nouă la cinci. Adică de la nouă seara, până la cinci dimineața.

Se făcuse aproape unsprezece când se întoarse la sediul poliției din Gloucester Road. Tyler, care conducea brigada, era încă la birou, privind suspicios cuvintele dactilografiate la

mașina sa electrică. Nu avea încredere în mașinile de scris și în birocrație.

O pizza mare de la Pizza Hut trona pe biroul său. Porecla chinezească a lui Tyler, în traducere liberă, se referea la gusturile sale culinare.

— Ai revenit la o hrană sănătoasă, îi spuse Lacey, sprijinindu-se de ușă.

Tyler avea gura plină. Îi făcu semn să se așeze. Lacey își trânti geanta pe birou și se instală pe un scaun. Tyler o privea din colțul ochilor. Înghițea cu noduri.

— Ai primit cazul din Hennessey Road.

— Exact.

Dă-i drumul, întreabă-mă, își spuse Lacey.

— Cum a mers?

— Tocmai am emis un mandat de arestare, zise ea, încercând să pară cât mai indiferentă cu putință.

Tyler își aruncă pe gât încă o bucată de pizza și continuă să dactilografieze.

Ticălosul.

— Doar unul? zise el, apăsând cu o grijă exagerată pe litera Q.

— Martin, nu am nici un martor și nici o dovadă fizică. Ce vrei?

— Sânge, zise el.

— De asta nu ducem lipsă.

Tyler se uită la ceas și se desprinse de lângă mașină, frecându-se la ochi cu degetul arătător.

— Mandatul ăsta, este cineva pe care-l cunosc?

Lacey făcu pe neștiutoarea și se uită în agendă.

— Lau Hsu-shui. Îți spune ceva?

— Eddie Nebunul?

Lau Hsu-shui – Eddie Lau sau, mai obișnuit, Eddie Nebunul – se bucura de oarecare notorietate în colonia Hong Kong, la cei douăzeci și nouă de ani ai săi. La o cercetare mai superficială, părea un om de afaceri onest, deși cam excentric; avea cinci restaurante în Kowloon și Victoria și un apartament în Mid-levels.

Dar, la OCTB, avea un dosar gros de șase centimetri. Numele lui era asociat în permanență jocurilor de noroc, excrocheriilor și comerțului cu droguri în Wanchai și Mongkok, iar acum se credea că obținuse rangul de Red Pole3 426 în triada Wo Sing Wo, una dintre cele mai extinse organizații criminale din Hong Kong. Dar până acum nu avuseseră nici o dovada împotriva lui, pe care s-o poată folosi într-o sală de tribunal.

— Cu ce îl ai la mână, Lacey? O întreba Tyler.

— Victima l-a divulgat la spital.

Tyler se arătă neîncrezător.

— A murit?

Lacey clătină din cap.

— Era încă în viață când am plecat.

Tyler luă o bucată de șuncă din pizza și o examină atent, ca și când ar fi fost o piatră prețioasă.

— Noroc!

— Știu la ce te gândești, zise ea.

Tyler înghiți șunca și reveni la mașina de scris. Se zgâi la tastatură, căutând litera U.

— Atunci taci din gură, zise el, pătând foile albe cu o bucățică de șuncă.

Lacey ieși.

— O să retracteze! strigă Tyler după ea.

Bărbatul stătea în biroul ei, uitându-se la o planșă. Părea obosit, șifonat și costumul atârna pe el ca un sac. Și fuma! În biroul ei! Chiar lângă afișul cu litere roșii agățat pe perete, pe care scria „Fumatul interzis”.

— Știi să citești? Îl întrebă ea.

Își ridică privirile, absent. Mai văzuse ochi ca aceștia, duri și goi pe fețele puștilor de șaisprezece ani din triade.

— Sigur, zise el, vrei să te ajut cu ceva?

Avea accent american și o voce plină, lenește.

Lacey făcu semn spre afiș.

— Deci, de aceea n-am găsit scrumiere, nu-i așa? O întrebă el.

— Lasă-mă să ghicesc. Ești Marlboro-Man?

Aruncă țigara la coș.

— Mă numesc Keelan. John Keelan. Mă ocup de prevenirea incendiilor! ești secretara lui Lacey?

— Sunt inspector Lacey.

Zâmbi.

— Știu, minți el.

Își aruncă geanta pe birou și făcu un pas înainte.

— Ieși afară.

Dave McReadie intră pe ușă cu două cești de plastic cu cafea neagră. Și sesiză imediat atmosfera din încăpere.

— Văd că l-ai cunoscut pe John, zise el.

McReadie era șeful Biroului de Narcotice. Prezența lui îi confirma bănuiala în privința lui Keelan.

— DEA? Îl întrebă ea.

— Plecat de-o săptămână din San Francisco.

Lacey se trânti pe scaun. Biroul mirosea a fum stătut de țigară.

— Cumpăra Winston fără taxe vamale sau are vreo treabă pe aici?

Keelan luă cafeaua de la McReadie și se așeză.

— N-am vrut să te ofensez, inspector Lacey. Însă pur și simplu n-am văzut afișul.

— Să nu încerci cumva să ne ajuți la filaj, dacă ești lipsit complet de simțul observației.

— Prima impresie n-a fost prea bună, nu-i așa?

Îi zâmbi sfârșit lui McReadie și apoi, pentru o clipă, păru că se gândește la altceva. Lacey observă aceeași privire rătăcită în ochii lui, ca atunci când intrase.

Se întoarse spre McReadie.

— Cu ce pot să te ajut, Mac?

— Pe John îl interesează pescarul tău.

— Care pescar?

— Tipul care a fost atacat ieri după-amiază în Hennessey Road.

Lacey se aplecă înainte.

— De ce te interesează, domnule Keelan?

— Biroul nostru din Bangkok ne-a transmis numele lui, acum

două zile. Avem informații serioase că este implicat în traficul cu heroină numărul patru în SUA.

Lacey îl studie. Dacă s-ar bărbieri mai atent și și-ar călca bine cămașa de dimineață, ar arăta mai mult a polițist și nu a vânzător ambulant. Își revizui prima impresie; în jur de 32, nu 42 de ani. Hainele neglijente îl făceau să pară mai bătrân. Și, din când în când, îi apărea o sclipire inteligentă în priviri, când nu se uita în gol.

— Pot să te întreb de unde ai aceste informații și ce anume vrei să discuți cu domnul Li?

— Bangkok-ul nu-și deconspiră spionii. Este o procedură standard. Ne-au dat numele lui Li și au spus că era un om de legătură pentru proprietarii tailandezi de șalande, care aduc heroină numărul patru de la Bangkok și o transferă în apele teritoriale ale Hong Kong-ului. Ne-au informat de asemenea că rețeaua era organizată de un tip pe nume Eddie Lau Nebunul.

Lacey îl privi mirată.

— Cine?

— Eddie Lau, zise Keelan, îl cunoști?

Lacey se aplecă peste birou.

— Ce mai știi despre acest om?

Keelan clătină din cap.

— Nimic în plus.

McReadie presimțea ce avea să urmeze.

— La ce. Începu el, dar Lacey îl amuți dintr-o privire.

— Poți să-mi scrii cum îl cheamă? îl întrebă ea pe Keelan.

Americanul se arătă mirat.

— Să-l scriu?

— Da, scrie numele omului pe care-l cauți.

— Eddie Lau?

Încuviință din cap.

Keelan scrise „Eddie Lau” pe o bucată de hârtie și i-o dădu. Fata o mototoli și o aruncă la coș, fără să se uite la ea.

— Care este poanta, mă rog? zise Keelan.

— Știi câte prenume chinezești există? îl întrebă Lacey.

— N-am la mine o carte de telefoane, inspectore.

— Rasa chinezească este cunoscuta drept lao pai hsing,

Vechile o Sută de Nume. De fapt, sunt mai mult de o sută de prenume. În jur de patru sute șaptezeci și două. Asta la o populație de aproximativ un miliard de chinezi. Un sfert din populația lumii cu mai puțin de cinci sute de prenume și tu vii aici să-mi ceri să găsesc pe un oarecare Eddie Lau.

— Nu te-am întrebat dacă-l cunoști personal.

Lacey se făcu că nu aude.

— Vezi, domnule Keelan, englezind un nume chinezesc, l-au făcut inteligibil. De exemplu, cineva cu prenumele Ng, poate fi scris Eng, Ong sau chiar Ing. Și aceasta este doar una din probleme. Deși limba scrisă este aceeași, cea vorbita variază de la regiune la regiune. De exemplu, același domn Ng, poate merge la Peking, unde devine domnul Wu.

— Am priceput.

— N-ai cum, pentru că sunt doar câteva noțiuni generale. Fiecare chinez are cinci sau șase nume; cel de lapte, din perioada prunciei, cel adevărat din copilărie, cel de la școală, cel din afaceri, numele de căsătorie și porecla. Și, dacă este delincvent, poate avea multe altele. De aceea, la Hong Kong este obligatoriu ca fiecare locuitor de peste șaisprezece ani să poarte asupra lui buletinul de identitate cu fotografia și numărul triplu C.

— Triplu C?

— Codul Comercial Chinez. Datorită naturii ideografice a chinezei scrise, fiecare caracter formează o imagine, mai degrabă decât un sunet, ca în alfabetul vestic. Numărul triplu C poate fi stabilit scriind un nume cu caractere chinezești și este aproape la fel de unic pentru un chinez ca o amprentă. De aceea, dacă vrei să căutăm pe cineva, trebuie să ne dai numele persoanei, scris în chineză. Altfel, daca insiști, voi aresta pe toți Eddie Lau din Hong Kong și-i voi trimite pe cheltuiala ta în Statele Unite, la bordul unui 747.

Se făcu liniște.

— Nu-ți plac fumătorii, nu-i așa? zise Keelan.

McReadie interveni.

— Hai, Lace, spune-i de Eddie Lau.

— De unde știe că vorbim despre aceeași persoană?

McReadie ridică din umeri.

— Cred că sorții sunt în favoarea noastră.

— Deci cunoști un Eddie Lau? zise Keelan.

— Ca să-ți repet vorbele, domnule Keelan, nu-l cunosc personal.

— Mă rog, dar ai putea să ne spui ce știi despre el?

— Numele lui adevărat este Lau Hsu-shui. Este cunoscut pe străzi drept Eddie Nebunul. Avem un dosar gros despre el, dar ultima condamnare a fost în 1984, când a primit trei luni cu suspendare pentru atac deosebit de grav. Este un gangster puternic, bine plasat, asociat cu Wo Sing Wo. Am putea, dacă te interesează să afli, să emitem un mandat de arestare pentru el. Domnul Li a declarat că este unul din oamenii care l-au ciopârțit.

— Ciopârțit? zise Keelan.

— A fost atacat cu un satâr. Este instrumentul preferat al triadelor.

— Deci crezi că această tentativă de omucidere are legătură cu drogurile?

— Prezența ta aici confirmă întrebarea, nu? Dar motivul este tema serialelor polițiste, după părerea mea. Am o declarație din partea victimei. Nu prea mă interesează de ce.

— Ce știi despre domnul Li? întrebă McReadie.

— Nu are cazier. În ultimii douăzeci de ani și-a câștigat existența cu micul său vas pescăresc, Chung Yang, pe Aberdeen. În ultimii cinci ani, și-a cumpărat o proprietate. Acum are un apartament cu vedere spre Deep Water Bay și încă trei apartamente închiriate în vestul Aberdeen-ului.

— Probabil că a prins mult pește.

— Mda. Dar norocul lui l-a dus acum la pierzanie. După ce a fost atacat, am încercat evident să discutăm cu familia lui. Se pare că și cumnatul său a fost internat la spitalul Queen Mary, din Pokfulam, săptămâna trecută, cu răni faciale. I-a spus asistentei că a căzut de pe scară, la bordul șalandei, când a izbucnit furtuna.

Lacey ridică din sprâncene, cu subînțeles.

— S-a externat din spital a doua zi și, de atunci, a dispărut.

Este în mare primejdie, după cum se spune.

— Ce căuta Li la clubul Wanchai Mah-jongg? se interesă Keelan.

Lacey îl privi cu luare-aminte.

— Presupun că joacă mah-jongg. Este destul de obișnuit în Hong Kong.

— Am vrea să vorbim cu domnul Li cât mai curând posibil, zise McReadie.

— N-ar fi prea greu de aranjat. N-o să plece nicăieri pentru multă vreme.

— Am cerut aprobare să percheziționăm vasul lui de pescuit și proprietățile sale, adăugă McReadie.

— N-o să găsiți nimic.

— Știu, Lacey. Dar este bine să încercăm.

— Și cum rămâne cu tipul acesta; Eddie Lau? întrebă Keelan.

— Îl căutăm. S-ar putea să se fi adăpostit de vânt, cum spun chinezii.

— Sunt sigur că o să-l găsiți, zise Keelan.

El și McReadie se ridicară. Keelan întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, inspector Lacey. O să țin minte ce mi-ai explicat despre codurile comerciale.

— Mă îndoiesc, zise Lacey.

Keelan zâmbi încordat și plecă.

McReadie îl urmă și apoi se opri în ușă.

— Este O. K., îi spuse el lui Lacey. N-o lua personal.

Fata ridică din sprâncene.

— Știe că Marlboro-Man a murit de cancer la plămâni?

— Nu cred că îi pasă. Anunță-ne când îl găsești pe Eddie.

— Da. Mulțumesc pentru vizită.

— Ce acritură! zise Keelan în ascensor.

— Nu sunt prea multe femei la Serious Crimes, îi spuse McReadie, este cam dură uneori, ce vrei?

— A vrut neapărat să-mi dea peste nas.

Keelan își băgă mâna în buzunar.

— Este o ticăloasă nesuferită și înfumurată.

— Mda, zise McReadie. Din întâmplare este și nepoata mea.

Keelan îl privi fix. Nu, nu glumea. Se sprijini de perete și

înălță ochii în tavan.

— Îmi pare rău, zise el.

— Nu-i nimic, îl liniști McReadie, nu este prima oară când mi se spune.

Este un BMW 525i roșu, decapotabil, cu numărul de înmatriculare RW 163. O costase o sută douăzeci și cinci de mii de dolari Hong Kong la o licitație, pentru că în sistemul numeric chinezesc, aceste cifre erau considerate norocoase. Numărul șase simboliza viața și trei continuitatea, așa că 163 însemna „să trăiești orice ar fi”. Or, asta era exact ce încerca să facă Ruby Wen Shui.

Kwun Tong era un coridor de beton, la numai patru sute de metri de șoseaua Kai Tak, unde două sute de mii de oameni erau înghesuiți într-un kilometru pătrat de locuințe mizere.

Ruby parcă mașina pe stradă, lângă un bloc cu douăsprezece etaje din Mark II, construit în timpul expansiunii de la sfârșitul anilor '60. Betonul era crăpat acum și punctat de aparate vechi de aer condiționat. Sus, lenjeria ei flutura pe sârma întinsă la fereastră.

Ruby Wen își scoase picioarele lungi, în ciorapi negri din mașină. Fusta scurtă, din piele se ridică și mai mult pe coapse. Își aruncă pe umeri o geantă Cardin, agățând-o de haina neagră de piele și își băgă în gură o lamă de spearmint. Pantofii ei negri, cu tocuri înalte, clănțăniră pe beton.

Se simțea norocoasă. În dimineața aceea, își consultase T'ung Shu, combinând numerele datei ei de naștere cu configurația prezentă a celor douăzeci și opt de constelații, ca să afle ora optimă pentru aceasta vizită. Cartea îi spuse că între unsprezece și trei, stelele erau așezate favorabil pentru inițierea de noi afaceri și găsirea unor parteneri bogați.

Când intră în ascensor, strâmbă din nas, simțind mirosul stătut de urină. Dar apartamentul era la ultimul etaj, așa că nu avea de ales. Chiar dacă aș lua-o pe scări, se gândi ea, aș putea să alunec pe treptele murdare de rahat și să-mi frâng gâtul.

Apartamentele se construiseră fără bucătării, așa că locatarii trebuiau să gătească pe coridor. Când ieși din ascensor o păli o

duhoare de varză fiartă și ghimber. Băgă mâna în geantă și se unse cu balsam de tigru sub nas.

Găsi apartamentul și bătu de cinci ori, de trei ori lung și de două ori scurt. Ușa se deschise o fracțiune. Fața care o privea era ascunsă de niște ochelari mari de soare și părul negru, drept era lipit de sudoare.

Se strecură înăuntru.

Căldura din apartament era copleșitoare. Ferestrele erau întunecate de storurile trase, iar camera micuță era luminată de un singur bec de o sută de wați. Un ventilator electric se învârtea într-un colț, dar nu făcea altceva decât să agite aerul fierbinte. Azi nu adia nici o briză, nici măcar aici sus, ca să răcorească încăperea și să împrăștie mirosul acru, înțepător, de acid clorhidric.

Ruby închise ușa cu piciorul.

— Ești nebun?

Strigă să se facă auzită peste șuieratul arzătoarelor de gaz din living room.

Martin Fong își scoase masca, roșu la față și asudat. Era gol pe sub salopeta îmbibată în propria-i sudoare.

— Aproape cincizeci de kilograme de morfină pe vasul acela! Îi strigă el, o transformăm în heroină numărul patru și câștigăm încă două milioane de dolari, Ruby! De fiecare!

— Avem deja opt milioane, nu contează! Ești nebun de legat? Substanțele alea or să ne arunce în aer.

— Știu ce fac, zise Martin. N-ai grijă!

— Pute îngrozitor! toți din Kurin Tong cunosc mirosul ăsta și o să știe că prepari heroină numărul patru!

— Și ce-ai vrea, s-o lăsam aici, în loc să câștigăm încă două milioane de dolari?

Ruby îl privi fix.

— Nu te-a urmărit nimeni?

— Bărbații o urmăresc tot timpul pe Ruby Wen, zise ea și-l văzu cum se înroșește la față de furie.

— Nu glumi, zise el.

— Seriozitatea înseamnă ghinion. Nu pot să stau aici. Este prea cald. Mă mănâncă păsărica.

Se duse în dormitor să ia valiza din piele de crocodil cu heroină. În timp ce era plecat, Ruby cercetă apartamentul micuț. Alți trei bărbați, îmbrăcați în aceleași salopete ude de sudoare, ca Martin, stăteau pe vine, cu ochii fixați asupra termometrelor suspendate în căldări cu apă fierbinte. Sticle cu gât lung se zăreau din apă, cu tuburi. Alte flacoane conținând sodă, amoniac sau acid clorhidric erau împrăștiate pe podeaua goală de ciment.

Ruby nu prea se pricepea, dar știa că era periculos. Apa trebuia menținută la o temperatură constantă de o sută optzeci de grade. Dacă scădea, se strica toată compoziția morfinei, iar dacă se ridica, amestecul exploda, iar gazul volatil se evapora în apartament, înghițindu-i pe toți.

Era un risc nebunesc. Da, nebunesc!

Martin o atinse pe umăr. Se întoarse. Avea o valiză albastră în mână. O deschise și-i arătă conținutul; cincisprezece unități de Khun Sa's Double U-O Globe – heroina numărul patru, zece kilograme și jumătate, în valoare de un milion și jumătate de dolari Hong Kong, și mult mai mult pe străzile din New York, Manchester sau Hamburg.

— Peste cinci zile luăm încă șaptezeci de unități.

Ruby luă valiza. Ruby se gândise întotdeauna că ea era cea lacomă. Viața era însă plină de surprize!

— O nebunie! Repetă ea și încercă să treacă pe lângă el, spre ușă.

Dar o apucă de mână și o trase în dormitor, departe de ochii geloși ai celorlalți trei bărbați. Îi lipi degetele de sexul lui. Ruby se smuci, ca și când s-ar fi opărit.

— Este prea cald pentru prostii.

Bărbatul se posomorî.

— Ruby.

— Hei, parcă ai fi o vatră fiartă.

— Sper că nu mă înșeli?

— Nu fac nimănui ochi dulci, decât ție, pufni ea, te iubesc tare mult dragul meu. Dar acum trebuie să vând praful asta alb, O. K.?

O apucă de haină.

— Să nu mă înșeli, Ruby.

Gurița ei în forma de inimă îi lăsă urme de ruj pe buze.

— Ai încredere în mine, zise ea și ieși în grabă.

Ruby puse valiza pe masa din bucătărie și se uită la ea. I se uscase gura și simțea o greutate în piept. Era aceeași senzație de nerăbdare și spaimă care o cuprindea ori de câte ori se apropia de o masă de joc sau se culca cu un alt bărbat. Aveai atât de mult de câștigat sau de pierdut. Golul din stomac se adânci, până deveni de nesuportat. Dacă Eddie ar intra acum pe ușă, ar ști, iar ea ar fi moartă. Poate. Sau, chiar daca ar ști, poate că n-ar face nimic. Eddie îi ierta orice lui Ruby a lui. Întotdeauna.

Cincisprezece unități. Fiecare pachețel conținea șapte sute de grame de heroina albă, cu o puritate de 98%. N-avea rost să taie treizeci la sută din puritate și s-o vândă aici, la Hong Kong. Ar comercializa-o ea la un preț scăzut și Eddie ar afla. În afară de asta, dacă voiai cu adevărat să te îmbogățești, trebuia să vinzi în Europa sau în America. Pentru diavolii străini, gwailos.

Așa că se întreba cât să taie. Cu cât tăia mai mult, cu atât profitul era mai mare. Dar riscul era cumplit. Și era un lucru de neiertat.

Hotărî să reducă puritatea la 85%. Atunci, în loc de zece kilograme și jumătate, vor fi douăsprezece kilograme, iar restul de un kilogram și jumătate va fi profitul ei.

Se duse la fereastră. Două elicoptere se învârteau deasupra portului, întorcându-se către umbra unui vas S. U. A., ancorat în docul Wanchai. Trase storurile, astupând priveliștea cenușie și tristă a orașului.

După-amiaza era calmă și apăsătoare, dar trebuia să fie curent în cameră. Deconectă aparatul de aer condiționat și se dezbrăcă până la chiloți.

Se duse în baie și luă o cutie de pe raftul de sus. Înăuntru era o mască ieftină, o cârpă, un cântar de bucătărie, o sită de făină, niște săculețe cu lapte praf și o sticluță cu chinina pudră. Laptele praf semăna cu heroina, iar chinina va înlocui gustul amar, pierdut prin diluare. Pe fundul cutiei erau câteva

pachete false de U-O globe. Luă douăsprezece și se întoarse în bucătărie.

Ruby se asigură că închisese toate ferestrele și apoi își puse masca. Oricât de atentă era, știa că va rămâne praf de heroină în aer și, dacă inhala prea mult, ar putea să-i fie fatal.

Întinse cârpa pe masa din bucătărie, tăie săculeții și cântări cu grijă trei sute cincizeci de grame de heroină pe cântar și apoi o turnă în sită, adăugând cinci grame de chinină și cincizeci de grame de lapte praf.

Apoi clătină sita până se amestecă uniform. Era un proces lung și laborios și, când era gata, trebuia să cearnă din nou amestecul. După ce termină, adună pudra cu o spatulă.

În final, se folosi de o bucată de carton, ca să toarne heroina în pachețelele care conțineau fiecare șapte sute de grame de heroină diluată și să le sigileze.

Își scoase masca și aruncă cârpa cu ustensile în sacul verde de gunoi. Apoi își aprinse o țigară. Patru sute douăzeci de dolari Hong Kong pentru chinină. Nouăzeci și șapte pentru laptele praf. Nimic pentru heroină. Partea care îi revenea ei, de 1/5 va fi în jur de două sute de mii de dolari S. U. A., plus încă o sută cincizeci de mii profit pentru procentul cu care diminuase puritatea.

Făcu repede un calcul mintal. Îi datora lui Peter Mui cinci sute de mii de dolari Hong Kong pentru datoria ei la jocurile de noroc, adică mai mult de șaptezeci de mii de dolari americani. O să-i plătească fără probleme. O să-i arunce în nas ca și când ar fi dat de pomana unui cerșetor.

Dar aceasta era doar prima parte. Mai avea încă o sută nouăzeci de kilograme, ascunse încă în apartamentul din Kwun Tong. Iar partea care-i revenea ei de 1/5 reprezenta o avere chiar și în S. U. A.

Daca norocul era de partea ei.

Nu trebuia să uite că unul din băieții recrutați de Martin să-l ajute făcuse parte din Armata Populară de Eliberare, iar ceilalți doi imigranți clandestini chinezi fuseseră aleși pentru devotamentul, nu pentru inteligența lor. Martin însuși nu era altceva decât un băiețel care făcea pe peștele și îi plăcea să se

joace cu substanțele chimice. Nu avea deloc experiență. Spera că n-o să strice totul din cauza prostiei lui.

Puse la loc pachețelele în valiză, o închise și o puse pe ultimul raft al șifonierului din dormitorul ei. Apoi se întoarse în bucătărie și sună la serviciul de informații de la telefonul ei celular.

Fiecare chinez avea cel puțin o poreclă și Henry Pi Hso-chang – Three Fingers4 – și-o câștigase pe-a sa într-o luptă dintre bandele de gangsteri, în Singapore, când avea șaptesprezece ani și parase cu mâna stânga o lovitură cu satârul. Îi salvase viața, dar fusese cât pe ce să-și piardă mâna. Cincisprezece ani mai târziu, mâna respectivă îi servea mai mult de decor, așa cum îi plăcea să spună tuturor și nu era deloc plăcută vederii, din câte putea să remarce Ruby. Semăna cu o gheara, plină de cicatrice, și degetul mic lipsea.

Lua micul dejun în sala de la Peninsula, în Tsim Sha Tsui. Stătea pe un scaun victorian, cu spătar înalt, nepotrivit printre reliefurile, coloanele și plantele în ghivece, cu un borcan din porțelan fin chinezesc în mâna stângă. Iar cu cealaltă, turna sirop de arțar peste feliile franțuzești de pâine prăjită.

Henry Pi era un chinez malay rotunjor, cu o față de heruvim. Era obez și obrajii lui luceau de sudoare chiar și în sala răcoroasă. Cealaltă poreclă a sa era Won Ton; după numele gogoașei unsuroase și lipicioase preferate de chinezi la micul dejun.

Prezența lui fizică nu se potrivea cu hainele sale elegante, un pulover gri-pearl din cașmir, pantaloni negri și pantofi Gucci. Inele de aur împodobeau degetele ramase la mâna stângă schilodită, și ceasul său Rolex era bătut în diamante. Arăta ca un porc plin de bijuterii.

Se ridică s-o salute, cu ochii strălucind pofticioși, ca și când ar fi văzut în ea un platou cu dulciuri suculente. Își linse buzele.

— Ah, Ruby, zise el, mă bucur să te revăd.

Ruby dădu mâna cu el – parcă ar fi atins un pește mort, se gândi ea – și se așeză. Apăru un chelner cu șervețele și tacâmuri din argint.

Henry turnă niște cafea dintr-un vas de argint în ceașca ei. Cafeaua era un obicei vestic și voia să se arate rafinat. Ruby îl privea cu un amestec de teamă și dispreț. În mâna lui ceașca semăna cu jucăria unui copil în laba unei gorile.

Se mai întâlniseră o singură dată, în orașul natal al lui Henry Pi – Kuala Lumpur. I-l prezentase un cunoscut. Se ocupa de transporturi. Pentru treizeci sau patruzeci la sută din profiturile tale, Henry Pi îți transportă produsele în orice parte a globului.

Judecând după burta proeminentă și pantofii Gucci, îi mergea bine.

— Vrei să mănânci ceva la micul dejun, Ruby? O întrebă el într-o engleză ciudată, cu accent britanic.

— Nu iau niciodată micul dejun.

— Bineînțeles. Nu degeaba ai asemenea siluetă. Arăți superb în dimineața aceasta, dacă îmi permiți să-ți spun.

Ruby era îmbrăcată într-un costum Calvin Klein simplu, negru, cu doi centimetri deasupra genunchiului. Observă că o privea fix și se așeză picior peste picior, ridicându-și fusta. Era un bărbat respingător, dar o încânta să-l vadă asudând când o privea.

— Am sperat să te revăd, zise el, mi-a făcut plăcere când te-am auzit.

— S-ar putea să am o mică afacere pentru tine, zise Ruby.

— Mă temeam eu că este vorba numai de afaceri, îi zâmbi el, cu buzele umede. Ce te interesează, Ruby? zise el, începând să vorbească în cantoneză. Vrei să transporți praf alb în Europa sau în America? O întrebă el, ca și când ar fi fost vorba de-o glumă bună.

Ridica trei degete.

— Trei zile, O. K.? Ca să ajungă la destinație.

Ruby se încordă. Acum nu mai exista cale de întoarcere.

— Douăsprezece kilograme, zise ea, la Golden Mountain5.

Henry Pi îi zâmbea, făcând pe grăsanul bonom, se gândi Ruby. Dar ochii îl trădau.

— De unde ai făcut rost de marfă?

— Nu te privește. Spune-mi cât mă costă.

— Șapte sute.

— Dolari americani sau Hong Kong?

Râse amuzat de gluma ei.

— Cinci, zise ea.

— Pentru o prestație atât de promptă și riscantă? nu, Ruby. Șase sute cincizeci.

Își aprinse un Dunhill, ținându-l între cel de-al doilea și al treilea deget de la mâna schilodită.

Ruby se uită la ceas. Se juca cu ea.

— Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere.

Se ridică. Henry Pi râse și-i făcu semn să se așeze la loc. Mușcă din pâinea prăjită și luă o gură de cafea.

Ruby așteptă. După un timp, se rezemă de spătar și își concentră atenția asupra țigării. Felul cum mânca o dezgusta și o scotea din sărite.

— Te dai mare, Ruby. Dar îmi place. Va trebui să discut cu șefii mei. Însă este o problemă.

Cvartetul de coarde din balcon începuse să interpreteze o „Fugă" de Bach. Henry Pi dădea din cap în ritmul muzicii și bătea cu degetul în masă.

— Da, o problemă, Ruby.

— Plata la livrare.

Henry Pi își țuguie buzele într-un zâmbet.

— Trebuie să-mi dai jumătate acum, Ruby. Am cheltuieli mari. Trebuie să plătesc salariile oamenilor.

— O. K. Îți dau șase sute la livrare și vezi că ai sirop pe bărbie.

Three Fingers se șterse cu mâna și izbucni în râs pe neașteptate.

— Văd că te pricepi la afaceri, zise el.

— Ne-am înțeles, Pi Hso-chang?

Henry Pi se gândi.

— Trei sute de mii de dolari nu-i cine știe ce, Ruby. De ce șeful tău nu-mi plătește cheltuielile? Nu cumva nu există nici un șef?

Ruby încremeni. De-abia se abținea să n-o ia la fugă.

— Șase sute la livrare, repetă ea.

Henry Pi ridică din umeri și băgă mâna în buzunarul de la piept. Scoase o bancnotă roșie de o sută de dolari din portofelul său de piele de crocodil, o rupse în două și-i dădu o jumătate.

— Poate în seara asta vom îmbina afacerile cu plăcerea, zise el, din nou în engleză.

Aș prefera să-mi beau voma cu paiul, se gândi Ruby.

— Sunt ocupată astă seară, zise ea.

Puse jumătatea de bancnotă în portofel, se ridică și plecă.

Ruby Wen ieși din tunelul care traversa portul cu capota lăsată, și părul lung, negru, îi flutura în vânt ca un drapel. Era plină de energie, agitată de încetineala traficului. Pe măsura ce anul 1997 se apropia inexorabil, orașul devenea tot mai plin de frenezie. Macaralele și buldozerele uruiau peste tot și pretutindeni se înălțau schele și blocuri.

Coti pe Cotton Tree Drive, șerpuind printre canioanele orașului, către Mid-levels. Turnul Elliot din Conduit Road se înălța ca un creion din grafit pur, cu sticla sa fumurie reflectând ridicarea anarhică a edificiului, care țâșnea parcă din dealul de dedesubt. Ruby își parcă BMW-ul sub copertină, între un Saab roșu și un Mercedes negru 480 SEL și luă ascensorul spre apartamentul ei.

Își căută cheia în geanta ei din piele de crocodil, simțind cum îi pompează adrenalina în corp. Era atât de ușor să înșeli triadele, chiar și pentru o fată dintr-o fermă de rațe, ca ea!

Deschise ușa.

Cineva o apucă de mână și o trase înăuntru. Ușa se trânti și o palmă îi astupă gura.

— Te-am așteptat, zise o voce bărbătească.

Îi încercui trupul, strângând-o în brațe. Îl lovi cu picioarele. Omul șuieră, dar nu slăbi strânsoarea. O împinse în dormitor, înaintea lui.

Ruby se zbătu. Mâna de la gură o sufoca.

— Nu știai că te așteptam, nu-i așa? murmură glasul.

O trânti pe pat, cu fața în jos, apăsând-o cu greutatea lui. Încercă să se răsucească, dar acum o imobilizase, punându-i cotul în gât.

— Credeam că este un apartament sigur, murmură bărbatul râzând.

I se ridicase rochia până la șolduri. Simți cum îi trage chiloții. Țipă și dădu din picioare. Dar era prea puternic pentru ea.

O străpunse, ridicol de ușor. Nu putea să se abțină, o excitase deja.

În capătul patului era o oglindă înrămată într-un panou lăcuit, străjuit de dragoni. Se văzu țintuită sub el ca un fluture. Îi ridicase brațele deasupra capului și o strângea atât de tare, încât i se albiseră degetele. Se aplecase peste ea ca un animal sălbatic asupra prăzii, deșteptându-i plăcerea și durerea în același timp.

Și apoi, o posedă, scâncind ca un animal rănit. O străpungea tot mai adânc. În culmea pasiunii, ajunseseră amândoi la orgasm. Peste o clipă, se rostogoli pe spate, gâfâind cu gura deschisă.

Ruby se apleca peste el, atingându-i ochii și gura cu buzele.

— Eddie, murmură ea, de ce n-ai mai trecut pe la mine de atâta timp?

Ruby se ridică. Îi rupsese chiloții noi din mătase roz.

— Poftim, se plânse ea. Mătase naturală. De la Paris. Cinci sute de dolari.

— O să-ți cumpăr altă pereche, O. K.? O să-ți cumpăr zece.

Se dezbrăcă și intră în baie. Ruby auzi dușul. Se întinse pe spate și văzu valiza în raftul șifonierului. Conținea zece kilograme din heroina lui Eddie.

Se șterse cu chiloții rupți și ieși din dormitor. Apartamentul era din crom lustruit și piele, curat și funcțional, cu tablouri thailandeze pe pereți, cumpărate pentru ea de un decorator de interioare. Sticla fumurie lăsa să se vadă geamul printre turnurile comerciale din Victoria. Își petrecea puțin timp în apartament, așa că nu o reprezenta, singurele note personale erau peștii de aur care înotau leneși în acvariu – se spunea că aduc noroc și tablourile de pe perete, înclinate toate, ca să nu se ascundă după ele spiritele rele.

Ruby turnă Rémy Martin într-un pahar cu sifon și gheață și

se întoarse în dormitor. Eddie ieși din baie, cu părul negru pieptănat pe spate. Trupul lui gol era acoperit cu tatuaje ale triadei; un șarpe se încolăcea pe brațul drept, un dragon verde-albastru îi decora spatele, un vultur fâlfâia pe brațul stâng. Aproape nici o porțiune de piele nu rămăsese goală – doar mâinile și fața, expuse publicului. Trupul lui era oglinda vieții sale secrete.

Se întinse cu fața în jos pe pat și Ruby îngenunche lângă el. Fără să vorbească, începu să-i maseze umerii. De aproape, observa locurile în care tatuajele erau desfigurate de cicatricele profesiunii sale. Din această poziție putea, de asemenea, să vadă cele mai bizare din toate modelele; fesa dreaptă era tatuată cu coada unui șobolan, care dispărea în cel mai intim orificiu al trupului său.

— Sunt pe urmele mele, zise el. Li a vorbit. Și-a încălcat jurământul triadei.

Vorbea blând, șuierător, ca un foșnet într-o pădure. Ruby simți cum i se încordaseră mușchii gâtului. Ca niște tendoane de oțel.

— Mi-a furat marfa și acum trăncănește la poliție. King Chat! O să o dezgrop pe maică-sa și o să mă piș pe oasele ei!

— Trebuie să pleci din Hong Kong, Eddie. Poate ar fi bine să te duci în Taiwan.

Ar fi perfect pentru mine, se gândi ea.

— Eddie Lau n-o să fugă de câțiva polițiști.

Sesiză tonul lui posomorât.

— Știi cine fură praful nostru?

— Se spune că Pak Yok-hong.

— The Ox6? Ești sigur?

— The Onion7. L-a legat pe ticălosul de cumnat al lui Li de un scaun și a pus o torță lângă membrul lui. Zbieretele lui s-au auzit până în China. A jurat că patru pirați au furat praful și au vorbit în numele lui The Ox, în timp ce transportau marfa în barca lor.

— Și tu crezi așa ceva? zise Ruby, încordată.

— Dacă este The Ox o să-i tai sexul și o să i-l vâr pe gât.

Ruby îi măsură mușchii decorați cu gâtul dragonului.

— De unde știi?

— Am o fantomă în Sun Yee On, micuță floare. O să descopăr adevărul.

Ruby se aplecă să-i sărute ceafa.

— Te iubesc prea mult, murmură ea, în engleză.

— Trebuie să rămân la tine peste noapte, Ruby. Mă caută poliția.

— O să-mi încolăcesc brațele și picioarele în jurul tău ca o floare în jurul albinei. Vei fi în siguranță aici, la noapte.

Îi mângâie fesele și-i băgă mâna între picioare.

— Ah, Ruby, murmură el, uneori cred că ești singura persoană din lume în care pot avea încredere.

Kennedy, în Western District, care se întindea în umbra Muntelui Davis, fusese un sat de pescari, acum înțesat cu blocuri de câte șaizeci de apartamente, poluat de gazele de eșapament ale autobuzelor și de duhoarea docurilor și abatoarelor. Domnul Chau san Golden Seven8, așa cum era cunoscut clienților săi, locuia în Davis Street, la ultimul etaj al unei clădiri coloniale deteriorate, cu cinci etaje.

Ruby urcă scara șubredă până la ultimul etaj. Deși în miezul zilei, era atât de întuneric, încât trebuia să pipăie pereții ca să se poată orienta.

Apartamentul domnului Chau dădea spre zidurile cenușii ale unui bloc mai nou și mai modern, prevăzut cu aer condiționat. De la fereastra deschisă, zgomotul claxoanelor și uruitul autobuzelor și camioanelor pe Catchick Street nu mai contenea.

Dinții domnului Chau erau îmbrăcați în aur, iar fața lucioasă și rozalie arăta ca și când ar fi fost deja îmbălsămat pentru înmormântare. Dar mâinile erau cea mai uluitoare caracteristică a sa. Căci, într-adevăr, erau frumoase, ca de artist; cu degete lungi și moi, unghii roz, cu semicercuri albe, perfecte și o margine subțire, albă.

O conduse pe Ruby la un scaun aflat lângă fereastră, unde razele galbene ale soarelui se filtrau printre zăbrelele unei jaluzele din trestie. Fire fine de praf pluteau în aerul umed. Pisica domnului Chau îi urmărea din colț, cu ochii ei galbeni,

uriași, clipind încet.

Se cocoță pe taburetul lui și luă fața lui Ruby în mâinile lui, trasând conturul nasului, buzelor, bărbiei și frunții ei, ca un orb care memorează trăsăturile unui străin.

— Ai o frunte norocoasă, îi spuse el, însă o acoperi cu părul și îți alungi norocul. Trebuie să-ți schimbi pieptănătura, da?

Apoi îi luă mâinile într-ale lui, ținându-le în lumină, ca și când ar fi fost transparente și ar fi căutat oasele. Acordă o atenție specială unghiilor, nodurilor degetelor și palmelor.

— Câștigi banii repede și îi pierzi la fel de repede. Gândești cu inima, nu cu capul. Nu este bine deloc.

— Mâine va fi o zi norocoasă pentru mine, bunicule? Îl întrebă ea.

— Mâine vei avea noroc, îi spuse el.

— Am un viitor norocos, bunicule?

— Trebuie să stai la Hong Kong, zise el. Dacă pleci din Hong Kong, vei avea ghinion. N-ai ce să faci. Se va întâmpla pur și simplu.

— Vezi mulți nepoți pentru mine, bunicule?

Domnul Chau ezită. Frecă liniile din palma ei, ca și când ar fi vrut să se asigure că sunt autentice.

— Da, văd nepoți, zise el. Mulți.

Ruby zâmbi încântată.

Ruby Wen îi plăti și coborî scările de lemn. Nu existau nepoți în viitorul ei, bineînțeles, dar nu spunea clienților săi tot ce vedea. Dar lui Ruby Wen, care era o clientă atât de bună, îi destăinuia foarte puțin. Nu voia s-o sperie.

Ruby își fixase o întâlnire pentru după-amiaza aceea, la Grand Hyatt's Il Colpo și își schimbase coafura. Își tăiase părul și renunțase la breton. Când ieși din salonul de coafură, peste o oră, părul ei lung era tuns scurt, pieptănat peste cap și uns cu gel. Se văzu în vitrina unui magazin și zâmbi când își zări fruntea norocoasă.

Aberdeen.

Fusese odată un sat de pescari, iar acum era o aglomerare ca oricare alta de proprietăți, ca North Point sau Sai Wan Ho, o junglă de clădiri care se înmulțeau ca ciupercile după ploaie,

concurând pentru un petic de cer și lumină. Micuțul apartament al lui Brian Kwok se afla la etajul al șaisprezecelea al unei clădiri înalte din Aberdeen Main Road, cu vederea spre coșurile unei centrale electrice din Ap Lei Chau, între canioanele de beton.

Auzea televizorul chiar și prin ușa închisă. Soția și copiii lui se uitau la concursul de Star Chinese Athlete Karaoke9. Când deschise, soția lui se grăbi să-i iasă în întâmpinare. O urmă în bucătărie. Ca de obicei, îl aștepta o saramură și mânca la masa din sufrageria micuță.

Apartamentul era mic, doar două dormitoare pentru trei adulți și trei copii. Dar avea bucătărie și baie separată, iar în comparație cu alții, stăteau bine. Exista chiar și un balcon minuscul, plin de etajere metalice cu ferigi și orhidee, îngrijite zilnic de bunică.

Își savură saramura în liniște. Știa că ceva nu era în ordine; știa după felul în care îl primise soția lui, exagerat de încântată să-l vadă, gureșă ca o vrabie, mascându-și stânjeneala trăncănind. Brian Kwok era detectiv de prea mult timp; putea distinge abaterile din comportarea cuiva, ca muzicianul o notă falsă. Iar pe soția lui o cunoștea, bineînțeles, mai bine ca oricine.

— Cum ți-a mers azi, dragul meu?

Studie fețele familiei sale la lumina televizorului: cele două fetițe, soacra lui, fiul cel mare. Unde era problema?

— Îți place supa?

Fiul lui, Ah Soong, ținea mâna la față, ascunzând ceva. Asta era?

— Ah Soong, zise el.

Restul familiei îl privi cu teamă. Așteptaseră acest moment.

— Vino aici.

Ah Soong se ridică și se apropie de masă, cu capul plecat. Avea zece ani și era un băiat solid, cu obraji proeminenți, ca ai tatălui său.

— Uită-te la mine.

Ah Soong înălță capul. Ochiul drept era roșu și umflat, nasul și buza tăiate; iar gura atât de umflată, ca și când ar fi avut

lipitori sub buza de sus. Brian simți că-l apucă furia. Îi venea să-l ucidă pe cel care îi făcuse așa ceva unicului său fiu.

— Ce s-a întâmplat? zise el calm, ascunzându-și supărarea.

Ah Soong se uită la mama lui, dar femeia plecă privirile.

— Eram pe terenul de joacă, mormăi el.

De-abia vorbea, din cauza umflăturii.

— Au fost trei băieți!

— Câți ani aveau?

— Erau mai mari. Nu știu. Treisprezece-paisprezece ani.

— Și ce s-a întâmplat?

Ah Soong își pironi ochii în podea.

— Au spus că știu cine sunt. Și că tatăl meu este aer galben.

„Aer galben” însemna polițist în jargonul triadelor.

— Și pe urmă?

— M-au bătut. Râdeau tot timpul.

— De ce?

Văzând că Ah Soong nu-i răspunde, se întoarse spre soția sa.

— De ce? Repetă el.

— I-au zis că o să știi tu de ce, murmura femeia. Au zis că au fost trimiși de Wo Sing Wo și tu o să știi ce ai de făcut.

Sări în picioare. Ah Soong se dădu înapoi. Brian se duse la fereastră, căutând o țigară. Se uită la imaginea lui reflectată în geam. Calmează-te, își spuse el. Sunt doar niște golani care se dau mari, o să te descurci. Dar adevărul era că se temea, acolo, unde se jucau copiii lui, unde soția și soacra lui mergeau singure la cumpărături, cu plasele încărcate de legume și pește, nu putea să le apere. Acesta era teritoriul triadei și dacă Eddie Lau Nebunul voia să-i facă rău, prin familia lui, îi era foarte ușor.

Se uită la luminile apartamentului din blocul vecin. Imaginea tipică a unui oraș agitat; o tânără chinezoaică aplecata peste fierul de călcat; un bărbat în fata unui computer, un bătrân lucrând probabil la o mașină de cusut sau sudat.

Era ușor pentru gwailos să vorbească despre distrugerea triadelor. Dar ei locuiau în altă lume. Aici însă, pe scările blocurilor și pe terenurile de joacă, chinezii ca el erau vulnerabili. Fața desfigurată a fiului său era un mesaj adresat

direct lui.

Ruby stătea la intersecția dintre Hennessey Road și Jardine's Bazaar, în Causeway Bay. Tramvaiele uruiau pe lângă ea, pictate în culorile reclamelor comerciale, roșu și alb pentru Marlboro, în carouri pentru Caledonian, albastru și alb pentru Olympus și un delfin zâmbitor pentru Ocean Park. Luă telefonul mobil din geantă, ignorând mulțimea care ieșea din piețe, magazine și metrou. Formă un număr și așteptă:

— Nici o problemă?

Trebuia să țipe ca să se facă auzită.

— Nici o problemă.

— Cinci minute, zise ea și încheie convorbirea.

Avea trei minute de mers până la yum cha, un restaurant micuț, înghesuit între un magazin minuscul, care vindea baterii auto, și un negustor de cherestea. Zgomotul străzii era amplificat de strigătele negustorilor ambulanți. Yum cha era mic; vreo douăsprezece mese se îngrămădiseră în scobitura din perete. Mirosea a carne fiartă și abur. Un bărbat număra bancnote la o tejghea. Funcționarii mâncau pe trotuar, în jurul unei mese înalte.

Când intră, un tânăr în costum negru și cravată de mătase se ridică în picioare. Privirile lor se întâlniră pentru o clipă, dar nu dădu nici un semn că l-ar cunoaște. Când plecă, se așeză la masă, în locul lui. Ruby își aprinse o țigară și-l privi traversând strada.

Tânărul cu cravată de mătase intră în magazin și se îndreptă spre frigiderul cu ușă de sticlă din spate. Un bărbat mai scund, cu o mustață Fu Manchu și o jachetă impermeabilă cu fermoar se uită la rafturile cu băuturi răcoritoare.

— Sunt reci într-adevăr? zise el în cantoneză.

Celălalt nu-i răspunse. În schimb, scoase o jumătate de bancnotă de o sută de dolari și i-o dădu tânărului, care verifică seria pe cealaltă jumătate: PP 236314.

Apoi băgă mâna în buzunar și-i dădu celui scund niște chei de mașină. Acesta le luă și ieși din magazin. Întâlnirea nu durase nici măcar un minut.

Omul cu mustața Fu Manchu se duse pe stradă, vizavi de

hotel Excelsior. Acolo era parcată o Mazda neagra. Băgă un deget în țeava de eșapament și scoase o cheie. Deschise portbagajul, luă o valiza, puse cheia la loc și se îndepărtă.

Omul cu cravată de mătase se așeză la masă lângă Ruby. Două secretare, de la o bancă din Hennessey Road ocupau celelalte două scaune și mâncau sandwich-uri cu carne de vacă. Bărbatul cu cravată de mătase nu vorbea. Ruby își termină prânzul dim sum și se ridică.

Când plecă, ambele jumătăți ale bancnotei se aflau în portofelul ei. Era factura ei pentru douăsprezece kilograme de heroină numărul patru, cu o puritate de 85%, care, într-o zi, vor valora șaptezeci de milioane de dolari pe străzile New Yorkului.

Aberdeen.

Luminile licăreau în port. Ruby Wen fu ajutată să urce la bordul ambarcațiunii walla-walla de băiatul de pe punte. Acesta trase de funie și porni imediat motorul. Apoi se așeză pe vine, conducând vasul cu mâna stângă. Un fuior de fum negru răbufni în apă.

Soarele se lăsa la asfințit, iar marea era învăluită într-o lumină romantică.

Carena veche și înnegrită a vasului părea enormă din walla-walla. Ruby se ridică, nesigură, în rochia ei lungă Sonia Rykiel, cu valiza grea în mână, nepotrivită pentru cățăratul în bărci. Băiatul o ajută să pășească pe pontonul șubred din lemn, alunecos și înnegrit de apele mării. Își ridică tivul rochiei și urcă la bordul vasului ancorat.

Un tânăr în haină albă îi întinse mâna. Alți oaspeți soseau de asemenea, în fracuri negre, elegante. Când noaptea începu să se lase asupra Aberdeen-ului, vasul porni spre apele internaționale, către sud.

Puntea fusese acoperită cu o copertină roșie-aurie, de la pupa la prova. Un marinar dădu la o parte pânza și o pofti să intre.

Un balcon care se întindea pe toată lungimea pupei dădea spre puntea principală, luminată de un șir de felinare roșii. Trepte de lemn coborau de fiecare latură.

Jos erau șase mese, câte trei pe fiecare latură. O sofa fusese

aranjată în jurul catargului, în mijloc, iar capătul opus, lângă provă era un bar, cu chelneri în haine albe. Dedesubt se aflau câteva mese joase și canapele lungi, tapisate în brocard roșu.

Vasul scârțâia legănat de valuri. Uruitul motorului diesel părea să vină de departe. Jocul începuse deja. Cei aflați la bordul ambarcațiunii veniseră să joace și câțiva dintre ei voiau să aștepte până ieșeau din apele teritoriale.

Când intră, Ruby îl văzu pe Peter Mui.

— Îți urez respectuos să ai noroc, zise el, făcând o plecăciune.

Așa își saluta toți clienții.

Ruby îi răspunse, dar ochii erau ațintiți asupra mesei de joc.

Parcă ar fi o cerșetoare savurând un banchet, se gândi Peter Mui. Relația ei cu Eddie Lau îi îngreuna afacerile. Îi datora până acum cinci sute de mii de dolari Hong Kong. Aproape că își dorea s-o vadă câștigând astă seară, ca să scape de probleme. Dacă pierdea din nou, va trebui să cedeze datoria ei triadei și să piardă treizeci la sută.

— Fii atentă, Ruby, zise el.

— În noaptea aceasta simt că am noroc, îi răspunse Ruby.

Dar el nu-i zâmbi.

În servietă avea un sfert de milion de dolari Hong Kong, destul să joace în stil mare și să câștige la fel. Ruby simți agitația caracteristică; era mai bună decât frica și sexul. Dar când îi pompa adrenalina în vene și o cuprindea cu adevărat spaima, simțea că trăiește.

Mesele erau pregătite pentru baccara și blackjack. Ruby se așeză la blackjack, deschise servieta, trânti un teanc de bancnote de cinci sute de dolari către crupier și primi în schimb un morman de jetoane colorate. O carte roz, mătăsoasă stătea dinaintea ei, cu fața în jos. Își băgă unghia roșie sub margine și o întoarse puțin să vadă ce valoare avea. O regină de cupă. Altă carte apăru pe masă, cu fața în sus. Un zece de cupă. Deci, douăzeci în total. Împinse încă zece mii de dolari spre crupier și își atinse fruntea norocoasă.

Zeul jucătorilor se cocoța pe umărul ei. Se simțea puternică. Știa că o să câștige.

Ruby simțea cum oamenii se înghesuiau în jurul ei, să privească. Câștigase mai mult de patru sute șaizeci de mii de dolari, aproape tot ce-i datora lui Peter Mui. Știa că se afla și el acolo, în spatele crupierului privind-o.

Dar ea plutea în altă lume fantastică, unde regulile, probabilitățile și norocul nu existau; un loc unde putea spune cărților ce să facă și ele o ascultau. Dacă își imagina un as, trăgea un as. Dacă își imagina un șapte, apărea ca prin farmec.

Glasul rațiunii îi șoptea să se ridice de la masă și să-i plătească datoria. Își pusese norocul prea mult la încercare, însă, în loc să asculte, făcu semn crupierului. Va juca din nou.

Mângâie cartea și întoarse colțul. Regina de cupă. Împinse zece mii de dolari. Aproape că nu-și mai dădea seama de cei din jurul ei. Erau niște simpli muritori. Norocul ei o ridica în lumea zeilor.

Crupierul împinse o a doua carte spre ea. Un as, își spuse Ruby, uimită să vadă un șapte negru. Banca avea șaptele de treflă. Un black jack. Poate că era un semn rău.

Împinse încă zece mii de dolari și așteptă.

Crupierul împinse cărțile spre ea, dar clătină din cap. Era sigură că o să spargă banca. Va câștiga cu șaptesprezecele diavolului.

Crupierul împărți cărți celorlalți jucători și apoi se întoarse spre ea. Avea un as de caro și un șapte de treflă. Un black jack complet inutil. Jucătorii vor trebui să dubleze miza.

Era poate un semn că zeii o părăsiseră.

Ruby fu cât pe ce să se ridice de la masă, dar brațele refuzau s-o asculte. Pierduse patruzeci de mii de dolari. O să mai joace încă o mână și o să câștige.

Oboseala o ameți se. Juca de șase ore, fără întrerupere. Miza ei inițială aproape se evaporase. Nu-i mai rămăseseră decât douăzeci de mii de dolari. Oamenii care-i admiraseră atât de mult norocul la începutul serii se risipiseră. Parcă ar fi fost o cântăreață care cânta într-o sala goală. Auzea râsete în jur și își imagina că se amuzau pe seama ei.

La un moment dat, câștigase aproape jumătate de milion de dolari Hong Kong. Acum însă pierduse aproape tot. Aproape

cincizeci de mii de dolari americani. Dar știa că sorții se puteau întoarce oricând în favoarea ei. Mai avea încă șansa să câștige. Trebuia doar să-și păstreze calmul.

Se uită la prima carte. Asul, asul de cupă. Împinse restul banilor spre crupier. Gata! Cu puțin noroc, va trage un blackjack. Iar banca îi va plăti dublu față de cât mizase. Și o să se redreseze.

Auzi ca de la mare depărtare o chelneriță care o întreba dacă vrea ceva de băut. Clătină din cap și ridică mâna să-i facă semn să plece. Trebuia să se concentreze asupra cărților.

Crupierul întinse altă carte spre ea. Inima îi bătea să-i sară din piept.

Ah, de-ar fi un zece, pe toți zeii!

Șase, șase de caro.

Simți că i se umezește buza superioară. Se șterse nervoasă, cu degetul.

Șaptesprezece în total. Se uită la cartea crupierului. Un zece. Banca avea toate șansele să realizeze un total de douăzeci.

Îi venise rândul să tragă. Trei de cupă. Se uită uimită la cărțile de pe masă; în mod sigur era un semn rău. Numărul 163 însemna „să mergi până la capăt”. Trebuia să câștige.

Avea un total de douăzeci sau zece. Cu douăzeci nu câștiga. Puteau să-i strecoare o carte de cinci, așa cum se obișnuia.

Făcu semn să-i întoarcă încă o carte.

Doi de cupă. Doi – numărul ei norocos și un total de doisprezece în mână.

O să câștige, banca o să plătească dublu.

Se concentră asupra asului. Asul de caro.

Apăru o noua carte. O regină de cupă.

Douăzeci și doi.

Crupierul luă jetoanele lui Ruby. Se terminase.

Atmosfera era sumbră, îngroșată de fumul de țigară, briza sărată și mirosul acru al lemnului putred.

Ruby se duse la bar și se așeză la masă cu un pahar de coniac ieftin. Clipi, încercând să se uite la ceas, cu ochii roșii de oboseală. Era aproape ora trei dimineață.

Mesele erau pline de sticle și scrumiere învârfuite. Mirosul

de tutun o copleși brusc. Intrase în tapițerie, în haine, în pielea ei.

Se simțea amorțită.

Își aminti de cei patru sute șaizeci de mii de dolari pe care îi pierduse și o cuprinse remușcarea. Se risipise tot.

Îi venea amețeală. Cineva veni lângă ea. Se întoarse. Era Peter Mui.

— Ai avut ghinion, zise el.

— Am nevoie de încă o sută de mii, zise ea.

Bărbatul clătină din cap.

— Am bani. O să ți-i dau înapoi. N-am nevoie decât de o singură zi.

Peter Mui se ridică și plecă.

Ruby se îndreptă spre scară. Se clătină puțin. Nu știa dacă de oboseală sau din cauza valurilor. Când ajunse pe punte, se aplecă peste balustradă și vomită în ocean.

Silueta neagră din depărtare era China.

Nu contează, își spuse ea. Peste o săptămână, voi fi bogată. Voi avea trei sute cincizeci de mii de dolari S. U. A. Și, când ești bogat, îți permiți să pierzi câte puțin, din când în când.

Este O. K., Ruby. Totul va fi O. K.

Proprietatea din Kwun Tong.

Un furtun de pompieri se întindea de-a lungul holului. Apa se scurgea pe ciment, în jos, pe scară. Keelan îi urmă pe McReadie și Daniel Yip, unul din sergenții lui McReadie de la Narcotics Bureau10. Un pompier trecu pe lângă ei, zâmbind și-i spuse ceva în cantoneză lui Yip.

Yip râse. McReadie bombăni.

— Ce-a spus? îl întrebă Keelan.

— A spus că înăuntru ne așteaptă un grătar gata pregătit dacă ne este foame.

Keelan nu pricepu ce voia să spună până intră în apartament, cu cei doi detectivi. Mirosul acru de fum și aroma dulceagă de carne carbonizată erau sufocante și Keelan simți că i se întoarce stomacul pe dos. Își duse mâna la gură și încercă să se abțină.

— Isuse Cristoase.

Doi detectivi de la Kwun Tong OCTB tocmai terminaseră de adunat probe. Unul din ei îl văzu pe McReadie, își scoase mănușile de plastic și dădu mâna cu el. Urmă o conversație scurtă, în șoaptă.

Echipajul ambulanței desfăcea fermoarul sacului în care ambalaseră un cadavru. Unul din bărbați se opri când îl zări pe McReadie. Detectivul se duse să se uite, urmat de Keelan. Forma umană era aproape de nerecunoscut. Capul carbonizat, în șuvițe roșii de piele, membrele înțepenite. Ceva strălucitor era înfășurat în jurul capului. Keelan își dădu seama că omul purtase ochelari care se topiseră, îngropându-se în carne.

Daniel Yip scoase cutiuța cu balsam de tigru și se unse sub nas. Apoi le oferi lui McReadie și Keelan.

Podelele apartamentului erau goale și cimentul devenise alunecos după ce fusese scăldat de jeturile de apă. Keelan păși cu grijă, să nu se ude pe picioare. Sticlă sfărâmată, bucăți de haine și de metal topit, contorsionat, erau împrăștiate pe jos.

Dincolo de duhoarea cărnii carbonizate, Keelan simți mirosul puternic al chimicalelor.

Ferestrele apartamentului dădeau către blocul alăturat. Keelan văzu un chinez în tricou bătând lemnul în cuie. Geamurile se făcuseră țăndări, spulberate de suflul exploziei.

— Probabil că știa, zise Keelan. Pentru numele lui Cristos, când fabrici heroină pute de la o poștă.

Daniel Yip ridică din umeri.

— Când trăiești într-un asemenea loc, sunt printre primele blocuri ridicate acum treizeci-patruzeci de ani, te obișnuiești cu mirosurile neplăcute. Crede-mă, eu știu mai bine. Am crescut într-o cocină asemănătoare. Și, în afară de asta, dacă o să-l întrebi de ce n-a reclamat, o să-ți spună că nu era treaba lui. Când duci o existență atât de mizeră înveți din copilărie să-ți asiguri liniștea, apărând-o pe a celorlalți. În orice caz, chinezii se tem de poliție. Au un proverb: „Când mori să nu te duci în iad și cât trăiești să nu te duci la poliție.”

— Nu, cred că o știu de la mama.

Ambulanța luă cadavrul. McReadie se ridică.

— Fabrică de heroină, Cristoase! Probabil că erau niște amatori.

— Mai sunt și alții? întrebă Keelan.

— Au ridicat încă trei cadavre înainte să ajungem. La acesta au lucrat cel mai mult, pentru că nu reușeau să asambleze bucățile.

— Vai de capul lor ce meserie și-au ales, zise Keelan, privind brancardierii ieșind.

— Aproape la fel de frumoasă ca a noastră, zise McReadie.

Ieșiră pe hol. Un polițist în uniformă interoga o chinezoaică pitică într-o fustă înflorată și un tricou vechi cu Batman. Accentul ei muzical răsuna peste tot. Polițistul bătea în retragere, cu carnețelul și creionul în mână.

— Ce spune? îl întrebă Keelan pe Yip.

— Spune că i-am inundat apartamentul, i-am distrus mobila și vrea să știe cine o să plătească pentru asta.

Yip interveni între polițist și femeie. Începură să vorbească repede în cantoneză. Deși stăteau față în față, Yip și chinezoaica țipau unul la altul, ca și când s-ar fi aflat în capetele opuse ale unui teren de baschet.

— O întreabă de ce nu a informat poliția despre ce se întâmpla în acest apartament, îi explică McReadie.

— Și ce spune?

— Că nu era treaba ei.

Yip se întoarse, se uită la Keelan și McReadie și ridică din umeri.

În timp ce se întorceau spre Victoria, McReadie îi desluși lui Keelan semnificația scenei la care asistase.

— Am vrut neapărat să fii prezent. Poate o să te lămurești care este situația aici. Trebuie să înțelegi cu ce o să ai de-a face.

— Cea mai mare parte din heroina care tranzitează Hong Kong-ul este rafinată în Burma, cu ajutorul chimiștilor ciu chao. Dar, din când în când, mai dăm peste situații de acest gen. În loc s-o pregătească pe dealurile Burmei, o prepară aici, în centrul orașului. Probabil că lucrau pe cont propriu.

— S-au aruncat singuri în aer.

— Bineînțeles. Nu este deloc greu. Dar, de obicei este vorba de vreun pușți lacom după bani care și-a petrecut câteva luni într-un laborator al triadei și crede că a deprins meșteșugul.

— De cât timp începuse activitatea?

— Nu de mult timp. Cei de la CID au luat legătura cu administratorul blocului. Acum trei săptămâni au venit la el doi tipi și i-au spus că au văzut un anunț pentru un apartament liber și voiau să-l închirieze. Au semnat actele, au plătit chiria pe o lună și a doua zi s-au mutat. Probabil și-au dat nume false, dar o să verificam.

— Problema este că s-au găsit încă o sută nouăzeci de kilograme ascunse în apartament și niște morfină. Or, asta înseamnă o groază de bani. Pariez că evenimentul de azi dimineață a stricat ziua cuiva.

Secția de Poliție Wanchai.

Era prima oară când Lacey îl întâlnea pe Eddie Lau. Cea mai recentă fotografie pe care o aveau la dosar fusese făcută după arestarea sa pentru un atac deosebit de grav și nu mai semăna aproape deloc cu vagabondul lățos care rânjea în fața aparatului de fotografiat, la Secția de Poliție Shatin în 1984.

Părul negru, lucios, era pieptănat elegant, scurt în părți și lung în vârful capului, cu trei fire subțiri, filate cu lama deasupra urechilor. Purta pantofi negri de piele, pantaloni gri în dungi, cămașă albă de pânză, închisă până la gât și un blazer ușor de mătase gri.

Când intră în biroul lui Tyler, se ridică în picioare, zâmbi politicos și-i întinse mâna.

— Edward Lau, zise el. Sunt încântat și onorat să vă cunosc.

— Inspector Madeleine Lacey.

Fata se gândi că n-ar fi politicos să-l lase cu mâna întinsă, așa că răspunse gestului său. Dar Eddie își puse palma peste a ei, cu o familiaritate exagerată.

El făcu semn spre englezul stilat de lângă el.

— Acesta este consilierul meu, Charles Randolph.

Era îmbrăcat într-un costum în dungi și o cravată care demonstra că era membrul clubului unei prestigioase școli politice britanice.

Îl cunoștea foarte bine pe Randolph. Fost avocat, cu un apartament în Central și o casă cu flori și tablouri englezești, sus pe dealurile din Lantau. Avea pe proprietatea sa grajduri, iar în weekend-uri dădea petreceri în grădină pentru turiști și gură-cască.

Randolph se ridică și-i strânse mâna.

— Ne cunoaștem, zise el.

De fapt, fusese avocatul apărării în trei cazuri de crimă, pe care ea le adusese în fața instanței. Va trebui să facă un mare efort să fie amabilă, se gândi Lacey.

Pentru o clipă, fata se minună de contrastul dintre cei trei bărbați din cameră; în aparență, Eddie semăna cu un avocat tânăr și ambițios, Randolph cu un polițist în pragul pensionării, iar Tyler, nebărbierit și în cămașă, cu un delincvent.

Tyler îi făcu semn să se așeze. Lacey se instală pe un scaun.

— Domnul Lau a sosit acum o jumătate de oră cu domnul Randolph. A aflat că vrem să-l interogăm și dorește să ne ajute în investigațiile noastre.

— Ce frumos din partea lui, remarcă Lacey.

Randolph sesiză imediat ironia.

— Într-adevăr. De fapt, clientul meu s-a comportat foarte corect.

Se întoarse spre Tyler.

— Ceea ce nu se poate spune despre secția dumneavoastră de poliție, domnule inspector-șef.

Tyler se făcu că nu aude și deschise dosarul de pe birou.

— Domnule Lau, unde ai fost pe 3 aprilie, în jurul orelor unu și unu și un sfert după-amiaza?

Randolph răspunse în locul lui.

— A jucat mah-jongg într-un club din Temple Street, în cartierul Yaumatei. Există șapte martori.

— Mi se pare ciudat, spuse Lacey. Avem un om, pe nume Li Kam-chuen, care zace în Spitalul Adventist din Stubbs Rood și care a declarat că l-a văzut lângă clubul Mah-jongg Wanchai, din Hennessey Road. Întâlnirea s-a întipărit în memoria acestui om, pentru că domnul Lau avea un satâr uriaș cu care

era cât pe ce să-i taie brațul stâng.

Eddie zâmbi și ridică din umeri, ca și când ar fi vrut să spună: nu-i așa că sunt un băiețel neascultător? Lacey își dădu seama dezgustată că încerca să flirteze cu ea.

— Și este gata să jure în fața instanței? O întrebă Randolph.

— Dacă va supraviețui.

— Ah! exclama Randolph, așezându-se picior peste picior.

Pentru o clipa se gândi că o să-l bată pe genunchi pe Eddie, să-l asigure că totul va fi bine.

— O fantomă, deci!

— Nu chiar.

— Aveți un mandat de arestare pentru clientul meu pentru tentativă de omucidere, care este un delict foarte grav. Să înțeleg atunci că n-o să mai aveți nici o dovadă dacă martorul moare?

— N-o să moară, bombăni Tyler.

— Ai studiat cumva medicina, inspectore? îl întreba Randolph, concentrat asupra lui Lacey. Aș putea întreba în ce circumstanțe acest biet domn Li l-a acuzat pe clientul meu?

— Când se afla la reanimare, l-am interogat.

— Da, înțeleg. Și i se administraseră cumva sedative pentru calmarea durerilor?

Se lasă o liniște grea.

— Acest amărât a bolborosit ceva în timp ce era sub efectul anesteziceloș și pe baza spuselor lui v-ați grăbit să emiteți mandat de arestare. Nu prea seamănă cu romanele comisarului Maigret? sau, mai bine zis, ale Agathei Christie?

Lacey de-abia se abținea să nu izbucnească.

— Nu și nici dumneata nu ești Rumpole de Bailey.

Se aplecă înainte, privindu-l feroce.

— El a făcut-o. O știm prea bine amândoi. La fel cum a măcelărit alți zeci de amărâți, de atâtea ori. Numai că, de data aceasta, a încurcat-o. Domnul Li o să trăiască și o să-l arate cu degetul.

Randolph își păstră calmul.

— Nu cred.

Lacey se uită la Tyler, care încuviință din cap.

— Lau Hsu-shui, ești arestat pentru tentativa de omucidere asupra lui Li Kam-chuen. Trebuie să te previn că tot ce spui poate fi folosit.

Randolph o întrerupse agitat.

— Știe foarte bine. L-am sfătuit să nu vorbească decât în prezența mea. Doar suntem profesioniști.

— Și care este profesia clientului tău? se interesa Tyler.

Randolph îi zâmbi.

— Când se va încheia procesul și va fi găsit nevinovat, o să-l sfătuiesc pe domnul Lau să vă dea în judecata pentru eroare în serviciu.

Eddie scoase o tabacheră de sidef din haină, o deschise și îi oferi lui Lacey o țigară.

Clătina din cap.

— Este un viciu.

— Fiecare om are unul. Al meu este fumatul. Al tău care este?

Îi luceau ochii. Îi plăcea să joace tare.

— Îmi faci greață, zise ea.

Randolph plescăi din limbă.

— Haideți să încercăm cu toții să fim politicoși.

Eddie își băgă țigara în gură și o aprinse cu o brichetă Dunhill de aur. Apoi suflă fumul direct spre tavan.

— Nu-i nimic, îi spuse el lui Randolph, sunt sigur că putem rezolva această neînțelegere ca niște oameni civilizați. Inspector Lacey își face meseria, atâta tot. Sunt convins că ar fi o plăcere să-mi pună cătușele. Atât pentru ea, cât și pentru mine.

Îi zâmbi fermecător.

Randolph își luă servieta uzată din piele maro.

— Haideți să terminăm cu farsa aceasta, zise el, dar să știți că faceți o mare greșeală.

Spitalul Adventist.

Li stătea într-o rezervă păzit de un polițist. Așa cum bănuise Chan, brațul stâng îi fusese amputat mai jos de cot. Era încă bandajat și avea un cateter în brațul drept. Era alb la față, slab și semăna cu un pergament. Îi reamintea lui Tyler de o mumie

egipteană pe care o văzuse în copilărie la British Museum.

Când intră Lacey în cameră, pescarul deschise ochii. Tyler își scoase legitimația și i-o arătă lui Li, care protestă.

— Sunt inspector-șef Martin Tyler, zise el, conduc Serious Crimes Squad din Wanchai.

Li îl privi cu un amestec de respect și groază.

— Ea este inspector Madeleine Lacey. A vorbit deja cu tine. Poate nu-ți amintești.

— Ești de două ori norocos, bunicule, îi spuse Lacey în cantoneză.

Li se încruntă. Avea o voce spartă și uscată.

— Ce te face să spui asta?

— Ești în viață.

— Viața este un dar pentru bogați și o povară pentru săraci.

Lângă pat avea o cană din carton cu puțină apă. Făcu semn spre ea. Lacey i-o duse la gură și-i umezi buzele.

— Ce a spus? O întrebă Tyler.

— Deocamdată discutam filosofie, domnule.

Lacey se așeză lângă pat.

— L-am arestat pe cel care ți-a retezat brațul.

— Adică pe doctor.

Se încruntă.

— Nu, pe Eddie Lau Nebunul.

Ochii bătrânului sclipiră îngroziți. Înghiți în sec.

— De unde știi că el a făcut-o?

— Tu ne-ai spus. Mi-ai spus când ai fost adus aici.

Li clătină din cap.

— Eu n-am spus așa ceva.

— L-ai numit pe el. Pe Eddie Lau.

Pentru o clipă, avu impresia că Li o să se sufoce.

— Nici nu-l cunosc. Așa că n-aș fi avut cum să-i spun numele.

Tyler era din ce în ce mai nervos.

— Ce spune?

Lacey se ridică.

— Ai avut dreptate. O să retracteze.

— Rahat afurisit ce este.

Lacey știuse că așa se va întâmpla, dar asta nu reușea s-o calmeze. Se aplecă la câțiva centimetri de fața lui Li.

— A vrut să te ucidă, bunicule. S-ar putea s-o facă până la urmă! Nu vrei?

Li îi răspunse în șoaptă.

— Numai dacă îl supăr.

— Ți-ai pierdut brațul din cauza lui.

— Mi-a rămas încă unul. Dar nu am decât o singură viață. Și, mai trebuie să mă gândesc și la familia mea.

— Putem să-l băgăm în închisoare. Să-l pedepsim pentru ce ți-a făcut! Nu vrei?

— Eddie Nebunul ce spune?

— Ce dracu' contează ce spune el?

— A spus că m-a atacat?

— A spus că era într-un club din Yaumatei.

— Înseamnă că așa este. Are o memorie mai bună ca a mea.

Lacey se ridică, se uită la Tyler și clătină din cap.

— Spune-i că este o javră și că scuip pe mormântul mamei sale!

Tyler ieși din cameră. Se întoarse spre polițistul de pază și-i făcu semn să plece.

— Poți să te întorci la bază. Nu mai este nevoie să stai aici.

Se duse în cabinetul asistentei medicale, își arătă legitimația și-i spuse:

— Am venit pentru Li Kam-chuen. Puteți să-l transferați pe nenorocitul ăsta într-un spital public. Nu mai investim nici un cent în plus în ticălosul ăsta.

Lacey îl ajunse.

— Îmi pare rău, domnule. Ar fi trebuit să aștept până obținem o declarație scrisă. Ați avut dreptate.

— Este O. K., Lace.

Se întoarse spre asistenta uimită.

— Și nu te mai deranja să-i schimbi plosca!

Causeway Bay.

John Keelan se trezi uitându-se la umbrele din tavan. Întoarse capul spre ecranul luminos de pe masă. Două și jumătate.

Era treaz. Știa, din experiență, că nu avea rost să mai încerce să doarmă. Se sculă și se duse în bucătărie în picioarele goale, să-și facă o cafea.

Apartamentul său din Causeway Bay era înghesuit. Ar fi încăput în întregime în livingroom-ul casei sale din Berkeley. Aerul condiționat nu funcționa bine, iar atmosfera îi amintea de zborul trans-Pacific 747. Se formase condens pe pereți și hainele miroseau a mucegai.

Daca ar fi luat banii.

Dacă ar fi luat banii, totul s-ar fi schimbat. N-a avut niciodată șansa să găsească asasinul și omul care l-a plătit. Iar procesul care ar fi putut să dea un sens acestei tragedii fusese oprit.

Așa că ce mai conta? Dacă ar fi luat banii care i se oferiseră, nu s-ar fi schimbat nimic. Doar că soția și fiica lui ar fi fost în viață.

Nu voia să se gândească, s-o ia de la început. Deschise televizorul. Un reportaj despre Jade. Scarface. Un gangster împușcat în propria sa casă. Viața imită arta.

Îl închise și aruncă telecomanda pe masă. Se ridică și se duse la fereastră, să privească portul, spre Kowloon. Câteva mașini înaintau pe autostrada și în Wanchai, vasul USS Saratoga era împodobit cu lumini. Neonul se reflecta în apele negre – erau reclamele industriei japoneze care schimbaseră fața Asiei: Sony, Sanyo, Nikon.

Deodată, constată că îi tremura mâna și simți o durere în piept. Familia lui nu mai exista. Nu reușise să accepte aceasta realitate și nu va reuși niciodată.

Nu mai existau.

Cu fiecare zi, alunecau tot mai departe de el și-i venea din ce în ce mai greu să le vadă cu ochii minții și să le audă.

Nu există nici Dumnezeu, nici dreptate. Dispăruseră în timp ce el era încă în viață și își vedea de afacerile lui murdare. Fie ca sufletul lui să putrezească în iad. Doar că nu exista iad. Și dacă exista, atunci era chiar locul acesta în care locuiau cu toții. Un loc unde triumfa doar răul.

Durerea în piept era sfâșietoare. Nu putea să respire, sfâșiat

de disperare. Își lăsă capul pe spate și inspiră adânc, încercând să se liniștească. Ar fi trebuit să iei banii, zise el cu voce tare.

DE CE NU AI LUAT BANII?

Trânti ceașca de perete și cafeaua se scurse pe tapet îi reamintea de altă bucătărie, altă pată, și-i venea să urle. Simțea nevoia să ucidă.

Dar nu avea pe cine, așa că înghiți în sec, lăsându-se pe vine. Ar fi trebuit să iei banii, murmură el.

Dacă ar fi luat banii, ar fi fost exact la fel.

Secția de Poliție Wanchai.

Tan Kua-feng stătea la masă, în fața lui Lacey, în camera de interogatoriu și făcea un efort uriaș să se concentreze. Murmură ceva în cantoneză.

— Ce-a spus? O întrebă Tyler pe Lacey.

— Spune că l-a ucis pe Li Kam-chuen.

Tyler avea pe birou un Big Mac, cartofi prăjiți și un shake de ciocolată. Scoase Big Mac-ul din cutia de plastic și începu să mănânce. Era oribil să-l privești. Lacey fu fericită să-și îndrepte atenția spre Tan, reamintindu-și că Li era viu, deși nu într-o stare prea bună, la Spitalul Adventist.

Tan o privea fără să priceapă. Tuși. Era drogat. Se șterse la nas cu cotul și apoi își băgă mâinile între picioare, legănându-se pe scaunul metalic. Era un tip oribil, într-un tricou murdar și pantaloni cu un număr mai mic. Era deschis la fermoar și-i atârna cămașa. Avea picioarele goale și murdare.

Se droga. Cu heroină numărul patru. Lacey văzu urmele de pe brațe.

— Cred că nu ai nimic de-a face cu atacul asupra lui Li. Nu-i așa?

Alt mormăit de neînțeles.

— Repetă, te rog, zise Tyler și mușcă din nou din hamburger-ul său.

— Spune că Li i-a insultat bunica din partea tatălui. Spune că-i pare foarte rău și că n-a vrut să-l ucidă.

— Isuse Cristoase.

Lacey bătu cu degetele în masă. Era o situație ciudată, dar destul de obișnuită.

— De ce ne minți? îl întrebă ea pe Tan.

— Nu înțeleg, răspunse Tan.

— Știi măcar unde a avut loc atacul împotriva domnului Li?

Dar Tan îi spuse corect ora și locul. Fusese bine instruit. Lacey își imagina ce târg făcuseră. Îi vor furniza heroină în închisoare, cât avea nevoie, cu condiția să facă așa cum i se spunea. Pentru Tan, era mai bine să aibă droguri la discreție în închisoare, decât să tremure pe străzi. Lacey întrebase odată un drogat cât de mult sufereai dacă nu aveai de unde să-ți procuri drogul. Iar el o întrebase dacă o duruse vreodată un dinte și-i explicase că era la fel, doar că te durea tot corpul.

Acest Tan nu prea avea idee de ce delict se învinovățea. Triadele stăpâneau oameni ca el la trup și suflet.

Lacey se frecă la ochi. Eddie Lau își bătea joc de legi cu rafinament. Nu se mulțumea doar să scape, le arunca și această creatură patetică. De parcă ar fi zvârlit grăunțe la pui.

Tyler termină de mâncat.

— Ne pierdem vremea cu el, zise, apoi se ridică și plecă, luând cu el cartofii prăjiți și shake-ul.

— Știm că minți, îi spuse Lacey lui Tan, urmându-și șeful.

Tan Kua-feng locuia într-o clădire prăpădită din O'Brien Road. Căminul lui consta dintr-o cămăruță sub scară, cu o ușă din carton. Brian Kwok o dărâmă și se aplecă. Mirosea a urină, umezeală și sudoare. Înjură pe înfundate și aprinse lanterna.

Văzu un covor de bambus, un tricou jegos și, culmea ironiei, o pungă de plastic de la Lane Crawford, unul din cele mai luxoase magazine ale Hong Kong-ului. Gândacii se adunaseră în colțuri, speriați de lumină. Într-un ungher, un șobolan se înfrupta cu niște resturi de orez și oase de pui, care ieșeau dintr-o cutie roșu cu alb Kentucky Fried Chicken.

Șobolanul îl privi mirat.

Lacey se uită peste umărul subalternului ei.

— Oricât de umil ar fi, nicăieri nu este la fel de bine ca acasă.

— Crezi că ăla este un șobolan sau un câine?

— Nu sunt sigură. Adu-l aici să vedem.

— Presupun că o să-mi ordoni să intru primul.

— Nu. Intru eu, dacă nu vrei.

Kwok se întoarse spre Lacey. Nu glumea, își spuse el. Nimic nu putea s-o oprească pe o femeie gwaipo când avea ceva de dovedit. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să profite de acest avantaj.

— Nu, n-ar fi de demnitatea ta, zise el. Lasă-mă pe mine.

Își puse două perechi de mănuși din plastic – sticla putea pătrunde ușor printr-un singur strat – și se târî înăuntru pe genunchi și pe coate. Costumul de pe el va fi bun de aruncat.

— Ce serviciu afurisit mi-am ales, bombăni el. Șobolanul se refugiase într-un colț, dar îi simțea prezența. Dew neh loh moh! Ce miros! Cum putea cineva să trăiască în asemenea hal? manevră cu grijă sacoșa Lance Crawford. Îi era groază să nu se înțepe în ceva. Înăuntru era o pereche de pantaloni, un tricou jegos Rugby Sevens, care celebra campionatul din 1990, o lingură de tablă și un tirbușon. Iar la fundul sacoșei, era ceea ce căutau.

Îi strigă peste umăr lui Lacey să dea punga de plastic pentru prelevarea dovezilor.

Satârul avea un mâner din fildeș, gravat, cu lama protejată de o teacă din carton.

— Foarte drăguț, zise el, cercetându-l la lumina lanternei.

Văzu urmele închegate de sânge de pe lamă. Îl puse la loc în teacă și continuă investigațiile, dar nu mai găsi altceva decât un număr vechi de trei ani al ziarului South China Morning Post. Se târî afară și băgă dovada în pungă.

— Îl ducem direct la laborator, zise Lacey.

Kwok își scoase mănușile.

— Vor găsi amprentele lui Tan, ba chiar și niște sânge din grupa lui. Eddie este un tip foarte atent.

— Și dacă nu-l arestam pe Tan? Doar știm că este o înscenare.

— Atunci, poate că prietenul său Randolph va suna la ziare să le spună că un tip important din triade este liber din cauza corupției din poliție.

Căută în buzunar și își găsi țigările.

— Uită-te la pantalonii mei. Știi vreo curățătorie chinezească bună?

Barul era luminat de stroboscop, oglindindu-și întunecimea pe pereții îmbrăcați în sticlă. Filipineze în costume lycra se învârteau pe o scenă mică, în timp ce altele se învârteau pe la bar, flirtând cu clienții. Boxele vibrau greoi și răsuna una din melodiile lui Prince.

— Urmărește-o pe Rose, murmură McReadie la urechea lui Keelan.

Rose purta o bentiță care se asorta cu costumul liliachiu din lycra, mulat pe trupul ei mic. Era suplă și mlădioasă. Se aplecă, măturând scena cu părul și-i zâmbi lui McReadie printre picioare.

— Drăguță, nu-i așa? O vrei pentru la noapte?

Keelan clătină din cap.

— Spune-mi despre Lacey.

McReadie clătină din cap.

— Îți pierzi timpul.

— Sunt doar curios.

— Toți de la secție sunt curioși. Dar n-au ajuns la nici un rezultat. N-o interesează decât munca.

Următoarea melodie era „Holiday” interpretată de Madonna. Rose termină numărul și altă fată îi luă locul. Se aplecă peste bar, îl luă de gât pe Readie și-i șopti ceva la ureche.

— Ea ar fi exact ce ai nevoie, îi strigă McReadie peste bubuitul muzicii.

— O să te anunț când o să am, zise Keelan.

— Vrei să știi ceva despre Lace? Fratele ei a fost cumnatul meu. Îl cunoșteam la fel de bine ca pe ceilalți din poliție. A lucrat pe CSI, în anii '70 și a fost alungat din Hong Kong de ICAC. L-au adus înapoi, la proces, dar nu s-a putut dovedi nimic. Acum a ieșit la pensie și locuiește la Londra. Se pare că nu duce lipsă de bani. Dar, după cum îți spun, nu s-a putut dovedi nimic.

— Deci, ce spuneai?

— Îmi amintesc când m-am angajat în poliție. Într-o zi am găsit un plic maro pe birou. Conținea douăzeci de lire sterline. Fără nici un bilețel, nici o explicație. În fiecare săptămână. Apoi, într-o zi, am arestat un tip, după un măcel al triadelor.

Șeful secției a venit la mine și mi-a spus: „Nu cred că avem destule dovezi.” Știam că îl prinsesem asupra faptului, dar ce era să fac? Dacă te făceai de râs pe vremea aceea, nimereai la frontiera chineză, să privești cum se găinățează rațele între gardurile de sârmă ghimpată. Așa că am spus da, domnule, cred că aveți dreptate. Și cu asta s-a terminat. Crezi că a fost corupție, John?

Keelan se gândi la cei o sută de mii de dolari care i se oferiseră. În cele din urmă, probabil că-i luase altcineva. Iar Anna și Caroline muriseră.

— Nu știu, Mac.

— Bineînțeles, ICAC a lichidat aceste afaceri. Nu mai este ca înainte, în anii '70, când existau o mulțime de șefi de secție chinezi milionari. Dar a fost întotdeauna greu să fii cinstit în Asia. Când s-au instalat prima oară toalete publice în Hong Kong, oamenii se așezau pe WC-uri până îi plătea cineva să iasă afară. Nu a trecut prea mult timp de când pompierii cereau „mită” ca să-și deschidă furtunele. Și să le închidă. „Bani de ceai”, „mită”, spune-i cum vrei, dar aici este ceva obișnuit. Știi ce părere au chinezii despre corupție? Cred că înseamnă să plătești pe cineva să-ți aranjeze ceva și apoi să nu se țină de cuvânt.

— Dar noi trebuie să fim mai curați ca toți ceilalți.

— Ai dreptate, John. Acesta este cel mai important lucru, nu-i așa? Nu contează că politicienii și stâlpii comunității sunt corupți până în măduva oaselor; noi, dacă suntem polițiști, trebuie să fim mai presus decât niște oameni obișnuiți.

— Începuseși să-mi spui ceva despre Lacey.

— Păi ea așa este, John. Vrea să fie mai presus decât ceilalți. Din cauza lui taică-său, care a fost acuzat de corupție. Hai să mai bem ceva.

Rose, neglijată de McReadie, se duse să agațe alt client. Keelan privi peste umărul polițistului masiv și văzu o chinezoaică în cheongsam din mătase roșie înaintând spre ei. Nu avea mai mult de un metru cincizeci, cu tocuri cu tot, dar era superbă, cu păr negru, scurt, pieptănat pe spate, obraji proeminenți și gură în formă de inimă. Era prea machiată

pentru gustul lui Keelan, dar constată că nu putea să-și desprindă ochii de la ea.

Se aplecă peste umărul lui McReadie și-l sărută pe obraz fără să-l atingă. Polițistul îi cuprinse talia subțire și o trase spre el. Îi zâmbi, dar Keelan își dădu seama că se ferea să nu-i strice rochia.

Vorbeau repede în cantoneză. McReadie se întoarse spre Keelan.

— John, aș vrea să-ți prezint o prietenă. Ruby Wen.

Întinse o mână fină, cu o manichiură perfectă și Keelan o strânse. Palma ei era moale și caldă.

— Altă păpușică de-a ta? zise Keelan.

— Așa arată?

— Nu, arată ca o târfă de clasa. În orice caz, îți admir gustul.

McReadie zâmbi.

— De fapt, este o fantomă, John. O spioană.

Keelan observa brățara de perle Mikimoto, ceasul Gucci, cu curea din piele de crocodil, vopsită în albastru. Nu era genul de informatoare folosit de D. E. A.

— Aveam și eu un spion, în S. U. A. Avea un singur ochi și puțea oribil.

— Aici este altfel. Ne alegem informatorii cu mai multă grijă.

Vorbiră din nou în cantoneză. Se pare că găsiseră un subiect amuzant. Keelan se simțea ca o victimă într-o conversație conspirativă.

— Ce spune?

— Că ești foarte frumos. Știi, cum se obișnuiește.

Keelan clătină din cap.

— Spune-i că nu mă interesează. Dar tu fă ce vrei. Mi-ar prinde bine să mă culc devreme astă-seară. Ia-o acasă și regulează-te până îți ies mințile din cap.

Ruby Wen își țuguie buzele.

— Singurul de aici care se regulează până îi ies mințile, ești tu, îi zise ea în engleză.

Keelan o privi uluit. Apoi o auzi spunând încă ceva în cantoneză și se îndepărtă.

Când Keelan se uită din nou la McReadie, îl văzu râzând

amuzat.

— Ce mai este?

— A spus ceva despre obiceiurile tale sexuale. Îți plac femeile, nu-i așa, John?

— De ce nu m-ai prevenit?

— Să vezi un agent dintr-o țară prietenă făcându-se de râs este una din puținele plăceri ale vieții. Știi, este membră a triadei. Bună prietenă cu Eddie Lau.

— O fată cu multe talente.

— Într-adevăr. Și acum bea-ți berea. Doar tu faci cinste.

La mai puțin de două sute de metri depărtare, Tyler intră în biroul lui Lacey, de la Secția de Poliție Wanchai care dactilografía un raport la mașina electrică, într-un colț. Îi aruncă o hârtie pe masă.

— Raportul laboratorului de criminalistică, zise el. Citește-l și plângi.

Lacey aruncă o privire peste el. Nu era nici o surpriză; de fapt nici nu se așteptase la vreuna. Amprentele lui Xia erau peste tot pe mânerul sculptat, iar urmele de sânge se potriveau cu cele al lui Li Kam-chuen. O așchie de metal, luată de chirurg din brațul lui Li se potrivea perfect cu cea care lipsea din lama satârului.

— Foarte curat.

— Ți se face rău, dar nu pune la inimă.

— Ai dreptate.

Se duse la fereastră și se scărpină pe gât. Nu se bărbierise.

— O să punem mâna pe el, până la urmă. Numai că nu ne-a rămas prea mult timp. Dumnezeu știe ce-o să se întâmple când Beijing-ul va prelua Hong Kong-ul.

— La fel cum s-a întâmplat și în Shenzhen, probabil.

Plăcută perspectiva, se gândi Tyler.

— Te-ai gândit ce o să faci?

— M-am născut aici. S-ar putea să rămân. Să văd cum este, un timp.

— O femeie n-are ce căuta când vor veni chinezii. O să te pună să-ți bandajezi picioarele.

— Nu fi rasist.

— M-am săturat de afurisiții ăștia de chinezi. Sunt aici de douăzeci și trei de ani și am și acum senzația că am aterizat pe lună.

— Și ce o să faci în '97?

— Ultima oară când am vizitat patria-mamă, m-a atras Dorset-ul. Străbunicii mei erau de acolo. Dacă se mențin prețurile, o să iau ceva bani pe apartament. Cu economiile de douăzeci de ani și pensia o să-mi ajungă să cumpăr o mică firmă. Mă întorc la agricultură. Îmi iau o salopetă și un baston și mă pun pe treabă. Doar n-o să stau aici să mă supun comuniștilor galbeni. Sau, mai rău, unora ca Eddie Lau.

— Avem „Basic Law", zise Lacey, inflexibilă, referindu-se la acordul din 1984, care ar fi trebuit să garanteze sistemul juridic al Hong Kong-ului, timp de cincizeci de ani.

— Da, da, asta când o să fiu eu Iepurașul de Paște, zise Tyler.

— Ei bine, eu sunt pregătită să văd ce-o să fie. Și, în afară de asta, m-am născut aici. Uneori mă simt mai mult chinezoaică, decât englezoaică. Atunci când mă întorc în Marea Britanie, am senzația că sunt o străină.

Se uită la ceas.

— Mai bine du-te acasă, dacă nu vrei să pierd masa de seară.

— Dar este zece noaptea.

— Nu trebuie să te culci niciodată cu stomacul gol. Este secretul sănătății.

— Ar trebui să fii cât o casă.

Tyler o uimea întotdeauna pe Lacey. Mânca enorm, dar nu era deloc gras.

— Am arderi rapide.

Se opri în ușă.

— Nu-ți face griji în privința lui Eddie Lau. O să-l prindem noi, până la urmă.

Lacey ridică din umeri.

— Sigur, zise ea.

Telefonul o trezi la unu și jumătate în noaptea aceea. Lacey ieși de sub pătură și întinse mâna să ridice telefonul. Oftă, așteptându-se să fie cineva de la secție.

— Lacey.

— Inspector Lacey?

— Cine este?

Încercă să vadă cât era ceasul. Unu și jumătate.

— Cine dracu' este la telefon?

— Sunt John Keelan. Te-am trezit?

— Bineînțeles că m-ai trezit. E trecut de miezul nopții. Ce dracu' vrei?

— Știi unde locuiește unchiul tău?

— Nu cred că Mac și-ar dori mai mult ca mine să te vadă la ora asta.

— De fapt, este aici, cu mine, în momentul de față.

Lacey se ridică în pat.

— Este cu tine? Unde?

— Într-un local numit Club Manila. Undeva, în Wanchai. Este cam întuneric și multă muzică. Este o experiență culturală pentru mine.

Lacey închise ochii. Auzise de legendara ospitalitate a lui McReadie față de detectivii din țări prietene.

— Cât de rău este?

— Destul de rău. Este inconștient.

— Nu poți să-l iei la tine acasă?

— M-am gândit să te întreb mai întâi. Știu că este însurat așa că, ce crezi că ar fi mai rău: să ajungă acasă beat sau să nu ajungă deloc?

Lacey se gândi. La ora asta, ar putea să ajungă repede în Wanchai. Știa din experiența că i-ar lua mai mult de-o oră să adoarmă la loc.

— Ne întâlnim peste zece minute, spuse ea.

* * *

Lacey coti pe Hennessey Road. Burnița și ștergătoarele scârțâiau pe parbriz. Lacey zări reclama luminoasă a barului și opri. Keelan apăru, cărându-l pe McReadie.

Apoi înconjură mașina și se așeză lângă ea.

— Știi cum este. Nu s-a mai putut opri.

Keelan își șterse jacheta udă, aceeași pe care o purtase de dimineața.

— Cât a băut?

Keelan ridică din umeri.

— Șapte scotch-uri în 699. Pe urmă n-am mai numărat.

— Vrei să spui că ești cu el de la prânz?

— Solidaritate masculină. Așa cum ai spus, inspector Lacey.

— Atunci cum se face că nu te-ai îmbătat?

— M-am antrenat destul de bine anul trecut. Oricum, n-aș putea spune că sunt treaz.

Lacey porni mașina.

McReadie locuia în Stanley, o zonă rezidențială, în sudul insulei. Lacey îl ajută pe Keelan să-l care prin hol și să-l suie în ascensor.

— Cum te înțelegi cu mătușă-ta? O întreba el.

— Nu prea grozav.

— S-ar putea să nu-ți mulțumească pentru asta. Lasă-mă pe mine. Cel puțin nu mă cunoaște.

Auzi o ușă deschizându-se, niște scuze din partea lui Keelan, o voce de femeie, enervată și stânjenită. Iar apoi, ușa închizându-se la loc.

Se urcă în lift.

— Și acum încotro? Îl întrebă ea.

— Nu te deranja. O să iau un taxi.

— Ah, te rog, zise Lacey. Este aproape două și jumătate. Acum m-am trezit. Unde trebuie să ajungi?

— În Causeway Bay.

— Este în drumul meu, minți ea.

Merseră în liniște. Lacey îl văzu cu colțul ochiului jucându-se cu verigheta de pe degetul mijlociu de la mâna stângă.

— Ce-ar spune soția ta? zise ea.

— N-ar spune nimic.

— Înseamnă că este o soție bună.

Lacey se întreba de ce îl tachina. Dar atitudinea lui o scotea din sărite. Se purta ca și când ar fi fost un singuratic. Îl considera arogant și nepoliticos. Și avea nevoie de o scuză ca să i-o spună.

— Cea mai bună soție care a existat vreodată, zise Keelan.

— Nici nu s-ar fi putut altfel.

Nu-i răspunse. Bărbatul se întoarse spre fereastră, privind

ploaia. La ora asta nu erau decât câteva taxiuri și mașini particulare pe stradă.

— Spune-mi adevărul. Cum de McReadie s-a îmbătat și tu nu?

Se întoarse și o privi mult timp.

— Ce-ai spus?

— Nu m-ai auzit?

— Mă. Mă gândeam la altceva.

— Îmi pare rău că te plictisesc.

— Nu era nevoie să mă conduci. Puteam să iau un taxi.

Lacey clătină din cap și se concentră asupra drumului. Nu mai avea chef să discute cu el. Trecură de Tai Tam, cufundat în beznă, ajunseră la Chai Wan și o luară pe Eastern Corridor.

— Unde locuiești?

— În apartamentele din Harbour View. Causeway Bay. Știi zona?

— Mda. Am avut un caz aici.

— Serios?

— O crimă. Un psihopat. Și-a ucis soția. A măcelărit-o cu satârul și a încercat s-o arunce la WC, treptat, bucată cu bucată.

— La ce apartament?

— Nu crezi că este mai bine să nu știi?

— Întrebam, doar, fiindcă am probleme cu instalația sanitară.

Se întoarse, încercând să-i distingă figura. Zâmbea.

Peste câteva minute trase în fața apartamentelor din Gloucester Road.

— Îți mulțumesc, zise el.

— Voiam să revăd locurile.

— Dacă va trebui să chem instalatorul, o să te anunț.

— Cazul este închis, zise ea și plecă, demarând în viteza a doua.

Lacey ajunse la sediul poliției la opt și jumătate, a doua zi de dimineață. Ea și Tyler aveau o întâlnire la nouă fără un sfert cu procurorul să discute cazul lui Li Kam-chuen. Și, deoarece ajunsese cu câteva minute mai devreme, coborî din ascensor

la etajul al zecelea și formă numărul lui McReadie.

Unchiul ei era deja în birou, răsfoind un teanc de faxuri primite în timpul nopții. Repeziciunea cu care își revenea o uimea pe Lacey. Arăta bine. Cearcănele din jurul ochilor se adânciseră, dar altfel nu se vedea nimic pe fața lui. Ținea în mână o cană cu cafea pe care scria: „Nu este chelie, ci un panou solar pentru o mașină de sex."

— Bună, Lace.

Ridică o sprânceană.

— Ești obosită. Te-ai distrat bine noaptea trecută?

Nici măcar nu-și amintește.

— N-am dormit prea bine, zise ea, dar tu?

— Am dormit ca un nou-născut. Am băut câteva pahare cu amicul tău Keelan și apoi m-am retras devreme.

Lacey făcea pe neștiutoarea.

— Zău?

— Stai liniștită, zise McReadie, am fost discret.

— Grozav.

— Este un om interesant.

— Serios?

— Mda.

Apoi adăugă:

— Cred că te place.

— Fantastic. De-abia așteptam să fiu curtată de alt bărbat însurat.

— Mda.

Lacey se întoarse să plece.

— Apropo, știi că este locotenent la D. E. A., dar se ocupă și eu droguri?

— Doar nu crezi că lucrează pentru C. I. A.

Lui McReadie îi revenise umorul.

— În Anglia, am o nepoțică de trei ani, care pricepe mai repede decât tine.

McReadie ridică din umeri.

— Nu este ceea ce pare. O să-ți povestesc mai multe despre el, odată.

— De-abia aștept, zise ea.

— Știi, Lace, îi strigă unchiul ei, ar trebui să ieși mai des în oraș, să te distrezi.

— Da, tată, îi răspunse. Apoi se urcă în lift și se întâlni cu Tyler în biroul procurorului.

Sze Hoi, cocoțat pe acoperișul clădirii Austin Commercial, dădea spre neonul roșu, auriu și purpuriu din Nathan Road și spre umbrele întunecate ale Parcului Kowloon. Era alcătuit din câteva camere mari, pătrate, luminate de candelabre, ca un cazino franțuzesc. Restaurantul era aglomerat, și la intrare se adunaseră o mulțime de oameni. Ca în orice restaurant chinezesc, zgomotul era asurzitor. Chelnerii strigau unii la alții ieșind și intrând în grabă în bucătărie. Copiii mici plângeau și alergau printre mese, în clinchetul farfuriilor și tacâmurilor, iar muzica chinezească tărăgănată răsuna în difuzoare. Familii întregi înconjurau mesele mari, circulare, de la bebeluși la bătrâni zbârciți, cu haine prea mari pentru ei.

O scară în spirală, cu un cordon roșu de catifea în loc de balustradă, ducea la etajul superior. Era o sală de banchet, asemănătoare cu cea de jos, dar luminile erau discrete și mesele goale, cu excepția celei rotunde, chiar în mijlocul camerei. Aici, proprietarul localului Sze Hoi, Eddie Lau, cina separat cu Ruby Wen și cu doi din asociații săi apropiați, Vincent Tse și The Onion.

Vincent Tse era foarte slab și înalt. Porecla lui era Chopstick11. Avea o față netedă, sculpturală și un păr pieptănat elegant. Purta o haină maron Armani, din tweed, peste un pulover pe gât, din cașmir și un ceas de mână Patek Phillippe, cu o curea subțire de aur. Impresia pe care o lăsa nu era înșelătoare, pentru că Vincent era exact ceea ce părea a fi – un contabil. Într-o triadă cu o structură obișnuită, ar fi fost White Paper Fan12, pentru că aceasta era funcția pe care o îndeplinea pentru Eddie Lau. Era consilier financiar și managerul afacerilor. Cealaltă poreclă a lui era Abacus – omul-calculator.

Nu era greu de înțeles de ce Tak Kam-chan fusese poreclit The Onion. Era un bărbat solid și dădea impresia că toată greutatea lui fusese distribuită pe burtă și pe șolduri, făcându-l

să semene cu o femeie grasă, care merge clătinându-se. Dar The Onion nu era un om amuzant; reputația lui excludea orice glumă. Iar pentru cei care nu cunoșteau trecutul lui The Onion sau legătura lui cu Eddie Nebunul, ochii lui goliți de expresie erau destul de sugestivi.

Purta pantofi negri, din piele de crocodil, șosete albe, pantaloni gri, cămașă neagră din mătase și un blazer galben, cu flori negre. Borfași îmbrăcați de paradă, se gândi Ruby, cu dispreț.

Un chelner ieși în grabă din bucătărie, cu un platou care conținea specialitatea restaurantului, Monk Jumping Over the Wall13, un amestec aromat de pește, pui, șuncă, ciuperci și ierburi; legenda spune că odată, un călugăr și-a încălcat jurământul vegetarian și a sărit peste zidul înalt al mănăstirii, atras de aroma unei mâncări pregătite în depărtare.

În timp ce mâncau, Eddie vorbea de unul singur despre ultima sa pasiune. East Wind, un bordel, cumpărat de la o persoană oficială de la Jardine's, care se întorcea în Anglia. Îl refăcuse, investind peste un milion de dolari Hong Kong și remobilase salonul cu lemn de nuc și piele.

În timp ce vorbea, Ruby și Vincent tăceau stânjeniți. Ruby simțea privirile celuilalt bărbat ațintite asupra ei; știa că o dușmănește în sinea lui și acest fapt o umplea de satisfacție.

După masă, chelnerul aduse o sticla de Courvoisier și Eddie îi făcu semn cu capul să plece. Erau singuri, în restaurantul gol, zgomotul de la parter contrastând cu liniștea separeului. Așezată cu fața spre fereastră, Ruby vedea turnurile strălucitoare ale lui Tsim Sha Tsui.

Eddie stătea cu fața spre ușă, din obișnuință.

— Deci, ce se mai aude? O întrebă el pe Ruby.

— Cineva ți-a șoptit numele celor de la D. E. A., din Bangkok, zise ea.

Eddie se încordă.

— Cine?

— Nu știu. Poate Louis Huu.

— Louis Huu trebuie să fie, zise Vincent, fără să-și dezlipească privirile de la Ruby Wen.

În ochii lui se citea disprețul și neîncrederea.

— Toți te urmăresc acum, tai lo, zise Ruby, folosind titlul onorific al triadei, trebuie să fim prudenți.

Eddie își aprinse o țigară, bătând din picior, enervat. Louis Huu era furnizorul lui din Bangkok, fiul unui important dealer chiu chao din Thailanda. Cumpăra de la el heroină brută și numărul patru în mici cantități, de aproape un an. Dar refuzase să plătească pentru ultima livrare, cea mai mare dintre toate, pe care o pierduse Li Kam-chuen. Nu plătea dacă nu primea marfa.

— Familia Huu crede că îi înșeli, îi spuse Vincent pe un ton sec.

Eddie încuviință din cap.

— Îmi pierd heroina, îmi pierd legăturile din Bangkok și acum îi am pe cap și pe cei de la D. E. A., adulmecând pe urmele mele.

O fixă pe fată.

— Ruby crede că știe cine ne fură praful.

Vincent și The Onion se întoarseră spre ea.

Ruby inspiră adânc.

— Acum o săptămână s-a produs o explozie mare într-un apartament din Kwun Tong. Patru bărbați au fost uciși. Încercau să rafineze heroină brută. Unul din ei era Martin Fong, „bucătar” la Sun Yee On.

Ruby zâmbi. Ca orice minciună bună, era pe jumătate adevărată. Martin Fong lucrase pentru Sun Yee On. Cum să se folosească de unul din propria ei triada ca să-l trădeze pe Eddie Lau?

The Onion lovi cu pumnul în palmă.

— Este timpul să dăm drumul cailor noștri pe stradă ca să lămurim lucrurile.

Eddie se uită la Vincent, care clătină din cap.

— Aș avea nevoie de mai multe dovezi, înainte să dezlănțuim un război împotriva triadei Sun Yee On.

— Ce dovezi mai vrei? zise The Onion.

I-ar fi spus mai multe, dar nu voia să-l înfurie pe Eddie. Toți știau că Vincent Tse era un lingău și nu aprecia o luptă

adevărată.

Eddie zâmbi și îl luă de gât pe Vincent.

— Tu ocupă-te de profituri, Ah Lam, zise el, folosind numele lui de alint, și lasă-mă pe mine să mă ocup de războaie. The Ox14 ne-a pus răbdarea la încercare în Mongkok și Wanchai. Mi se pare logic că acum a început să ne fure praful. Este în interesul lor să semene discordie între noi și Louis Huu.

— Eu unul rămân la părerea mea că ne trebuie mai multe dovezi, zise Vincent, uitându-se urât la fată.

— Ruby nu se înșală niciodată, spuse Eddie.

Rămase tăcut pentru o clipă, lăsând fumul să se înalțe spre tavan, ca tămâia.

— Cel mai grav este D. E. A.

— Nu numai. Nu uita de clienții noștri din Golden Mountain, care își așteaptă praful, îi atrase atenția Vincent.

— O să găsesc alt furnizor. Între timp, Ruby se va duce la Golden Mountain să le explice întârzierea și să le ofere o reducere, dacă sunt de acord să aștepte câteva săptămâni. O. K., Ruby?

Fata încuviință din cap.

— Și, de asemenea, ne vom răzbuna pe Sun Yee On. Dar nu prin încăierări stradale.

The Onion se încruntă. Nu se așteptase să audă așa ceva.

— Am o fantomă în Sun Yee On, foarte aproape de The Ox. O să ne anunțe când va veni o șalanda la Hong Kong, iar noi vom transmite informația poliției. O. K., Ruby?

Conversația continuă în șoaptă, încă o jumătate de oră. În cele din urmă, Ruby se ridică să plece.

— Te conduc până la ascensor, îi spuse Eddie.

Vincent se încruntă.

— Noapte bună, Vincent, îi spuse Ruby dulce, dar el nu-i răspunse.

Doi bodyguarzi de-ai lui Eddie așteptau în foaier și apărură imediat în spatele lui.

— Stați aici, zise el când se deschiseră ușile ascensorului.

Liftul era construit de-a lungul părții exterioare a clădirii, închis între pereții din sticlă, care ofereau o ametitoare

privelișteа Kowloon-ului. Ruby intră în ascensor, privind oamenii și traficul aglomerat, cu mâinile încleștate pe balustrada din crom.

Eddie stătea aproape, în spatele ei. Îi simțea colonia, Versaille Pour Homme. Îi cuprinse talia și își lipi fața lui netedă de obrazul ei.

— Uită-te la ei, murmură el. Nu există pentru noi. Sunt niște furnici, mișunând în jurul unui castron cu miere. Noi suntem niște zei, tu și cu mine. În timp ce ei se zbat și asudă, noi facem ce vrem. Da. Facem ce vrem.

Mâinile lui îi ridicară tivul fustei negre și îi traseră chiloții de mătase.

— Ce faci? murmură ea, cu un glas răgușit de teamă și plăcere.

Se lipise de ea și nu mai putea să se desprindă de bară. Nu era un tip înalt, dar era foarte puternic. Se uită în jur. Văzu peste umărul lui unul din bodyguarzi, cu spatele la ea, sprijinit de ușile ascensorului, încercând să le deschidă. Asociatul lui dispăruse.

— Uită-te la ei, acolo jos, Ruby. Toți trebuie să se zbată ca să obțină ce își doresc. Toată viața lor se luptă pentru mâncarea lor amărâtă, pentru cutiile prăpădite în care locuiesc. Iar când se roagă, nouă ne închină gândurile lor.

Gemu când îi simți sexul între picioare.

— Pe noi nu ne vede nimeni, Ruby. Dar noi vedem tot Kowloon-ul. Suntem prea sus. Ei nu pot să-și înalțe gâturile până la noi. Își petrec toată viața cu capul în pământ, prinși în angrenajul universului lor îngust.

O străpunse brusc. Pentru Ruby plăcerea era de nesuportat. Nu era vorba de senzația fizică – era prea repede și prea dureros ca să fie plăcut, ci de altceva, care se declanșa în mintea ei; trupul ei expus, gândul că ar putea fi văzută, poate de bodyguarzi sau chiar de tot Kowloon-ul răspândit noaptea la picioarele ei. Riscul îi dădea cea mai extraordinară satisfacție, întotdeauna riscul.

Totuși, avea dreptate, nimeni nu-și ridica privirile. Cel puțin nu în acest oraș.

Eddie gâfâia la urechea ei și o străpungea din ce în ce mai repede.

— Așa fac zeii, nu-i așa, Ruby? murmură el. Dacă cineva s-ar uita în sus, ce-ar vedea? Doi zei împreunați.

Se opri brusc cu mâinile încleștate pe balustradă. Îi auzea respirația șuierătoare.

Nici ea nu ajunsese la orgasm. Singura consolare era eliberarea mentală, sclipirea rozalie a fanteziei pe care i-o implantase în minte; o beție care o făcea să se simtă atotputernică.

Simți cum își retrage sexul la fel de tare ca la început.

— Zeii trebuie să-și păstreze Yang-ul, esența vitală, zise el. De aici vine puterea lor.

Îl auzi trăgându-și fermoarul la pantaloni. Apoi îi ridică chiloții și o sărută tandru pe ceafă. Când se întoarse, ținea gura întredeschisă și se sărutară, încolăcindu-și limbile umede.

Apoi se desprinse de lângă ea.

— Dă-i drumul, îi spuse el bodyguardului.

Eddie se sprijini de ușile ascensorului.

— Ascultă vântul, zise el. Să-mi spui ce șoapte auzi.

Fata încuviință din cap.

— Vincent vrea să te ucidă, o anunță el, înainte să se închidă ușile.

Statue Square se află în Trafalgar Square din Hong Kong, iar altădată era cea mai importantă parte a orașului. Cu ani în urmă dădeau direct spre port și dealurile înverzite ale insulei, înconjurată de acele instituții care fondaseră colonia: clădirea guvernului, catedrala anglicană, clubul Hong Kong și statuia reginei Victoria.

Lăcomia era motorul imperiului și tot lăcomia își expusese relicvele în amurgul secolului. Azi, o parcare pe trei niveluri fusese ridicată între piață și port; catedrala și clădirea guvernului dispăruseră în spatele turnurilor de beton ale Centralei, iar Clubul Hong Kong era inclus acum în cele patru etaje ale unui bloc cu douăzeci și patru de niveluri. Vestitul teren de cricket se transformase în gradină municipală, în mare parte din beton, iar statuia bătrânei regine, de la care

venea numele pieței, nu mai exista.

Hong Kong, fondat pe teren străin, într-o lume străină, nu ținea la amintirile trecutului.

McReadie aștepta în capătul îndepărtat al pieței, în umbra unei clădiri înalte, futuriste, ale Hong Kong-ului, lângă Banca Shanghai. Ruby Wen sosi cu puțin înainte de zece și jumătate cu o întârziere de jumătate de oră, străbătând piața în pantofii ei negri, cu tocuri înalte.

Parcă ar fi fost topită și turnată în jeanși, se gândi McReadie. Un trecător neavizat i-ar lua pe cei doi drept o prostituată minoră și clientul ei între două vârste.

— Ai întârziat, bombăni el, fără să se aștepte să-i răspundă.

Își băgă mâinile în buzunare și o porni din loc, urmat de fată.

— Nu mă scol niciodată atât de devreme, zise Ruby. De-abia s-a luminat.

— Este trecut de ora zece.

— Oricum e devreme pentru mine.

Își căută țigările în geanta ei Cartier și îi oferi și lui una, dar o refuză.

— Ți-ai tăiat părul.

— Am o frunte norocoasă. Nu trebuie s-o acopăr. Îți place?

— Da, zise McReadie.

Nu se pricepea să adreseze complimente.

— M-a costat foarte scump. Două mii de dolari Hong Kong.

McReadie își mângâie capul, acoperit cu păr rar, grizonat.

— Acum ai tot atâta păr cât mine, dar pe mine nu m-a costat nimic.

— Dar tu n-ai bărbați care să dorească să te reguleze tot timpul.

— Sper că nu, din tot sufletul, tună McReadie.

Accentul lui scoțian ieșea în evidență când virilitatea sa era ofensată cumva.

Era o dimineață de duminica și Statue Square fusese invadată de servitoarele filipineze ale Hong Kong-ului, care aveau liber în ziua aceea. Se adunau în Central, cu miile, ca niște pescărușii, cântând, strigând și sporovăind pe limba lor. Multe coborau din autobuze și ferriboat-uri, așezându-se pe

bănci și pe marginea fântânilor din piață. Aduceau cu ele în sacoșe cărți de joc, radiouri și sandwich-uri și trimiteau fotografii prin poștă familiilor lor din Quezon și Manila.

— Ce ai pentru mine, Ruby? O întrebă McReadie.

— Vântul din sud mi-a șoptit că se pregătește o livrare importantă de heroină numărul patru. Un vas thailandez va aduce două sute de kilograme de praf alb.

— Când?

— Peste trei nopți. Va fi transferat pe vasul de pescuit Tai Pak. Se întoarce în Aberdeen chiar în noaptea aceea.

McReadie încuviință din cap impasibil. Două sute de kilograme de heroină numărul patru ar fi o lovitură importantă pentru el.

— Îmi dai douăzeci și cinci de mii. O. K.?

— Cunoaștem amândoi regulile, Ruby.

Fata dădu din cap și se îndepărtă. McReadie o urmărea din priviri. Se întrebă de unde culesese această informație. Știa că era folosit de una din triade, ca să se răzbune pe adversarii lor. Dar, când era vorba de două sute de kilograme de heroină numărul patru, puțin îi păsa.

Noul oraș Shatin era complet diferit de satul în care copilărise. Acum orizontul era punctat de macarale, care ridicau blocuri de beton spre cer și de locuințe noi pentru populația în creștere, compusă din muncitori care se mutau din Hong Kong în noile teritorii. Clădiri noi se întindeau de-a lungul malurilor râului Shing Mun, către munți, unde se înghesuiau pe fiecare porțiune plată de teren. Antene de televiziune răsăreau din acoperișuri, iar la ferestre, rufele întinse la uscat fâlfâiau ca niște steaguri.

Ruby își amintea că înainte, acest teren era plin de culturi de orez și colibe din bambus. Nu nutrea nici o nostalgie pentru trecut Nu tânjea să fie din nou un țânc mucos, în picioarele goale. Semnele urbanizării o lăsau indiferentă. Remarca schimbările cu un oarecare dispreț. Cum putea cineva să-și ducă viața într-o colibă sau într-un apartament cu două dormitoare, departe de strălucirea marelui oraș, de barurile de noapte din Lan Kwa Fong, de restaurantele din Tsim Sha Tsui?

Noile orașe nu erau altceva decât niște cimitire luminate așa cum le descrisese cineva, odată.

Își aminti ce-i șoptise Eddie în ascensor. Uită-te la ei, acolo jos, Ruby. Trebuie să scurme și să cerșească pentru a obține ce doresc. Toată viața lor se luptă pentru o bucată de mâncare, pentru cutiile în care locuiesc. Iar când se roagă, nouă ne adresează rugăciunile lor.

Trecu pe lângă un afiș pe care scria Wo Che Estate, cu litere mari, roșii, chinezești. O macara se ridica peste scheletele de beton ale unui alt bloc în construcție. Când era mică, își amintea cum călătorea până aici, pe spinarea goală a bizonului unchiului ei, înotând prin mlaștinile noroioase. Iar acum conducea o mașină sport germană. Apăsă pe un buton, să lase capota, ca să vadă toți cine era, deși orașul era acum plin de străini, care n-o cunoșteau.

Noi suntem zei, îi șoptise Eddie. Dar, uneori, chiar și zeii pot cădea victime destinului lor. La fel ca Ruby. La fel ca averea reprezentată de praful alb care se spulberase în explozia apartamentului din Kwun Tong. Din cauza lui Martin Fong, idiotul ăla! Simți că se înfurie din nou. I se albiseră degetele pe volan. Îi datora încă banii aceia lui Peter Mui, cinci sute de mii de dolari Hong Kong. Eddie i-ar da, însă s-ar face de râs și Vincent n-ar lăsa-o să uite.

Dar acum, trebuia să lase de-o parte problemele ei, până după Ching Ming.

Ching Ming, Festivalul Luminii, când trebuia să îngrijești mormintele strămoșilor, să te întorci acasă și să-ți prezinți omagiile.

Stră-străbunicul lui Ruby era un Hakka din Po On – provincia Kwangtung; venise în Hong Kong în 1880 și cumpărase un mic lot de pământ, muncit de generațiile care au murit. Ruby cu frații și surorile ei erau prima generație care își luase zborul.

Își croia drumul prin traficul aglomerat de pe strada Tolo. Toți se îngrămădeau la festivalul Ching Ming. Trenuri, autobuze, mașini, toate plecau din capitală spre noile teritorii. Era o perioadă dedicată familiei chineze.

Grădina lucrata încă de părinții ei și doi frați se întindea odată pe două mile, din centrul satului. Acum noi proprietăți apăruseră peste tot și stâlpii de curent electric răsărită din metru în metru.

Aici era mai rece și mai întunecat. Munții verzi se înălțau brăzdați de cariere. Nici măcar dragonii nu mai erau în siguranță acum, din cauza antreprenorilor din Hong Kong. Trecu de o fermă de rațe, unde mii de păsări măcăneau sub acoperișuri de trestie în umbra altor blocuri gigantice în construcție.

Coti de pe șoseaua principală și încetini pe drumul cu hârtoape care șerpuia printre dealuri. Zarea prin ceață casa părinților ei. Era o colibă din piatră, care fusese probabil yamen-ul unui mandarin. Plăcile albastre erau întunecate de mușchiul adunat în straturi, de-a lungul anilor, iar casa era înconjurată de un gard dărâmat.

Trecu de un câmp inundat, acoperit cu lotuși și eucalipți pe maluri. De partea cealaltă a șoselei erau culturi de yams și tavos și livezi cu piersici pentru piețele New-York-ului.

BMW-ul tuși când băgă în viteza a doua, iar uruitul motorului plutea în răcoarea serii. Doi copii, aproape goi, se zgâiau la ea, în timp ce trecea în goană.

Opri mașina lângă casă.

Un porc se rostogolea pe spate în curtea din față.

Ruby coborî și își croi drum prin noroi. Noile ei sandale Gucci vor fi bune de aruncat. Duhoarea era și mai grețoasă decât își amintea – varza și mirosul înțepător de urină.

În ce hal trăiau, se gândi Ruby. Ce rușine să am asemenea familie. Îi era groază să petreacă o noapte în căsuța de piatră infectă și înghesuită. Dar venise, să-și facă datoria față de tatăl ei.

O femeie ieși din casă. Purta un samfu, pijama tradițională din bumbac negru și o pălărie de paie. Un copil îi atârna prins de gât, cu o fâșie de pânză. Ruby n-o recunoscu imediat. Apoi își dădu seama. Era sora ei. Ah Zheng. Sora ei mai mică.

Se uitară una la alta.

— Ruby, zise ea.

Ruby încercă să zâmbească. Oare ce fac cu banii pe care îi trimit? se gândi ea. Oricum, nu-i aruncă pe haine. O cuprinse un amestec de scârbă, tristețe și rușine. Se fâțâi stânjenită, temându-se să n-o muște porcul. Își aminti că altădată nu-i era frică de un porc.

— Soră mai mică, reuși ea să spună.

Trecuse doar un an de când îi vizitase ultima oară. Ah Zheng era gravidă. Se măritase cu un tânăr necioplit, cu noroi între degetele de la picioare. Tatăl ei nu-i găsise nici măcar pe cineva de la oraș. Un apartament înghesuit la etajul al cincisprezecelea din Shatin ar fi fost de preferat decât să doarmă laolaltă cu porcii. Biata Ah Zheng. Anul acela și nașterea o schimbaseră îngrozitor. Surioara ei mai mică, atât de drăguță altădată, era grasă și arăta jalnic.

Nu mai avea mult până să-și scoată o țâță și să-și hrănească plodul ca orice țăranca Hakka, se gândi Ruby.

Auzi un strigăt și mama ei ieși alergând din casă. Vălul negru al pălăriei de pai flutura în vânt. Era bătrână acum, dar la fel de solidă și fu cât pe ce s-o dărâme pe Ruby când o luă în brațe. Fata se simți vinovată.

Bătrâna plângea acum. Avea mâinile murdare de noroi. Ah Zheng plângea și ea.

Ruby le văzu în oglinda atârnată afară, lângă ușă, să alunge spiritele rele. Și se văzu – sau poate că i se păruse doar – cu sandalele ei italienești murdare de noroi și botul porcului sub fusta ei Chanel.

I se strânse inima când o privi pe mama ei; îi căzuse încă un dinte.

— N-ai mai scris de mult, sui lung, îi spuse mama ei, alintând-o ca în copilărie, „micul dragon”. Și n-ai mai trecut de atâta timp pe aici. Uite ce haine frumoase ai! Probabil că ești bogată. Și acum vino să-l vezi pe tatăl tău.

Simți un gol în stomac. Da, acum trebuia să se plece înaintea lui. De ce se supunea la așa ceva? De ce se întorcea?

Tatăl ei stătea pe un scaun cu spătar tare, în ceea ce mama spunea întotdeauna că este living room-ul ei – camera întunecată din față, unde familia mânca și își primea oaspeții

în zilele festive. Purta o vestă albă și șorțul albastru, larg, tipic țărănesc, dar stătea bățos, ca un împărat. Fața lui maronie era sobră și brăzdată de riduri.

O aștepta să se plece dinaintea lui.

N-o s-o fac, se gândi Ruby. Nimeni nu mai făcea plecăciuni acum, de o jumătate de secol. Era singurul lucru bun pe care îl făcuseră comuniștii – interziseseră plecăciunile. Bătrân prostănac. Dacă ar fi fost după el, mi-ar fi legat picioarele când m-am născut.

— Tată, zise ea.

— Arăți ca o prostituată.

Fă efortul să-l suporți, se gândi Ruby. Și pentru ce mă rog? Ca să fiu insultată de bătrânul meu tată?

— O prostituată bogată, zise ea.

Bătrânul tresări.

— Nu ți-ai găsit încă un soț?

— N-am timp de un soț.

— O femeie nu este nimic dacă nu are un soț.

— Și pe urmă este mai puțin decât un nimic. De asta nu mă mărit.

Se uită în jur. Piesa centrală a camerei era altarul familiei, luminat de un bec roșu. Câteva bețigașe de tămâie afumau fotografiile alb-negru ale bunicilor lui Ruby și o poză gen sepia a străbunicului. Dedesubt, trei bibelouri de porțelan pictate, zeii sănătății, bogăției și fericirii, precum și silueta diformă a zeului pământului; toate zeitățile erau adunate printre ofrande de orez și o sticlă miniaturală de Johnnie Walker, pe care Ruby o lăsase cu un an în urmă, când venise direct la Shatin, după ce coborâse din avionul de la Bangkok.

În mijlocul camerei era o masă veche de mahon și patru scaune cu spătar tare. În rest, nu prea mai exista alta mobilă, în afară de două covoare din mătase și un televizor vechi alb-negru, în carcasă de lemn.

Ce fac cu banii pe care îi trimit?

— Uită-te la fiica mea, îi spunea tatăl mamei sale. Vezi cum arată și cum se îmbracă? Nu știu ce fel de căsătorie aș putea să-i aranjez, când poartă asemenea rochii.

Mama ei o privea cu admirație și îngrijorare în același timp, așa cum făcuse toată viața ei, când Ruby sfida dorințele tatălui și era adusă dinaintea lui să fie pedepsită. Copilul lui Ah Zheng începu să plângă. Porcul urină zgomotos în ușă, făcând o baltă gălbuie pe scări, din care se ridicau aburi.

— N-am nevoie de un soț, tată. Acum îmi văd singură de viața mea.

Cuvintele ei pluteau în aer ca o blasfemie. Ochii bătrânului sclipeau furioși și îndurerați.

— Copiii din ziua de azi sunt lipsiți de respect, îi spuse el soției sale.

Ruby le adusese cadouri; pungi cu jucării pentru copii, ceasuri Rolex pentru fratele și tatăl ei, brățări din perle pentru mama ei și Ah Zheng. Tatăl ei urmări ceremonia împărțirii cadourilor într-o liniște mormântală. Darurile nu vor fi deschise în prezența lui Ruby. Așa era tradiția; dacă cel care primea cadoul se arăta dezamăgit, cel care îl dăruise se făcea de râs.

Nici măcar tatăl meu nu va fi dezamăgit de un Rolex, se gândi Ruby.

În seara aceea, cei patru bărbați – tatăl ei, doi dintre frații ei și noul soț al lui Ah Zheng – mâncară la masă, ocupând cele patru scaune. Trebuia ca femeile și copiii să stea pe vine, pe podea. Acum Ruby regreta că nu se îmbrăcase în blugi. Nu voia să-și murdărească taiorul Chanel cu rahat de porc. Îi era foame, dar lăturile pe care le mâncau – creier de porc, macerat în vin alb chinezesc, taros și un orez atât de lipicios, încât ar putea astupa găurile din pereți – nu i se păreau comestibile. Spuse că nu-i era foame și ieși.

Orăcăitul broaștelor răsuna de pe lac.

Aici noaptea era frig. Se sui în BMW și ridică geamurile. Peste puțin timp, respirația ei aburi sticla. Deschise radioul – un cântec rap. Își aprinse un Dunhill și trase fumul adânc în plămâni.

Porcul frământă pământul moale din spatele gardului. Grotesc. Acum ar fi trebuit să plece, își spuse ea. Să-și umple cada cu apă fierbinte în apartamentul ei și să-și scoată din

piele duhoarea țărănească. Și își dorea cu disperare să se reguleze cu cineva. Mai ales cu Eddie. Din cauză că tatăl ei o făcuse prostituată. Nu-i plăcea cum se uita la ea și o îndemna să-l șocheze și mai mult.

Ce au făcut cu banii pe care i-am trimis?

Acum discutau despre ea, în casă. Tatăl ei, frații ei și Kei-feng, soțul surorii ei mai mici. Nu-l plăcea, nu-i plăcea cum o privea pe sub sprâncenele negre. Avea niște ochi flămânzi și știa ce voia. Poate că o să-l chinuiască puțin la noapte, ca să se răzbune.

Când intră, îi găsi adunați în jurul televizorului. Se uitau la o operă siropoasă, „Cearta dintre doi frați". Îl cunoștea pe unul din actori. Se culcase cu el și se gândi ce-ar fi să le spună asta.

Din nou cei patru bărbați ocupaseră toate scaunele. N-o să-și strice costumul Chanel tăvălindu-se pe podea, așa că se așeză pe masă, picior peste picior. Rochia se ridicase până la coapse și îl văzu pe Kei-feng cum o privește. Își linse buzele și se fâțâi pe scaun.

Ruby își legănă un picior și îi zâmbi mamei sale, care se uita temătoare la soțul ei.

Nu-mi vine să cred că am trăit aici, își spuse ea, în gând. Dacă n-ar fi fost Eddie, aș mai fi și acum. El mi-a arătat cum să fac rost de bani, m-a învățat să vorbesc englezește, să conduc o mușină, să fac comerț cu praful alb. Aș fi rămas o țărancă proastă, dacă n-ar fi fost Eddie.

Acum în casă locuiau unsprezece persoane și nu erau decât două dormitoare. Ruby urma să doarmă în living room, cu sora ei mai mică, Kei-feng și copilul lor. Tot acolo stătea și unul din frații ei mai mici. Mama și tatăl ei dormeau într-o cameră, iar fratele ei mai mare, Ah Sung, în cealaltă, cu soția și cei trei copii.

Se retraseră cu toții. Ah Zheng se duse la dulapul vechi de mahon din colțul încăperii și scoase patru covorașe din bambus, întinzându-le pe podea. O privi întrebător pe Ruby. Kei-feng rânjea la ea. Spera poate că o s-o încalece peste noapte și să se scuze apoi, spunând că fusese o greșeală.

Ruby clătină din cap. O să doarmă afară, în mașină. Cel

puțin era curată.

Erau două mile de mers până la cimitir, pe o potecă abruptă, prin munți. Tatăl lui Ruby mergea în față. Mergea repede, cu picioarele lui subțiri, ca niște bețe. Drumul la festival era pentru el o luptă ca orice în viață. Ah Sung era în spatele lui, cu cei trei copii ai săi îmbrăcați în cămăși albe și șorțuri albastre, ca la școală. Ruby era ultima, cu blugii ei Calvin Klein lipiți pe coapse, încetinindu-i mișcările.

Nu erau singuri pe drum. Se pare că întreaga populație a Shantin-ului plecase în pelerinaj pe coama dealului.

Sora ei rămăsese și ea în urmă. Copilul dormea, agățat de gâtul ei. Ruby își ridică privirile de câteva ori și o văzu cum o fixează curioasă. Simțea că o preocupă ceva și nu știa cum să-și exprime gândurile.

În cele din urmă, Ruby se opri, cu respirația tăiată. Doar țăranii mergeau pe jos. În Hong Kong circula numai cu mașina. N-ar fi trebuit să se îmbrace în jeanși! O dureau șoldurile.

Se uită înapoi, de unde venise. La picioarele lor, noul oraș Shantin era cenușiu în umbra munților. Ah Zheng se așeză pe vine, lângă drum, să-și hrănească plodul.

Ruby o aștepta. Se întrebă dacă ea va avea vreodată copii. I se părea de neconceput să-și alăpteze copilul așa. Ești prea egoistă Ruby! își spuse ea. Tu o să ai o doică și o amah.

— Sora cea mare ți-a scris vreodată? O întrebă Ah Zheng deodată.

Sora cea mare se născuse cu doisprezece ani înaintea lui Ruby, în anul tigrului, la fel ca ea. Și tot la fel ca ea plecase, emigrase în Anglia, cu soțul ei.

— Am primit o scrisoare, îi spuse Ruby. Este o doamnă foarte bogată acum. Soțul ei are un magazin mare. Locuiește într-o casă spațioasă, are o mașină frumoasă. Și este foarte respectată.

Ah Zheng părea uimită să audă veștile bune. Își concentră atenția asupra copilului.

— Ești fericită, soră mai mică? O întrebă Ruby.

— Nu am timp să mă gândesc la fericire.

— Kei-feng este un soț bun?

— Femeile nu pot trai fără un soț, zise Ah Zheng, la fel ca tatăl ei, cu o zi înainte.

— Eu una pot foarte bine.

Ruby se întoarse să-și aprindă țigara. Își disprețuia familia.

Ar fi trebuit să fie fiica unui mare om de afaceri, să fi studiat în Anglia, să învețe englezește, să nu fie obsedată toată viața de superstiții țărănești.

— Poate o să te duci și tu în Anglia când o să plece gwailos? zise Ah Zheng.

— Poate.

— Ai fost întotdeauna un mic dragon. Nu te-ai temut de nimic, nu ca mine.

Ținea capul în jos și își storcea sânul. Copilul se agita.

— Ești bogată, Ruby?

Ruby se aplecă să-i răspundă în șoaptă:

— L-ai văzut pe bărbatul care joacă rolul mandarinului în opera „Cearta dintre doi frați”?

Ah Zheng o privi uimită:

— Îl cunoști? zise ea.

Ruby zâmbi și făcu semnul universal al cuplajului sexual, formând un cerc din degetul mare și cel mijlociu și băgând arătătorul de mai multe ori. Apoi izbucni în râs.

Ah Zheng o privi palidă la față.

— Ești foarte norocoasă Ruby. Ai fost întotdeauna.

Lui Ah Zheng i-ar plăcea să fie în locul meu, își dădu seama Ruby și ar putea fi dacă ar fi mai curajoasă. În schimb, stă pe marginea drumului, cu copilul la sân. În afară de uimirea și revolta unei fete simple, Ruby citi și altceva în ochii ei. Dar îi trebui ceva timp până să înțeleagă.

Ura.

Pentru chinezi, succesul și fericirea sunt legate în mod inexorabil de spiritele strămoșilor. Daca morții nu primeau destulă atenție, puteau aduce multe nenorociri pe capul copiilor și nepoților. De aceea, la festivalul Ching Ming, familii întregi se duceau la cimitir să îngrijească mormintele, să scoată oasele celor decedați de mulți ani din urne, să le

curețe și să le lustruiască.

Se adunaseră deja unii oameni în jurul straturilor cu flori înșirate lângă porțile din porțelan. Cimitirul dădea spre apă, așa cum cerea legea feng shui, reprezentată în acest caz de portul Tolo. În felul acesta, morții, mulțumiți, vor continua să asigure un loc bun în ceruri rudelor lor de pe pământ.

Mormintele în formă de semilună fuseseră tăiate în coama dealului, în terase abrupte, multe din ele împodobite cu fotografiile decedaților și cu urne înalte din pământ ars, care conțineau oasele familiei.

Tatăl ei îi conduse în jos, spre mormântul familiei lor. Ruby știa din experiențele trecute că ceremonia va dura aproape toată ziua. După ce vor termina treaba la cimitir, se vor întoarce acasă, să scoată oasele bunicilor și străbunicilor ei din urne, să le lustruiască și să le usuce la soare.

Mormântul bunicului ei fusese bine îngrijit în timpul anului, fiindcă tatăl ei plătise oameni care se ocupau de cimitir. În schimb, multe din mormintele din jur erau năpădite de ierburi. Cei doi băieți mai mari ai lui Ah Sung scoaseră niște lopățele aduse de Ruby și începură să plivească buruienile minuscule, care scăpaseră atenției îngrijitorilor.

Tatăl ei scobi pământul în mijloc și băgă mâna în sacul de pânză agățat de umăr. Înăuntru erau banii de hârtie, pentru înmormântare, pe care îi va aprinde ca o ofrandă pentru spiritul tatălui său.

Când familia se adună în jurul mormântului, adună bancnotele într-un morman și le dădu foc cu un chibrit. Atinse flacăra de la baza teancului și banii începură să se înnegrească și să ardă.

Ruby se albi la față. Mormanul nu era format din banii speciali de hârtie care se găseau de vânzare în magazine – bancnote de cincizeci de milioane, emise de Banca Iadului. Erau dolari Hong Kong adevărați. Teancuri groase de douăzeci și cincizeci de dolari și bancnote roșii de o sută de dolari.

Tatăl ei o privea. Încercă să-și desprindă ochii de la grămada în flăcări și să-l privească drept în față. Acum știa ce făcuse cu banii ei.

— Știu cum îi câștigi, îi spuse bătrânul. Nu mai respecți vechile tradiții. N-ai nici un pic de respect față de strămoșii tăi.

Ruby de-abia se abținea să nu bage mâna să tragă bancnotele și să i le arunce în față. Valuri de căldură se ridicau din mijlocul teancului, până când se transformară într-o cenușa albă.

— Am trimis o parte din bani surorii tale din Anglia, continuă el, iar restul l-am închinat strămoșilor și-i rog să te ierte pentru ceea ce faci.

Ruby ar fi vrut s-o ia la fugă peste munți, departe de acești oameni îngrozitori. Tatăl ei o batjocorise în fața întregii familii și a strămoșilor. Știa că era albă la față, dar se forța să nu-și trădeze sentimentele.

Mama ei aprinse o mică sobiță de kerosen și găti niște orez și turte din carne de porc pe mormânt. Mâncară în liniște. În jurul lor, celelalte familii trăncăneau și râdeau în voie.

După aceea, lăsară niște orez și porc pentru spiritul bunicului ei.

— O să le mănânce câinii, îi spuse Ruby tatălui ei.

Dar n-o băgă în seamă. Se îndreptă către porțile cimitirului, urmat de restul familiei. Doar mama lui Ruby rămase în urmă, aruncând fâșii lungi de hârtie roșie pe pământ, ca să arate că ceremonia se ținuse așa cum trebuie.

Îi aruncă o privire fiicei sale în jeanși strâmți, tricou vestic și vopsită pe față. Îi vorbi blând.

— Deocamdată îți place noua ta viață, Ruby, dar nu trebuie să uiți trecutul. Când istoria moare, viitorul nu mai are copii.

Ruby îi privi pe ceilalți dispărând în mulțimea de pe coama muntelui. Știa că n-o să-i urmeze. Luă un pumn de cenușă de pe mormânt și o aruncă în vânt.

— O. K., zise ea, atunci n-are decât să moară.

Countach-ul alb ca zăpada parcat la bordură era singurul semn pentru trecătorul neavizat că se întâmpla ceva deosebit la Ng Mai Cheung, un restaurant chiu chao obișnuit din Granville Road, în inima Kowloon-ului. McReadie îl văzu și știu că omul pe care-l căuta se afla înăuntru. Un chelner veni

în grabă să-i deschidă și-l conduse într-un hol cu draperii, iar apoi la etaj, pe o scară îngustă.

Deschise o ușă și zumzetul jocurilor răsună asurzitor, ca niște artificii.

Sala de mah-jongg era rezervată prietenilor și asociaților lui The Ox. Mii de dolari se aruncau pe mese, pentru fiecare joc. Camera era mobilată spartan, dar mesele și scaunele erau din lemn vechi de trandafir, iar piesele de mah-jongg din fildeș sculptat. Jucătorii erau în general membri ai triadei Sun Yee On, în costume elegante și tunsori modeme. Aveau pahare de coniac lângă ei, serviți de chelneri în haine albe.

Deși era aer condiționat, mirosea a fum de țigară.

The Ox își înălță privirile și se ridică în picioare, fără să spună nici un cuvânt celorlalți jucători. Îl conduse pe McReadie într-o anticameră, în spatele salonului. Comandă o sticlă de Courvoisier și se așeză. Îi făcu semn lui McReadie să se așeze pe celălalt scaun.

Biroul era simplu: o masă, un calendar cu fotografia Anitei Mui pe perete, un safe metalic pe podea și, lângă el, un altar al lui Kuan Yin, cu două bețe de tămâie arzând într-o mică urnă de aramă plina de cenușă.

— Ei? zise el.

— Două sute de kilograme, spuse McReadie. O pierdere destul de grea.

The Ox rămase impasibil.

Un chelner intră repede cu sticla de Courvoisier. Puse două pahare pe masă, turnă câteva picături în fiecare și ieși, închizând ușa în urma lui.

— Cât ai investit? Un milion jumătate, două milioane de dolari Hong Kong?

The Ox învârti lichidul în pahar și-l bău. Ochii lui de țăran îl priveau pătrunzător. Dacă acest hing chat avea ceva de spus, o să-l lase să vorbească. Dar el n-o să se trădeze, în nici un caz.

— Ce ți-ai imaginat? Că poliția navală a dat întâmplător peste șalandă?

— Nu înțeleg.

McReadie i se adresă în cantoneză.

— Aveți un spion în rândurile voastre, dobitoc înfumurat ce ești.

— Cine?

— Cine a știut de marfă?

The Ox rămase tăcut. În schimb, băgă mâna în sertar și scoase un plic maro. Era gros de doi centimetri.

McReadie întinse mâna și The Ox îl apucă de încheietură.

— Ești sigur?

— Am aflat de la Eddie Lau.

Își trase mâna, luă plicul și îl băgă în buzunar. Apoi își goli paharul și plecă.

McReadie și Keelan erau în barul 699, la etajul douăzeci al Secției de Poliție din strada Arsenal. Scoțianul cel solid îi explica americanului cum funcționa mafia chinezească la Hong Kong.

— Triadele sunt un fenomen cultural, spunea McReadie. Când un grangure mare din poliție afirmă că nu operează nici o triadă în Hong Kong, are dreptate, din punct de vedere tehnic. Inițial, triadele erau organizații politice, dar acum sunt doar organizații criminale. Armata Republicană Irlandeză, spre exemplu. Dacă i-am scoate din Irlanda, crezi că și-ar strânge jucăriile și s-ar duce acasă? Au experiență de douăzeci și cinci de ani în traficul cu droguri, arme și bani. N-or să renunțe. Dacă imperativul politic dispare, vor continua pentru bani, sau ca să se distreze. Or, este exact ceea ce fac triadele. Azi, multe din ele au renunțat la vechile tradiții și nu mai păstrează aceeași ierarhie strictă ca înainte. Altădată, o ceremonie de inițiere putea dura trei zile. Acum puștii depun un jurământ de sânge sponsorului lor și-i înmânează taxa de inițiere. Foarte simplu. Când luăm vreun adolescent tatuat de pe stradă, vedem că puțin îi pasă de politică. Îl interesează să scoată cât mai mulți bani, ca să-și cumpere haine elegante și o mașină rapidă. Nu, ceea ce avem acum sunt câteva organizații criminale, care și-au luat numele de triade. Sunt grupate pe criterii etnice și lingvistice. Dacă ești din Canton, se spune că ții cu ai tăi și intri în 14K. Dacă ești chiu chao, din Swatow, vei adera la Sun Yee On. Se aseamănă cu suporterii britanici

ai echipelor de fotbal, ca să spunem așa. Să zicem că noi doi am vrea să facem o afacere cu heroină. Dacă putem scoate bani, nu contează că tu ești din Wo Sing Wo și eu din 14K. Nu mă interesează decât banii. Și n-am nevoie de un șef mare care să-mi spună ce să fac. Îmi conduc propria afacere. În afară poate de Sun Yee On, majoritatea triadelor nu au o conducere centrală.

— Atunci care este deosebirea dintre triade și criminalii obișnuiți? îl întrebă Keelan.

— Greu de spus. Lucrurile nu sunt doar albe sau negre. Dacă ești un criminal, faptul că aparții unei triade îți conferă o aură de superioritate. Îți deschide multe uși. Și, în afara de asta, nu este o activitate periferică. De exemplu, unul din vecinii mei este un important om de afaceri chinez, iar boutique-ul fiicei sale din Kowloon a fost atacat de o bandă de derbedei tineri. Nu a luat legătura cu mine și nici n-a informat poliția. L-a sunat pe capul triadei Sun Yee On, să aranjeze problema. Și, ca să-ți spun adevărul, cred că a făcut mai bine. Șeful triadei Sun Yee On nu este împiedicat de birocrație. Dar probabil că acestea sunt dezavantajele unei vieți democratice.

— Deci triadele din S. U. A. Sunt legate de cele de aici, din Hong Kong?

— Sediile centrale se află aici. Dar conducerea este pasivă. Arbitrează doar disputele interne și problemele cu celelalte triade. Câți bani se transmit peste ocean, este greu de spus.

— Atunci, dacă sunt membrul unei triade din Hong Kong și emigrez la San Francisco, cum îmi fondez propria triadă?

— Dacă vrei să te ocupi cu droguri, nu trebuie să faci nimic. Dar o să faci. Pentru că acestea sunt uzanțele. Mai întâi îi ceri permisiunea lui 489 de aici, din Hong Kong, să-ți demarezi afacerea. S-ar putea chiar să-ți dobândești propriul tău steguleț negru. Și, când ajungi acolo, te apuci de treaba. Poate va trebui să trimiți anumite sume de bani aici, la Hong Kong, dar 489 din Hong Kong nu-ți controlează afacerile. Acum, tu ești un 489. Bineînțeles, dacă intri în teritoriul altcuiva, în noul tău oraș de reședință, n-o să vină nimeni de la Hong Kong să te ajute. Doar dacă nu au ceva de câștigat.

— Deci cum își organizează comerțul cu droguri?

— Credem că este dirijat de la cele mai înalte niveluri. La fel ca mafia. Capii triadelor Sun Yee On, Wah Ching și 14 K se strâng la un loc, într-un mare hotel, aici sau în S. U. A., să stabilească partea fiecăruia. Cei din Hong Kong garantează produsul și transportul, iar cei din America vânzarea en-gros. Douăzeci de kilograme italienilor, douăzeci găștilor spaniole, cam așa ceva. După cum știi, în Chinatown ajunge foarte puțin. Culmea ironiei! Ca vechiul comerț cu opium de la sfârșitul secolului, numai că acum chinezii sunt cei care se revarsă spre vest. Dacă încerci să-i oprești, este ca și când ai vrea să prinzi o caracatiță într-o plasă. Cel mai grozav în traficul cu droguri, dacă faci parte din triadă, este că te bagi într-un joc pe care poate să-l joace oricine. Chiar și puștii. Te duci la Bangkok, cumperi câteva grame de heroină numărul patru, le ascunzi în valiză. Și, dacă treci de vamă, ai droguri în valoare de un milion de dolari pe străzile oricărui oraș american.

— Mare parte din ce-mi spui sunt noutăți pentru mine, Dave. Acasă am de-a face mai mult cu italienii.

— O sa înveți. Cel mai important este că noi doi trebuie să ne concentrăm asupra depistării drogurilor. Asta este misiunea noastră. Dar drogurile sunt doar o parte a problemei. Poți să scoți la fel de mulți bani trecând oameni ilegal peste graniță. Iei două sute de mii de dolari Hong Kong pentru fiecare persoană pe care o îmbarci spre New York, iar traseele sunt de obicei aceleași. Și poți trimite cu sutele deodată. Îi scoți din China, le falsifici pașapoartele și actele de imigrare, iar triadele se pricep foarte bine la falsuri, gândește-te la Rolex-urile false pe care le poți cumpăra la Kowloon și la gentile Gucci de cincizeci de dolari, și apoi îi îmbarci într-un avion spre S. U. A., Australia sau Europa. Dacă ești prins, iei doar trei ani, nu douăzeci ca pentru heroină. Iar acum au început să prefere delictele curate. Noua tehnologie le ușurează calea. Cărți de credit falsificate; fraude la bursă; polițe de asigurare. Plus crema cremelor: șantajul, prostituția, jocurile de noroc, protecția. Și toți practică afaceri legale. Au restaurante,

cluburi de noapte, baruri. Cunosc un contabil al triadelor care stă pe plajă la Macao și pariază la curse prin telefonul său celular, în afara jurisdicției noastre. Cel care a spus că nu merită să fii delincvent, este un idiot.

— Deci, cele două sute de kilograme de heroină numărul patru capturată de băieții tăi n-o să afecteze prețul heroinei numărul patru de pe străzile New Yorkului.

McReadie îi zâmbi.

— Este o mare victorie în ochii presei și ai publicului și o să-mi îmbunătățească dosarul pentru avansare. Probabil că o să strice de asemenea ziua cuiva. Dar cam atât. Hai să bem ceva.

Erau tot acolo peste o jumătate de oră, când veni Lacey. Se înfuriase când îi văzuse. Parcă ar fi fost doi vechi camarazi de școală, la clubul liceului.

McReadie îi făcu semn cu mâna. Keelan îi zâmbi, cam spășit, se gândi ea.

Își trânti geanta pe bar.

— Nu v-ați saturat de aceasta solidaritate masculină? Zisei ea.

Keelan n-o băgă în seamă.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? zise el.

— Un pahar cu sifon, atâta tot.

— Nu vrei o băutură adevărată?

— Pune-te în situația mea, locotenente Keelan. Ți-ar plăcea să ai o reputație de bețivă?

McReadie zâmbi.

— Crede că fiind singura femeie detectiv fără vicii din Wanchai Serious Crimes Squad este o specie pe cale de dispariție.

Ridică din umeri.

— De fapt, s-ar putea să aibă dreptate.

Keelan surâse încordat.

— Mda, beția, agresarea sexuală și alte pericole la care sunt expuse femeile, nu-i așa?

— Mda.

Fata se uită la ceas.

— Oricum, este prea devreme pentru mine.

— Avem ceva de sărbătorit, zise Keelan.

— Te-ai lăsat de fumat?

— Luni noaptea, Mac și băieții săi au capturat două sute de kilograme de heroină numărul patru din Aberdeen.

— Am auzit. Felicitări.

— Un miracol, regizat de mine. De fapt, a venit să discutăm despre măcelul din Hennessey Road. S-a oferit să mă invite la prânz.

— Deci ați început cu aperitivele. Sau ați ajuns deja la felul principal?

McReadie dădu paharul peste cap și ceru încă unul.

— Oricum, americanul face cinste.

Keelan se îmbrăcase cu o cămașă pe sub haină și pantaloni gri. Parcă și-ar arunca hainele pe el cu lopata, se gândi Lacey. Este evident că nu are nici o îngrijitoare și nici fier de călcat. Se bărbierise, dar prost. Se uită pe fereastră, către port și apoi se întoarse, ca și când și-ar fi amintit deodată unde se afla. Prea tânăr să sufere de maladia Alzheimer15, se gândi ea. Dar avea ceva ciudat, care îi trezea curiozitatea. Era când aici, când departe, ca un radio prost acordat. O comportare neobișnuită pentru un polițist, își spuse ea. Chiar și pentru un american.

Chelnerul aduse încă două scotch-uri. Keelan luă paharul indiferent.

— Este băutura ta preferată? îl întrebă Lacey.

Îi trezise curiozitatea.

— Nu chiar. Cum ți-ai dat seama? prefer Wild Turkey16.

— Are un gust la fel de bun pe cât îi arata numele?

Zâmbi, și de data aceasta își concentră toată atenția asupra ei. Era surprinsă că se simțea flatată.

— Te plac mai mult acum, zise el.

— Nici tu nu mi-ai făcut o impresie bună la început.

— Cred că am spus niște lucruri urâte despre tine. Apoi Mac mi-a explicat că ești nepoata lui și mi-a atras atenția să fiu mai politicos pe viitor.

— N-am observat.

Ripostase dur, se gândi ea. Dar de ce avea oare senzația că o

lua tot timpul peste picior?

Se făcu liniște și apoi McReadie îi spuse zâmbind lui Keelan.

— N-o lua în serios. Este inofensivă. Nu-i așa, Lace?

Lacey sorbi sifonul și zâmbi, abținându-se cu greu să nu-l lovească pe unchiul ei între picioare.

— Care-i scorul partidei dintre tine și Eddie Lau? O întrebă Keelan.

— Zero la patruzeci. A venit aici într-o după-amiază, cu avocatul său, și a început să ne amenințe cu un posibil proces de defăimare. La puțin timp după aceea, alt tip a mărturisit că l-a atacat pe domnul Li, așa că a trebuit să-l eliberăm. Mai vrei să discuți cu el?

— Crezi că ar folosi la ceva?

— Nu prea.

— Băieții lui Mac l-au pus sub supraveghere. Vor să vadă unde ne duce. Dar cum a rămas cu acest domn Li?

— Domnul Li este îndopat cu calmante. Are o sută douăzeci și trei de cusături. Și-a pierdut brațul stâng. Păcat, fiindcă avea un tatuaj drăguț pe el. I-ați percheziționat vasul și apartamentul?

— Nimic, zise McReadie.

Keelan își plecă privirile, hotărî să nu mai bea. Își puse paharul jos.

— Cum este acest Eddie Lau?

— Mulți oameni au numai cuvinte de laudă față de el. Anul trecut a donat o sumă mare de bani unui spital de copii. Se spune că poate fi de-a dreptul fermecător. A încercat să-mi facă avansuri în timpul interogatoriului, dar eu personal îl consider dezgustător.

— În ceea ce privește fiscul, o întrerupse McReadie, are cinci restaurante, trei în Kowloon și două în Shatin. A investit de asemenea într-o fabrică textilă din Mongkok. Neoficial credem că deține rangul de Red Pole în triada 14K. Un Red Pole este un fel de. Director executiv, din câte îmi imaginez.

— Droguri?

— Nu, mulțumesc, prefer scotch-ul, zise McReadie și împinse paharul gol pe tejghea.

Keelan se uită la Lacey.

— Nu, am de terminat niște lucrări, zise ea. Dar, dacă vrei să-ți răspund la întrebare, află că Eddie Lau a fost arestat în 1984 pentru atac deosebit de grav în Shatin. De atunci, nu l-am mai prins cu nimic. Nici droguri, nici furt, nici piraterie cu computere sau casete video. Dar știm că a câștigat sume importante din aceste activități ilegale.

Își agață geanta pe umăr.

— Noroc, locotenente.

Îi dădu cartea ei de vizită.

— Dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să mă suni.

Keelan o luă absent și o băgă în buzunar. Fata observă imediat că atenția lui alunecase din nou în altă parte. McReadie îi spunea despre o fabrică de heroină pe care o descoperiseră acum doi ani în Shatin, finanțată probabil de Eddie Lau, dar Lacey știa că americanul nu-l ascultă.

Ce om ciudat. Ciudat și interesant.

Îi lăsă și se îndrepta către ascensor.

Din Central, câteva poteci înguste se înălțau către Mid-levels, purtând numele unor funcționari coloniali din alte epoci: Caine, Staunton, Elgin, Lyndhurst, Graham. Cel mai cunoscut nume printre turiști este probabil Ladder Street17.

A fost săpată în stâncă, în ultimul secol – șase sute de metri de trepte din piatră, întinzându-se pe coama dealului, astfel încât băștinașii asudați să poată căra cumpărătorii chinezi bogați, administratorii britanici și taipanii lor până la casele în care locuiau, în Caine Road. Acum sudoarea era doar pe fețele turiștilor americani și europeni, care gâfâiau pe panta înclinată, să privească templul exotic din Man Mo și magazinele de antichități îngrămădite la intersecția cu Hollywood Road. Ca toate legendele istorice, devenise o capcana turistică, majoritatea scrinurilor antice și sticluțelor cu lichior fiind confecționate cu câteva săptămâni înainte, în atelierele din Kowloon sau Teritorii. Mesele de trestie și lemn negru care se găseau aici erau mult mai ieftine de fapt la San Francisco, Londra și Sydney.

Vincent Tse stătea în magazinul său de antichități, în spatele

statuetelor Buddha, scrinurilor din lemn de trandafir și paravanelor sculptate, calculând profiturile lunii la o mașină și introducând apoi rezultatele în memoria unui computer. Sclipirea ecranului era singura sursă de lumină din spatele magazinului.

Lui Vincent îi venea greu să se concentreze în dimineața aceasta asupra cifrelor scrise de mâna în dosarul din fața lui. Ruby Wen! într-un fel, reușise să-i implice într-un conflict cu Sun Yee On. Eddie asculta tot ce-i spunea și credea fiecare cuvânt. Singura dovada că The Ox luase praful lor era de la spionul pe care ea spunea că îl are în rândurile poliției. Războaiele între triade nu erau bune. Eddie era un luptător, dar nu se pricepea în afaceri. Afacerile însemnau profit, nu încăierări cu satâre și lanțuri.

Ruby Wen!

Ori de câte ori se gândea la ea, simțea o durere ascuțită în piept. Eddie era înrobit de ea. Nu voia să-l asculte pe Vincent.

Iar acum dăduseră heroina lui Ox pe mâinile poliției. Era o nebunie.

Se uită la cifrele din fața lui. Se presupunea că sunt încasările magazinului de antichități. Dar, împărțite cu o mie, se transformau în tranzacțiile lunare ale veniturilor ilegale obținute de mafia lui Eddie Lau.

Afacerile mergeau bine. Și acum, din cauza lui Ruby Wen, riscau totul.

Se produsese o ambuscadă în fața magazinului și Vincent se uită pe ușă, să vadă ce se întâmplase. Trei chinezi tineri intraseră în magazin – bandiți din triadă. Erau îmbrăcați în blugi și aveau ochelari de soare. Unul din ei avea o cămașă sport Lacoste, care-i dezgolea tatuajele: un șarpe pe brațul stâng și o floare roșie de mac, roșie ca sângele, pe cel drept. Ignorând protestele tinerei vânzătoare a lui Vincent, Edith, tânărul luă o sticluță din ceramică, o piesă antică autentică, din secolul al nouăsprezecelea și o trânti pe jos.

Abia în clipa aceea înțelese Vincent ce se întâmplă.

N-avea cum să iasă din magazin. Așa că se năpusti pe ușă.

Unul din tineri îl văzu și-l împinse când trecu pe lângă el

într-un scrin coreean. Vincent se dezechilibră și căzu. Edith țipă.

Cei trei puști din triada se adunară în jurul lui și începură să-l lovească cu picioarele. Erau încălțați în adidași, ca să-i ajute la stilul lor kung-tu, iar loviturile lor erau administrate cu precizie, în pieptul lui. Auzi un pârâit – îi plesnise o vertebră. Apoi strigăte. Nu știa dacă erau ale lui sau ale lui Edith. Se ridică în coate și genunchi și se târî spre ușă. Nu-l opriră, dar continuară să-l lovească și căzu de patru ori cu fața pe podea.

I se tulburase vederea. Recunoscu pe proprietarul unui magazin învecinat, doi turiști vestici, cu păr grizonat.

Vincent se ridică în picioare, îndoit de durere. De-abia mai putea sa respire. Îi auzea râzând. Apoi unul din ei îl lovi în față.

Căzu.

Își dădu seama că pentru ei era un simplu joc. Voiau să-și exerseze mișcările învățate la orele de antrenament.

Încercă din nou să se ridice și căzu pe treptele magazinului. Se lovi cu capul de piatra pavajului și, pentru o clipă, se întunecă totul înaintea lui. Nu prea își mai amintea ce se întâmplase după aceea, dar alții își aminteau; un cuplu din Sydney, Australia, descrise poliției cu lux de amănunte cum, orbit de propriul său sânge, se târâse înapoi către cei trei tineri, care stăteau în ușă, râzând.

Apoi, aceștia îl loviseră cu picioarele până își pierduse cunoștința.

McReadie se sprijini de bar, în Clubul 699, și comandă încă un scotch. Turnă puțin ghimber uscat în pahar și luă o înghițitură. Știa că ar fi trebuit să fie în minibus, în drum spre apartamentul său din Stanley. Dar simțea din ce în ce mai mult că adevărata lui casă se află aici, unde asculta discuțiile familiare ale celorlalți detectivi. Aici cel puțin nu se simțea niciodată singur. Era printre ai lui. Pe măsura ce se apropia anul 1997, îl cuprindea nostalgia și regretul. În noul Hong Kong nu va fi loc pentru el, deși aceasta era patria lui. Stătea în colonie de douăzeci și șase de ani. Anglia era străină pentru el acum, dar nu avea unde să se întoarcă, decât acolo. Se

simțea ca un refugiat.

Aici, în bar, putea de asemenea să discute de noile tehnologii și lumea interlopă pe care nu le înțelegea și nici nu voia să le înțeleagă, știind că va găsi întotdeauna pe cineva care să-l asculte. Și își amorțea durerea surdă cu un pahar de băutură și o vorbă dulce între prieteni.

Cineva se așeză pe taburetul din stânga lui. Își ridică privirile plin de speranțe și apoi văzu că era Lacey.

— Lace, zise el și apoi îi făcu semn lui Tony, barmanul, să-i aducă o bere.

— Ești supărată? O întrebă el.

Lacey încuviință din cap.

— Ai aflat?

McReadie îi făcu semn că nu.

— Am fost plecat toată după-amiaza să percheziționez șampanele din portul Aberdeen.

— Trei tineri au intrat într-un magazin de antichități din Ladder Street, azi după-amiază și l-au stâlcit în bătăi pe proprietar.

— Te referi cumva la Vincent Tse?

— Da.

— Se știe cine a făcut-o?

— Niciunul din chinezi n-a văzut nimic, bineînțeles. Dar erau doi turiști australieni care au văzut totul. Spun că unul din băieți are un tatuaj în forma de șarpe pe brațul stâng și o floare roșie pe partea interioară a mâinii drepte.

— Dar fețele?

Lacey clătină din cap.

McReadie zâmbi.

— Sper că n-au rostit cuvintele magice.

— Ba da. Exact asta au spus: „Chinezii arată toți la fel”. Totuși au remarcat tatuajele. Tot este ceva.

— Ai vreo bănuială?

— Sunt sigură că vinovații vor ieși în curând la iveală.

— Da, însă mi se pare cam greu să interoghezi suspecții la morgă.

— Tocmai de aceea sper să-i găsesc înaintea celor din Wo

Sing Wo.

Lacey puse jos paharul cu bere și își luă geanta.

— Îți mulțumesc pentru tratație.

— De ce?

— Ce vrei să spui?

— De ce speri să-i găsim înaintea lor?

— Pentru că asta este meseria noastră. Reprezentăm legea. Nu triadele.

McReadie ridică din umeri.

— Poate că ei procedează mai bine. Nu aleargă să ia aprobarea procuraturii. Știi ce diferența este între un avocat și o târfă? Târfa nu-și mai regulează clienții după ce mor.

— Ai băut prea mult.

— Legea triadei este cea mai bună – daca sunt vinovați, vor plăti. Nu le mai trebuie un împuțit de avocat al apărării, care să încurce lucrurile.

— Împuțit? exclamă Lacey, încruntându-se amuzată. De unde ai cules expresia asta?

— De la Keelan.

— Keelan, repetă ea, mirată. Și el este de acord să-ți faci dreptate de unul singur?

— Este părerea mea personală, Lace.

— Sper. Nu mi-ar plăcea să devină o tendință generală.

Se uită la ceas.

— Ar fi mai bine să pleci, dacă nu vrei să o superi pe Charlotte.

Se întoarse spre ușă.

— Știi că Vincent s-ar putea să fie în legătură cu Eddie?

Lacey îl privi uimită.

— Am citit dosarul.

Văzând că nu reușește să descifreze expresia zugrăvită pe chipul lui McReadie, adăugă:

— Amândoi își au birourile în Wo. Iar Vincent este asociatul său în afaceri.

— Sunt foarte apropiați.

— Cum îți explici?

— Se spune că Eddie are urma dinților lui Vincent pe perna

sa.

— Sunt amanți?

— Crezi că doar conservatorii ascund secrete rușinoase?

— Înseamnă că lucrurile stau cu totul altfel.

McReadie zâmbi.

— Ai grijă cum o să te exprimi după 1997.

Își termină scotch-ul și-i făcu semn lui Tony să-i mai dea unul.

— M-am gândit că ar trebui să știi. Se pare că, în ultima vreme te preocupă afacerile personale ale lui Eddie Lau.

— Nu mă mai preocupă.

Se uită la pahar.

— Vrei să te duc acasă cu mașina?

— Ce rost are? zise el și își trase un taburet.

Aici se simțea foarte bine.

Spitalul Queen Mary, Pokfulam.

Eddie stătea pe marginea patului privindu-l pe Vincent. Avea bărbia ruptă în trei locuri și chirurgii i-o sudaseră. Își rupsese nasul și osul de sub ochiul stâng când căzuse pe treptele de piatră, iar ochiul era umflat și închis. Își pierduse câțiva dinți. Capul era umflat ca un fruct moale, răscopt. Doctorii se temeau de edeme cerebrale și era posibil să aibă nevoie de încă o intervenție chirurgicală. Dacă creierul continua să se tumefieze, vor trebui să-i scoată temporar oasele craniene superioare, îi explicase unul din doctori, ca să lase umflătura să se dezvolte. Altfel, s-ar lăsa pe coloana vertebrală și l-ar ucide.

Îi bandajaseră coastele și-i administraseră morfină împotriva durerii, dar efectele drogului începeau să slăbească și mai erau încă două ore până să i se facă altă doză.

Eddie nu se mișca și nici nu vorbea. Nu știa dacă Vincent își dădea seama de prezența lui.

Eddie știa că nu doar suferința fizică îl tortura pe Vincent, își pierduse respectul. Îl bătuseră în public și, în curând, toți vor ști că Evantaiul Alb al lui Eddie Lau se văicărise ca o femeie, în mâinile unor puștani de-abia ieșiți de pe băncile școlii. Mai bine l-ar fi ucis.

O femeie intră în cameră. Nu-și ridică privirile crezând că era una din asistente. Nu-i recunoscu vocea imediat.

— Cum se simte?

Eddie nu-i răspunse.

— Prietenii și asociații tăi au avut multe ghinioane în ultimele săptămâni, domnule Lau. Nu te-ai gândit să aprinzi tămâie pentru Kuan Yin, să te protejeze?

Își înălță ochii. Era femeia detectiv pe care o întâlnise în ziua aceea la Secția de Poliție Wanchai, cea care emisese mandatul său de arestare. Nu-și amintea cum o cheamă.

— Ce vrei? zise el.

— Să-i găsesc pe bătăuși.

— Nu-i treaba ta.

— Sunt detectiv la Serious Crimes Squad. Iar acesta este un atac deosebit de grav.

— Nu s-a produs în Wanchai.

— Chiar și detectivii colaborează între ei.

— Crezi că un an sau doi de închisoare o să-i spele de păcate pe ticăloșii care au făcut asta? de cât timp locuiești în Hong Kong, detective?

— De când mă știu.

— Și tot nu i-ai înțeles pe chinezi?

— Eu înțeleg legea.

— Legea ta, nu a mea.

— Daca te răzbuni pe cei care l-au bătut pe prietenul tău, o să te ridicăm pe tine.

— Mă piș pe toți strămoșii tai. Cară-te de aici.

Lacey plecă.

Iar Eddie își continuă veghea.

Întâmplarea aceasta îi sfâșiase inima. Știa cine era și de aceea îl admira atât de mult pe Vincent. Când erau împreună, se simțea ca un războinic necioplit cu un obiect prețios din porțelan. Îl ținea de mână, mirat, încercând să-l înțeleagă și temându-se să nu-l spargă. Vincent era artistul, gânditorul. Creierul. Vincent era tot ce el nu va fi niciodată. Iar Eddie era protectorul său.

Și era vina lui că îl răniseră. Acționase arogant și imprudent.

Uite ce ai făcut. Ar fi trebuit să-și dea seama că așa o să se întâmple. Da, dar fi trebuit să prevadă că The Ox o să se răzbune în felul acesta.

Greșise; însă cei vinovați vor plăti că îl făcuseră să simtă gustul înfrângerii. Vor plăti că violaseră o persoană care pentru el era inviolabilă.

Au găsit trupurile în subsolul unei clădiri părăsite din Johnston Road. Fusese construită înainte de război – un monument străvechi, după standardele Hong Kong-ului și urma să fie demolat și reconstruit. Acum era încercuit cu banderola albastră de poliție, și jandarmii păzeau intrarea de curioși. Lacey își arătă legitimația și se strecură pe sub bandă.

Foaierul era coșcovit și puțea a varză fiartă, mucegai, urină și sudoare. O ușă grea de incendiu, de partea cealaltă a liftului vechi, fusese proptită de perete. Ducea la subsol.

Lacey văzuse multe crime și se întărise după atâtea morți violente și mutilări. Deși tatăl ei n-ar fi vrut ca ochii inocenți ai fiicei sale să asiste la asemenea orori. Dar ceea ce vedea acum era cu adevărat șocant, o viziune de coșmar. Erau trei trupuri și cea mai mare parte din sânge se scursese pe podea și pe pereți. Nu muriseră de moarte bună.

Tyler stătea pe treapta de jos, cu doi din sergenții echipei sale, Brian Kwok și David Poon. Așteptau medicul legist și un ofițer superior de la Identity Bureau să-și facă treaba. Un fotograf al poliției imortaliza scena, urmând instrucțiunile lui Tyler. Două lămpi de halogen fuseseră fixate pe trepiede, în colțurile pivniței. Parcă ar fi fost o scenă dintr-un film sângeros, regizat de Tyler.

O văzu și înălță sprâncenele, în semn de salut. Ținea în mână un container din folie argintie și mânca pui și orez cu o furculiță.

— Nu te deranjează când ești chemată la ora prânzului? O întrebă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i prea plăcut, zise el.

— Văd și eu, domnule.

Lacey privi mai atent cele trei corpuri. Băieții erau goi, cu

mâinile legate la spate. Era evident că fuseseră torturați înainte să fie omorâți, probabil cu niște instrumente ascuțite.

— Cel care a făcut asta nu este o ființă umană, spuse Tyler.

Băgă în gură o bucata de pui și niște orez.

— Pot să te scutesc de detalii, dacă vrei. Vei găsi totul în raport.

— Poate că n-am constituția dumneavoastră, domnule, dar sunt totuși detectiv. Vă promit că n-o să leșin.

— Ei bine, zise Tyler, daca observi, într-un colț este niște sârmă ghimpată și o conductă. Conform părerii procurorului, se pare că acestor bărbați li s-a introdus conducta, urmată de sârma ghimpată. Iar apoi au fost scoase în ordinea în care au fost introduse. Dar cum am mai spus, cei care au făcut-o nu sunt genul de persoane pe care noi doi le-am invita la cină.

— Doamne Sfinte!

— Ceilalți au fost torturați asemănător, dar fără atâta inventivitate. Li s-au tăiat diverse părți din corp, cu satârul se pare, înainte să moară.

— Cine sunt?

Tyler arătă spre unul din cadavre. Ceea ce Lacey luase drept încă o rană însângerată se dovedi a fi o floare purpurie de opium. Lace se apropie să examineze brațul stâng. Un șarpe.

— Este cel care l-a atacat pe Vincent Tse împreună cu alți doi.

— Nu s-a dovedit încă, dar este foarte posibil.

— Eddie Lau s-a răzbunat.

Tyler termină de mâncat.

— Sau unul din drăguții săi prieteni. Se spune că The Onion se amuză cu asemenea lucruri. Destul ca să-ți taie pofta de mâncare, nu?

— Nu s-ar zice.

— Trebuie să mă hrănesc, totuși.

— Simt nevoia să ies la aer curat.

Lacey se întoarse în foaier. Pereții goi erau mâzgăliți de golanii străzilor, care nu lăsau alte semne pe lumea aceasta decât simbolurile zugrăvite pe pereți. La colțuri se adunaseră mormane de murdărie.

Brian Kwok i se alătură.

— Când au fost uciși?

— Procurorul spune că rigor mortis nu s-a instalat definitiv și nici procesul de putrezire, așa că s-a estimat că au trecut patru sau cel mult douăsprezece ore. Deci, crima s-a produs între unu noaptea trecută și nouă azi dimineață.

— Fă o investigație în jur. Întreabă dacă n-au văzut sau n-au auzit ceva.

— Îl aducem pe Eddie Lau?

— Ca să ne acuze că îl agresăm?

Clătină din cap, gândindu-se pentru o clipă.

— Însă o să-i percheziționăm apartamentul. Se așteaptă s-o facem, așa că n-o să-l dezamăgim. O să trecem și pe la The Onion. Spune-i lui David Poon că va trebui să cercetăm bine subsolul, scările și ambele ieșiri. Trebuie să căutam amprente, fire de păr, orice indicii. Avem nevoie de-o dovadă fizică pentru a incrimina pe cineva.

Tyler apăru pe scările de incendiu. Își aruncă tava goală în mormanul de gunoi din hol.

— O să se ocupe laboratorul, voi căutați amprente și chemați-mă la interogatoriu.

— S-ar putea să asistăm la o reacție violentă. Dacă sunt băieții lui Sun Yee On, este posibil să se dezlănțuie un război între triade.

— Atâta timp cât se ucid unii pe alții, avem mai puțină bătaie de cap.

— Dar nu asta este important.

— Știu!

— Dacă nu apărăm legea și ordinea, prezența noastră nu mai are nici un rost.

— Ba are. Trebuie să protejăm nevinovații, zise Tyler, devenind brusc serios. Hai, ne întâlnim la birou. În Amoy Street este o cofetărie grozavă. Mă duc să-mi cumpăr niște brioșe cu semințe de lotus.

— Keelan.

— Locotenente, aici este inspectorul Lacey.

Keelan se înveseli. Se relaxă și își dădu picioarele jos de pe

birou. Întinse mâna după țigări, își aminti ce necazuri îi pricinuiseră ultima oară și le aruncă la loc în sertar. Era o nebunie, dar avea senzația că era genul de femeie capabilă să delecteze mirosul de tutun chiar și prin telefon.

— Cu ce pot să te ajut?

— Voiam să discutăm despre Eddie Lau.

Keelan se opri.

— Eddie Lau? Îmi pare rău, poți să-mi dai codul comercial chinez?

— Ce?

— Cred că îți dai seama că există doar patru sute șaptezeci și două de prenume pentru întreaga populație chineză.

Se făcu liniște și apoi o auzi râzând.

— O. K. Merit să mă iei peste picior.

Îi plăcea să audă din nou o femeie râzând. Trecuse atâta timp.

— Ce vrei să știi despre Eddie Lau?

— Am încercat să-l sun pe Mac, dar este plecat. Așa că m-am gândit că ai putea să mă ajuți. Voiam să știu dacă Biroul de Narcotice îl mai supraveghează.

— Cred că s-a contramandat.

— La dracu'. De ce?

— Explicația obișnuită – din lipsă de personal. Prea multe informații, prea complicat de prelucrat. Dar ce s-a întâmplat?

— Speram să aflu ce a făcut noaptea trecuta.

— Apropo, nu cred că a stat acasă să se uite la televizor.

Altă pauză. Keelan văzu un Cathay 747 verde cu alb desprinzându-se de pe pista de la Kai Tak, printre clădirile albe ale Kowloon-ului.

— Ce faci în după-amiaza aceasta? zise ea.

Keelan încercă să-și ascundă surprinderea provocată de întrebarea ei.

— Salvez lumea liberă de amenințarea traficanților de droguri.

— Poate o să-ți dau o mână de ajutor. Trec să te iau peste o jumătate de oră.

— O. K., zise Keelan și puse receptorul în furcă.

Fir-aș al naibii!

Causeway Bay fusese descris drept imaginea viitoare a Hong Kong-ului. Zeci de mii de oameni trăind perete în perete, în cutii albe, dispuse pe verticală, viu luminate, întinse în jurul zonei parcului Victoria, către North Point.

Ascensorul era defect, așa că Lacey și Keelan urcară pe jos unsprezece etaje. Lap-sap – gunoi – se adunase în colțurile întunecate ale scării, folosită se pare ca WC de unii locatari. Era în miezul zilei, dar, fără becurile care luminau fiecare palier, le-ar fi fost imposibil să înainteze.

Mirosea a varză, ghimber și usturoi. Majoritatea apartamentelor nu aveau bucătărie, așa că găteau adesea pe hol. Se opriră lângă o ușă vopsită în verde. Lacey inspiră adânc. Își scoase legitimația și ciocăni.

Ușa se deschise. Un cantonez îndesat, cu piele netedă, în vestă albă și pantaloni cenușii stătea dinaintea lor. Fața lui exprima uimirea.

— Chang Mai-cheung?

Bărbatul încuviință din cap, la fel de uluit.

Lacey își întinse insigna și fu surprinsă să constate că vorbea încordat.

— Sunt inspector Madeleine Lacey, de la Wanchai C. I. D.

Arătă spre Keelan.

— Iar el este locotenent John Keelan. Un coleg de-al meu.

Omul încremenise în loc, clipind ca o bufniță.

— Pot să intru?

Keelan se încordă. Chang începu să strige ceva, tremurând de frică. Se auziră mai multe strigăte din casă, când soția lui se năpusti la ușă.

Lacey auzi alte uși deschizându-se pe hol și simți privirile ațintite asupra ei. Nu voia să vorbească de față cu vecinii. Își făcu loc să intre în apartament.

— Poliția! strigă bărbatul în cantoneză. A venit poliția! s-a întâmplat ceva cu Pui-kee!

Doamna Chang apăru pe hol, o femeie micuță, cu păr negru, permanent, într-un halat decolorat din prosop. Se întunecase la față de spaimă.

Keelan o urma pe Lacey și închise ușa.

— Pui-kee? O întrebă chinezoaica pe Lacey.

— Mă tem că da, îi răspunse.

Copiii se îngrămădiră în spatele doamnei Chang. Cei mai mici aveau în jur de patru-cinci ani, iar cel mai mare era adolescent. Lacey văzuse o mulțime de apartamente de acest fel, mai ales în acest cartier, în care locuiau familii cu cinci sau șase copii laolaltă cu bunicii. Erau locurile predilecte de unde triadele își racolau adepții.

— Este rănit?

Lacey își repetase discursul. Aveau destul timp mai târziu să afle adevăratele circumstanțe ale morții fiului lor.

— Cred că a fost rănit împreună cu alți doi. Azi la prânz, l-am găsit într-o clădire părăsită.

— A murit? strigă Chang.

— Îmi pare rău.

Se rezemă de perete, cu gura deschisă. Doamna Chang se înclină, ca și când ar fi lovit-o cineva în cap, dar una din fete o prinse înainte să cadă. Doi din băieții mai mari o târâră în pat, urmați de soțul ei, care mergea clătinându-se.

Keelan se uită la Lacey. Nu înțelesese schimbul de cuvinte în cantoneză, dar situația era destul de clară.

Apartamentul era înghesuit, cu o singură fereastră, care dădea spre celalalt apartament din blocul alăturat, o panoramă de frânghii cu rufe. Un bebeluș de un an și jumătate se juca pe balcon, printre ghivecele cu flori veștejite. Doi cintezoi în cuști mici, din bambus ciripeau jalnic deasupra copilului.

Apartamentul era dezordonat. Masa era plină de caiete școlare ale copiilor, pe podea se înșirau jucării, din sertar se revărsau produse cosmetice, detergenți, pliante publicitare. O bătrână pe un scaun se uita la un spectacol prostesc, la televizorul color. Chiar dacă nu aveau bucătărie sau baie,

fiecare familie își menținea un anumit standard de viață, condiționat de existența televizorului.

— Bună ziua, bunico, o salută Lacey cu respect, în cantoneză.

Bătrâna îi privi tăcută. Keelan o auzea pe doamna Chang zbierând în dormitor.

Zeul Bucătăriei zâmbea absent din altarul său, în colțul camerei. În jurul imaginii sale era tămâie, o mandarină, o ciocolată și un pachet de țigări Dunhill. Insuficient, se gândi Keelan cu amărăciune. Acest zeu grăsan nu prea ajutase familia în acest an.

— Îți mulțumesc că m-ai adus, îi spuse Keelan.

— Voiai să înțelegi mai bine triadele.

— Așa arata o triadă?

— Doar o parte din ea.

Lacey se trezi uitându-se la niște fotografii și luă una, la întâmplare.

Chang se întoarse în cameră, împleticindu-se ca un orb. Pipăia mobila, ca și când nu s-ar mai fi încrezut în ochii săi.

— Nu cumva este o greșeală? zise el.

Lacey se uită la fotografia din mâna ei și își dădu seama șocată că era a lui Pui-kee. Era în uniformă de școală – șort albastru, cămașă albă și cravată. Zâmbea timid, înconjurat de frații și surorile lui. Încercă să compare figura lui cu cadavrul tatuat pe care-l văzuse cu două ore în urmă, în subsolul lui Johnston Road.

Lacey îl arătă cu degetul pe Pui-kee în fotografie. Iar Chang își dădu seama că îi răspunsese la întrebare. Bruma de curaj pe care și-o făcuse, amenința să se risipească.

Lacey își drese glasul.

— Domnule Chang, știu că nu este momentul potrivit, dar trebuie să veniți cu noi să vă identificați fiul. Vă rog.

Nu știa daca Chang o auzise. Copiii apărură în ușă. Fețele lor o priveau acuzator, ca și când ea ar fi fost de vină.

— Ce se întâmplă? O întreba Keelan.

— Voia să știe dacă nu s-ar putea să fie o greșeală.

Keelan inspiră adânc.

— Îngrozitor. Nu mi-a plăcut niciodată această latură a meseriei noastre.

Lacey înălță din umeri.

— Cred că o să leșine.

Dar Chang se scutură, ca și când ar fi ieșit din transă și se împletici spre ușă. Voia să iasă mai repede de aici. Când închiseră ușa o auziră pe doamna Chang urlând din nou.

Spera că cel care era însărcinat să le explice cum murise fiul lor o s-o facă cu blândețe.

Lacey opri lângă Hopewell Centre. Era târziu după-amiaza și turnurile de ciment ale Wanchai-ului umbreau în permanența trotuarul.

— Deci, de ce m-ai adus? O întrebă Keelan.

— Ți-am spus doar. M-am gândit să-ți lărgesc orizontul.

— Zău?

— Aici ai de-a face cu altă cultură, locotenente. S-ar putea să nu înțelegi tot. Am cunoscut câțiva polițiști americani care s-au întors în S. U. A., crezând că fiecare chinez este un mafiot. Dar nu este adevărat. Cei mai mulți sunt oameni muncitori, care respectă legile. Delincvenții sunt mai ales niște puști. Triadele se folosesc de ei pentru treburile murdare. Ucid la comandă, dar nu sunt creierul acțiunii. După cum ai văzut azi după-amiază, au toate motivele să lupte pentru o viață mai bună. Nu trebuie să provină neapărat din familii de hoți. Pentru majoritatea acestor puști, triadele reprezintă cea mai rapidă cale de îmbogățire. Nu au nimic de pierdut.

— Și sunt dispuși să riște tot.

— Exact.

— În S. U. A. Este aceeași poveste.

— Dar cel puțin acolo sunt oamenii tăi. Îi înțelegi. Însă, când vor veni chinezii în America – și vor veni, au început deja să se reverse cu zecile de mii, legal sau ilegal, acum când se apropie scadența – n-o să-i înțelegi absolut deloc. Există atât de multe contradicții! Deși respectă legile, nu agreează poliția, își iubesc familiile, dar sunt obsedați de bani și de profit.

— Avem chinezi în California de mai bine de-un secol.

— Da, în cartierele lor chinezești. Dar durează mult să

asimilezi o minoritate. Cincizeci de ani, două sau trei generații pentru italieni. De aceea de-abia ați început să slăbiți mafia. Iar chinezii sunt și mai uniți în clanuri decât italienii.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Perfect. Pentru că, atunci când ni se povestește despre triade, este ușor să le vezi în două dimensiuni. Însă majoritatea sunt ca Pui-kee, sosiți din apartamente de bloc supraaglomerate, fără speranță. Probabil că părinții lui habar n-aveau în ce necazuri se băgase. Totul a început, mai mult ca sigur, când s-a înscris împreuna cu alți adolescenți la cursurile de arte marțiale. Poate că a dat peste un puști mai mare, membru al unei triade, destul de dur, ca să le servească de model. Deci, O. K. Iată ce își dorește – un loc al lui. La fel ca puștii din Anglia care vor susține o echipă de fotbal, ca să facă parte din ea. Și încep cu „atârnarea felinarului albastru", care este un fel de ucenicie. Puștiul cel mare îi spune că cineva are nevoie de o mușteluială sau că el și prietenii lui trebuie să răvășească un anumit restaurant. Mă rog, nu este prea greu. Se duce în locul respectiv, mănâncă împreună cu prietenii săi și apoi refuză să plătească. Și în loc să-l amenințe proprietarul, îl amenință el pe proprietar. Sau se postează în ușă și se uita urât la clienți. I se pare nostim. N-are serviciu și nici altceva de făcut. Și când își vede vechii prieteni, pe terenul de fotbal sau la un meci de baschet, toți îl consideră un tip dur. Pe urmă, dacă este dur cu adevărat și nu se preface doar, poate fi invitat să se alăture unei triade, ca 49. Cu timpul, poate ajunge să aibă mah jais, proprii lui oameni. Cei cu sânge rece, criminalii eficienți, sunt promovați la ranguri înalte. Își derulează propriile lor afaceri și îi pun pe alții să se ocupe de treburile murdare. Când ajung pe la treizeci-patruzeci de ani, nu mai vor să lupte. Își spală profilurile rezultate din jafuri, droguri, jocuri de noroc sau alte activități prin afaceri respectabile. Chiar dacă nu mai activează în triade, își mențin legăturile. Și când afacerea se împute, apelează tot la triade.

Keelan încuviință din cap.

— Atunci cum o să-i oprim?

Lacey ridică din umeri.

— Ai putea începe prin a învăța cantoneză și a recruta polițiști chinezi. Dacă nu te infiltrezi în organizații, n-ai nici o șansă.

— Crezi că America este următoarea lor țintă?

— Nu mai sunteți o țintă, ci o afacere gata aranjată. Întreabă-i pe cei din Wah Ching.

Keelan auzise de Wah Ching, puternica triadă chinezească din San Francisco.

— Atâta timp cât își asigură profilurile pe Hang Seng, peștii cei mari rămân aici, în Hong Kong. Dar și-au deschis deja căi de acces în Australia, Marea Britanie și Golden Mountain18.

— Golden Mountain?

— Este denumirea cantoneză a Californiei.

— Bun. Îți mulțumesc pentru explicații. A fost într-adevăr deprimant.

Fata zâmbi.

— Face parte din obligațiile de serviciu.

Se pregătea să coboare din mașină, dar se opri:

— Uite ce este.

— Poți să-mi spui Lace, la fel ca toți ceilalți.

— Lace. Îmi pare rău că am fumat în biroul tău. Că te-am luat drept secretara ta.

Încerca să surâdă.

— Că n-am știut de Codul Comercial Chinez.

— Reacția mea a fost exagerată. Oricum, nu mai contează.

— Pentru mine contează. Putem s-o luăm de la început?

— Sigur, zise Lacey.

— Poate vei fi de acord să bem câte ceva împreună.

Lacey se încordă și aranjă oglinda retrovizoare.

— Nu cred.

Se arătă jignit.

— De ce?

— Nimeni n-ar spune nimic, locotenente. Și nici nu cred că tu ai vorbi cu cineva. Dar, mai devreme sau mai târziu s-ar afla, și, într-un fel, mi-aș pierde prestigiul. Înțelegi? Sunt femeie și indiferent cum mi-aș vedea de serviciul meu sau tu de-al tău, se aplică aceleași reguli imemorabile. Munca și viața

mea personală nu se pot suprapune.

— Mă rog, presupun că ai dreptate.

Se trezi gândindu-se irațional: oricum, ce-ar spune Anna?

— Da, am, zise Lacey.

Keelan vru să spună ceva, dar se răzgândi. Avea prea multe pe suflet și-i era imposibil să le explice. În ultima vreme nu mai știa ce să creadă, să simtă sau să facă. Se întrebă dacă o să se elibereze vreodată de aceasta povară.

— O. K. Îți mulțumesc, din nou. După cum se spune în Etiopia – Abisinia.

Era o glumă ieftină, dar îi zâmbi.

Îl văzu traversând strada.

Nu intenționase să-l repeadă. Dar își spuse că era o tânără cu capul pe umeri și refuza să se încurce cu bărbați însurați. Avea destule probleme cu cei liberi.

În timp ce urca cu ascensorul la etajul cincizeci și șapte, Keelan se gândea la Anna. De ce, ori de câte ori era cu altă femeie, avea senzația că o înșela? Îi spuseseră că timpul va vindeca orice rană. Dar trecuse mai mult de un an și se întreba acum dacă era adevărat. Mintea era ca și timpul; unele răni se vindecau – lăsau poate cicatrici mici, pe care nu le vedea nimeni, însă, altele, te schilodeau pe viață. Poate că la fel se întâmpla și cu el.

San Francisco.

Un Mercedes trase la intrarea hotelului lui Ruby din Campton Place, la ora trei fix. Un bărbat solid, cu ten închis la culoare, în costum Versace, îi deschise portiera și se urcă.

Fu dusă în Pacific Heights, enclava din care avocații, bancherii și agenții de bursă ai orașului dirijau viața din golf. Ruby zărea case în stil Tudor sau georgian, cu fațade ascunse de grădini cu arbuști îngrijiți. Șoferul se opri în Buchanan și apăsă pe un buton. Porțile electrice se deschiseră și trecură mai departe.

O cărare unduitoare ducea la o impunătoare reședință victoriană, cu intrarea ascunsă de un portic alb, susținut de coloane roccoco din gips. Fațada din piatră era presărată de balcoane ornamentale și capete de balaur cocoțate pe

acoperișul plat, dar, pentru Ruby, efectul fu stricat de apariția slugii. În loc de un servitor în livrea albă, cel care îi deschise purta bretele roșii peste un tricou alb și un suport din piele, prins de umăr, pentru un Magnum 44.

John Bertolli stătea în capătul mesei lungi, lustruite, din mahon. Ruby numără douăsprezece scaune tapisate cu pluș roșu, dar numai două erau ocupate. Bertolli era în cămașă, cu bretele atârnându-i peste pantalonii negri și un șervețel în jurul gâtului. Mânca stridii cu mâna și arunca resturile într-un castron mare. Însoțitorii săi, de asemenea italieni, nu mâncau. Le făcu semn cu capul să plece și, fără s-o prezinte, se ridică s-o întâmpine.

— Ruby, răsună o voce hârjâită. Mă bucur să te revăd.

Își șterse degetele pe șervețel și-i întinse mâna.

— Stai jos. Vrei să bei ceva?

— Apă minerală.

— Suc. Yuppie, zise el și pocni din degete spre bărbatul cu Magnum-ul, care o escortase în cameră.

Omul plecă să aducă ce comandase șeful său.

Ruby se uită în jur. Mobila și aspectul încăperii erau uluitoare. Un bust de marmură a lui Cezar pe un postament, într-un colț, candelabrul de cristal, un lampadar din ebonită, de forma unei femei goale, un tablou în ulei, reprezentând o scenă biblică, într-o superbă ramă aurită, care ocupa un întreg perete. O arcadă dădea într-o cameră spațioasă, goală, un covor gros, crem. De după colț, Ruby auzea zumzetul strident al unui joc video. Își înălță gâtul și văzu doi băieți stând pe jos, în fața unui ecran TV uriaș.

Bertolli își concentră din nou atenția asupra scoicilor.

— Servește-te, zise el, făcând semn spre castron.

Ruby clătină din cap.

— Credeam că vouă, asiaticilor, vă place mâncarea marină.

Fata se uită cum i se prelingea sucul pe degetele butucănoase, păroase, cu ghiuluri groase de aur. Ruby fusese prezentată lui Gino Bertolli în ultima ei călătorie la Golden Mountain. Era un tip solid, cu început de chelie în creștetul capului, deși în rest era foarte păros. Ruby îl găsea

dezgustător din punct de vedere fizic. Își imagina că oameni ca el se prezentaseră probabil prima oară la Curtea Imperială Chineză, atrăgând vesticilor reputația de maimuțoi și barbari. Părul îi țâșnea de sub gulerul cămășii, din urechi și chiar din nări. Semăna cu un proprietar de cafenea din North Beach, cu excepția ghiulurilor de aur și Rolexului bătut în diamante de la mână.

Privea și asculta, așteptându-l să termine de mâncat. Pe urmă se șterse pe mâini, la gură și își aprinse o țigară. O studia fără să se ferească. Era îmbrăcată într-o jachetă roșie din cașmir, cu guler de catifea, fustă scurtă și mănuși de piele asortate cu pantofii negri, din piele neagră de căprioară cu tocuri înalte. Trebuia să lase întotdeauna o impresie bună. Așa îi spusese Eddie.

— Ai o casă frumoasă, spuse Ruby.

— Ar trebui să fie frumoasă, pentru că m-a costat o groază de bani. De când ai venit în oraș?

— De trei zile. Poate patru.

Ochii lui o studiau. Se gândea poate ce-ar fi să se înfrupte puțin dintr-o puicuță din Hong Kong. Simți golul cunoscut în stomac. Va aștepta să vadă ce se întâmplă. Nu se știa niciodată de ce era în stare o țărăncuță ca să încheie o afacere.

Tipul cu pistolul apăru din nou cu un pahar și o sticlă cu Perrier rece și le puse în fața ei, pe masa lustruită. Apoi se retrase fără nici un cuvânt.

Bertolli întinse mâna după paharul cu vin roșu. Se aștepta să-l vadă dându-l peste cap, dar sorbi doar, savurându-l pentru o clipă înainte să-l înghită, ca un cunoscător.

— Deci, să trecem la afaceri, zise el.

— Cât vrei?

Ridică din umeri.

— Depinde de calitate, depinde de preț.

— Cea mai buna calitate, puritate – nouăzeci și opt la sută, din Burma. Unu-patruzeci.

Bertolli își aprinse o țigară și suflă fumul spre tavan. Un Cristos răstignit atârna pe perete. Ruby îl privi și se cutremură. Gwailos. Râd de noi că ardem bani de hârtie în

stradă, iar zeul lor este un bărbat gol, torturat cu cuie ascuțite.

— Unu-patruzeci este prea mult, spunea Bertolli. Azi găsesc aproape oriunde cu unu-treizeci.

Ruby nu-i răspunse. Aproape peste tot era probabil o exagerare, dar într-adevăr prețul scăzuse în S. U. A. Pătrundea mult praf alb pe vechiul drum al mătăsii, prin provincia Yunnan și Canton și era mai ieftin decât prin Thailanda. Nu se mai plăteau sume prea mari pentru mituirea oficialităților guvernamentale.

— Cât vrei? îl întrebă Ruby.

— Zece unități.

— Cumpăra cincisprezece, poate o să-ți ofer la unu – douăzeci și cinci.

Îmi permit să fiu generoasă, Eddie i-a mituit pe toți, cu excepția lui Henry Pi.

Bertolli se gândi.

— Cincisprezece unități este o cantitate mare.

Un băiețel alergă în cameră.

— Papa! Am reușit! l-am bătut pe Mohawk!

Bertolli se întoarse, îl apucă de umeri și-l luă în brațe.

— Ce-ai făcut?

— L-am bătut pe Mohawk!

Un băiețel mai mare stătea în ușă, posomorât. Frățiorul lui mai mic îl arătă cu degetul, din poala lui Bertolli.

— Te-am măcelărit!

Bertolli îi zâmbi lui Ruby.

— Când eram puști, TV însemna pentru mine „O iubesc pe Lucy”. Acum au scos tot felul de rahaturi pe care nu le înțeleg.

— Hai să jucăm baschet, zise băiatul mai mare.

— Doar dacă sunt Lakers.

— Da, bine.

Cel mic se dădu jos din brațele tatălui său și alergă în cealaltă cameră.

— Copii! zise Bertolli.

Ruby auzi glasul metalic al instrucțiunilor, când frații începură alt joc.

— Este foarte bine să ai fii, zise Ruby.

— Micuțul Aldo este la fel ca taică-său. Nu-i place să se dea bătut niciodată.

Trase din țigară.

— Unu-douăzeci.

Ruby ridică din umeri.

— O treime acum, două treimi la livrare, O. K.?

— Când poți livra, Ruby?

— Oricând.

Bertolli se arătă surprins pentru prima oară.

— Marfa este deja în oraș?

— Poate.

— Poate, repetă el. O. K., Ruby. Ne-am înțeles. Mâine sună la numărul pe care ți l-am dat și o să aranjez prima plată.

Numărul era prin pager, așa că nu putea fi depistat.

Ruby era impasibilă, ca și când ar fi încheiat zilnic afaceri cu șapte zerouri. Dar trebuia să inspire adânc, fiindcă ametise. Zece kilograme și jumătate, la unu-douăzeci, însemna un milion două sute cincizeci de mii de dolari.

Acum, singura problemă era Henry Pi.

Wanchai, Hong Kong.

Grăsanul în costum Brioni, de la volanul Mercedes-ului coti din Luard, în Jaffe Road. Strada era aglomerată de Mazde și Toyote și, văzând că nu găsește un loc de parcare, opri motorul pur și simplu și lăsă mașina unde era. N-o să protesteze nimeni. Doar era vorba de The Onion.

În timp ce se îndrepta spre restaurant, ceilalți chinezi se grăbeau să se dea la o parte din calea lui. The Onion era binecunoscut în Wanchai. Odată aruncase un șarpe viu într-un restaurant al cărui patron refuzase să plătească suma cerută de Eddie Lau pentru protecție.

Era ora nouă seara, o umiditate de nouăzeci și cinci la sută și se așteptau să plouă. The Onion asudase deja când ajunse la fațada roșie-aurie a restaurantului Water Dragon. Șiruri de rațe strălucitoare atârnau de un stâlp lung, metalic, iar crabii se înghesuiau într-un acvariu. La fel ca The Onion, nici ei nu știau că urmau să moară peste puțin timp.

Un cuplu german între două vârste, ieșit la plimbare din

hotelul învecinat Whamey, nu se lăsară intimidați de faptul că restaurantul nu avea un meniu în limba engleză afișat la fereastră și nici de clientela sută la sută chineză. Se așezară la o masă din colț, deschiseră ghidul și făcură semn că doresc crabi cu chilii. Nu-i băgară în seama pe cei patru tineri în geci sport și blugi, care zăboveau pe trotuar. Nu-i văzură intrând în restaurant și suind repede scările pe care se urcase The Onion cu o jumătate de oră în urmă.

Camera de deasupra restaurantului era o sală particulară pentru mah-jongg. Era o încăpere mare, cu mese și scaune, viu luminată de șase becuri suspendate de tavan. Vopseaua verde se cojise de pe pereții goi, cu excepția unui calendar din 1989, cu poza unei stele de operă. Un ventilator rupt, din lemn, se învârtea încet, deasupra.

Erau mai puțin de doisprezece oameni la mese, absorbiți de jocurile lor. Trăncănitul zarurilor și strigătul jucătorilor camuflau zarva din restaurant.

Un bătrân într-o pijama albă, murdară stătea pe un scaun de lemn cu spătar tare, la ușă și citea un ziar. Îi văzu pe cei trei tineri și se ridică repede, făcând un pas înapoi, în cameră. Își dădu seama imediat de ce veniseră.

Intrușii îl ignorară. The Onion stătea cu spatele la ei, absorbit de joc. Dar cel din fața lui îi văzu și amuți imediat. Ochii săi trădară alarma.

The Onion se întoarse.

Și, în momentul acela, știu că o să moară. Sări imediat în picioare, trântind scaunul pe podeaua din lemn.

Băgă mâna în haină, să-și scoată pistolul automat, dar nu avu timp nici măcar să-l atingă. Primul din cei patru tineri se năpustise deja asupra lui, cu un satâr în mâna dreaptă. Îl lovi și The Onion scoase un strigăt de spaimă și durere.

Ceilalți trei se alăturară și se apucară de treabă. Zgomotul satârelor continuă mult timp după ce The Onion încetase să mai țipe. Colegii săi de joc se îngrămădiseră de-a lungul peretelui și pliveau spectacolul.

Când se termină, unul din tineri îi preveni că vor avea aceeași soartă dacă repetau poliției ce văzuseră.

Dar era un avertisment inutil.

De îndată ce vagabonzii plecară, se năpustiră pe scări, lăsând proprietarul să explice poliției ce se întâmplase cu unul dintre cei mai buni clienți ai săi.

Madeleine Lacey era încă în biroul ei, analizând rapoartele despre triplul măcel din Johnston Road. Fu anunțată prin stație. Îl urmă pe Brian Kwok, care alerga deja spre ușă, îmbrăcându-și haina din mers.

Restaurantul era la numai trei sute de metri depărtare. Ploua când ajunseră acolo, iar motocicletele se reflectau în bălțile negre. Drumul era aglomerat și se adunaseră o mulțime de curioși în fața restaurantului – turiști și chinezi își înălțau gâturile să vadă ce se întâmplă.

Kwok lăsa mașina în mijlocul străzii și își croi drum prin mulțime, urmat de Lacey.

Erau cel puțin șase polițiști în uniformă la fața locului și se arătară ușurați să-i vadă.

Polițistul rănit era rezemat de pereți. Partenerul lui îi ținea un prosop de ceai în partea laterală a capului. Podeaua era plină de sânge. Alt bărbat zăcea pe jos, printre plăcile de mah-jongg și scaunele răsturnate. Un chinez în vestă albă stătea lângă scări.

Lacey își arătă legitimația.

— Inspector Lacey. Și sergent Kwok.

— Jandarm Martin Boon – zise primul polițist.

Avea o tresă roșie pe mânecă, indicând că vorbea englezește.

— Ce dracu' s-a întâmplat? pufni Lacey.

— Un măcel, domnule, zise Boon. Patrulam, când am auzit țipete. Câțiva turiști au alergat să ne aducă, au spus că s-au încăierat în restaurant.

— Colegul tău se simte bine? zise Lacey, aplecându-se să examineze polițistul rănit.

— A alunecat pe sângele din capul scărilor, îi explica Boon. Cred că s-a lovit la ceafă.

— Dew neh loh moh, bombăni Kwok.

— Unde sunt turiștii? îl întrebă Lacey pe Boon.

Boon înălță din umeri, neajutorat.

Lacey auzi vaietul sirenei unei ambulanțe, pe stradă. În curând brancardierii vor mișuna peste tot. Kwok îl ridică pe Boon în picioare.

— Nimeni nu intră și nu pleacă fără aprobarea inspectorului Lacey sau a mea. Absolut nimeni. Nici măcar alt echipaj de poliție sau ambulanță. Este clar?

Boon încuviință din cap. Era cenușiu la față. De-abia terminase cursurile de instruire de două săptămâni.

— Voi vedea dacă reușesc să găsesc turiștii, zise Kwok și coborî.

Lacey schiță repede scena și poziția cadavrului în agenda sa. Până să termine, Kwok se întoarse.

— Au dispărut, zise el. Am ordonat jandarmilor să caute martorii prin mulțime. Poate avem noroc.

Lacey se așeză pe vine, la câțiva metri de cadavru.

— A fost un măcel oribil, zise ea.

Fața mortului era întoarsă spre ea, dar Lacey i-ar fi ghicit oricum identitatea, după forma capului.

— Ia te uită! Ne cunoaștem, spuse ea.

— The Onion. Grea pierdere pentru omenire.

— Cu ce crezi că a fost atacat? Cu o secerătoare?

Fusese un atac sălbatic. Avea răni deschise pe umeri, spate și în cap. Cea fatală îl decapitase aproape. Era un măcel tipic triadelor. Intenția atacului era avertismentul și răzbunarea. Emisarii lui Red Pole considerau că gloanțele nu aveau același efect. Lui Lacey i se părea că acest mod de a ucide era unic, tipic oriental. Nu era la fel cu nici o armă. Făcea mai multă impresie.

— Uite cum l-au ucis, zise Kwok, indicând tăietura mare de la gât. Artera carotidă, adăugă el, ca și când ar fi instruit un grup de recruți. Uite cum a țâșnit pe perete, ca un furtun.

Lacey strâmbă din nas. N-o deranja să se uite la sânge, dar mirosul metalic caracteristic îi făcea greață. Își puse mănușile de plastic, pentru prelevarea dovezilor. Un teanc gros de bancnote de câte cinci mii de dolari Hong Kong, un portofel din piele de crocodil, cheile unui Mercedes.

Alături de cadavru era un pistol Makarov 54, fabricat în

China.

— Steaua Neagră – zise Kwok.

Lacey îi indică poziția cadavrului. O parte din mâna lui The Onion zăcea sub masă, la câțiva metri depărtare.

— Asta-i problema cu pistoalele. Ai nevoie de degete ca să apeși pe trăgaci.

Kwok deschise portofelul: Tak, Kam-chau, HKID, D-671783, data nașterii 15/7/61. O adresă din Midlevels.

— Caraghios mod de a muri. Se potrivește cu porecla – The Onion (Ceapa). Tăiat mărunt.

Lacey clătină din cap. Era zece noaptea și stătea aplecată asupra unui cadavru mutilat, ascultând glume. Tatăl ei încercase s-o avertizeze; nu era un mod de a-ți câștiga existența pentru o fată de familie, crescută în religia anglicană.

Observă ceva sub una din mese, printre tablele de mah-jongg risipite.

— Crezi că este o bucată de ureche sau de limbă?

— Nu știu.

— Fascinant lucru, corpul omenesc. Dacă îl împarți în bucăți, nu mai reușești niciodată să le potrivești. Ca într-un puzzle.

Lacey își scoase mănușile și le aruncă peste cadavru. Boon le atrase atenția că personalul ambulanței era pe scări, dar Kwok îi făcu semn să-i trimită la plimbare. Nu era nici o grabă să mute cadavrul. Puteau să aștepte până când cei de la laborator și procurorul vor termina ce aveau de făcut.

Îl trase de mânecă pe Kwok, arătându-i chinezul în vestă, care-i privea împietrit din capătul opus al camerei.

— Ce s-a întâmplat aici? îi spuse Lacey în cantoneză.

Urmă o liniște lungă.

— Cred ca trebuie să-l luăm tare, îi spuse Kwok în engleză.

Se apropie de el.

— Grămadă de rahat ce ești, zise el, ai fost aici, ai văzut ce s-a întâmplat.

Îți răcești gura de pomană. Știe că triada l-ar ucide dacă ar scoate vreo vorbă, se gândi Lacey.

Bătrânul își drese glasul.

— Aș vrea să vă ajut, zise el, dar citeam ziarul. Când mi-am ridicat privirile, se terminase totul.

Kwok clătină din cap.

— Cred că ar fi mai bine să găsim turiștii – îi spuse el lui Lacey.

Fata îl aprobă.

— Ne-au băgat într-o mare încurcătură. Presa și televiziunea vor trâmbița acest caz. Vor anunța toate canalele că a izbucnit războiul între triade.

— Poate o să le găsesc un titlu interesant.

— Ceapă tocată, ziseră ei, într-un glas.

Kwok chicoti.

— Nu prea este nostim și nu se cade să ne amuzăm.

— Îmi păstrez lacrimile pentru nevinovați, Brian, îi spuse Lacey și coborî, încercând inutil să găsească martori pe stradă.

Chinatown, San Francisco.

Pe Grant Street, Ruby fu întâmpinată de aromele familiare de ghimber, soia și varză. Dar își aminti imediat că era un cartier chinezesc stilizat, o versiune la fel de falsă și mincinoasă ca oricare alta, prezentata în Disneyland. Ghizii conduceau grupuri de turiști din Kansas, Australia, Carolina și Germania pe străzi, arătându-le acoperișurile verzi, cu feronerie roccoco, care nu mai existau în China, leii de piatră stilizați, copiați din Orașul Interzis, iar apoi îi băgau în magazine de antichități cu obiecte vechi de câteva săptămâni.

Adevăratul oraș chinezesc era în spatele Grant-ului, în casele înghesuite și atelierele unde băieții emigranți chinezi munceau câte douăsprezece ore pe zi, pentru un salariu de nimic.

Bubuitul tobelor și zăngănitul țambalelor chinezești răsunau pe străzi, urma un dans cu lei. Niște artificii explodară asurzitor când leul se răsuci și ieși din restaurante să strângă bani. Dansatorii evoluau în perechi, în izbucniri frenetice, după care dădeau costumul camarazilor lor. Doi chelneri clătinau lai tze, mâncarea leului – un pachet cu bani, învelit în hârtie roșie și agățat cu o sfoară de ușă.

Cei din jurul ei erau turiști. Ruby se întrebă câți dintre ei

știau că dansul leului era steagul triadei locale și că dacă lai tze nu era suficient, restaurantul primea a doua zi vizita nedorită a unor băieți 49.

Ruby o luă pe alee și se opri apoi în fața unei uși pe care scria de mână:

Acupunctură.

Maestrul Chen Chong-po.

Sporește virilitatea.

Vindecă chelia, digestia proastă, ghinionul.

Garanție 100%

Alături era un restaurant numit Sui Lam. Dragoni în roșu și auriu – culori norocoase – se încolăceau pe stâlpii de la intrare, iar lângă ușă, crapi și homari înotau în două bazine enorme.

Ruby intră și se uită în jur. Agenți bursieri cu brățări și părul prins în codițe și femei elegante, însetate după bani se înghesuiau cot la cot cu turiști în haine modeme, serviți de chelneri în frac. Se vedea că Sui Lam era un local prosper.

Ruby spuse numele lui Henry Pi șefului de sală chinez, în costum negru, care o conduse într-un separeu, în spate. Henry Pi era singur, cu o țigară între degete și o cană de ceai Iron Buddha pe masa din fața lui.

— Ruby, zise el, zâmbind mieros cu buzele lui umede.

Ruby dădu mâna cu el – îi lua palma într-a lui și i-o mângâie mult timp – și se așeză.

— Mă bucur să te revăd, Ruby. Arăți superb. Prea bine pentru mine. Nu uita că am o inimă slabă, zise el, bătându-se peste piept.

Plină de viermi, ca un porc, se gândi Ruby.

— Lasă să se odihnească aceasta mână măcar pentru o singură noapte cu tine, Ruby, murmură el.

— Las-o baltă, zise Ruby.

Rahat ce ești, mai degrabă mă împerechez cu un câine! henry Pi făcu semn șefului de sală, care ieși în grabă.

— Mai întâi mâncăm și pe urmă discutăm afaceri, îi spuse Henry Pi.

Resturile cinei erau împrăștiate pe masă, între ei: cozi de

homari, crabi, creveți, felii de gâscă rece în aspic. Henry Pi sorbi ceaiul negru, amar și își aprinse încă o țigară.

— Deci, Ruby, zise el, mă bucur că cei doisprezece pui și jumătate au sosit teferi la San Francisco.

— Ar fi o singură problemă, zise Ruby.

— O problemă?

— Nu pot să-ți plătesc șase sute în bani gheață, acum. Dar, fiindcă suntem buni prieteni, poate ajungem la o înțelegere.

Henry Pi se arătă amuzat.

— Ce fel de înțelegere?

— Păstrezi un pui și jumătate. La unu-treizeci de pui, înseamnă unu-nouăzeci și cinci. Pot să-ți dau restul în bani gheață. Ești de acord?

Henry Pi dădu capul pe spate și râse zgomotos.

— Ce ți se pare atât de nostim?

— Te pricepi la afaceri. Ruby.

— Ți-am făcut o propunere avantajoasă.

Henry Pi se aplecă peste masă.

— Acum o să-ți spun propunerea mea. Ascultă: nu-ți dau puiul înapoi. Vând tot, scot un profit mare și sunt foarte fericit. Dar sunt un om generos, așa cum știe toată lumea. Așa că îți fac cinste cu această cină.

Pe Ruby o apucă amețeala. Se prinse chiar cu degetele de marginea mesei de frică să nu se prăbușească.

— Ai puiul meu.

— Nu, Ruby. N-am puiul tău, ci pe al lui Eddie Nebunul. Dar cine o să-i spună?

Nenorocit împuțit ce ești, se gândi Ruby. Mâncarea pe care o înghițise i se congelase în stomac ca grăsimea. Ce cursă îi întinsese acest nemernic!

— M-ai înșelat, zise Ruby.

Aproape că nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

— Ai fost prea îndrăzneață, Ruby. Dacă vrei să-ți vinzi puiul, trebuie să ai un tigru cu gheare ascuțite, care să ți-l păzească. Dar unde este tigrul tău, Ruby? acasă, la Hong Kong. Și nu poți să-i ceri ajutorul pentru că, dacă mă lichidează pe mine, cazi și tu, fiindcă l-ai înșelat înaintea mea.

— O să mai discutam despre asta. Daca vrei să fii partenerul meu, O. K. Mai am și alte afaceri. Ai putea să devii un tip foarte bogat.

— Sunt deja foarte bogat, zise Henry Pi, zâmbind.

— Ruby Wen o să te ucidă, ticălosule.

— Ești proastă, Ruby.

Își ridică mâna schilodită.

— Tipul care mi-a făcut asta, mi-a luat un deget. Dar eu i-am luat tot brațul.

Ruby îl privi cu ochi mari. Cu câteva săptămâni în urmă, avea un procent din două șute de kilograme de heroină numărul patru – o avere. Iar acum nu mai avea nimic. Arsese tămâie pentru zei în fiecare zi, lăsase fructe și bancnote roșii în temple și uite ce „noroc” avusese!

— Îți jur că o să te ucid, zise ea.

Henry Pi îi făcu semn spre ușă cu mâna lui schilodită.

— Fac ceva în urechea lui bunică-tu'!

Se învârtea totul în jurul ei. Se împletici, dărâmând paravanul sculptat de la ușă. Nici nu-și mai dădea seama că mesenii se uitau după ea.

Secția de Poliție Wanchai, Hong Kong.

Lacey stătea la birou, vizavi de bătrânul în vestă. Chinezul învârtea un pachet de Mild Sevens. Simțea nevoia să fumeze, dar Lacey nu-l lăsa.

Îl țineau la poliție din noapte crimei și fusese anchetat de trei detectivi diferiți, cărora le dăduse trei relatări diferite despre evenimentele din restaurant. Dar amenințările lor cu închisoarea pentru sperjur – mult exagerate – nu-l făcură să șovăie. N-o să-i trădeze pe ucigașii lui The Onion. În momentul acela, Lacey știa că se temea mai mult de Sun Yee On, decât de poliție.

Se uita nervos prin cameră și-i evita privirile. Duhnea oribil a transpirație.

Lacey avea un stilou Parker în mână și un carnețel galben de notițe în față. Își scoase ochelarii din buzunar.

— Hai s-o luăm de la început, domnule Ng, zise ea. Acum spui că erau trei oameni?

Ng se zăpăcise.

— Nu, patru.

— Interesant, spuse Lacey. Prima oară mi-ai spus că erau trei. Inspectorului șef Tyler i-ai declarat că au fost patru, sergentului Kwok te-ai plâns că nu-ți mai amintești și, când detectivul Poon ți-a pus aceeași întrebare, ai afirmat că te-ai uitat tot timpul pe fereastră și nu ți-ai dat seama că s-a întâmplat ceva, până n-a venit poliția.

Ng răsuci pachetul de țigări pe toate părțile.

— A trecut mult timp de atunci. Nu este treaba mea. Nu trebuie să te amesteci în hotărârile zeilor.

Lacey își acoperi fața, să-și ascundă zâmbetul.

— Și ce s-a întâmplat când acești trei sau patru oameni au intrat în sala de mah-jongg?

— Nu știu.

— Un om a fost ciopârțit de viu cu satârele chiar în fața ta și tu nu știi ce s-a întâmplat?

— Credeam că se ceartă din cauza jocului.

Lacey știa că este inutil. Bătrânul era îngrozit. Chiar dacă ar vorbi, mâine ar retracta totul, se gândi ea. La fel ca prietenul meu, pescarul. Ce dracu' mai contează? N-au decât să se ucidă între ei. În felul acesta, vor fi mai puțini criminali cu care să ne batem capul.

Înfuriată, îi smulse pachetul de Mild Sevens și-l lăsă să se frământe.

Tyler o aștepta pe hol. Mânca un sandwich cu pui. La fel ca Lacey, avea cearcăne sub ochi.

— Vreun rezultat?

Lacey clătină din cap.

— Turiștii pe care îi căutam, s-au prezentat la sediul poliției. Au auzit apelul la televizor, în hotelul lor. Un cuplu german între două vârste, din Frankfurt.

— Ceva interesant?

Tyler clătină din cap.

— N-au văzut decât patru bărbați alergând pe scări. Totul s-a întâmplat prea repede.

Tyler văzu țigările din mâna ei.

— Ai intrat în liga vicioșilor, Lace?

— Nu, îmi torturez prizonierul, atâta tot.

Tyler se întinse, căscând. Lucrau de douăzeci de ore la acest caz și nu dormiseră decât vreo trei-patru ore, pe apucate, în zori.

— A izbucnit un război. Din partea mea, n-ar avea decât să se împuște pe capete. Dar într-o zi o să cadă pradă vreun ofițer de poliție sau alt nevinovat, apărut întâmplător în calea lor.

Se uită la ceas. Era aproape șase.

— Hai acasă. N-am de gând sa pierd și mai multe ore de somn din cauza unui tip cu porecla de legumă.

Lacey făcu semn spre camera de interogatorii.

— Îl trimit și pe el acasă?

— Da, și dă-i țigările înapoi. Doar nu vrei să ne reclame la Organizația pentru Drepturile Omului.

La ora cinci, a doua zi, după-amiază, Lacey și Tyler fură chemați în Arsenal Street. Se organizase o echipă specială, care să ancheteze crimele din Johnston Road și măcelărirea lui The Onion. Trebuiau să-și continue cercetările pentru toate cele patru cazuri, dar să țină zilnic legătura cu șefii lor. Comisarul însuși se interesa de evoluția anchetei. Ordinul era foarte clar, trebuiau să găsească vinovații cât mai repede posibil.

Tyler și Lacey nu-și vorbiră în ascensor, erau amândoi epuizați fizic și psihic. Liftul se opri la etajul zece.

Un bărbat alergă spre ascensor, exact când se închiseră ușile. Lacey întinse mâna instinctiv să le blocheze și Keelan sări înăuntru.

— Mulțumesc, zise el.

— Nici o problemă.

Îi simțea privirile ațintite asupra ei.

— Uite ce cearcăne ai sub ochi. Ai fost la bar cu unchiul tău, noaptea trecută?

Lacey încercă să zâmbească.

— Știi cum este la secția de omucideri. În fiecare noapte se dă câte o petrecere.

Ușile se deschiseră și Lacey ieși în foaier. Avea de mers trei minute până la minibus. Îl auzi pe Keelan alergând după ea.

— Detectiv Lacey.

Se întoarse.

Îi părea deodată mare și neîndemânatic.

— Știu că zilele trecute ai spus că nu ar fi bine, dar. Pot să-ți ofer ceva de băut?

Se uită peste umărul lui. Tyler îi privea.

— Te dai mare în fața colegului meu?

Keelan se întoarse. Tyler zâmbi și se îndreptă spre parcare.

— Știi, am avut o zi lungă și obositoare. Vreau să mă duc acasă, să mănânc ceva și să mă bag în pat.

— Doar un pahar. O să te ajute să te relaxezi.

De obicei ar fi ripostat, dar era prea obosită. În schimb, îi spuse:

— Și cu soția ta cum rămâne, locotenente Keelan?

— Isuse, murmură el. Te-am invitat să bem ceva, atâta tot. Dacă vrei să chemi brigada de moravuri să mă aresteze pentru agresare sexuală, n-ai decât.

Era rândul lui Lacey să se simtă stânjenită.

— Îmi vine greu, locotenente Keelan. Se pare că nu apreciez acest lucru.

Tyler îi făcu cu mâna din ușă.

La dracu! Avea nevoie să se destindă. Avusese niște zile grele.

— Ai fost vreodată la Delaney's? Îl întrebă ea.

Americanul clătină din cap.

— Să nu spui nimănui. Trebuie să-mi păstrez reputația de ticăloasă frigidă.

Și se întrebă de ce oare? în timp ce străbătea coridoarele din beton din Wanchai. Știa cum o porecliseră: Icey19. Inspector Icey. Detectivii chinezi din brigada ei erau ceva mai poetici: porecla ei se traducea cam așa: Dragonul Parfumat.

Sigur, nu-i spuneau niciodată în față.

Și nu era prea sigură dacă nu cumva ea însăși încurajase aceasta atitudine. Luptase prea mult împotriva propriei sale feminități. Era o deprindere de-o viață. Consecința faptului că

fusese singura fată într-o familie cu cinci copii. Și numai ea urmase meseria tatălui ei.

Încă de când intrase în rândurile poliției din Hong Kong respectase o regulă de fier: nu amesteca serviciul cu sexul. Dar, fiindcă se căsătorise practic cu meseria ei, rezultatul era abstinența. Singurii bărbați pe care-i cunoștea erau din poliție și nu avea cu cine să iasă.

La început, răceala ei fusese o atitudine impusă. Dar, după un timp, devenise un obicei. Iar acum simțea cum o parte din sufletul ei se întărise ca fierul.

Bineînțeles, era singură. Însă avea meseria ei. Își vedea de serviciu și era foarte bine-văzută. Și uita de sentimente.

Delaney's se afla la primul etaj al unei clădiri comerciale din Jaffe Road. Era printre puținele baruri din Wanchai, care nu încercaseră să imite restaurantele englezești ce apăruseră peste tot în Kowloon și Central. Era plin de tineri. Lacey își croi drum spre bar și dădu comanda.

— Nu este pe gustul tău, îi spuse ea. Îmi pare rău.

— Ce vrei să spui?

— Putea fi și mai rău.

— Cum adică?

Se uită la paharul plin cu un lichid negricios din fața ei.

— Chiar bei așa ceva?

— Guinness. Este un fel de mâncare. Bunica mea bea câte o jumătate de halbă pe zi. Îi prescrisese doctorul. Ei și acum dacă tot m-ai adus aici, ce ai de gând să facem?

Ridică din umeri.

— Nu prea mă pricep, zise Keelan.

— Vorbești ca în romane.

Își bău berea și-l privi. Fecioara de Gheață și bărbatul însurat. Cine ar fi crezut?

— De ce m-ai invitat sa ieșim împreună, locotenente? Ce fel de provocare este asta?

— Știi, ești cam.

— Agresivă?

— Îndrăzneață.

— Trebuie să mă adaptez. Fetele cu obraz subțire nu ajung

prea departe în Serious Crimes Squad.

Presupun că ai dreptate.

— Îți plac femeile îndrăznețe, locotenente?

— Spune-mi John. Și, ca să-ți răspund la întrebare, cred că da. Cel puțin, pe tine te plac.

O privise drept în ochi când îi vorbise și Lacey simțea cum se îmbujorează. Se simți prostește și își feri privirile. Era flatată și furioasă în același timp.

— De când ai intrat în poliție, Lace?

— Imediat după școala. Era tot ce-mi doream să fac.

— Zău? Din responsabilitate civică sau doar fiindcă îți place aventura?

— Cred că ți-ai dat seama până acum că nimic nu poate fi mai satisfăcător pentru o fată ca atunci când pune cătușele unui bărbat.

Observă că ochii lui erau cenușii, cu urme maronii în cel drept. Specialistul ei în acupunctură i-ar găsi interesanți. Erau ochi triști, chiar și când zâmbea, ca acum. Dar, în seara aceasta nu era cu gândul în altă parte. Se bucura de întreaga lui atenție și era încântată.

— Și ce o să faci când hoardele roșii vor năvăli peste frontieră. Amintește-ți de Tien-An-Men.

— Hoardele roșii sunt deja aici, de zeci de ani. Ne întrebăm cu toții câți s-au infiltrat în organizațiile noastre de stat, așteptând liniștiți anul 1997. Toți sunt de părere că barmanul din Arsenal Street este capul Poliției Secrete Chineze.

— Ai de gând să rămâi?

— Dacă mă întorc în Anglia, ar fi ca și când aș emigra într-o țară străină. Am stat doar trei ani, la internat acolo, și atâta tot.

— Beijing-ul s-ar putea să-ți ușureze munca. Știi, chinezii nu au atâtea restricții democratice. Este mult mai ușor să împuști pe cineva și abia după aceea să-l arestezi și să cauți dovezi.

Fata ridică din umeri.

— Mă gândeam că poliția chineză va alunga triadele din Hong Kong când vor prelua colonia. Dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Credeam că nu le plac mafioții.

— Chinezii sunt oameni practici. Banii vorbesc o mulțime de limbi, dar limba lor materna este cantoneza.

Pager-ul lui Lacey o întrerupse. Îl desprinse de la curea și citi mesajul.

— Scuză-mă o clipă, zise ea și se duse să telefoneze.

— Charlotte, îi spuse ea, când se întoarse.

— Parcă ar fi un nume codificat.

— Era menajera mea. Voia să știe la ce oră mă întorc acasă pentru cină.

— Menajera ta te sună pe pager să-ți spună să-ți miști fundul acasă, la cină? nu prea se potrivește cu imaginea ta, Lace.

— Uneori o sfidez și nu mănânc desertul.

Keelan o studie în liniștea care urmă. Nu se machia, nu purta bijuterii. Nici măcar nu se parfuma. Era îmbrăcată cu o haină de ploaie lungă, cenușie, o cămașă de culoarea caisei și o fustă de lână cenușie. Avea pantofi cu toc jos, practici. Dar, când se aplecă peste bar, să ia o mână de alune, zări marginea sutienului negru, de dantelă.

Lacey observă unde se uita și Keelan își feri privirile. Fata își dădu la o parte părul blond cenușiu și-l fixă. Cristoase, ochii ei se topeau, se gândi el. Este mai perspicace decât bătrânul meu sergent de poliție de acasă.

— Deci, acum când Eddie Lau ne-a scăpat din nou, D. E. A. Mai colaborează oficial cu departamentul meu?

— Nu, domnișoară.

— Deci, de ce ai vrut să mă vezi, locotenente Keelan?

Din instinct, scoase un pachet de țigări din haină, dar își aminti și le puse la loc.

— Ai fost întotdeauna fumător?

Clătină din cap.

— Este un obicei dăunător. Știu ce rău îmi fac, așa că nu este nevoie să mă prelucrezi.

Îi zâmbi.

— Nici nu mă gândeam să te prelucrez. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebarea mea.

Trecuseră doisprezece ani de când Keelan nu mai ieșise cu

nici o femeie în afară de soția lui. Și constată deodată că era stânjenit și nervos. Își feri privirile.

— Voiam să te văd, atâta tot. Nu era nici o legătură cu serviciul.

Lacey luă paharul cu bere și-l privi cu luare-aminte.

— Credeam că ești însurat.

— Am fost.

— Zău?

— Nu mă crezi.

— Vreau să știu exact cum stau. Nu-mi place să judec pe nimeni.

— Suntem despărțiți.

— Bineînțeles. De Oceanul Pacific.

— Nu, definitiv.

Ridică din sprâncene.

— Toți spun așa.

Termină de băut și puse paharul hotărâtă pe tejghea.

— Poate o să ne mai întâlnim, zise el.

Își atârnă geanta pe umăr, îl privi cu luare-aminte și apoi se hotărî.

— Ți-e foame? Îl întrebă ea.

— Îmi este întotdeauna.

— Bun. I-am spus lui Charlotte că avem un oaspete la cină.

— Și cum a reacționat?

— Nu mă tem de menajera mea, zise Lacey.

Dar apoi adăugă:

— Când ajungem, tu intri primul.

Apartamentul lui Lacey era în Pokfulam Road, la etajul patru. Lacey îl conduse înăuntru. Își imaginase ceva modern și funcțional, dar era cu totul altfel. Mobilele păreau luate dintr-un conac englezesc: cuier din stejar, covoare groase pe podelele parchetate, iar în sufragerie, o masă din fag, cu servantă. Pe pereți și servantă erau o mulțime de fotografii, mai ales alb-negru. Un cap de antilopă trona pe perete.

— Nu prea este corect din punct de vedere politic, nu-i așa? zise Lacey.

— Poliția a fost invitată la o vânătoare?

— Bunicul meu a vânat în Kenya. Am un trecut colonial.

Charlotte apăru din bucătărie. Keelan își imaginase o chinezoaică zbârcită, cocoșată, cu coadă de cal, dar menajera părea mai tânără decât Lacey, o filipineză drăguță, cu ochi oblici și pătrunzători. Acum știa cum era să fii în poliția colonială.

— Charlotte, ți-l prezint pe locotenentul John Keelan. O să cineze cu mine, astă seară.

— Bună, Charlotte.

Fata se încruntă. Crucea de aur de la gâtul ei sclipea în lumina palidă din hol.

— Este yankeu? O întrebă ea în șoaptă, pe Lacey.

— Nu-i nimic, îi răspunse ea tot în șoaptă și-i zâmbi lui Keelan. N-a auzit niciodată de Clark Air Base.

Charlotte se întoarse în bucătărie.

— Ei, zise Keelan, nu prea i-am făcut impresie bună.

— Nu-i plac americanii. Probabil că o să-ți pună otravă în mâncare. Te deranjează?

— Tot este mai bine decât să mănânc singur.

Îl duse în living room. Două canapele Chesterfield, din piele cafenie, o măsuță din tek, cu picioare sculptate în forma labelor de elefant. Chiar și o blană de tigru pe podea. Și mai multe fotografii, dar mai ales color, de această dată. O colecție de elefanți din jad și ceramică. În China reprezentau talismane aducătoare de noroc.

— Amintiri? zise Keelan.

— Tatăl meu mi le-a lăsat când a plecat în Anglia. Aveam o casă în Mid-levels. Ar arăta ca lumea într-un loc mai potrivit, dar n-am suportat să mă despart de ele.

Îi arătă fotografiile de pe perete.

— Eu și cu frații mei, acum doi ani, când tata a împlinit șaizeci de ani. Acum locuiește la Gloucester.

— Patru frați. Cred că nu ți-a fost prea ușor.

— Sunt oameni cumsecade. Cu tata a fost mai greu să mă acomodez.

Arătă repede altă fotografie, alb-negru, într-o ramă de stejar, veche de peste treizeci de ani.

— Era mama mea. A murit acum câțiva ani. Avea o răbdare de sfântă. Dumnezeu s-o odihnească.

— Este foarte drăguță.

Rezistă s-o compare cu ea, așa cum s-ar fi cuvenit.

— Dar tu semeni mai mult cu tatăl tău.

Îl privi serioasă.

— Tatei așa i-ar fi plăcut, dar n-a fost așa. Cred că i-au frânt inima. Voia ca eu să mă fac asistenta medicală.

Keelan se uită în jur.

— Se pare că polițiștii din Hong Kong sunt bine plătiți, zise el.

Era o remarcă inocentă și nu se așteptase la reacția ei.

— Ai aflat ceva de la unchiul meu? zise ea.

— Ce să aflu?

— Este gură spartă, zise ea. Mă duc să văd ce face Charlotte, adăugă Lace și ieși din cameră.

Masa era aranjata pentru cină. Charlotte pregătise sini gang, supă acră, cu mandarine, mango și lămâi și un curry de pește. O sticlă de apă minerală trona în mijlocul mesei.

— Nu este de acord cu băutura, îi explica Lacey lui Keelan, când Charlotte ieși.

— Și eu care credeam că tu ești dură.

— Un servitor de încredere este greu de găsit. O amuz.

— Sigur. De asta îți servește pește vinerea; doar este zi de post.

— Nu m-am gândit la asta.

Oricum, Keelan trebuia să admită că mâncarea era gustoasă. Al dracului de gustoasă.

— Ești catolică? O întrebă Keelan.

— Nu, Doamne Sfinte. Suntem o familie engleză tradițională. Fără papistași.

— Probabil că lui Charlotte nu-i convine deloc.

Lacey coborî glasul.

— Camera ei seamănă cu Capela Sixtină. Are icoane peste tot. Și lumânări. La mine poate izbucni oricând un incendiu.

Keelan râse.

— N-a încercat să te convertească?

— Mă bucur totuși de puțina autoritate, sper ca îți dai seama.

Discutară inevitabil despre serviciu, despre politica din Hong Kong, despre droguri.

— De când lucrezi pentru D. E. A.? Îl întrebă ea.

— De aproape șapte ani. Înainte să mă recruteze, eram în brigada de moravuri și omucideri din San Diego. Era o combinație bună. Cele două delicte se potrivesc. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Și acum ai fost transportat peste ocean?

— Lucram deghizat în San Francisco. Și știi că nu ține la nesfârșit.

— Dar de ce Hong Kong?

— I-am spus șefului meu că vreau să fac niște cumpărături, un video nou, un calculator, cam așa ceva.

— Și familia ta a rămas la San Francisco?

Era o întrebare cu subînțeles, o știau amândoi. Keelan se uită pe fereastră un timp și ea se pregătea să-i repete întrebarea, când îl auzi.

— N-aș vrea să vorbesc despre asta, daca nu te superi.

— Cinezi în apartamentul meu. Cred că este normal și cinstit să știu ce fel de relație poate exista între noi.

— Ele. Se întrerupse, pierdut în gânduri, au fost ucise.

Lacey nu se așteptase la așa ceva. Crezuse că va insista mai departe că sunt despărțiți și ea va trebui să ghicească adevărul. Dar vorbele lui încremeniseră atmosfera.

— Ele?

Își învârtea verigheta pe deget, răsucind-o foarte repede.

— Am avut o soție și o fetiță de unsprezece luni. Au murit anul trecut.

— Cum?

— Într-un accident de mașină. Uite ce este, îmi vine greu să vorbesc despre asta. N-am putea schimba subiectul?

Ochii lui erau duri și furioși.

Lacey hotărî să întrerupă discuția.

— Mă duc să văd dacă Charlotte a făcut cafeaua, zise ea și se duse în bucătărie.

Când se întoarse, Keelan stătea la fereastră, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. O privi spășit.

— Îmi pare rău, zise el. Am fost nepoliticos.

— Nu contează.

— Sper că n-o s-o asmuți pe Charlotte împotriva mea?

— Vorbește mai încet, să nu te audă, îi zise Lacey zâmbind. O să se răzbune pe mine. Cum îți place cafeaua?

— Slabă, dulce și albă. La fel ca femeile.

Își ridică privirile.

— Mi-am dat seama de prima oară când te-am văzut.

— Dar ție?

— Tare și neagră.

Trecuse mult timp de când Lacey nu mai flirtase cu un bărbat. În ultima vreme, atrăsese un arhitect divorțat și doi avocați foarte tineri. Începuse să-și piardă încrederea în ea.

Iar acum era acest american enigmatic. Aduse cafelele la fereastră. Luminile unui petrolier alunecau încet pe apele întunecate ale Canalului Lantau.

Îl studia atent.

— Cine te bărbierește?

— Eu.

— Pune-ți ochelari sau du-te la frizer.

— Vorbești exact ca o femeie. Pe urmă o să-mi spui că nu știu să mă îmbrac.

— Bine că ai amintit.

Căzu din nou pe gânduri, așa, deodată.

— Nu m-am preocupat de haine în ultima vreme. Poate ar fi timpul să iau măsuri.

— Era perfect când lucrai incognito. Cred că nu te deosebea nimeni de un traficant de droguri.

— Mulțumesc. Este cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva.

— Cu plăcere.

S-a întâmplat brusc. Ținea cafeaua în mâna stângă. Iar cu cea dreaptă începu s-o mângâie pe păr. Lace se ridică pe vârfuri. Se pregătea s-o sărute. Era uimită și încântată.

— Domnișoară Lacey?

Se întoarse. Era Charlotte. Își pusese un capot lung, închis până la gât. Ținea o biblie spaniolă în mână. Lacey se răsuci furioasă și stânjenită.

— Ce vrei?

— Mă duc la culcare.

— Foarte bine.

Charlotte zăbovi câteva secunde în plus, înainte să plece. Lacey se întoarse din nou spre Keelan, dar vraja momentului se risipise.

Când Ruby coborî din avionul companiei Cathay Pacific, la ora nouă, în dimineața aceea, luă un taxi și se duse direct la casa de funeralii din Wanchai. Eddie îi telefonase la San Francisco să-i spună ce se întâmplase cu The Onion. Puțin îi păsa de grăsanul ăla mâncător de rahat, dar era o înmormântare a triadei și trebuia să participe, ca să-și arate loialitatea față de tai lo-ul ei.

Vincent purta un costum lucios, negru, cămașă neagră din mătase și cravată neagră din piele. Își păstrase ochelarii de soare Porsche, chiar și în sala întunecată. Cicatricele bătăii primite de la puștii triadei Sun Yee On erau încă vizibile. Ruby auzise că plânsese și se văicărise ca o femeie. Își pierduse respectul rău de tot. În spatele ochelarilor de soare avea ochii umflați și vânătăi gălbui. Mergea înțepenit, cu coastele bandajate încă, iar cusăturile de pe frunte și obraz se lățeau livide pe pielea palidă. Acum, când își strâmbase nasul pe treptele din Ladder Street, nu mai părea deloc drăguț.

Ruby se uită în jurul foaierului. Într-un colț se strânseseră câțiva îndoliați – niște soldați de-ai lui The Onion, din Wanchai, în costume negre și tunsori vestice.

Și când te gândești că Eddie avea propriul său salon de pompe funebre. Se gândise la toate. Scotea bani chiar și când îi murea un soldat.

Vincent îi dădu o banderolă neagră.

— Ai venit să-l plângi pe Ah Chau? zise el.

De-abia își mișca buzele când vorbea, încercând să ascundă faptul că stomatologul său nu-i terminase lucrarea. Mai avea dinți lipsă.

Ruby luă banderola și un plic cu bani norocoși.

— Am vărsat un râu de lacrimi, zise Ruby.

— Ar trebui să-ți pui banderola acolo unde o pot vedea cu toții mai ușor, îi spuse Vincent, adică sus, pe picior.

Ruby se făcu că nu aude insulta.

— Unde este Eddie?

Vincent făcu semn spre ușa care ducea în sala principală.

— Am auzit că băieții care te-au bătut de-abia ieșiseră de pe băncile școlii, îi spuse ea în șoaptă și trecu pe lângă el.

Aerul era sufocant din cauza tămâiei. The Onion zăcea într-un sicriu deschis, luminat de două reflectoare, sus pe perete. Pe un afiș de hârtie suspendat pe zid, în spatele sicriului, scria: „Fie ca următoarea ta viață să fie lungă și vitează ca cea a unui leu!" cu litere uriașe chinezești. O fotografie înrămată stătea pe un șevalet, într-o parte, înconjurată de coroane. Pe masă, în fața coșciugului, se pregătise mâncare ca să-l ajute în călătoria lui pe lumea cealaltă: mango, șuncă, shui kok, felii de pepene și sui lung ban.

Trupul lui The Onion era acoperit cu bucăți de hârtie cu caractere chinezești, scrisori de la frații săi Wo Sing Wo, care-i promiteau că o să-i răzbune moartea. Scrisorile vor fi băgate cu el în mormânt.

Cel care-l îmbălsămase făcuse o treabă bună, remarcă Ruby. The Onion arata aproape uman, ceea ce nu reușise cât trăia. Familia n-avea cum să vadă corpul cusut. Din câte auzise Ruby, doar cămașa ținea resturile trupului său. Îi cususe mâna dreaptă de una din mâneci.

— Ți-ai uitat ochelarii de soare pe nas, îi șopti Ruby lui Vincent.

Eddie stătea într-una din primele bănci, uitându-se la sicriu. Ruby făcu trei plecăciuni, așa cum cerea tradiția și se așeză lângă el. Vincent se instală pe rândul din spate.

Eddie își ținea mâinile în poală, privind drept înainte. Se uită la ceasul lui Rolex, bătut eu diamante.

— Deschide ușile la unsprezece, îi spuse el lui Vincent.

Vincent înțelese că îl expedia. Se încruntă la Ruby și ieși.

Ușa se închise în urma lui, răsunând în holul de marmură.

— The Ox a făcut-o.

— Ești sigur?

— Doi din oamenii mei jucau mah-jongg în sală și l-au recunoscut pe conducător. Un Red Pole din Sun Yee On. Unul din caii lui The Ox.

Eddie rămase tăcut un timp, dar bătea în podea cu piciorul drept.

— Vezi fotografia aceasta a lui Ah Chung? zise el, în cele din urmă, arătând poza înrămată a lui The Onion. Familia lui locuiește departe, în Swatow. Am primit fotografia de la un prieten din poliție. Când au mărit-o au trebuit să taie numerele de jos20.

— Ce ai de gând să faci?

— Ah Chung a fost ciopârțit în restaurantul meu. Am fost dezonorat. Trebuie să spăl insulta și să-l răzbun pe Ah Chung.

Se ridică și se apropie de sicriu.

— Uită-te.

Ruby veni lângă el, ascultătoare. Îi simți mâna în jurul umerilor, încet, ca un păianjen care se cățăra pe pielea ei. Se cutremură. Se schimbase deodată, pe neașteptate. Sesiză atmosfera glacială. Devenise periculos.

— Uită-te, repetă el.

— La ce să mă uit?

Simțea un gol în stomac și experimenta din nou amestecul acela cumplit de teamă și nerăbdare.

— Peter Mui a trecut ieri pe la mine, Ruby, murmură el.

Îi încolăci părul în jurul pumnului său și-i trase capul pe spate.

— Peter Mui este o canalie.

— Spune că îi datorezi bani. Șapte sute de mii de dolari.

— Șase.

— Șase sute au fost săptămâna trecută, nenorocito! Săptămâna asta sunt șapte.

Își apropie fața de a ei.

— Cum poți să pierzi asemenea sumă, într-un timp atât de scurt, Ruby? Te-am prevenit doar!

— Este ultima oară, îți promit!

Îi trase capul în jos, obligând-o să se uite în sicriu.

— Ce vezi Ruby?

De data aceasta o să mă ucidă, se gândi ea. Este nebun. De data aceasta o să mă ucidă, cu adevărat.

— O să-ți spun eu ce vezi. Un mort! După ce mori nu mai este nimic, Ruby. Nu vine nici un strămoș să-ți ofere o viață fericită și nici un copil să-ți curețe oasele! Ai murit și gata, iar oasele tale drăguțe putrezesc în pământ!

— Eddie.

— Dacă n-ar fi Eddie, acest Peter Mui ar vinde datoria ta triadei și ei te-ar lichida!

— Este ultima oară, îl imploră Ruby. N-o să mai joc, îți promit, Eddie!

— Promisiunile tale sunt ca rahatul porcului! Le faci când ai chef.

Îi smuci capul și fu cât pe ce să scoată un strigăt. Știa ce voia să-i facă, iar plăcerea și durerea erau inseparabile.

— O să mă ajuți?

— Doar te-am ajutat întotdeauna, Ruby.

Mâinile lui îi cuprinseră talia subțire și o trase spre el.

— Mă iubești, Ruby? murmură el în engleză.

— Te iubesc prea mult, dragul meu, zise ea.

— Niciodată nu poate fi prea mult. Unde te-ai duce dacă n-ar fi un Eddie care să aibă grijă de tine, ca un frate mai mare?

Îi ridica fusta scurtă de piele peste șolduri.

— Ai grijă de ciorapii mei, îi șopti Ruby.

Ciorapii de cașmir o costaseră unsprezece mii de dolari Hong Kong.

Își sprijini mâinile de sicriu, încadrând-o. Îl văzu că se uită la ceas. Mai erau trei minute până la fix.

— Ora unsprezece. Vincent o să deschidă ușile și o să ne vadă. Or să vină toți să ne vadă.

Și-l imagină pe Vincent și toți soldații intrând și prinzându-i aplecați peste coșciug. Își imagină fețele lor. Și îi fu de ajuns. Ajunse repede la orgasm, așa cum se așteptase Eddie, gemând și arcuindu-și spatele să-l primească. Gemu o dată cu ea și-i simți greutatea asupra ei.

Deschise ochii și văzu fața lui The Onion, cârpită ca o jucărie veche și simți mirosul ascuțit de formol.

— Sex și moarte, murmură Eddie. Întotdeauna împreună. Fără sex și moarte nu există viață.

Este nebun, se gândi ea. La fel ca mine.

— Azi dimineață am transferat șapte sute de mii în contul tău, Ruby. Acum poți să-i plătești lui Peter Mui.

— O să ți-i dau înapoi. Îți promit.

Își trase fermoarul și se așeză în strană.

— Ora unsprezece, zise el.

Ruby se întoarse, trăgându-și chiloții de mătase și netezindu-și fusta. Peste o clipă, ușa foaierului se deschise și Vincent le permise să intre celor îndoliați. Ruby îi observa privirile ațintite asupra ei, simți sămânța lui Eddie între picioarele ei și obrajii îmbujorați de plăcere. Câștigase acest joc.

Când se așeză alături de Eddie și văzu că Vincent o studia, observă ura oglindită din ochii lui și se cutremură. Într-o zi, bineînțeles, va încerca s-o ucidă. Dar era alt risc pe care dorea să și-l asume.

Era inima cartierului numit zona „chuppie", din Central în jurul cartierelor Wellington și D'Aguilar cu restaurante franțuzești și baruri de homosexuali, cu nume cum ar fi 1997 și Clubul 97. Urmând aceeași tradiție întunecată a triadelor, Vincent deschisese un mic restaurant, numit Tien-An-Men Deli, din crom și marmură neagră, unde ziua se serveau cheeseburger și shake-uri, iar noaptea și în weekend-uri se transforma în Club, unde cei mai aiuriți tineri din Hong Kong dansau în luminile laser, în fața monitoarelor care prezentau clipurile video ale formațiilor Abba și Pet Shop Boys.

Eddie se lungise pe o banchetă albă de vinil. Fuma o țigară și învârtea cu paiul un shake cu lapte. Vincent stătea lângă el și mânca înghețată Haagen Vaz. În Hong Kong, înghețata era un lux costisitor, iar Haagen Vaz era cea mai costisitoare dintre toate.

Eddie întinse mâna și mângâie blând obrazul lui Vincent.

— Când o să te vindeci, vei fi din nou frumos, Ah Lam.

Vincent se feri.

— Ce s-a întâmplat?

— Pe mine ar fi trebuit să mă lichideze ticăloșii ăia, nu pe The Onion.

— Tu ești Evantaiul meu de hârtie, Ah Lam. Nu un soldat.

— M-au umilit.

— Au murit. Ți-ai spălat onoarea.

Vincent părea posomorât. Uneori nu înțeleg labirintul minții tale, se gândi Eddie.

— Ai transferat șapte sute de mii în contul lui Ruby Wen, zise Vincent.

— Este treaba mea.

— Ce anume? Să-i plătești datoriile la cărți.

Eddie se ridică și își stinse țigara.

— Ruby Wen mă privește doar pe mine.

Vincent își termină înghețata. Scoase un calculator din buzunar, făcu niște socoteli și-i arătă rezultatul lui Eddie.

— Uite cât ne-a costat în ultimele șase luni.

Eddie luă calculatorul în mâna dreaptă, îl strânse în pumn și îl trânti cu fața în jos pe masa de marmură.

— Ruby Wen mă privește numai pe mine, șuiera el.

Cei doi bodyguarzi din spatele lor tresăriră speriați, așteptându-se la violență. Dar nu, n-o să dea în mine. În oricine altcineva, dar nu în mine. Și nici în Ruby Wen, fir-ar ea a naibii să fie.

— Ești ca un orb, Eddie. Cum o auzi pe Ruby Wen zângănindu-și cana, te grăbești să i-o umpli cu bani, de parcă ar fi o cerșetoare.

— Șapte sute de mii. Este un nimic pentru mine.

— Dar cum rămâne cu cele doua kilograme de praf alb? murmură Vincent.

— Dracu' să te ia.

— Era singura care mai știa! doar tu, Li Kam-chuen și ea! Nici măcar eu nu știam unde avea loc schimbul în noaptea aceea!

— Ruby Wen nu l-ar înșela niciodată pe Eddie Lau. Nici dacă ar arde-o cu fier roșu!

— Li Kam-chuen este un om bătrân și laș. The Onion a spus

că țipa în ghearele morții, jurând că nu ne-a furat praful. Iar eu îl cred pe bătrân.

Eddie luă paharul și-l zdrobi de perete. Laptele cu ciocolată se împrăștie în tot barul.

— Dracu' să te ia! Zbieră el. Nu-i treaba ta!

Se năpusti afară. Porche-ul lui era parcat la bordură. Vincent auzi uruitul motorului când demară.

Vincent îl strigă pe managerul său.

— Curăță mizeria, zise el.

Curăță mizeria. Asta făcea întotdeauna pentru Eddie Lau. Atâtea necazuri numai din cauza lui Ruby Wen! I-ar fi plăcut să-i vâre pe gât cei șapte sute de mii de dolari.

Happy Valley21

Jocheii defilau cu caii lor înainte de începerea cursei de la ora trei; în spatele lor, în mijlocul pistei, numerele de pe tabela electronica clipeau pe măsură ce se încheiau pariurile pe diverși cai, micșorând sau mărind pontul. Așezata în tribună, Ruby Wen îl zări pe Timothy Man, unul dintre cei mai bogați oameni din colonie, discutând cu jocheul său. Îl cunoștea pe Ah Kung, Bunicul, tai lo-ul lui Eddie. Spera că o s-o invite în loja lui particulară, dar o văzu și se uită în altă parte.

Mâncă de căcat. Va urmări cursa din barul Jockey Club.

— Ruby Wen!

Se întoarse. Barbarul era un chinez din Thailanda, un tip drăguț, rotund la față și cu zâmbet de funcționar bancar. Dar hainele erau cele care îl defineau: un costum în dungi, din lână, pantofi lucrați manual, cravată de mătase Gucci și un ceas de aur Dunhill Elite, de optsprezece carate.

Louis Huu. Praful pe care-l furase de pe șalandă cu șase săptămâni în urmă era al tatălui său. Și nu era o coincidență pentru că Marele Șef Huu, așa cum i se spunea, se număra printre primii cinci traficanți de heroină ai Bangkok-ului, iar Ruby însăși încheiase înțelegerea cu el.

Îi zâmbea.

— Arăți superb, Ruby. Ești îmbrăcată în roșu, culoarea norocului.

Ruby purta costumul ei roșu de piele Claude Montana, cu umeri mari; ca să-i poarte noroc și să se dea mare. Bărbatul pipăi materialul cu degetele.

— Poate acum o să mi se schimbe norocul. Am pierdut ultimele trei curse.

— Atunci ar trebui poate să înveți să alergi mai repede, zise ea.

Louis Huu râse amuzat.

— Ești o fată nebună. Ruby. Foarte nebună. Ai pariat pe vreun cal în cursa asta?

Ruby încuviință din cap.

— Numărul doi, Lucky Gem.

— Eu am numărul șapte, Golden King. Poate o să fiu mai norocos decât tine.

Ochii lui deveniră ca de oțel. Se întoarse să se uite spre tribune.

— Unde stai?

— Azi voi urmări cursele din Jockey Club.

— Atunci înseamnă că trebuie să iei ceaiul de după-amiază cu mine. Sunt invitatul lui Timothy Wong. Îl cunoști? este un tip important la Hong Kong. O să te prezint.

Ruby auzise de Timothy Wong. Se spunea că era 489 în triada Sun Yee On. Se gândi că, date fiind circumstanțele de față, s-ar putea să nu prea aibă ce să-și spună. Dar nu se făcea să-l refuze pe Louis Huu.

O conduse spre ascensorul membrilor clubului. Loja lui Timothy Wong era la fel ca celelalte. Răsuna de râsete, glasuri cristaline de femei și mirosea a mâncare, parfum și țigări. Ceaiul de după-amiază era servit: sandwich-urile și prăjiturile se aranjaseră pe un bufet, alături de căni cu ceai indian, servit în stil vestic, cu frișcă și zahăr.

Un chelner le aduse ceai în căni de porțelan. Ruby se uită la ecranul televizorului cu circuit închis și apoi la cartela ei de curse. În ultimele două săptămâni, cei șapte sute de mii de dolari pe care îi primise de la Eddie să-l plătească pe Peter Mui se evaporaseră rapid. Să se aleagă praful de toată familia lui. Pierduse două sute cincizeci de mii la Happy Valley și

Shatin, încă trei sute cincizeci de mii la baccara, în Macao. Dar îi trebuia o singură lovitură ca să-și lichideze datoriile și să scoată totuși un profit. Pariase ultima sută de mii pe Lucky Gem.

Simți un gol în stomac, ca întotdeauna când era pe marginea prăpastiei, o senzație insuportabilă și vitală în același timp.

Louis Huu se aplecă spre ea.

— Sper să discut cu șeful tău, cât stau în Hong Kong, îi spuse el, ca și când ea n-ar ști care era motivul discuției.

— Sunt sigură că Eddie ar fi fericit să vadă un vechi prieten, zise ea.

— Știi, mi se pare ciudat. Sunt de trei zile în Hong Kong și i-am lăsat mesaje peste tot, dar tot nu m-a căutat. Mă gândeam să vorbești cu el pentru mine, Ruby.

— Ce vrei să-i spun?

Louis Huu se apropie și-i vorbi în șoaptă:

— Vreau să-i spui că pământul este moale și umed, iar viermii sunt flămânzi.

Pentru o clipă, îi dispăru zâmbetul și o făcu să se cutremure. Apoi, Louis Huu se desprinse de lângă ea și-i făcu semn spre televizor.

— Caii sunt pe pistă.

Ruby se bucura că schimbase subiectul și scăpase de ochii lui dușmănoși. Se uită pe ecran. Lucky Gem era condus la locul său. Era un murg castrat și jocheul lui se îmbrăcase în roșu și auriu. Alt semn. Numărul doi îi purta noroc întotdeauna, iar rubinul era o piatră prețioasă22. Simți că zeul norocului i s-a cocoțat pe umeri, iar răsuflarea lui dulce îi dezmierda gâtul. O sută de mii pentru șase la unu. Destul ca să-și plătească cel puțin datoria față de Peter Mui.

Numărul șapte apăru pe pista, un armăsar solid, maroniu.

— Cum îți atragi norocul? O întrebă Louis.

— Mă duc la templu de fiecare dată în dimineața cursei, dau bani și aprind tămâie pentru Kuan Yin. Pe urmă, scutur chimul – primul număr este cursa, iar al doilea calul.

— Este o metodă bună, o aprobă Louis. Eu unul, îl consult pe feng shui. Nu se înșală niciodată. Îmi dă întotdeauna numerele

norocoase.

O luă de mână.

— Hai să privim cursa din balcon.

Lojele private erau pe ultimul rând și ofereau o panoramă amețitoare asupra stadionului. În depărtare, mahalalele cenușii, din Happy Valley, cu rufele fâlfâind la uscat, se ridicau pe fundalul cartierelor. Era o lume atât de diferită de aceasta, se gândi Ruby – departe de chambertin și șampanie. Sau poate nu prea departe. Nu atât de departe încât să nu simtă încă mirosul porcului de la Shatin.

Iată de ce trebuie să câștig azi.

Caii erau aliniați la start. Atmosfera devenise apăsătoare. Se adunaseră în jur de cincizeci de mii de oameni. Era una din ultimele curse înainte de vacanța de vară. Ruby auzise că pe ultima cursă din Happy Valley se paria cât la toate cursele din Anglia, într-o singură după-amiază. Iar în ultima vreme, când amenințarea chineză se apropia, un câștig mare putea să-ți cumpere libertatea în altă țară.

— Pierzi vreodată bani, Ruby, bani mulți?

Se gândi la cei șase sute de mii de dolari care îi se scurseseră printre degete în ultimele săptămâni și simți că-i vine rău.

— Uneori, zise ea.

— Eu nu pierd niciodată. Absolut niciodată. Găsesc întotdeauna o cale să-mi transform pierderile în câștiguri. Înțelegi?

Ruby înțelegea. Se întreba însă dacă o să înțeleagă și Eddie. Nu prea îi venea să creadă. Eddie era prea mândru.

Mulțimea scoase un strigăt și se întoarse spre pistă. Se dăduse startul.

— Ești budistă? O întreba Louis, arătând cu degetul spre un Buddha micuț de aur, atârnat de gâtul ei.

Ruby clătină din cap. Își băgă degetul sub gulerul bluzei de mătase și-i arătă crucea de aur și elefantul micuț de jad – simbolul chinez al norocului.

— Nu strică niciodată să ai mult noroc, zise ea.

Louis Huu râse.

— Te asiguri. Ești o fata înțeleaptă. La fel ca mine. Nu lași

norocul la întâmplare.

Râse de propria lui glumă.

Ruby se uită peste umărul bărbatului. Îl văzu pe Timothy Wong, într-un costum închis de lână, urmărind cursa la televizor și sorbind șampanie. Lângă el, era un grup de bancheri londonezi, cu guși revărsate peste gulerele cămășilor albastre, în dungi. Soțiile bancherilor, în haine de vizon, înzorzonate cu diamante, săreau și strigau entuziasmate, ca niște vânzătoare necioplite din piața de pește.

— Ai întotdeauna noroc, Ruby? O întrebă Louis. Nu-i rău să fii norocoasă. Dar cred că este mai bine să ai propriul tău cal.

Ruby se întoarse spre televizor. Lucky Gem era în fața, la ultima turnantă. Caii ajunseseră acum în linie dreaptă. Louis îi dădu binoclul. Ruby se concentra asupra cailor fruntași: Lucky Gem era în frunte.

Urletele mulțimii erau asurzitoare. Erau gât la gât. Golden King câștiga teren.

Fie ca toți zeii să se concentreze asupra norocului meu!

Trecu de linie în învălmășeală. Dar Ruby știa, da, știa că de data aceasta câștigase. Inspiră adânc, să se calmeze, dar, când îi dădu înapoi binoclul lui Louis, îi tremura mâna.

Îi zâmbi.

— Cred că este bine să fii norocoasă, îi spuse ea.

— Poate.

Se uita pe panou. Confirmarea rezultatului nu apăruse încă pe ecran. Oamenii se agitau și murmurau nerăbdători, ca un roi de albine.

— S-a ridicat steagul de contestație, zise Louis indiferent, ca și când nu ar fi fost nimic important.

Ruby simți un ghimpe de panică. Se sprijini de balcon. Nu! Nu putea să piardă cursa aceasta. Nu putea să dea ochii cu Eddie și să-i spună că pierduse toți cei șapte sute de mii de dolari!

Louis Huu studia programul cursei.

— Ți-ai luat un număr pentru cursa următoare, Ruby?

Fata îl privi mirată. Cursa următoare? dacă Lucky Gem va fi descalificat, era terminată, falită.

Timothy Wong veni lângă ei.

— Interesant spectacol, zise el. Cred ca acum suntem pe locul doi.

— Poate nu este totuși prea târziu să-ți răsplătesc ospitalitatea, zise Louis. Apropo, aș vrea sa-ți prezint o prietenă de-a mea, domnișoara Ruby Wen.

Timothy Wong o luă de mână și făcu o scurtă plecăciune. Avea maniere englezești. Ruby îl privi, incapabilă să vorbească. Dacă va fi confirmata contestația, o să piardă din nou. Eddie îi va rupe oasele.

— Domnul este Timothy Wong, unul dintre cei mai iluștri cetățeni ai Hong Kong-ului, spunea Louis. L-am convins să parieze pe calul meu în cursa aceasta. Sper să nu-l dezamăgesc.

Mulțimea striga – un amestec clocotitor de mânie îmbibată cu bucurie. Numerele apăruseră pe ecranul central. Pe locul întâi, numărul șapte. O voce explica publicului că Lucky Gem fusese descalificat.

Ruby se năpusti către ascensoare, lăsându-i pe Louis Huu și gazda sa uimite să se zgâiască după ea. Nu-și dădea seama pe unde umbla. Când ieși, vomită în strada. Un agent de trafic o privi dezgustat.

Găsi un taxi și se trânti pe bancheta din spate, repetând adresa ei din Mid-levels. Privea șocata traficul de după-amiază întrebându-se de ce zeii erau atât de supărați pe ea.

Trebuia să aibă noroc cât mai curând posibil.

Dacă nu, era terminată.

Ceainăria Luk Yu era pe o stradă îngustă, în spatele arterei Queens Road Central, umbrită de turnurile edificiilor înalte. Șoseaua era blocată în permanență de minibus-uri și camionete de marfă. Puteai trece pe lângă ea în fiecare zi, fără s-o observi.

Dar interiorul ceainăriei era complet deosebit de exterior. Ventilatoare uriașe, negre, se învârteau încet în tavan – inutil, observă Eddie, pentru că localul avea aer condiționat – iar scaunele erau din lemn de trandafir lustruit și mesele aveau blat de marmură. Ceainice și oale de aramă, aranjate pe

suporturi, împodobeau podeaua, iar pe pereți atârnau pergamente chinezești înrămate și decorațiuni murale.

Eddie Lau și Vincent Tse fură conduși într-un separeu cu oglinzi, masă din lemn negru și banchete cu spătare de marmură. Pak Yok-kong, The Ox, îi aștepta, cu Evantaiul său de hârtie, Peter Man, lângă el.

Eddie și Vincent se așezară.

Eddie avu grijă să-și ascundă disprețul față de bărbatul așezat vizavi de el. The Ox fusese odată un temut luptător al străzilor. Fusese poreclit așa datorita forței și staturii sale solide, dar acum era gras, îndesat și moale. Purta un costum negru, o cravată roz de mătase Nina Ricci și un ceas Cartier cu curea din piele de crocodil la mâna stângă.

Aș putea să-i rup traheea dintr-o singură lovitură, se gândi Eddie.

Era prezent și un al cincilea, un tip cu păr grizonat, palid la față, care arăta exact ce era, un funcționar inferior dintr-un birou de avocatură învecinat. Acum în vârstă de șaptezeci de ani, Tai Wai-chan deținea încă rangul de Incense Master23 într-una din ramurile triadei 14K. Fusese invitat ca arbitru la discuția lor de la ora ceaiului.

Un chelner aduse un ceainic cu ceai Cloud Mist și umplu cinci căni. The Ox bătu în masă cu trei degete în semn de aprobare.

— Fie ca sănătatea și prosperitatea ta să sporească înzecit, îi spuse The Ox.

Eddie dădu din cap și sorbi din ceai. Era aromat și răcoritor.

Se făcură prezentările. Se interesară de sănătatea rudelor, așa cum era obiceiul și domnul Tai fu felicitat pentru vârsta sa înaintată și aparenta sa sănătate. Nu se făcu nici un comentariu apropo de înfățișarea lui Vincent, de rănile și vânătăile sale vizibile încă sub ochelarii de soare pe care nu și-i scosese.

În cele din urmă, schimbară subiectul.

— Afacerile merg bine? îl întrebă Eddie pe adversarul său.

The Ox își sprijini mâinile pe genunchi.

— Luna trecuta mi-am cumpărat al doilea Rolls-Royce. Soția

mea a vrut să-l vopsească în roz. Ce puteam să fac? Am plătit o sută cincizeci de mii de dolari numai pentru tăblițele de înmatriculare.

— Eu nu am asemenea probleme. Nu sunt însurat.

The Ox chicoti.

— Ești deștept. Mai deștept ca mine!

Era evident că nu credea ce spunea. Îl înghionti pe Peter Man, ca și când ar fi fost o gluma grozavă.

— Am auzit că faci niște afaceri grozave, îi spuse el lui Eddie. Ești al naibii de inteligent. Îmi amintesc când erai doar un biet soldat al triadelor.

Eddie își ridică privirile, furios, crezând că The Ox îl ațâța. Dar rivalul său zâmbea, cu ochi blânzi, binevoitori.

The Ox luă încă o gură de ceai.

Eddie rămase tăcut. Aștepta.

— Familia ta este norocoasa să aibă un fiu ca tine. Probabil că sunt mândri de tine. Ești un om de afaceri atât de priceput.

Eddie strânse mâna în pumn, sub masă. Da, acum The Ox îl ațâța, era convins. Dar, deocamdată, nu-și dădea seama dacă o făcea din teamă. Sau ca să-și bată joc de el?

Chelnerul aduse încă o cană cu ceai.

Domnul Tai își drese glasul. Când vorbi, vocea lui răsună ca un foșnet de frunze uscate.

— Poate că ar fi timpul, să trecem la afaceri, zise el. Să începem cu plângerile lui Lau Hsu-shui.

Eddie se aplecă peste masă.

— The Ox a luat ceva care îmi aparține, zise el.

The Ox se arată sincer surprins.

— Dacă iau vreodată ceva care aparține lui Eddie Lau, dau înapoi.

— Am pierdut aproape două sute de kilograme de heroină numărul patru. Poate știi unde sunt.

The Ox îl privi uimit pe Peter Man și apoi pe Tai.

— Nu știu la ce se referă piu-nuin. Nu mă ocup de asemenea afaceri, bunicule.

Se întoarse către Eddie.

— Și te sfătuiesc să n-o faci nici tu.

— Știu de Martin Fong.

The Ox clătină din cap.

— Ești lipsit de subtilitate, Eddie. Poate că nu ești chiar atât de deștept pe cât se spune.

— Martin Fong era omul tău.

— Martin Fong n-a acționat din ordinele mele, Eddie. Dacă ar fi ascultat de mine, n-ar fi sfârșit ars ca un porc.

— Spune-mi ce vrei.

— Pentru mine nu vreau nimic, zise The Ox și începu din nou să zâmbească. Doar să-mi fac nevasta fericită și să-mi trimit copiii la școli bune. Știi, acum sunt foarte scumpe. Mai fac câte o afacere din când în când. Poate o să facem afaceri împreună, Eddie. Noi doi ar trebui să fim buni prieteni.

Eddie rămase tăcut și sorbi din ceai. Poate o să rezolve totul dintr-o singură lovitură. Domnul Tai vorbi din nou.

— Cum am putea limpezi această neînțelegere dintre voi? zise el, uitându-se mai întâi la The Ox.

— Acum trei săptămâni, am pierdut trei băieți, uciși bestial în Wanchai. Într-una din clădirile mele. Erau tineri și familiile lor sunt distruse. Mi-am știrbit prestigiul. Poate n-ar strica să dau cinci sute de mii de dolari părinților îndoliați.

Vincent începu să protesteze, dar Eddie îi puse o mână pe braț. The Ox clătină din cap, uluit de această izbucnire. Îi confirma faptul că Vincent, în ciuda rafinamentului său exterior, nu era decât un țăran Hakka, la fel ca Eddie Lau.

Cinci sute de mii de dolari, se gândi Eddie. Doar n-o să mă ploconesc în fața ta, nenorocitule! Dar își stăpâni furia.

— Și eu am suferit o mare pierdere, zise el, calm, unul din asociații mei a fost ciopârțit în Jaffe Road. Mi-am terfelit respectul. Familia și frații săi Hung au jurat să se răzbune. Ce pot să fac? Poate dacă aș primi marfa înapoi, aș reuși să compensez durerea și umilința lor.

The Ox se strădui să se arate îngrijorat.

— Văd că te afli într-o mare încurcătură, Eddie. Dar nu este problema mea. Îți repet că nu am nimic care să aparțină lui Eddie Lau. Nu știu de unde ți-a venit această idee. Dar pentru cinci sute de mii de dolari, am putea fi din nou prieteni. Ar fi

mult mai bine pentru tine.

— Am deja o mulțime de prieteni, zise Eddie.

— Este bine să ai mulți prieteni, spuse The Ox zâmbind. Nu-ți strică niciodată, oricâți ai avea.

Chelnerul aduse al treilea ceainic. De data aceasta domnul Tai turnă ceaiul în trei căni curate cu toartele îndreptate spre ei. Le puse în fața lui The Ox. Eddie urmărea mâinile lui The Ox. Dacă lua cana din mijloc, însemna că era de acord să-l compenseze. Dacă le bea pe toate trei, însemna război.

The Ox se gândi. Apoi luă cana din mijloc și o bău. Eddie aștepta și privea.

Apoi, The Ox le luă și pe celelalte două și le goli una după alta.

Eddie îi mulțumi lui Tai pentru arbitraj și plecă împreună cu Vincent, fără să mai scoată o vorbă.

Apartamentul lui Eddie din Mid-levels avea propria sa sala de gimnastică – o cameră mare, dotată cu cele mai moderne echipamente Nautilus. Un perete din sticlă fumurie oferea o amețitoare panoramă a portului.

Ruby ieși de sub duș, goală, ștergându-și părul. O durea tot corpul după ce făcuse dragoste cu Eddie, noaptea trecuta. Eddie era întotdeauna un amant plin de imaginație, dar lipsit de blândețe.

Se duse în sala de gimnastică și-l privi din ușă. Avea doar slipul pe el și se antrena cu greutăți de șaptezeci de kilograme. Trupul lui era dur și suplu, numai mușchi și oase. Lucea de sudoare și dragonii tatuați pe brațe se mișcau și dansau, de parcă ar fi prins viață.

Încă nu aflase de bani. Poate că nici n-o să afle vreodată, pentru că acum avea un plan cum să-i recupereze. Nu avea ce vinde. Apartamentul și BMW-ul ei erau amândouă pe numele lui Eddie și era prea vanitoasă ca să se despartă de bijuteriile ei. Și, în afară de asta, nu era nevoie de măsuri atât de drastice. Știa că data viitoare o să câștige. Avea nevoie de altă miză – un împrumut temporar. Unul din cazinourile din Macao îi oferise un credit de până la o sută de mii de dolari Hong Kong.

Eddie simți că îl privea.

— Vreau să te duci la Bangkok, Ruby, zise el.

— La Bangkok?

Eddie gemu când ridică greutatea și apoi o lăsă pe podea.

— Trebuie să găsim un nou furnizor de numărul patru. Heroina este o afacere bună.

— De ce nu facem un gong-jou, o înțelegere pacifistă cu Louis Huu?

— Niciodată. Louis Huu este cel care a suflat numele meu poliției.

— Pentru că îi datorezi bani.

— Nu mi-am primit praful, așa că mi se pare normal să nu-i plătesc.

Eddie ridică bara de pe suportul ei și dragonii de pe bicepși prinseră viață. Ruby veni lângă el.

— L-am văzut ieri pe Louis Huu.

— Unde?

Nu putea să-i spună adevărul, se gândi Ruby. Ar ști că nu m-am ținut de promisiune.

— La hotel Peninsula. Am fost acolo să mă întâlnesc cu o prietenă. Louis Huu m-a văzut și m-a salutat ca și când am fi fost rude. Apoi mi-a șoptit că o să te ucidă, dacă nu-i plătești praful alb.

— Louis Huu este o babă.

— Mi-e frică de el.

— Ți-e frică de propria ta umbră.

Puse repede mâinile pe bară și se agăță de ea, transferându-și greutatea asupra celor șaptezeci de kilograme pe care le ridicase deja. Ochii lui sclipiră înspăimântați pentru că nu putea susține greutatea suplimentară și bara va cădea peste gâtul lui. Se desfigurase la față. Îi curgea sudoarea ca sângele din venă și picura pe podea.

— Atunci de ce mă trimiți la Bangkok? Ca să mă ucidă pe mine în locul tău?

Pufnea, cu obrajii umflați, încercând să nu îndoaie brațele! Puful ei pubian era la câțiva metri de fața lui.

— O să ne ucizi pe toți, Eddie. Ai declanșat război cu Sun

Yee On și vrei să ni-l faci dușman și pe Louis Huu? Dă-i banii și gata!

Îl văzu clătinând din cap.

— Te crezi atât de grozav! Ești un prost.

Îi tremura tot corpul. Stomacul și pieptul tremurau spasmodic. Ruby își desprinse mâinile de pe bară și ieși din cameră.

Eddie gemu, incapabil să-și îndoaie brațele. În cele din urmă, bara se prăbuși pe podea. Apoi gemu și rămase întins un timp, gemând de durere.

Târfulița.

Nu știu de ce te iubesc atât de mult, Ruby. Ești o hoață, o jucătoare înrăită și o târfuliță mincinoasă.

Dar ești târfulița mea mincinoasă.

Se întâmplase în Queens Plaza. La trei după-amiaza, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să-și dea seama, se gândi Lacey. Cineva, cineva își pierduse mințile.

Locul dezastrului fusese un mic restaurant, numit New York Grill, un local modem, care devenise unul din acele locuri frecventat de chinezii cu bani și gwailos cu funcții importante. Totul era din crom și marmură falsă, o viziune idealizată a barului American, cu muzică și difuzoare și un meniu cu malț și cheeseburger. Chelnerii erau îmbrăcați în caschete de baseball Dodgers și tricouri.

Era, de asemenea, din câte știa Lacey, locul preferat de întâlnire al locotenenților triadei Sun Yee On. Probabil de aceea fusese ales drept țintă de doi mah jais din Wo Sing Wo. Dar, de data aceasta, se folosiseră arme.

Traficul fusese deviat în Luard Road. Un BMW încerca să dea la o parte pietonii de pe trotuar, împingându-i cu botul. Un tânăr chinez furios bătu în capota mașinii cu dosul palmei. Lacey se dădu jos din Toyota ei și urmă corul strident de claxoane, până la locul faptei.

Intrarea în piață fusese deja încercuită de ofițeri pe motociclete, în geci portocaliu cu galben. Mulțimea se adunase curioasă să vadă cadavrul.

Un polițist în uniformă, care se identifică drept sergent Yao

Pau-fuk îi furniza primele detalii, în timp ce urcau la mezanin, cu ascensorul. Cu o jumătate de oră mai devreme, doi bărbați intraseră, scoseseră niște satâre din geci și-l atacară pe unul din patroni. Victima se apărase cu o arma de foc și agresorii săi fugiseră în piață. Din păcate omul trăsese trei gloanțe după tineri. Unul din ele lovise o femeie albă în cap. Murise pe loc.

— Martori? zise Lacey.

— Prietena fetei, spuse sergentul. A apucat-o isteria. Am băgat-o în mașină. Stă cineva cu ea, dar este incoerentă deocamdată. Și doi australieni. Dar știți, au spus că totul s-a petrecut prea repede.

— Și cei din bar?

— Doar chelnerii. Toți ceilalți au fugit.

— N-au văzut nimic? îl întrebă Lacey, plină de speranță.

— S-au uitat în altă parte. Sau au fost în bucătărie.

Fata zăcea pe burtă, cu brațele în lateral. Ochelarii căzuseră pe dalele reci, lângă ea. În mod miraculos, deși rama se îndoise, lentilele erau intacte. Ținea pleoapele întredeschise, în maniera tipică morților, ca și când ar fi ațipit. O baltă neagră, urâtă se închegase în jurul rănii de la cap.

— Ah, Doamne, murmură Lacey.

Renunțase să mai numere câte cadavre văzuse, dar tot nu se obișnuise. Era o răzbunare a triadelor, ar trebui să fie indiferentă. Să-și spună că asta era meseria ei. Dar trupurile tinere și nevinovate îi trezeau mereu aceleași sentimente de furie și revoltă.

Avea în jur de douăzeci de ani. Purta blugi și un sac din pânză, cu steagul Americii. Lacey îl desfăcu: un ghid Lonely Planet, o sticlă de plastic cu apă de băut, o ciocolată, o hartă turistică a Hong Kong-ului. Nici un act de identitate. Probabil că era pus împreună cu banii. N-o să-l găsească până nu întorceau cadavrul, după ce fotografii poliției vor imortaliza scena.

Dar Lacey bănuia ce vor găsi; era evident o turistă, călătorea ieftin, ca toți tinerii, se pare, de naționalitate britanică. Studentă, mai mult ca sigur, cazată într-un hotel pentru tineret din Chung King Mansions. Făcea probabil un tur al

Asiei: o săptămână în Hong Kong și apoi Malaezia, Indonezia, Thailanda sau Australia. Fusese ghinionistă.

Sacul avea încă un compartiment. Îl deschise și găsi două cărți ilustrate, gata să fie expediate în Bournemouth și Oxford. Una era adresată unei fete, Sandra. Cealaltă începea cu „Draga mamă și tată". Lacey înghiți în sec. Copie adresa familiei în carnețelul ei și își spuse că nu servea la nimic, dacă nu-și păstra mintea limpede.

Ceva în sufletul ei îi spunea: acum presiunea a crescut. Nici șefilor triadei n-o să le convină.

Până acum se uciseseră între ei. Ziarele și televiziunea nutreau o fascinație morbidă față de războaiele între bande, dar acum era altceva. Nu era o simplă răfuială, ci un atac revoltător, care încălcase regulile jocului. Când erau înjunghiați nevinovați, când copiii, polițiștii și turiștii erau împușcați în plină stradă, însemna că se depășise limita.

Auzi vaietul unei sirene de ambulanță care se străduia să se strecoare prin mulțime. Lacey se strădui să-și alunge starea proastă. Scoase carnețelul din buzunar și începu să schițeze scena. În spatele ei un polițist vorbea repede la stația radio portabilă.

Auzi strigăte în hol. Niște reporteri împingeau polițiștii puși de pază.

— Ține-o de-o parte de ticăloșii ăștia, îi spuse ea sergentului Yao.

Cineva din personalul ambulanței apăru din ascensor. Îl atenționă că nu mai era nimic de făcut. La fel ca și ea, va trebui acum să aștepte medicul legist și fotografii, înainte să miște cadavrul.

New York Grill ocupa un loc destul de mare, între un magazin de bijuterii și un boutique cu haine franțuzești. Trei chelneri tineri, chinezi, cu șepcile de baseball întoarse la spate stăteau la niște mese de marmură falsă. Managerul, un tânăr în costum italienesc și cămașă albă fără cravată, se postase în spatele lor. Doi polițiști stăteau de pază la ușă.

Lacey îi salută și intră. Ecranul video nu fusese deconectat, un grup de raperi negri, fără cămăși dansau pe o scenă, ca

niște fantome la lumina zilei. Doi din chelneri urmăreau video-clipul. Unul din ei arăta spre ecran și râdea. Lacey își scoase legitimația.

— Inspector Madeleine Lacey. Serious Crimes Squad. Ești managerul?

Omul în costum încuviință din cap.

— Kam Chun-kwan, zise el.

Avea ochii obosiți și pleoapele umflate.

— Ai văzut schimbul de focuri? Îl întrebă ea, în cantoneză.

— Eram în bucătărie, zise el. N-am văzut nimic.

Lacey se uită la chelneri, o dată cu Kam. Dar clătinară din cap, așa cum era de așteptat. Unul din ei ținea în mâna o tavă și o răsucea nervos între degete. Lacey observase că își ferise privirile.

— Cum te cheamă? îl întrebă Lacey.

— Ma, spuse băiatul, Stevie Ma.

I se adresă în engleză:

— Unde erai când s-a întâmplat asta, Stevie?

Se uită la Kam și apoi la Lacey.

Pregăteam shake-uri de lapte, zise el, făcând semn spre tejghea.

— Probabil că ai văzut tot.

Stevie clătină din cap.

— Mă uitam în altă parte. Trebuia să prepar cinci malțuri.

Era un răspuns incredibil, dar Lacey știa din experiență că era inutil să insiste.

— O să ne afecteze afacerile, zise Kam.

— Sigur, este singura noastră grijă, răspunse Lacey, cu amărăciune. O fată a fost împușcată și pe noi nu ne interesează decât afacerile.

Dar Kam pusese punctul pe „i”; deși ținta atacului scăpase, se pare, asasinii reușiseră să pericliteze o importantă afacere a triadei. Se vor răzbuna. Peste câteva zile va apărea alt cadavru pe stradă.

Poliția trebuia neapărat să pună capăt acestui măcel, înainte să aibă de suferit și alți nevinovați.

În ușă, răsună un strigăt furios. Lacey se întoarse; unul din

fotografi reușise să se strecoare prin piață și stătea acum lângă cadavrul fetei, făcând prim-planuri în mare grabă. La un moment dat, se aplecă și dădu la o parte părul victimei, să pună în evidență rana de la cap.

Lacey reacționă mai repede chiar decât polițistul în uniformă care o avertizase. Alergă afară și-l lovi pe fotograful care o luase la fugă, smulgându-i aparatul cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îi răsuci brațul la spate și-l împinse.

Tipul n-o văzuse venind și scoase un strigăt de uimire, când auzi zgomotul aparatului său scump zdrobindu-se de asfalt.

Dar Lacey nu terminase. Strângându-l de braț, îl împinse lângă gard. Apoi îl luă de păr și-i trase capul pe spate.

— Nenorocitule, îi șuieră ea, în ureche.

Sergent Yao veni în grabă și se opri lângă ea. Părea uluit.

— Îl arestăm? O întrebă el.

Lacey simți, mai degrabă decât auzi aparatele de fotografiat care nu mai pridideau să-i imortalizeze. Știa că făcuse o greșeală regretabilă.

— Ia-l mai repede de aici, zbieră ea.

— Să-mi plătești aparatul, la toți dracii! Zbieră reporterul când scăpă din strânsoarea ei.

— Ia-l de aici!

— O să te dau în judecată!

Sergentul Yao îl împinse spre colegii săi, care se luptau între ei să imortalizeze incidentul.

Lacey se întoarse și dădu cu ochii de Tyler. Sosise exact la timp ca să asiste la scena care avusese loc. O luă de brațe și o trase de-o parte.

— Ce dracu' se petrece aici?

— M-am pierdut pe moment, zise Lacey.

— Să nu te mai pierzi niciodată, șuieră el. Ai auzit, niciodată!

Se uită la ziariști și observa că rânjeau triumfători.

— Fii pregătită să apari pe prima pagină.

Privi trupul fetei întins pe jos.

— Isuse! Văd că se îngroașă gluma.

Victima privea fără să vadă marmura falsă, căutând o

explicație.

Uciderea unei tinere studente britanice, pe nume Barbara Warhurst apăru pe prima pagină a ziarului South China Morning Post, a doua zi, de dimineață. Incidentul lui Lacey cu fotograful era de asemenea scos în evidență iar fotografiile care o reprezentau împingând reporterul în gardul de fier, ocupau a treia pagină. Când Lacey ajunse la birou a doua zi, obosită și nervoasă, după mai puțin de patru ore de somn, fu întâmpinată cu urale ironice.

— Bravo, felicitări, îi spuse unul din inspectori, când trecu pe lângă el.

Cineva lipise un afiș scris de mână pe ușa biroului ei: FOTOGRAFIATUL INTERZIS DINCOLO DE ACEST PRAG. Dedesubt era fotografia ruptă din South China Morning Post. Cineva adăugase lângă marginea ei, ca într-o bandă desenată: ȚI-AM SPUS SĂ NU MĂ FOTOGRAFIEZI PÂNĂ NU-MI DAU CU PUDRĂ.

Lacey îl rupse și intră. Văzu un buchet de flori – crizanteme și narcise galbene – și o carte de vizită. Lacey o citi: „Nu-i lăsa să te doboare. John.”

Tyler apăru în prag. Venise cu un teanc de ziare, dar ridică din sprâncene când zări florile.

— Nu este bine pentru imaginea ta, Lace. După ce am citit articolele din ziare, azi dimineață, mi-am spus că ești o tipă foarte dură.

— Fotograful a fost de vină. Avea o mutră care cerea palme. Dacă l-aș vedea acum, aș proceda la fel.

— Da, mă rog, unii tipi sunt nesuferiți.

Aruncă ziarele pe birou.

— Doar ți-am spus că o să devii celebră.

— Îmi pare rău.

— Nu este nevoie să-ți ceri scuze față de mine. Va fi probabil o investigație internă. Poți să te ploconești comisarului șef, dacă vrei. Capul sus, Lacey. O să am grijă de tine. Probabil că o să primești câteva palme la fund. S-ar putea să-ți placă.

— Sună a agresare sexuală.

Tyler își ridică mâinile prefăcându-se revoltat.

— Eu unul n-aș îndrăzni. Deci, ce ai aflat până acum, Lacey?

— Managerul de la New York Grill este un om pe nume Kam Chun-Kwan. I-am verificat cazierul. Are o condamnare, acum trei ani, pentru atac armat. Acum se pare că este locotenent în triada Sun Yee On.

— N-a văzut nimic.

— Exact. Nici el, nici chelnerii. Toți trei erau în bucătărie sau pregăteau shake-uri cu lapte.

— Shake-uri cu lapte, zise Tyler și se uită pe fereastră, cu gândul în altă parte. Nu mai avem de-a face cu cazuri exotice, Lacey. S-a terminat cu satârele și tăițeii. Acum este vorba de pistoale și shake-uri cu lapte. Este ca în Hill Street Blues, pentru numele lui Cristos.

— Cei de la balistică, ne-au informat că gloanțele au calibrul 7,62, trase probabil dintr-un pistol chinezesc 54.

— Stele negre.

— Da.

— Câte cartușe ați găsit?

— Trei. Un glonte s-a înfipt în perete, la o sută de metri. Iar unul s-a recuperat din trupul femeii.

— A mai rămas unul. Ai întrebat la spitale?

— Da, la toate spitalele și clinicile, chiar și la doctorii particulari de pe insulă, din Kowloon și Teritorii. Am trimis o echipă care cercetează și acum piața, în căutarea glontelui.

— Trebuie să găsim cât mai repede vinovatul, zise Tyler. Cred că este timpul să facem presiune.

Se uită la ceas.

— Crezi că este prea devreme să merg la bar la ora opt?

Lacey zâmbi.

— Nu pentru mine.

Tyler străbătu Wanchai-ul cu mașina, trecu pe lângă reclame neluminate, cu nume ca Hotlips și Miami Vice. Fetele care lucrau în baruri erau mai ales filipineze, cu vize pe șase luni. Localnicele din Hong Kong își găsiseră de mult slujbe bine plătite la bănci și la agenții turistice.

Se opriră în Lockhart Road.

— Harbour Club, zise Lacey, citind reclama luminoasă.

Ploua mărunt. Barurile de noapte erau ca o mahmureală în lumina cenușie a dimineții, se gândi Lacey, sau ca o remușcare. Ușa vopsită în negru era încuiată.

— Sunt sigură că arată mai bine noaptea.

— Nu se știe.

Un SEL 450 negru era parcat pe alee, lângă intrare. Doi tineri descărcau lăzi cu lichior dintr-un camion. Lacey și Tyler văzură alt camion trăgând la intrare. Era vopsit în albastru și din el apărură trei tineri chinezi în uniforme de poliție.

— Hai să stricăm ziua cuiva, zise Tyler.

Alergară pe alee. Lacey simți apa rece scurgându-se între haina de ploaie și piele. Îl urmă pe Tyler, trecând de camionul cu marfă și intrară în bar.

Un tânăr chinez stătea la bar și număra banii, în timp ce vorbea la telefon. Purta o haină neagră de piele și o cămașă galbenă de mătase, cu cravată neagră, din același material.

Îi recunoscu imediat și rămase uimit încheie convorbirea brusc.

— Bună Daniel, zise Tyler. Ți-o prezint pe inspector Lacey. Lacey, acesta este Daniel Chen.

Chen o salută înclinând din cap și zăpăceala de moment se transformă într-un zâmbet.

— Cu ce pot să vă ajut?

Lacey se uită în jur și se oglindi în pereții de sticlă și coloanele false. Mirosea a sudoare și lichior.

Tyler băgă mâna în buzunar, scoase un plic maro și i-l dădu.

— Îmi pare rău, zise el.

Chen îi văzu pe cei trei polițiști intrând în club și zâmbi acru. Apoi desfăcu plicul și citi ordinul.

— Ce-i asta?

— Localul nu respectă normele de apărare contra incendiului, prevăzute de legislația Hong Kong-ului. Suntem autorizați să confiscăm toată marfa. De asemenea, trebuie să încetați activitatea până când operați modificările cerute.

Dădu plicul la o parte.

— Cât? zise el blând.

Tyler clătină din cap.

— Nu este vorba de asta, Daniel.
— Rahat.
— Aplicăm legea, zise Lacey.
Făcu semn polițistului în uniformă, care se întoarse și-i strigă pe colegii săi. Auzi clinchetele sticlelor de whisky cărate de sergenți. Tocmai fuseseră descărcate din camionul de marfă.
O femeie cantoneză între doua vârste ieși din biroul aflat în spatele barului. Era mama-san – păzea fetele noaptea și veghea asupra încasărilor.
— Ce caută câinii ăștia aici? îl întrebă ea în cantoneză pe Chen.
— Te punem pe roate, bunico, îi răspunse Lacey. Femeia nu se așteptase ca niște polițiști albi să înțeleagă dialectul și încremeni în loc.
— Ce înseamnă asta? îi întrebă Chen.
— Înseamnă că s-a terminat cu afacerea ta, Daniel. Nu aveam de gând, dar evenimentele recente ne-au forțat mâna.
— Anumiți oameni vor fi foarte supărați când vor afla. Vor depune o plângere oficială, la cel mai înalt nivel.
Daniel Chen trecu pe lângă mama-san și intră în birou – se auziră vorbind în șoaptă la telefon.
— Mă întreb cine ar putea fi acei „anumiți oameni supărați”? zise Tyler.
— Crezi că o fi sunat de Timothy Man?
— Ce treabă să aibă cel mai notabil cetățean al Hong Kong-ului cu un inspector-șef umil ca mine?
Cei trei polițiști continuau să încarce lăzile în camionul poliției.
— Anul acesta vom face o petrecere frumoasă de Crăciun, spuse Tyler, făcându-i cu ochiul lui mama-san.
— Văd că savurezi momentul, remarcă Lacey.
— Da, este o plăcere perversă, uneori, mă visez preot.
Chen terminase convorbirea și ieși din birou.
— Nu se poate, zise el.
— Așa spune legea, Daniel.
— O să ai mari necazuri.
Tyler se înroși brusc. Dar era singurul semn al mâniei care

clocotea în sufletul lui. Când vorbi, glasul său răsună calm:

— Vreau să-i transmiți un mesaj lui Timothy Man.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

Tyler se făcu că nu aude.

— Spune-i că o turistă britanică a fost împușcată ieri în Queens Plaza.

— Eu nu știu nimic.

— Nu, știu că nu ești implicat. N-am nimic personal cu tine, Daniel.

Cei trei polițiști terminaseră de încărcat. Tyler făcu semn sergentului.

— Acum apucă-te să smulgi aparatele de aer condiționat, zise el.

Ruby Tour se afla la primul etaj al unei clădiri cu șase etaje, pe o alee din Queens Road West. Eddie parcă Porche-ul la bordură, în spatele BMW-ului roșu al lui Ruby. Deschise portiera și o trânti. O instalație de aer condiționat crăpată picura apă pe trotuar.

Se năpusti în clădire, pe scări, care erau prost luminate și miroseau a mucegai. Pe o ușă vopsită în maro scria de mână: „Ruby Tour”.

O deschise cu piciorul.

Biroul era mic și practic. Camera fusese împărțită în două de un paravan, de tipul celor folosite în sediile guvernamentale. Postere cu reclame turistice fuseseră lipite pe pereți. O chinezoaică foarte tânără stătea la un birou masiv, din metal și citea „Sister's Pictorial.” Avea o clamă de plastic în par, ochelari cu rame de baga și coșuri pe față.

Se uită la Eddie și rămase cu gura căscată. Trecu pe lângă ea și izbi paravanul. Fata scoase un strigăt.

Ruby era la biroul ei. Vorbea la telefon, în timp ce studia ecranul computerului din fața ei. Când îl văzu pe Eddie, trânti imediat receptorul.

— Eddie! Ce s-a întâmplat?

Bărbatul luă monitorul și îl aruncă în cameră.

— Ce s-a întâmplat cu cei șapte sute de mii ai mei?

Recepționera lui Ruby stătea lângă paravanul rupt.

— Ieși! Pleacă! îi strigă Ruby.

Fata fugi.

Ruby își înălță privirile spre el.

— O să ți-i dau înapoi. Nu te înfuria.

— Mi-ai promis Ruby! Mi-ai promis că n-o să mai pariezi în curse și n-o să mai intri în cazinourile din Macao. Cum poți să pierzi șapte sute de mii atât de repede?

Eddie îi smulse pachetul de Dunhill din degete și-l sfărâmă în pumn.

— Cum o să-mi dai înapoi cei șapte sute de mii, Ruby?

— O să văd eu cum.

Palma o luă prin surprindere. Văzu negru dinaintea ochilor și se trezi pe podea. Îi țiuiau urechile și simțea gustul sărat al propriului ei sânge în gură.

— Ai un creier de canar, Ruby! Șapte sute de mii!

O lovi în stomac. Ruby țipă și se feri de el, înspăimântată acum. Eddie n-o lovise niciodată; da, niciodată. Încercă să se ridice, dar se învârtea totul în jurul ei.

Se năpusti din nou asupra ei, cu pumnul ridicat. Țipă și încercă să-și acopere capul cu mâinile. Așteptă lovitura, dar nu se întâmplă nimic. Îngenunche brusc lângă ea și o apucă de umeri.

Când îndrăzni să-l privească din nou, văzu că plângea.

— Ruby, gemu el.

— Sunt o proasta, murmură ea. Îmi pare rău.

— Cum ai putut să pierzi atât de mult?

Îi șterse sângele de pe buză cu degetul mare și-l linse. Îi auzi bătaia inimii prin cămașă. Sângele ei i-o pătase.

— Ai aflat de la Peter Mui? zise ea.

— Bineînțeles! peter Mui este spionul meu în triada Sun Yee On.

Ruby se ghemui la pieptul lui, ca un copil rănit și simți cum o strângea, din ce în ce mai tare. Peter Mui! Ce ticălos împuțit. Îi promisese că o să-i plătească datoria, iar el o pârâse lui Eddie. Poate era timpul să se răzbune.

— Nu te supăra, Eddie. Să nu mai faci asta niciodată. Să nu te mai superi pe mine.

O legăna pe genunchii lui ca pe un copil, în camera întoarsă pe dos. Deasupra capului ei, un om stătea într-un pat de spital, cu piciorul în ghips. Era un poster care făcea reclamă la asigurările de călătorie. Un colț fusese rupt și acum arăta diform.

Poate că este un semn pentru mine, se gândi Ruby. Poate am nevoie de o asigurare împotriva lui Eddie Lau.

Telefonul sună pe biroul lui Keelan. Era McReadie.

— S-ar putea să am ceva pentru tine, zise el. Ne întâlnim la Delaney's, peste o jumătate de oră.

McReadie aștepta într-un separeu, în colțul opus al localului. Când îl văzu pe Keelan, se duse la bar și comandă un Carlsberg și încă un scotch pentru el.

— O cunoști pe Ruby, bineînțeles, zise el, după ce se întoarseră în separeu.

Fata bea Coca-Cola și se uita într-o oglindă. Ca de obicei, se îmbrăcase elegant – cizme negre și haină neagra Ferragamo, cu lanțuri de argint. Stătea picior peste picior, iar fusta scurtă din piele îi dezgolea coapsele.

Keelan își luă imediat măsuri de precauție. Detaliile ultimei lor întâlniri i se întipăriseră în memorie.

— Ruby, zise el.

Fata ridică din sprâncene.

— Keelan, îi spuse ea. Tot mai crezi ca arăt a prostituată?

Mda, se gândi Keelan.

— Îmi cer scuze pentru neînțelegerea din seara aceea.

Băutura ei se încălzise.

— Vrei altă Coca?

Ruby se strâmbă.

— Mai degrabă aș vrea pipi de rață.

Se uită din nou în oglindă. McReadie dădu peste cap jumătate din paharul cu scotch.

— Este o întâlnire neoficială, John. Ruby se teme să nu fie văzută cu noi.

— Înțeleg.

— Înțelegi pe dracu', zise Ruby.

Keelan se uită la McReadie.

— După cum știi, Ruby ne-a fost de ajutor în trecut, zise McReadie, dar acum crede că te-ar putea ajuta să bagi la apă filiera americană.

— Oh?

Ruby își luă țigara din scrumieră și trase un fum.

— O să culeg informații pentru voi, O. K. O să vă ajut să dați de urmele heroinei numărul patru în America. Vorbesc serios.

— Și de unde o să culegi asemenea informații?

Ruby se uită la McReadie, ca și când nu i-ar fi venit să creadă ce auzea. Apoi suflă fumul spre tavan.

— O. K. Hai s-o luam de la început, Ruby.

Keelan împinse tăvița pe tejghea.

— Poți să-mi scrii numele tău? Cu litere chinezești?

— La ce-ți trebuie?

— Șefii mei au stabilit că trebuie să cunoască identitatea exactă a informatorilor noștri. Va trebui să-ți luăm amprentele.

— Crezi că am înnebunit? Să știi că țin la viața mea. Dacă află cei din triadă, mă fac bucățele.

— N-o să afle nimic de la noi.

— De unde să știu eu? Într-o cameră sunt o mulțime de păianjeni. Cum să-ți dai seama care o să te înțepe?

Keelan se uită la McReadie, care se mulțumi doar să ridice din umeri.

— O să facem o afacere bună, îi spuse Ruby, o să te ajut să pui mâna pe heroină. Fără nume sau amprente. Ruby n-are chef să se trezească pe lumea cealaltă.

Keelan aruncă tăvița pe masă. Știa din experiență că informatorii aveau doar două motivații: lăcomia sau răzbunarea. Și se întreba în ce categorie se încadra fata. Părea vinovată și de una și de alta.

— Daca vrei să lucrezi pentru noi, trebuie să mă asigur că pot avea încredere în tine, zise Keelan.

— Doar ți-am spus, Ruby, zise McReadie.

Ruby își stinse țigara și se aplecă peste masă.

— Mă crezi proastă, nenorocitule, șuieră ea.

Keelan clătină din cap.

— Nu, nu cred așa ceva.

— Atunci trebuie să-mi explici cum merg lucrurile. Dacă îți spun unde este praful, ce obțin în schimb?

— Intri în programul de protecție al martorilor.

— Ce fel de protecție? Keelan oftă.

— Dacă informația se dovedește valoroasă și reușim să-i condamnăm pe principalii traficanți, o să-ți dăm o nouă identitate și vei locui în siguranță, într-un stat din S. U. A.

— O casă mare, televiziune cu circuit închis, bodyguard. Cam așa ceva?

— Nu ne putem permite chiar atât.

— Câți bani o să-mi dați?

— Guvernul Statelor Unite nu ne alocă fonduri prea mari în aceste scopuri, Ruby.

Pentru prima oară nu mai părea atât de sigură de ea.

McReadie se uită la Keelan.

— I-am spus, John. Dar nu m-a crezut.

— Înseamnă că sunteți nebuni, voi americanii. Ați putea da o mare lovitură.

— Vom fi foarte recunoscători, bineînțeles, pentru orice informație.

— Și cât o să-mi dați?

— Dacă ești de acord să devii informatoarea noastră confidențială pentru guvernul S. U. A., ai putea primi cinci mii de dolari S. U. A.

— N-aș trage nici măcar un pârț pentru cinci mii de dolari.

Fata asta se exprimă foarte colorat, se gândi Keelan.

— Îmi pare rău că gândești așa.

McReadie își luă ochelarii de pe masă.

— Mă duc să mai iau ceva de băut.

După ce McReadie plecă, atitudinea lui Ruby se schimbă brusc. Își sprijini bărbia în palme și îl mângâie pe mână.

— Ești un tip bine, îi zise ea.

Lui Keelan nu-i venea să creadă. Isuse. Nici o informatoare nu-i mai făcuse vreodată avansuri.

— Îți mulțumesc, Ruby, zise el indiferent.

Îi atinse inelul de pe deget.

— Ești căsătorit, Keelan?
— Da.
— Soția ta este în Hong Kong?
Clătină din cap.
— Poate ai vrea să mă inviți la cină. Îți place mâncarea fierbinte, cu mult chilii? Ce zici?
Unghia ei îi trasa cerculețe pe piele. Își trase mâna și se rezemă de spătar.
— Ce vrei de fapt, Ruby?
Întrebarea o luase prin surprindere, se pare.
— O viață plăcută. Ca toți ceilalți.
— Dar acum nu ai o viață plăcută?
Ruby nu știa ce să-i răspundă. Se încruntă și își căută țigările în geantă. Keelan observă buza ei ușor umflată și tăietura mică, aproape ascunsă de ruj. McReadie îi spuse că întreținea relații strânse cu Eddie Lau. Întrebarea era cât de strânse.
Ruby își aprinse țigara și suflă fumul spre tavan.
— Pot să te ajut foarte mult.
— Oare de ce nu am încredere în tine, Ruby?
— Nu știu. Poate ai o problemă, cine știe.
— Ce vrei de fapt?
— Vreau să te ajut. M-am săturat să mă ocup de droguri.
— Sunt convins că motivul este cu totul altul.
Acum se înfuriase.
— Spune-mi ce vrei și o să-ți spun dacă pot să te ajut.
Fata se ridică.
— Îmi pierd timpul cu tine! zise ea ca și când Keelan ar fi fost un dealer de mașini și ar fi refuzat o limuzină nouă, superbă.
— Mai bine ia cartea mea de vizită, îi spuse Keelan. Dacă te răzgândești, sau dacă. Apare ceva. Poate îmi dai un telefon.
Ruby se uită la ea, o rupse și lăsă bucățile să cadă pe jos. McReadie se întoarse cu trei pahare. Se uită la fundul lui Ruby, în fusta neagră, de piele, în timp ce se îndrepta spre ușă.
— Ai dat-o gata, îi zise el lui Keelan.
— Știa deja numărul meu de telefon.

— Bineînțeles. Totuși ar fi trebuit să te joci mai mult cu ea. Cu Ruby trebuie să citești printre rânduri.

— Ne pierdem timpul cu ea.

McReadie se așeză, clătinând din cap.

— Nu știu ce ai cu femeile. Ai fi putut s-o înveselești puțin.

Se uită la ceas.

— Este aproape ora prânzului. Un bărbat nu poate să bea de unul singur.

— Uneori, cred ca merita sa încerci, zise Keelan.

Ruby conducea mașina orbită de furie, cu mâna pe claxon, revărsându-și nervii pe trafic. Încă nu-i plătise datoria lui Peter Mui, iar lui Eddie nu-i trecuse supărarea. Nu încercase decât să-și recupereze banii ei pe care îi furase Henry Pi, blestemat să fie, cu tot neamul! Nu era drept. Dacă Martin Fong n-ar fi fost atât de lacom, ar fi avut acum o sumă cu șapte cifre într-o bancă în Taiwan și mai multe bancnote roșii decât perii unei pisici! Avea senzația că aleargă prin nisipuri mișcătoare și se afundă tot mai mult în mlaștină.

Îi pierise și speranța în americani și în asigurarea lor. Acest Keelan era un nenorocit.

În dimineața aceea, se sfătuise cu T'ung Shu și aflase că era o zi proastă să faci copii sau să lustruiești oasele strămoșilor, dar era bună pentru noi afaceri. Numărul norocos al zilei era trei. Hotărî să-și încerce norocul în sala de jocuri din Hollywood Road.

Va paria cu banii pe care îi primise de la The Ox, fiindcă îi dăduse numele spionului din Sun Yee On.

McReadie îl luă pe Keelan la prânz la Clubul Presei din Lokhart Street, în Wanchai. Se afla la etajul trei, iar la al patrulea era un bordel.

Încăperea avea formă de L, cu barul pe-o latură și peretele opus plin cu fotografii înrămate, din ziare. Michael Chang arzând colibele refugiaților, la sfârșitul anilor '60, un avion CAAC prăbușit în port, un portret alb-negru al lui Mao Tse Tung. Barul degaja o atmosferă prietenoasă, dar desuetă, ca în anii '70.

McReadie găsi o masă sub un poster care înfățișa două

polineziene cu sânii goi. Comandă specialitatea casei pentru Keelan, iar pentru el friptură de vită cu cartofi și un fel de budincă Yorkshire. Keelan își luă inima în dinți.

McReadie se întoarse de la bar cu două Carlsberg-uri.

— Scuză-mă, zise el.

— Să te scuz?

— Pentru ce s-a întâmplat cu Ruby. I-am explicat că nu poți s-o faci milionară peste noapte, dar a insistat să discute cu tine. Într-un fel este o fată foarte isteață. Dar, în alte privințe, este foarte naivă.

— De când o cunoști?

— De mult. Este un mercenar pe viață, John. N-o interesează decât banii. Dar a trăit la Hong Kong, așa că este explicabil.

— Ai încredere în ea?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci ce părere ai de informațiile pe care pretinde ca le-ar avea?

— Îți amintești de șalanda pe care am descoperit-o acum câteva săptămâni cu două sute de kilograme de numărul patru? Ruby ne-a vândut pontul. Sau poate că are doar nevoie de bani și a inventat totul. Cine știe?

— Am luat-o prea tare, zise el.

— După cum ți-am spus, nu strică să-i vorbești frumos, Dar, dacă vrea bani și tu n-ai ce să-i oferi, rezultatul ar fi fost același.

Sosi comanda. Keelan gustă cu reținere din budinca Yorkshire, în timp ce McReadie se înfruptă cu poftă din friptură.

— Apropo, zise el, ai mai văzut-o pe aiurita mea de nepoată în ultima vreme?

Keelan zâmbi. Deci acesta era adevăratul motiv al prânzului.

— M-am întâlnit cu ea în ascensor, ieri. Nu ți-a spus?

— Nu. Este foarte secretoasă.

— Ce se întâmplă, Mac? Vrei să verifici dacă am intenții onorabile?

McReadie râse, dar îl privea serios.

— N-are decât să facă ce vrea, dar să știi că țin foarte mult la

ea. I-am fost mai mult decât un tată, în multe privințe. Oricum, mai mult decât tatăl ei, care este un ticălos. Da, un ticălos, ți-o spun sincer, deși i-am fost prieten.

— Atunci dușmanii lui ce mai spun?

— Dacă vrei să afli, citește documentele procesului din 1975. Sunt sigur că vei găsi niște copii la I. C. A. C.

— Lacey mi-a spus că a avut unele probleme spre sfârșitul carierei.

— Ai grijă ce vorbești față de ea. Tânăra Madeleine a fost întotdeauna cam suspicioasă, dar este fată bună, dacă o cunoști mai bine.

— Te-ai gândit vreodată să-ți deschizi o agenție matrimoniala? îl întrebă Keelan.

McReadie se făcu că nu aude.

— A avut patru frați mai mari și tatăl ei era comisar șef în poliție. Îți dai seama! Dacă n-ar fi fost atât de dură încă de mică, ar fi sfârșit într-o mănăstire.

— Mac.

— Da, John?

— N-am putea schimba subiectul?

— Cred că așa ar trebui. Uite-o că vine.

Lacey se opri la jumătatea distanței și se încruntă când îl văzu pe McReadie. Unchiul ei zâmbi și se ridică în picioare.

— Mă duc să mai aduc ceva de băut, zise el.

— Fac eu cinste, spuse Keelan.

— N-am ce face cu banii tăi aici. Nu ești membru al clubului. Trebuie să ai o legitimație, ca să poți cumpăra de băut.

— Și, fără legitimație, nu pot să beau?

— Ba da, însă te costa de două ori mai mult.

Se duse la bar.

Lacey își agăță geanta de scaun și se așeză. Era obosita și avea cearcăne sub ochi.

— Ce cauți aici? zise ea.

— M-a invitat Mac.

— Nu ți-a spus că iau prânzul aici în fiecare vineri?

— Probabil că a uitat.

Lacey părea stânjenită.

— Este o înscenare, murmură ea.

Keelan se uită peste umărul ei, la fotografiile de pe pereți. Niște polițiști în veste Kevlar și armament de luptă înotau printr-o mlaștină. Niște polițiști chinezi se luptau sa oprească un număr foarte mic de protestatari și un grup numeros de reporteri. Un polițist încerca să convingă un sinucigaș să coboare de pe acoperiș.

— Mâine poimâine o să apari și tu aici, într-un poster, îi spuse Keelan, tulburând liniștea încordată care se lăsase. Cred că ai făcut senzație printre reporteri când l-ai împins în gard pe fotograful acela.

— Presupun că ai fi procedat altfel.

Keelan observă că nu-i ardea de glumă și-i răspunse serios.

— Nu-i adevărat. Dacă te încălzește cu ceva, află că aș fi procedat exact la fel.

— Am fost acuzată că am aruncat secția noastră de poliție în ghearele presei.

— Nu este cinstit.

— Viața nu este niciodată cinstită.

— Apropo. Mulțumesc pentru cină.

— N-ai de ce.

Era rece. Își reluase vechea atitudine.

— Îți mulțumesc pentru flori, zise ea.

— Nici o problema. Creșteau pe balconul vecinilor. M-am aplecat și le-am tăiat cu foarfecă.

Fata rămase serioasă.

— A trecut o săptămână. De ce nu m-ai sunat?

— Este o poveste lungă.

McReadie se întoarse cu trei beri. În momentul acela, primi un mesaj prin pager. Îl citi și le spuse:

— Sunt chemat la datorie.

Iar apoi se duse la telefon.

— Nu merit atâta atenție, zise Keelan.

— Și eu am ajuns la aceeași concluzie.

Keelan se concentră asupra mâncării. În cele din urmă, dădu la o parte budinca.

— Te rog să-mi spui ceva foarte sincer.

Lacey îl privi fix.

— Ce dorești să știi?

Keelan îi făcu semn spre budinca Yorkshire.

— Chestia asta este, sau mai bine-zis a fost un animal viu?

Îi zâmbi.

— Este doar aluat cu apă.

— Grozav.

Își ridică privirile.

— Cunoști vreun local unde nu se servește budincă Yorkshire la prânz?

— Poate. De ce?

— N-ai vrea să mergem acolo într-o zi?

Lacey nu-i răspunse imediat. McReadie se întoarse peste câteva clipe și discutară despre altceva. Iar peste o jumătate de oră, când plecă, împreună cu unchiul ei, tot nu-i răspunsese.

Keelan bănuia că aștepta s-o sune.

Un desen animat care se voia satiric definise poziția lui Timothy Man în societatea din Hong Kong, când se ridicase cu opt ani în urmă, după ce devenise acționar principal al trustului South China Marine Holding; îl prezenta sorbind șampanie, cu buzunarele fracului pline de acțiuni ale principalelor companii din oraș. Dedesubt, scria: „A venit, a văzut, a luat."

Trecutul lui era învăluit în mister, iar prezentul lui Timothy Man era bine documentat în South China Morning Post și Far Eastern Economic Reviews. Investise în proprietăți funciare, marină și asigurări și deținea 55% din Dragon Life și General, cele mai mari companii de asigurări din Asia. Avea trei sute de taxiuri, cinci agenții de turism, trei firme de închirieri auto. Investise în hoteluri din Los Angeles și San Francisco și dezvăluise recent o schemă care îl va face unul dintre cei mai importanți proprietari de companii aeriene din Hong Kong.

Locul și data nașterii sale erau un mister, iar originile capitalului care-l lansase în niște afaceri de asemenea anvergură erau și mai obscure. Se zvonea că banii veniseră de la Beijing sau chiar că erau ai dictatorului Marcos. Lacey

văzuse odată un dosar de poliție strict secret, în care se sugera că fondurile proveneau de fapt din spălarea drogurilor din Burma.

Ceea ce ieșea în evidență însă era faptul că avea ceea ce chinezii numesc guanxi – relații. Era prieten cu Li Peng, omul de fier chinez, și cu Suharto, din Indonezia.

Era un familist convins, la fel ca mulți chinezi și cheltuia milioane în fiecare an pe operele de caritate, atrăgându-și o viață împăcată după moarte și titlul de cavaler din partea reginei. Pentru Sir Timothy, filantropia era o mare afacere; în ultimii trei ani, finanțase construirea de școli și spitale în Guanzhou și în partea orientală a Chinei. Va fi în favoarea lui, fără îndoială, când Hong Kong-ul va deveni Xiahg Gang în 1997.

Avea o vilă pe Bluff Path în Peak și o casă de vară în Ting Kao, cu fața spre plajă. Susținea că studiase la Oxford și, când era în toane bune îi plăcea să vorbească despre balurile la care participase acolo, lăudând viața patriarhală rurală englezească.

Dar ceea ce îl caracteriza pe deplin, credea Lacey, era faptul că în biroul lui exista un singur scaun.

Tyler se așteptase să-i dea semne de viață. Multe din localurile închise de el și Lacey în ultimele douăzeci și patru de ore erau proprietatea lui Sir Timothy Man. Sigur în ascuns, pentru că barurile erau pe numele unor companii fantomă. Sir Timothy își avea biroul în Landmark, la cea mai prestigioasă adresă din Hong Kong, așa cum îi stătea bine unui cetățean de frunte.

Apăru la Secția de Poliție Wanchai, la ora trei, în după-amiaza aceea. Tyler intra în biroul lui Lacey zâmbind prostește, cu o cană de cafea în mână.

— Vrei să-ți prezint o celebritate?

— Pe cine, pe Kevin Costner? zise Lacey veselă.

— Da de unde.

— Danny de Vito.

— Nu chiar atât de arătos.

— Acum chiar că m-ai făcut curioasă.

— Sir Timothy Man.

— Este în biroul tău?

— Seamănă cu o lebădă într-o fermă de rațe. Tot așteaptă să vină cineva să curețe scrumierele și să-i toarne niște șampanie. Vino să ți-l prezint.

Sir Timothy era îmbrăcat într-un blazer gri, o cămașa roz de mătase și o cravată gri. Un diamant sclipea la degetul mic al mâinii stângi. Erau și mai multe diamante la ceasul de la mână, acul de la cravată și la catarama curelei sale din piele de crocodil. Lacey îi simțea colonia din hol. Stătea picior peste picior, stăpân pe sine. Pantofii săi din piele italienească sclipeau ca o oglindă.

— Sir Timothy, ea este colega mea, inspector Madeleine Lacey. Madeleine, dă-mi voie să ți-l prezint pe Sir Timothy Man.

Sir Timothy zâmbi, dar nu se ridică. Lacey se simțea invizibilă în fața lui. Pentru el, femeile detectiv nu existau. Îi venea destul de greu să stea într-un birou de poliție; nu mai suporta să fie prezentat și subordonaților.

Tyler îi zâmbi încurajator lui Lacey și-i trase un scaun. Se așeză. Nu putea să sufere biroul șefului ei. Mirosea a țigări și masa era pătată de cafea. Hârtiile erau adunate în vrafuri. O revolta, fiindcă nu era un om ordonat.

— Pot să vă aduc o ceașcă de cafea? îi spuse Tyler lui Sir Timothy.

Era impasibil, dar Lacey își dădea seama că savura situația. De data aceasta, superiorii nu-l presară cu telefoane și Tyler ținea toate cărțile în mâna lui. Așa cum dorise întotdeauna.

Sir Timothy se uită la cana din polistiren și strâmbă din nas când simți mirosul amar al nesului de calitate inferioară.

— Nu, mulțumesc, inspectore, zise el prudent.

Lacey îl studie atent. Fața lui nu trăda nimic. Avea obrajii lați și un zâmbet permanent, frunte înaltă și păr negru, pieptănat pe spate. Purta ochelari care reflectau luminile fluorescente și-i ascundeau ochii. Avea un ten pătat – probabil că suferea de ficat, se gândi Lacey.

Tyler își puse mâinile sub cap și se sprijini de spătar.

— Cu ce vă pot ajuta, Sir Timothy?

— N-am venit pentru mine.

Tyler îi zâmbi lui Lacey.

— Azi-dimineață, am fost solicitat de niște asociați de-ai mei, care au afaceri în Wanchai. Sunt foarte îngrijorați de anumite evenimente recente. Și m-au rugat să-i reprezint.

— La care evenimente vă referiți, Sir Timothy? zise Tyler, sincer surprins.

— Se pare că, în ultimele două zile, ofițerii dumneavoastră au forțat închiderea a trei baruri și cinci restaurante în zona Wanchai.

— Baruri? zise Tyler.

Își puse ochelarii și se făcu că răsfoiește dosarul din fața lui.

— Ia să vedem. Conform documentelor, nu erau de fapt niște baruri, în adevăratul sens al cuvântului. Dacă îmi permiteți să mă exprim mai puțin delicat, fetele dansau în pielea goală.

Sir Timothy Man se fâțâi pe scaun.

— Eu unul nu aprob asemenea lucruri.

— Nici eu, zise Tyler.

— Bineînțeles. Dar suntem bărbați de lume, inspectore.

Tyler se uită la Lacey peste lentilele ochelarilor săi.

— Cu anumite excepții.

Sir Timothy o privi și se înroși stânjenit.

— Vreau să spun, inspectore, că știm cu toții că astfel de lucruri există. Dar, indiferent de sentimentele noastre personale, trebuie să ne gândim că ce ați făcut este și mai rău. Mulți oameni își câștigă existența în astfel de locuri. Din ce o să trăiască acum, după ce poliția a luat aceste măsuri, dintr-o toană?

— Eu n-aș numi-o toană, Sir Timothy.

— Atunci cum ați numi-o?

Tyler se arată mirat de întrebare.

— Legea, zise el.

Sir Timothy se făcu că nu aude.

— Unele din aceste femei au copii mici, inspectore. Poți să mai dormi la noapte, știind că copiii lor se vor duce la culcare nemâncați?

Tyler dădu din cap să-l aprobe.

— Aș vrea să vă precizez ceva. În momentul de față, nu pot face nimic. Am mâinile legate. Legea este lege, știți cum se spune.

— Și cum sugerați să rezolvăm această problemă?

Tyler se așeză mai bine pe scaun și păru că se gândește adânc.

— Puteți să mă asigurați că nu aveți nici un interes financiar în aceste localuri, Sir Timothy?

— Bineînțeles că nu, pufni el.

— Îmi păreți foarte agitat pentru o problemă care nu vă preocupă.

— Am fost rugat să-i reprezint pe oamenii de afaceri respectivi, atâta tot. Și mi se pare că s-a comis o nedreptate.

— Într-adevăr.

Tyler se uită la Lacey.

— Inspectore Lacey, Sir Timothy a pus o întrebare interesantă. Ai vreo sugestie?

Lacey se aplecă spre Sir Timothy care nici măcar nu se deranjase să arunce o privire.

— Știți, Sir Timothy, acum trei săptămâni, un bărbat a fost atacat și ucis bestial într-o sală de mah-jongg din Jaffe Road, Incidentul a avut loc, din pură coincidență, deasupra unuia din restaurantele pe care am fost obligați să-l închidem. Apoi, cu trei zile în urmă, a fost alt atac, într-un local numit New York Grill, în Queens Plaza. De data aceasta, s-au tras focuri de armă. Din păcate, o turistă britanică a fost ucisă de un glonte rătăcit.

— Foarte neplăcut, zise Timothy Man fixându-l pe Tyler.

— În mod sigur, mai ales pentru ea și familia ei.

Ticălos grăsan, își spuse Lacey.

— Aceste două incidente au avut repercusiuni nefericite. Superiorii noștri consideră că am aplicat prea lejer litera legii în această zonă și ne-au cerut să fim mai eficienți. Iată de ce am fost obligați să cauzăm niște probleme pe care le-am fi evitat în mod obișnuit.

— Nu puteți face oamenii de afaceri cinstiți țapi ispășitori,

pentru că nu sunteți în stare să vă faceți meseria și să prindeți vinovații, zise el, continuând să-l privească pe Tyler.

Lacey se înfuriase, dar Tyler ridică un deget, să o prevină. Apoi răspunse la întrebare serios, dar amabil.

— Bineînțeles că putem, zise el. Doar am demonstrat-o.

— Se pare că n-are rost să ne temem de chinezi în 1997. Avem deja o poliție de stat.

Tyler chicoti.

— Exagerați, Sir Timothy.

— Ca membru al comunității locale a oamenilor de afaceri, vom face tot ce se poate să aducem vinovații în fața justiției. Deși suntem pedepsiți pe nedrept.

— Noi vedem altfel lucrurile.

Sir Timothy își studie manșetele impecabile și se uita la ceas.

— Am altă întâlnire, zise el.

— Detectiv Lacey o să vă conducă, spuse Tyler.

Sir Timothy se ridică în picioare. Și, când vorbi, se arătă mult mai conciliant.

— Spune-mi, inspectore, dacă găsim persoana vinovată de aceste crime revoltătoare, superiorii dumitale vor fi mai binevoitori față de comunitatea oamenilor de afaceri din Hong Kong?

— Sunt sigur că nu vom mai fi obligați să aplicăm litera legii atât de strict.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

Se întoarse spre Lacey și i se adresă direct pentru prima oară.

— Știu foarte bine drumul spre ieșire, zise el și ieși.

Lacey și Tyler se uitară unul la celălalt.

— Încântător tip, zise Tyler. Cred că am agitat ciorba, Lace. Acum o să vedem ce iese la suprafață.

Orașul Kennedy.

Keelan găsi destul de greu localul dim sum, într-o clădire cu șase etaje, lângă port. Restaurantul se afla la același etaj cu un negustor de orez și un sculptor în fildeș, care confecționa bețigașe și piese pentru mah-jongg. Un afiș arăta că la etajul următor se afla un prezicător.

Lacey îl aștepta la o masă, lângă fereastra deschisă, care

dădea în stradă. Era îmbrăcată în blugi și pulover roz și își prinsese părul într-o coadă. Era singura europeană din restaurant și, de asemenea, singura femeie. Citea un ziar de limba chineză.

Îi făcu semn cu mâna când intră.

— Ai găsit localul până la urmă? zise ea, când se așeză în fața ei, pe bancheta de lemn.

— M-am învârtit o jumătate de oră.

— Mă rog, bine că ai ajuns.

Îi turnă niște ceai verde fierbinte într-o ceșcuță de porțelan. Keelan arătă spre ziar.

— Știi să citești în chineză?

— Mă prefac. Știu numai câteva semne. Vorbesc cantoneză și dialectul putonghua la perfecție. Amah a mea m-a învățat în copilărie, la insistențele tatei.

— Sunt impresionat.

— Serios? Credeam că doar un cutremur poate impresiona un californian.

Keelan înghiți remarca. Se uită în jur. Clienții erau toți chinezi, de la tineri în blugi și pulovere, până la bunici în pantaloni roșii și haine groase, de tweed. Fumau, beau ceai și citeau Jockey Daily News. De-a lungul ferestrei, vizavi de ea, se găsea un cuier, unde bătrânii își atârnau cuștile de lemn ale cintezoilor și papagalilor.

Câțiva clienți se adunaseră în jurul televizorului din colț, discutând și râzând pe fundalul muzicii cantoneze. Din nou, Keelan fu impresionat să vadă ce puțin îi deranja zgomotul pe chinezi.

O chelneriță împingea un cărucior dim sum din bucătărie. Lacey alese trei coșuri de bambus și împinse un vas cu bețigașe spre Keelan.

— Ai mai mâncat dim sum?

— Sunt din San Francisco. Este ca și când ai întreba un italian dacă a mâncat macaroane.

— Da, însă îmi pari un adept al mâncării McDonald.

— Oare de ce ies cu tine? Nu faci decât să mă insulți.

Azi făcuse un efort deosebit. Se dusese la frizer să se

bărbierească și își dăduse cămașa și blugii la o spălătorie chimică. Arăta impecabil. Observă că Lacey își dăduse cu ruj și se parfumase și îl cuprinse entuziasmul.

— Chiar, de ce ieși cu mine? zise ea sincer.

— Fiindcă vreau să mă culc cu tine.

Fusese o glumă, dar n-o amuză.

— În afară de asta.

— Glumeam.

— Sper că nu. Doar nu sunt o școlăriță.

Se aplecă spre el și-i simți căldura.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Prima oară când te-am văzut i-am spus unchiului tău că ești o nesuferită.

— Nici tu nu mi-ai plăcut mai mult. De ce fumezi?

— Un obicei prost pe care l-am deprins să-mi calmez nervii.

— Și de ce ești nervos?

— Când, acum?

Îi zâmbi.

— Oricum, văd că până la urmă m-ai sunat. De ce a durat atât?

— Nu știu cum să-ți explic.

Îi oferi un crevete din farfuria ei, apucându-l cu bețigașele.

— Încearcă.

Mestecă încet, gânditor. Era frământat de sentimente contradictorii.

— Am senzația că îmi înșel soția.

— Și așa este?

— Nu te-am mințit. N-am inventat povestea aceea. Mă crezi?

Lacey își mușcă buza și își feri privirile.

— Charlotte spune că nu trebuie să am încredere în tine. Dar este plină de prejudecăți. Un pilot de la Clark Field a lăsat-o gravidă pe sora ei.

Zâmbi.

— Și tu crezi în asemenea poveste?

— Vrei să vorbim despre acest subiect?

— Despre pilotul de la Clark Field? Nici măcar nu-l cunosc.

— Nu, despre soția ta.

Keelan își feri privirile. Doi tineri în tricouri albe și blugi, cu

ochelari negri de soare intrară și vorbiră în șoapta cu proprietarul. Câteva bancnote roșii de o sută de dolari trecură de partea cealaltă a tejghelei, prin spatele conservelor Ovaltine și pachetelor cu tăiței uscați. Apoi tinerii plecară.

— Ai văzut asta?

— Este ziua mea liberă.

— Triadele.

— Vrei să ne pierdem ziua arestând puști de șaisprezece ani sau ai altceva mai bun de făcut?

Se întoarse spre ea.

— Erau atât de revoltători.

— La fel ca tine.

— Ca mine?

— Te-am întrebat de soția ta și, în schimb, ai început să te uiți după delincvenți.

Îi zâmbi.

— Îmi vine greu să vorbesc despre asta.

Își feri privirile, căutând cuvintele potrivite.

— De când s-a întâmplat, nu m-au mai interesat femeile sau alte lucruri. Dar acum. Nu mă gândesc decât la acest subiect.

— Adică la femei.

— Nu, adică la tine.

— Văd că știi să surprinzi o fată. Și eu care credeam că ești un tip complet indiferent.

— Și Anna se plângea de același lucru.

— Anna?

— Soția mea.

— Ciudat. Este prima oară când îi spui pe nume.

Avea dreptate. Își dădu seama că era prima oară când îi pronunța numele după noaptea aceea. Faptul că îi rostise numele îi dădea senzația că înghițise o lamă.

— Stric totul întotdeauna.

Îi zâmbi.

— Nu aștepta să te contrazic. Uite ce este John, te-ai gândit bine? Vrei să fii cu mine? Știi, nu pot să mă lupt cu o fantomă.

— Trebuie să fie ceva. M-am lăsat de fumat pentru tine.

Își puse coatele pe masă și se aplecă spre ea.

— Dumnezeule. Voi americanii sunteți lipsiți de romantism.

— Hei, Lace, nu te juca cu mine.

— Nu mă joc cu tine, yankeule. Este duminică și Charlotte are liber. Apartamentul meu este la zece minute de aici cu mașina. Nu știu de ce, dar și eu mă gândesc numai la tine. Sigur, n-ar fi prima oară când greșesc.

Își atinseră degetele.

— De data aceasta nu greșești, zise Keelan.

Merseră în liniște în ascensor. Tensiunea dintre ei era atât de evidentă, încât Lacey avea senzația că s-ar curenta, daca l-ar atinge. Deschise ușa apartamentului ei, îl conduse în dormitor și trase storurile. Un soare galben se filtra printre rame și arunca dungi de lumină peste cuvertură. Se opri lângă pat, s-o privească.

Își scoase blugii și puloverul; apoi se apropie de el, îi luă mâna și i-o puse pe sânul ei.

— Ți se pare că este de gheață, yankeule? murmură ea.

Clătină din cap.

— Sper că ești un om cumsecade. Dacă îi spui lui Tyler, jur că te omor.

Îi puse un deget pe buze.

— Sst, murmură ea.

O sărută blând, doar pe buze. Lace îl trase spre ea și-i despărți buzele.

Pe urmă îi deschise cămașa și o trase pe umeri. Avea o cicatrice sub coastă. Carnea adunată în jurul ei, era încă roz. Alta se întindea în jurul abdomenului, aproape până la coloana vertebrală. Îi mângâie cicatricele, ca și când ar fi fost încă proaspete și simți țesutul lipicios deasupra rănii, acolo unde pătrunsese glontele.

Își ridică privirile spre el.

Keelan ridică din umeri.

— Știi cum se spune, am avut ghinion.

— Pe la voi nu s-a auzit de veste antiglonț?

— Nu mă așteptam să fiu atacat, când s-a întâmplat.

— Asemenea răni sunt mortale.

— Și doctorii mi-au spus același lucru.

— Nu sunt cicatrice prea vechi.

— Nu mi-a ieșit o acțiune.

Simți că se risipea tot farmecul, așa că zise în glumă.

— Mai îmi oferi vreo surpriză? Hai, spune-mi, înainte să desfac cureaua?

— Era acolo, ultima oară când m-am uitat.

— Și când a fost asta?

— De mult, Lace.

Îl trase spre pat.

— Atunci ar fi bine să recuperăm timpul pierdut.

Ar fi trebuit să iau banii, se gândi el. Dacă i-aș fi luat, Caroline și Anna ar fi în viață. N-ar fi trebuit să plătească pentru greșelile mele, să devină niște victime în cruciada mea.

Se așeză pe marginea patului și dădu la o parte storul. Peste acoperișurile apartamentelor adunate pe coama dealului zărea vârfurile muntoase și cețurile insulei Lantau și, pentru o clipă, soarele se reflectă în parbrizul unei mașini care mergea pe Pokfulam Road. Lumea trecea în grabă pe lângă el, lăsându-l în urmă, încremenit în acea clipă din trecut, când viața lui se oprise.

Lacey stătea cu spatele la el. Îi urmărea respirația. Aproape că-i zărea conturul coloanei vertebrale.

Știa că era trează. Bănuia că privea peretele cu ochii strălucind de furie.

Începu să se îmbrace.

Anna murise de aproape optsprezece luni. Ce era cu el? Majoritatea bărbaților pe care-i cunoștea își înșelaseră soțiile, iar el nu putea nici măcar acum când Anna nu mai era. Poate, dacă ar fi fost ceva care n-ar fi depins de el, un accident de mașină, de exemplu, ar fi reușit să-și vadă de viața lui. Dar așa, se simțea copleșit de povara vinovăției sale. Cum să mă bucur de plăcerile vieții când ele au murit? Ce drept am eu să fiu fericit când au pierit din vina mea?

Nu se îndoia că era singurul motiv pentru care nu reușise sa facă dragoste cu Madeleine Lacey. Știa că nu avea nimic fizic. Săptămâna trecută stătuse treaz adeseori, cu dovada propriei sale virilități împungând cearșafurile, în timp ce se gândea la

ea. Dar aceea nu era fericire, ci chin și-l merita pe deplin. Dar acum, cu o femeie frumoasă lângă el, când i se oferea șansa să fie fericit din nou.

Nu merita să profite de ocazie. Fericirea nu era pentru John Keelan, care lăsase un pistolar să pătrundă în viața familiei sale și să-i lichideze soția și copilul.

Ah, dacă ar fi luat banii.

— Ar fi mai bine să plec, zise el.

Lacey se întoarse.

— Nu este nevoie, spuse ea

— Cred că ar fi jenant pentru amândoi, dacă aș mai rămâne, îi răspunse Keelan.

Fata se răsuci la loc. Ieși, închizând ușa în urma lui.

Simți un gol în stomac. Dar era obișnuit cu aceasta senzație. Devenise o parte a existenței sale de zi cu zi. Și bănuia ca n-o să-l părăsească toată viața.

La bordul yachtului „Born Rich”

Vârful muntelui era luminat, iar soarele cobora către vest, după insula Lantau, profilând mănăstirea Trappist pe fundalul munților și colorând în roz blocurile albe din Pokfulam și Mount Kellett. Se reflecta în fereastra care sclipea aurie deodată. Canalul Lamma era plin de yacht-uri și ambarcațiuni de plăcere care pluteau în portul Aberdeen, multe decorate cu steguleţele marilor bănci din Hong Kong.

Nori de furtună se adunau la vest, în spatele drapelului Red Ensign, care flutura la pupa. Valurile se ridicau amenințător.

Dar, peste un sfert de ora, se vor întoarce în Aberdeen și, datorită amortizoarelor yachtului „Born Rich”24, invitații nu simțeau zbuciumul valurilor, homarii și puii din farfuriile Wedgwood sau supa de pasăre și caviarul Beluga Malossol Caspian din platourile de argint stăteau netulburați pe mese, la fel ca sticlele Krugs Clos du Mesnil aranjate în șiruri pe dulapurile de serviciu.

Sir Timothy Man se uită în jur pe yacht. Mare parte din elita Hong Kong-ului era prezentă printre oaspeți; Li Ka-shing, președintele trustului Hutchinson Whampoa; Sir Run Run Shaw, unul din cei mai importanți producători de filme, care

prezida industria cinematografică a Hong Kong-ului, la fel ca Cecil B. De Mille altădată; Sir Y-K și Lady Kadoorie. Stanley Ho, proprietarul cazinoului din Macao și magnatul Sir Pao Yue-kong, vecinul său, din Deep Water Bay; venise chiar și Chris Tallen, guvernatorul. Președintele companiei Jardines sosise târziu, aterizând cu elicopterul pe puntea suplimentară. Veniseră stele de cinema ca Jackie Chan și Anita Mui, precum și bancherii din Barclays și West Deutsche Landesbank Girozenirale și Bankers Trust.

Era o adunare impresionantă care-i confirma statutul în lume! Frumoasa chinezoaică în cheongsam roșu de mătase era una din starurile pop ale Hong Kong-ului, dar el, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-i distrugă oricând cariera. Chinezul acela, chinez cu pantaloni ridicoli de pânză și haină Sperry era un Red Pole din 14K și i se adresa cu respect, ca și când ar fi tai-lo-ul lui. Iar gwailo acela, în cămașă în dungi, albastru cu alb și costum Savile Row era plătit de organizația sa pentru a se asigura că firmele sale de construcție vor câștiga licitațiile guvernamentale. Îl amuza să remarce cum încerca să i se vâre sub piele. În ultima vreme, forța autorității sale îl amuza mai mult ca sexul.

Fu întrerupt de Timothy Wong. Venea spre el, cu brațul întins, ținând o sticluță de brandy. Arăta superb în fracul negru și eșarfa albă.

— Este o petrecere minunată, Sir Timothy, zise el, zâmbind, ospitalitatea ta este renumita în tot Hong Kong-ul.

Sir Timothy uită de cântăreață. Era un simplu decor, la fel de puțin importantă ca sculptura de gheață de pe bufet. Chiar și de aceasta începea să se plictisească.

— Este doar o ambarcațiune umilă, zise Sir Timothy, prezența ta mă onorează.

De fapt, știau amândoi că Broward-ul era unul din cele mai elegante vase din toată colonia.

— Eu sunt cel onorat, zise Timothy Wong, fiindcă am fost invitat într-o asemenea companie ilustră.

De fapt, la bordul yacht-ului se aflau numai personalități. Majoritatea oaspeților făceau parte din lumea afacerilor și

industriei de distracții. Dar, în calitate de 489 al Triadei Sun Yee On, Timothy Wong era invitat la toate petrecerile selecte.

— Vino cu mine în salon, îi spuse Sir Timothy. Vreau să discutăm ceva.

Salonul fusese proiectat în Italia și era în stil Edward, cu lambriuri masive de nuc și pluș roșu. Un ecran TV color era montat în perete, iar aplicele de cristal învăluiau încăperea într-o lumină aurie. Acordurile unei „Fugi" de Brahms răsunau în difuzoarele spațiale.

Un chelner chinez în uniformă impecabilă aduse o sticlă de Courvoisier VSOP și se retrase imediat. Sir Timothy și Timothy Wong schimbară politeți ca între persoane de același rang. Exista o ironie apropo de pozițiile lor în societatea Hong Kong-ului. Sir Timothy era unul dintre cei mai importanți oameni de afaceri ai coloniei, dar, în același timp era un membru inferior al triadei Wo Sing Wo. Nu se ridicase niciodată mai sus de rangul de 49, deși dădea sfaturi și finanța multe din activitățile ilegale ale triadei.

Timothy Wong, pe de altă parte, deși era un om de vază, fusese supranumit Dragon Head25 ale celei mai bine organizate triade din Hong Kong, poziție moștenită de la tatăl său. Instiga foarte rar, aproape niciodată, acțiuni criminale și venitul său provenea din diverse companii financiare în care era acționar principal. Și spunea că nu a avut niciodată probleme cu autoritățile.

Controla scrupulos finanțele societății și își primea cota parte de la cei care se ocupau de activități obscure, cum ar fi camăta, furturile și traficurile de droguri, reprezentând interesele membrilor săi, când era nevoie.

Ca acum, de exemplu.

— Înțeleg că avem o problemă cu Eddie Lau, zise Sir Timothy.

Timothy Wong observă că aici era liniște. Simțea doar, foarte vag, trepidația celor doua motoare diesel uriașe.

— Într-adevăr. Unul din asociații mei a venit la mine cu o plângere îndreptățită, se pare. Spune că acest Eddie Lau i-a atacat afacerile și amenință acum să-i spargă vasul de orez. L-

a acuzat pe asociatul meu că a furat de la el, i-a dat marfa pe mâna poliției și a ucis trei din angajații săi. Asociatul meu a aranjat un gong-ju, încercând să ajungă la o înțelegere cu el, dar n-a vrut să asculte de glasul rațiunii. Iar acum, acest Eddie Lau s-a apucat să distrugă afaceri la care am trudit ani de zile să le pun pe picioare. Și ce este de făcut?

Sir Timothy încuviință din cap, cufundat în gânduri.

— Înțeleg că te afli într-o situație dificilă, zise el. Și trebuie să-ți mărturisesc că sunt de acord cu tine.

Timothy Wong se arăta ușurat. Sorbi din Courvoisier.

— I-am spus asociatului meu că am deplină încredere în înțelepciunea lui Timothy Man.

Sir Timothy dădu din cap; accepta complimentul și amenințarea voalată. Deși îi era inferior în plan social, poziția Iul Timothy Wong în Sun Yee On îl făcea un om periculos.

Dar Sir Timothy se hotărâse deja ce măsuri să adopte. Poliția închisese patru din barurile sale și lichidase toate sălile de mah-jongg din Wanchai și, dacă le permitea să întrerupă afacerile triadei, va pierde încrederea oamenilor săi. Nu-și permitea să lase lucrurile așa cum erau. Eddie Lau fusese util în trecut, dar acum devenise stânjenitor. Era nedisciplinat; un tun liber, cum se exprimase un gwailo. Eddie Lau ar fi trebuit să se consulte cu el înainte să declanșeze un război stradal cu Sun Yee On 426.

Se întreba dacă Eddie Lau se dovedise într-adevăr o persoană de care se puteau dispensa.

— Cum o să rezolvăm această situație? îl întrebă Timothy Wong.

— Afacerile nu pot înflori decât în pace și armonie, zise Sir Timothy. Această problemă trebuie soluționată rapid. S-ar putea să fiu în măsură să te ajut. Dar mai întâi trebuie să-nu promiți că violența va înceta.

Celălalt ezită. Pentru The Ox, un război de amploare cu Wo Sing Wo putea fi costisitor. Alți soldați Wo puteau fi atrași să lupte împotriva lui și găseau întotdeauna mercenari vietnamezi, ușor de cules de pe stradă. Dar trebuia ca toți să-și protejeze reputația.

— Asociații mei vor insista să-și apere interesele, îi precizează Timothy Wong.

— Nu va fi nevoie. O să am grijă ca Eddie Lau să nu vă mai deranjeze.

— Cum?

— Dacă îl dăm pe mâna poliției și furnizăm dovezi împotriva lui, nu o să mai dea de furcă asociatului tău.

Timothy Wong încercă să-și ascundă bucuria față de o asemenea ofertă tentantă.

— Și ce dorești în schimb pentru asemenea serviciu?

Ar fi vrut să spună pentru această trădare.

— Nu este ușor de realizat. S-ar putea deci să am nevoie de o anumită compensație.

— Și ce formă va îmbrăca această compensație?

— Mai întâi, asociatul tău va furniza poliției informațiile necesare. O turistă a fost ucisă în Queens Plaza. Niciunul din noi nu va putea să-și vadă de afaceri până nu găsește vinovatul.

— Nu va fi greu de aranjat.

— De asemenea, Eddie Lau va fi dificil de înlocuit. Și o să-mi pierd prestigiul când va fi arestat. Așa că asociatul tău îmi va plăti drept compensație o sumă nominală de, să spunem, cinci milioane dolari Hong Kong.

Timothy Wong își ascunse uimirea; cinci milioane de dolari Hong Kong nu era o sumă nominală. Dar poate că The Ox va fi de acord să dea banii, ca să scape în schimb de acest Eddie Lau.

— Va trebui să discut cu asociatul meu. Este o sumă mare.

Sir Timothy ridică din umeri.

— Îi fac un serviciu la un preț rezonabil. El trebuie să hotărască.

Se ridică în picioare.

— Să ne întoarcem la petrecere. Putem privi apusul de pe punte.

Timothy Wong îl urmă pe treptele lustruite, din tek. Fusese surprins de oferta lui Sir Timothy, dar era o afacere bună; nu ar fi prima oară când un sponsor al triadei constata că sai lo-ul

său, fratele lui mai mic își depășise responsabilitățile. Spera că The Ox va vedea în această propunere o investiție profitabilă. Cinci milioane de dolari Hong Kong, în loc de un război stradal.

Îi va permite lui Sir Timothy să-și păstreze prestigiul și să-l scape pe The Ox de Eddie Lau o dată pentru totdeauna.

Happy Valley.

Zorile se lăsaseră umede și apăsătoare asupra hipodromului Happy Valley. Antrenori, jochei și proprietari erau împrăștiați pe teren, urmărind încălzirea de dimineață, discutau, în timp ce grăjdarii înveleau caii cu pături.

Eddie îl găsi pe Timothy Man lângă podiumul câștigătorilor, sprijinindu-se într-un baston, perfect îmbrăcat pentru ocazia respectivă, ca de obicei, în haină de tweed Burberry și șapcă. Eddie, în costumul său albastru și cămașă albă de mătase se simțea exagerat de elegant.

— Eddie, zise Sir Timothy.

— Tai lo, îi răspunse Eddie, cu respect.

— Ce zici? Este un cal frumos, nu-i așa? mama ei a fost campioana Red Ruby.

Lucky Gem trecu pe lângă ei. Era un murg castrat, solid. Din crupele animalului se ridicau aburi și jocheul stătea bățos în șa.

— Ultima oară a fost descalificată, altfel ar fi fost a șasea oară când câștigă, din nouă curse.

Eddie își băgă mâinile în buzunare și se încruntă. Avea lucruri mai bune de făcut dimineața, decât să admire caii. Dar Sir Timothy îl obligase să se întâlnească aici și nu avusese încotro.

— Îmi datorezi trei milioane de dolari, frate mai mic, spuse Sir Timothy.

— Nu mi-am primit praful.

— Care praf?

— Heroina numărul patru pe care o cumpăr din Bangkok. Mi s-a furat de la bordul vasului acelui pescar idiot, în largul insulei Fat Chui.

— Te-ai folosit de cele trei milioane ale mele să cumperi

heroină?

— Două sute de kilograme. Ne-am fi îmbogățit amândoi.

— Nu mă privește ce ai făcut cu banii, deși trebuie să-ți spun că nu sunt de acord cu drogurile. Dar nu-i treaba mea. Mi-ai cerut un împrumut și ți l-am dat. Îmi datorezi trei milioane.

Eddie îl privi.

Sir Timothy se uita la Lucky Gem, aflat în capătul opus al pistei.

— Joci la curse, frate mai mic?

— Bineînțeles.

— Și câștigi?

— Uneori.

— Uneori. Știi cum poți să-ți joci norocul, frate mai mic?

Eddie clătină din cap, fără să scoată mâinile din buzunar.

— Nu trebuie să sprijini niciodată pe cineva care pierde.

Lui Sir Timothy îi pierise zâmbetul. Soarele se ridica peste dealuri și se reflecta în ochelarii lui. Eddie se întoarse.

— Da, tai lo.

Sir Timothy își scoase ochelarii și-i șterse cu o pânză moale, scoasă din buzunar.

— După ce-mi plătești cele trei milioane de dolari, trebuie să discuți cu Pak Yok-kong să rezolvați neînțelegerea.

— The Ox ne-a furat praful!

— Praful tău. Și nu ai nici o dovadă. Absolut niciuna.

— Era unul din „bucătarii" lui.

— Vei pune capăt disputei. Acest război ne afectează afacerile. Te pui în calea profitului nostru, Lau Hsu-shui! te vei întâlni cu The Ox și gong-jou și vei rezolva neînțelegerea!

— M-a înșelat Ai fi avut cele trei milioane plus un câștig însemnat, dacă n-ar fi fost rahatul ăla.

— Pune capăt confruntării! Plătește-i cât vrea să-și recâștige prestigiul și retrage-te din confruntare.

Și cu prestigiul meu cum rămâne? îi venea lui Eddie să-i strige. Trei milioane ție, jumătate de milion lui The Ox, Luni" Huu, care mă presează pentru cele șapte milioane ale sale. Ar trebui să mă împrumut din nou, doar ca să-mi plătesc datoriile. Prefer să rezolv problema în felul meu. Cu pumnul.

— Nu.

Sir Timothy își puse din nou ochelarii.

— Nu mă înfrunta, frate mai mic. Îmi îngrijesc grajdurile, dar, dacă un cal îmi face probleme, uneori n-am de ales și îl dau pe mâna măcelarului.

Eddie se strâmbă disprețuitor. Avea senzația că înghițise ceva alterat. Se stăpâni să nu-i tragă o înjurătură.

— N-o să ai curajul, zise el și se depărtă.

Lacey lucrase peste program la cazul Barbarei Warhurst, fără nici o recompensă. Iar acum, pe neașteptate, un dosar vechi de un an, referitor la uciderea misterioasă a unei fete în Morrison Hill se rezolvase dintr-o dată. Un bunic de șaizeci și nouă de ani apăruse din senin și mărturisise că agresa fete tinere. Îi spusese lui Lacey că o făcea fiindcă îi aducea noroc la cazino.

Lacey era în biroul ei și bătea la mașină un raport. Când intrase în rândurile Royal Hong Kong Police, nu-și imaginase că va fi confruntată cu asemenea obligații. Crezuse că activitatea în poliție nu avea nici o legătură cu stenografia. Culmea ironiei. În poliție, hârțogăria era mai copleșitoare decât în oricare altă meserie. Avea o prietenă, ziaristă independentă, care dactilografia mai puțin decât ea.

— Dacă aș fi în locul tău, aș pune o secretară să facă asta.

Își ridică privirile. Era Keelan. Încercă să rămână calmă. Oare ce simțea? Furie, durere, supărare?

— Ai vrea cumva să candidezi tu pentru postul acesta?

— Nu, Doamne ferește! Am și eu destule de rezolvat.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Amintirea după-amiezii de duminică era încă prea proaspătă.

— Am o întâlnire cu cei de la Brigada Antidrog, la unsprezece.

— Ai greșit clădirea și strada.

— Exact.

Rămase acolo, sprijinit de ușă, încremenit ca o statuie. „Mascul ros de vină” de Rodin, se gândi Lacey.

— Ai un minut liber? zise el.

— Sigur, spuse ea veselă, chiar două.

— Vreau să vorbim despre după-amiaza de duminică.

Lui Lacey îi venea greu să-l privească. Nu era nimic de discutat. Într-un fel se simțea vinovată.

— Nu-i nici o problemă. Doar suntem adulți.

Păcat că nu gândea ca un adult.

— Voiam doar să-mi cer scuze.

— Bine, ți-am acceptat scuzele și cu asta basta, zise ea repede.

Voia să închidă discuția. Când te dezbraci pentru un bărbat și nu obții nici un rezultat, este greu să iei lucrurile altfel decât personal.

— Mda. Nu știu ce s-a întâmplat.

Tocmai aici este problema. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu este nevoie să vorbim despre asta.

— Probabil că ai dreptate.

Lacey voia să-l vadă plecat. Era prea umilitor.

— Cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem. Vom întreține relații pur profesionale.

— Sigur.

Simțea că se sufoca. Oare ce-i spunea tatăl ei? Era mai băiețoasă decât frații ei. Nu întreținuse relații sexuale de aproape un an și când se hotăra, în sfârșit, constată că aveau dreptate în privința ei. Regina de gheață. Din cauza muncii ei devenise așa. Voia să facă din lume un loc mai bun pentru toți, în afara de ea.

— Nu mi s-a mai întâmplat, zise el.

Ah, grozav, acum umilința ei era completă. Dacă mai stă încă un minut, o să-i trag un pumn.

— Cred că am discutat destul despre acest subiect, zise ea.

— Nu este vina ta. Îmi pare rău.

— Îți mulțumesc că ai trecut pe aici.

Keelan își ridică mâinile, ca și când ar fi vrut să se predea și ieși.

Lacey privi zidul mult timp. Apoi luă trei dosare de câte doi centimetri grosime și le trânti de perete. Când intra Tyler, o găsi privind hârtiile împrăștiate pe rafturi și podea.

— Te simți bine, Lace?

— Sigur că da, zise ea. Mă ocup de hârțoage.

Se așeză la mașină și termină raportul. Fetițele mari nu plâng. Cel puțin așa îi spunea tatăl ei.

Orașul Kennedy.

Fabrica de prelucrare a cărnii era a doua ca mărime dintre cele două abatoare ale orașului. Dădea spre Belcher Bay, aproape de China Merchants Wharf. Erau două hambare. Unul în care se făceau sacrificiile și tăierea oaselor și altul unde se prelucra carnea. Un șir de barăci serveau drept birouri. Curtea și clădirile erau înconjurate de un gard din lanțuri.

Un paznic de noapte patrula prin curte de la șase seara până la cinci dimineața, când intra în tură primul schimb. Dar, în noaptea aceasta, fabrica era nepăzită. Paznicul fusese plătit să plece devreme. Să se ducă acasă și să nu spună nimic.

Luminile Mazdei clipiră când șoferul se opri în fața unei porți. Un bărbat sări din mașină și scoase o cheie. Apoi deschise poarta și Mazda intră în curte.

Mașina se opri în fața clădirii principale și poarta se închise. Șoferul stinse farurile.

Pe urmă coborî și aprinse o lanternă cu halogen. Asociatul lui îl urmă și deschiseră împreună portbagajul, încercând să scoată ceva. Era învelit într-o pătură. Unul din ei se duse la ușa clădirii, luminând un set de chei scos din geaca cu fermoar. Apoi duseră povara înăuntru.

Șoferul se întoarse la Mazda, să ia un sac de pânză de sub scaunul din față.

Peter Mui zăcea pe podea, cu o rană mică, ovală de glonte în frunte și o expresie de uimire zugrăvită pe fața lui palidă și copilăroasă în lumina fluorescentă stridentă. În mod normal, l-ar fi lăsat pe stradă ca un avertisment pentru ceilalți dușmani ai lui Sun Yee On, dar primiseră ordin să ascundă aceasta crimă de ochii poliției.

Mirosea a osânză și sânge închegat. Mesele și podelele fuseseră curățate după terminarea lucrului, dar știau amândoi, din scurta dar spectaculoasa lor ucenicie în triadă că nu puteai să scoți niciodată mirosul de sânge.

Cei doi îl ridicară pe Peter Mui pe masa de inox, îi scoaseră

hainele și le băgară în sacul de pânză, urmând să le arunce mai târziu. Înăuntru mai erau și două salopete albe. Le îmbrăcară peste blugi și gecile de nailon.

Tinerii se uitară unul la celălalt. Se numeau Ricky Lam și Daniel Tu și de-abia împliniseră optsprezece ani. Era prima oară când lichidau pe cineva pentru triadă și erau nervoși.

Daniel luă un cuțit de pe rafturile prinse în perete și se aplecă peste cadavru. Nu-i era deloc greață. Pur și simplu nu știa de unde să înceapă. Hotărî să-i taie mai întâi brațele.

Peter Mui făcuse o mizerie îngrozitoare, dar băieții știau că puteau scăpa de lichidul din el scurgându-l cu un furtun. Aruncară membrele, capul și trunchiul într-un cazan de inox și-l împinseră în camera unde se mărunțește carnea.

Aparatul se afla în capătul unui jgheab lung, unde se tocau oasele în fiecare zi schimbând lamele. Ricky și Daniel hotărâseră să nu le schimbe, ca să nu facă prea mare murdărie.

În contrast cu faianța albă și mesele de inox ale camerei de tranșare, hambarul în care se afla tocătorul era format din câteva bucăți de fier ondulat prinse de acoperișul clădirii principale, pentru a forma o anexă, în timp ce în capătul opus era deschis. Podeaua era din beton, acoperit de un strat vechi de osânză. Și sânge. Carcasa mașinăriei era ruginită și singura lumină venea de la becul suspendat din tavan.

— Știi cum funcționează? îl întrebă Ricky.

— Ieri am fost aici. Directorul mi-a arătat fabrica.

Niște trepte de fier duceau la o mică deschidere, aproape la nivelul acoperișului. Daniel și Ricky se opintiră să deșerte cazanul de inox. Ricky se uită la angrenajul mașinii și văzu un cilindru de oțel, cu dinți de oțel. Un jgheab unea capătul mașinii cu un cazan colector. Aparatul făcea chiftele de porc pentru restaurantele sărace și prostituatele din Yamatei și Mongkok. Petei Mui urma să fie un supliment nou și neobișnuit pentru câțiva zeci de meseni norocoși.

— O să facă o mizerie! zise Ricky.

— După ce o să treacă prin tocător, o să fie de nerecunoscut Iar ceea ce va rezulta îl privește pe director. Știe ce are de

făcut. Este membru al triadei.

Daniel coborî treptele și găsi butonul care pornea mașinăria. Prinse viață, după ce generatorul pufni de câteva ori. Ricky se uită în jgheab, la dinții metalici sclipitori care începuseră acum să se rotească.

Scoase piciorul stâng al lui Peter din cazan și-l aruncă în angrenaj.

Trosnetul oaselor semăna cu pârâitul artificiilor. În câteva secunde, tocătorul le transformă în bucățele mici, iar carnea în cuburi. Pe măsură ce continua să se învârtească, resturile umane ale lui Peter Mui se mărunțeau. Ricky era fascinat. Aruncă șoldul și capul. Carcasele băgate în mod normal în această mașinărie erau coaste și cranii, dar Peter reținuse cea mai mare parte din lichidul corporal care țâșnea acum peste laturile metalice ale jgheabului. Se dădu un pas înapoi, să nu-i stropească părul.

Apoi mai azvârli câte ceva din Peter în tocător. Deodată mașinăria urui asurzitor.

Daniel își ridică privirile.

— Ce se întâmplă?

Ricky se uită în jgheab. Și își dădu seama că ar fi trebuit să mărunțească brațul, așa cum făcuse cu picioarele.

— S-a blocat, strigă el, dându-se înapoi. Deconectează-l!

Daniel Tu nu auzi ce spunea, în zgomotul asurzitor. Îl văzu pe Ricky făcând un pas înainte și întinse mâna să apese pe buton. Dar întârzie o fracțiune de secundă.

Ricky Lam scoase un strigăt și își trase mâna, privind mirat sângele care-i țâșnea din ea. Strânse pumnul din instinct, dându-și seama, spre oroarea lui că pierduse o parte din el. Începu să se învârtească, strângându-și degetele rănite.

— Ce s-a întâmplat? strigă Daniel.

— Ți-am spus să oprești mașinăria.

— Trebuia să aștepți!

— Degetul meu! Mi-am pierdut un deget!

Daniel îl privi îngrozit. Sângele țâșnea peste tot.

— Ce ne facem?

— Ajută-mă să opresc hemoragia.

Daniel alergă în camera de tranșare și înșfacă haina și cămașa lui Peter Mui din sacul de pânză. Când se întoarse, văzu că Ricky continua să se învârtească în cercuri, cu mâna între genunchi.

Daniel îi înfășură cămașa în jurul mâinii, ca un bandaj, și-l ajută să coboare treptele.

Se uită în jur. Jumătate din Peter Mui era încă în cazan, iar cealaltă jumătate era compusă din carne crudă și osânza.

— Degetul meu, zise Ricky.

— Nu-i nimic, spuse Daniel.

Se uită în jgheab. Brațul se blocase între dinții angrenajului, iar lângă el, văzu un deget însângerat. Îl luă și-l înfășură în haina lui Peter Mui.

— Trebuie să mă duci la spital, spuse Ricky.

Daniel ezită. Era plin de sângele mortului și nu terminaseră treaba.

Ricky îi citi gândurile.

— Ne întoarcem și curățăm totul mai târziu! strigă el. Trebuie să mă duci la spital.

Daniel îl ajută să se urce în mașină. Pierduse mult sânge și era palid și rece. Apoi se sui la volan, aruncă haina cu degetul lui Ricky pe bancheta din spate și porni motorul. Ricky coborî geamul cu mâna sănătoasă și vomită.

Daniel ieși pe porți și se îndreptă spre deal, către Pokfulam Road. Hotărî să apeleze la secția de urgența a spitalului Queen Mary.

Asistenta de gardă se gândi că cei doi tineri care apărură clătinându-se la douăsprezece și un sfert în noaptea aceea se bătuseră. Unul din ei avea mâna bandajată într-o cârpă însângerată, iar celălalt ținea o haină scumpă cu pete suspecte, întunecate.

— Și-a tăiat degetul! îi strigă Daniel. Despicam niște carne și i-a alunecat cuțitul! Și l-a retezat imediat!

Femeia îi conduse calmă într-o rezervă și chemă medicul de gardă. Acesta scoase bandajul improvizat și cercetă rana. Pacientul său se afla într-o stare de șoc. Spuse să i se facă o injecție întăritoare și anunță chirurgul.

Asistenta îi luă pulsul și tensiunea, în timp ce alta aduse formularele pentru internare. Medicul de gardă luă degetul amputat de la Daniel și-l despachetă cu grijă într-un laborator alăturat. Dacă exista vreo șansa de a-i salva degetul, trebuia pus într-un bandaj steril și conservat în gheață.

Se uită la degetul amputat și clipi. Fusese o noapte lungă și la început se întrebă dacă nu cumva se înșela. Se întoarse la pacient, să verifice.

— Cum spui că s-a întâmplat? întreba el pe Ricky.

— Tăiam niște came în restaurantul nostru, îl întrerupse Daniel. I-a scăpat cuțitul.

Sângerarea se oprise. Rana era zdrențuită și nu semăna deloc cu incizia curata cauzată de un cuțit. Ceva nu se potrivea. Se întoarse în laborator să reexamineze degetul amputat.

* * *

La secțiile de urgență ale spitalelor din Hong Kong există întotdeauna doi polițiști în uniformă, care fac de serviciu.

— Se petrece ceva ciudat, zise el, când cei doi jandarmi apărură pe culoar. Cred că ar fi mai bine să discutați cu cei doi băieți din rezerva de la urgență.

— Care este problema? întrebă unul din polițiști.

— Unul din ei și-a amputat degetul arătător. Și l-a adus cu el la spital.

— Și ce-i cu asta? Insista jandarmul.

— Totul ar fi O. K., numai că a adus degetul mijlociu, care, în nici un caz nu este al lui.

Kam Chun-kwan stătea pe același scaun de pe care susținuse că nu știa nimic, în afară de propriul său nume, cu numai o săptămână în urmă, și declara că Ricky Lam o ucisese pe Barbara Warhurst. Lacey chemă o stenografă să consemneze noua sa declarație.

Apoi Lacey îl ascultă a doua oară, resemnată, cu bărbia în palme. Pe Kam nu-l interesa procedura legală și turuia ca și când ar fi citit de pe tablă. Spuse că era un om de afaceri și dorea să ofere informații poliției.

— Deci, ai văzut ce s-a întâmplat? zise Lacey.

— Am văzut tot, spuse Kam în cantonează. S-a întâmplat

chiar în fața mea. Cum să nu văd?

— Ți-am pus aceeași întrebare imediat după incident. Și ai afirmat că erai în bucătărie.

Kam nu se arătă tulburat de această contradicție.

— Nu înțeleg, zise el.

— Continuă-ți declarația, spuse Lacey.

— Serveam un client când, aud un strigăt. Acest om se năpustește în restaurantul meu.

— Care om?

— Cel cu cuțitul.

— Pe care nu știi cum îl cheamă.

— Nu l-am văzut în viața mea. Și atacă pe acest băiat.

— Care băiat?

— Ricky Lam.

— De unde știi cum îl cheamă?

— Vine des la restaurant. Îl cunosc.

— Ți-e prieten?

— Da, prieten. Are optsprezece ani. Locuiește în Kornhill Estate, Taikoo Shing.

Lacey se întoarse spre stenografă.

— Mă întreb dacă știe și numărul pașaportului acestui băiat? zise ea, în engleză.

Tânăra zâmbi.

Kam înțelesese, bineînțeles, dar se făcea că nu pricepea nimic.

— Acest Ricky Lam își agita pistolul și-l urmărește pe tipul cu cuțitul până în piață. Eu văd tot. Trage când celălalt o rupe la fugă și împușcă turista.

— Ai văzut toate acestea, Kam Chun-kwan?

— Da, bineînțeles. Eram chiar acolo. Am văzut tot.

Lacey clătină din cap.

— Kam Chun-kwan, te-am interogat la trei ore după incident, chiar în această cameră și mi-ai spus că erai în bucătărie când au răsunat împușcăturile și n-ai văzut nimic.

Kam oftă, privind-o pe Lacey sub pleoapele sale grele.

— Nu înțeleg.

— Nici eu.

Lacey găuri cana de polistiren cu creionul. Kam se uita pe pereți. Era un tip dizgrațios, se gândi ea. Costumul și pantofii săi italienești din piele erau de cea mai bună calitate, dar el arăta grețos. Poate din cauza tatuajului în formă de vultur de pe dosul mâinii sau a petelor de nicotină de pe degete. Toată lumea se ucide cu tutun, își spuse Lacey. Și are dinții stricați. Îi simțea răsuflarea neplăcută peste birou.

Un avocat al apărării capabil i-ar face praf mărturia în câteva minute.

— Cu ce era îmbrăcat acest Ricky Lam în momentul atacului? zise ea.

Kam ridică din umeri.

— Nu-i treaba mea.

— Nu-ți amintești?

Clătină din cap.

— Ce coincidență, pentru că am vorbit cu alți patru martori oculari la acest incident, azi dimineață și niciunul nu-și amintește cum era îmbrăcat Ricky Lam. În schimb, toți știu cum îl cheamă și unde locuiește.

Kam ridică din nou din umeri.

— Nu-i treaba mea, repetă el.

Lacey lăsă stenografa să plece și se ridică.

— Așteaptă aici, îi spuse ea lui Kam.

Se întoarse în birou, cu declarațiile celorlalți patru martori, pe care le luase de dimineață. Toți veniseră din proprie inițiativă la secția de poliție să ofere informații despre ucidere Barbarei Warhurst. Toți fuseseră interogați de ea sau de Tyler în după-amiaza crimei și susținuseră că se uitaseră în altă parte când avusese loc incidentul. Și acum susțineau sus și tare că Ricky Lam era vinovatul. Declarațiile lor erau aproape identice. Cineva îi dirijase foarte atent.

Și, printr-o ciudată coincidență, Ricky Lam se afla în custodie la Secția de Poliție Central pentru uciderea unui cunoscut asociat al triadei, Peter Mui.

Tyler intră și se sprijini de ușă.

— Cum merge, Lace?

— Sunt îngropată până peste cap în declarațiile martorilor

oculari.

— Te rog, nu mai aminti de segmente corporale. Mi-am petrecut toată dimineața la fabrica de prelucrare a cărnii din Kennedy Town.

— Ce mănânci la prânz, chiftele?

— Mă pregătesc să devin vegetarian. Ai văzut vreodată un tocător, Lacey?

— Nu făcea parte din educația fetelor la școlile pe care le-am frecventat.

— În acesta era vârâtă o jumătate din corpul unui om. Urma să fie transformată în chiftele de porc. Directorul a fost foarte supărat că i-am închis fabrica azi. Cred că, dacă ar fi fost după el, ar fi tocat tot corpul la prima oră a dimineții și și-ar fi văzut de treabă.

— Încetează, îmi trezești apetitul.

Se trânti pe scaunul de lângă birou.

— Directorul susține că nu știa ce se petrece, dar pun pariu că fabrica aparține triadei. Dacă verificăm, vom găsi probabil o companie fantomă.

— Ce este cu acest Ricky Lam?

— A mărturisit. Oricum, amprentele erau împotriva lui.

— Nu putea să nege.

— Într-adevăr. Dar, ține-te bine, Lace. A mărturisit de asemenea că a ucis-o pe Barbara Warhurst. A făcut această declarație prin intermediul avocatului său care, din întâmplare, nu este altul decât unul din consilierii reginei, Timothy Wong.

— Mă întreb cu ce-l plătește? zise Lacey, indiferentă.

— Probabil că i-a oferit să-l hrănească pe gratis, timp de un an.

— Chiar a mărturisit?

Tyler încuviință din cap.

— Da, sigur, nu a comis o crimă, ci un omor prin imprudență. Dar ne-a ajutat foarte mult. Șefii noștri sunt foarte fericiți. Peste o jumătate de oră, vom da o declarație de presă. Ce zici de asta?

Lacey luă de pe birou cele patru declarații scrise și i le dădu

lui Tyler.

— Câțiva buni cetățeni și-au redescoperit azi dimineață datoria lor civică. Frumos, nu-i așa?

— Frumos? Este simetric, ce mai!

— Se pare că cineva a hotărât să pună degetul pe Ricky Lam, pentru a-și apăra interesele, ca să spunem așa.

— Te rog, Lace, nu glumi pe seama degetelor. Am discutat despre ele toată dimineața.

Răsfoi declarațiile.

— Deci, să vedem cum merg lucrurile. Ricky Lam este arestat pentru uciderea lui Peter Mui. Și nu protestează deloc. Deci, cineva a discutat cu el și l-a convins să-și ia în cârcă moartea Barbarei Warhurst. Au recurs la înțelegerea obișnuită: vom avea grijă de familia ta, o s-o duci bine în închisoare, iar când ieși, după nu se știe câți ani, din care se scad câțiva pentru bună comportare, vei fi primit cu brațele deschise. Ce spui, ți se pare plauzibil, Lace?

— Nu și dacă ai de gând să publici acest punct de vedere. Au mai încercat și alții.

— Și cine crezi că ar fi fost în stare să regizeze așa ceva?

— Sper că nu sugerezi că ar avea vreo legătură cu discuția purtată cu Sir Timothy Man.

— Nu pronunța numele cu voce tare.

Tyler se ridică în picioare.

— Ce spunea Louis Armstrong? Că este o lume minunată.

— Crezi că Ricky Lam a făcut-o într-adevăr?

— Adică vrei să știi dacă el a apăsat pe trăgaciul care a ucis-o pe biata englezoaică? nu-mi dau seama, Lace. Dacă n-a fost el, a fost altul, la fel. Ceea ce ne face să ne întrebăm: ce mai contează, la urma urmei?

Lacey ridică din umeri. Nu era sigură că ar putea găsi un răspuns la această întrebare.

Telefonul sună pe biroul lui Lace. Cineva dorea să vorbească urgent cu Tyler.

Era Sir Timothy Man.

Reședința lui Sir Timothy Man.

Priveliștea era estompată de ceață. Totul era înmuiat în

umezeală. Fluturii zburau printre ibiscuși și iasomie, iar coțofenele cu cozi lungi se avântau prin văzduh. Toyota maronie a lui Tyler înainta pe Old Peak Road.

— S-ar putea să fie nevoie să te dai jos și să împingi, îi spuse el.

— Îmi pare rău. Dar nu face parte din atribuțiile mele de serviciu, îi spuse Lacey.

Un chinez în vârstă apăru din ceață. Se antrena în parc, în tehnica tai ji quan. Apoi dispăru.

Vila lui Sir Timothy se afla în Bluff Path. Poarta era străjuită de dragoni roșii de piatră și televiziune cu circuit închis. Tyler își anunță prezența în difuzorul montat în perete și porțile se deschiseră.

Vila era în capătul potecii cu dale verzi, umede de rouă, cu jgheaburi întoarse, susținute de stâlpi auriți. Un Mercedes negru 380 SE și un Rolls-Royce cenușiu Phantom Saloon erau lustruite de un bărbat în uniformă bleumarin. Pe plăcuța de înregistrare a Rolls-Royce-ului scria GW-782.

— 782, numărul care simbolizează prosperitatea în afaceri, îi traduse Lacey.

— Aș prefera să am noroc în dragoste, zise Tyler.

Lacey se dădu jos din mașină.

— Și eu la fel, zise ea.

În fața casei era o pajiște și un teren de tenis, ascuns aproape printre tufișuri. Un crap gras, auriu, înota într-un bazin ornamental.

— Prefer apartamentul meu cu două dormitoare din Pokfulam, zise Lacey. Este mai drăguț.

— Și eu sunt mult mai fericit în Shatin, zise Tyler.

Un băiat în haină și pantaloni albi îi întâmpină la ușă și îi conduse înăuntru.

— Nu uita să te ștergi pe picioare, îi șopti Lacey.

— Da, numai sa nu mă pună să mă descalț, îi răspunse Tyler, tot în șoapta. Am găuri în ciorapi.

— Și eu la fel, zise Lacey.

Sir Timothy Man era îmbrăcat într-un halat de mătase, cu pansele, peste niște pantaloni gri și papuci cenușii de catifea,

Lacey nu știa dacă voia să le arate că este prea superior să se conformeze etichetei sociale sau îl deranjaseră în timp ce se îmbrăca.

Când intrară, stătea la fereastra biroului său, care dădea spre Victoria, cu spatele la ei. Lacey studie camera; un birou masiv, chinezesc, din lemn negru, cu picioarele în formă de gheare, un scaun din piei de elefant și o blană de tigru în mijlocul camerei. Draperiile erau din mătase crudă, iar veioza avea un abajur Lalique. Pereții erau lambrisați în lemn de nuc, plini de fotografiile lui, alături de diverși demnitari, inclusiv Deng Xiaoping și regina Angliei.

Cele două scaune cu spătare în formă de potcoavă din fața biroului erau niște piese antice autentice, aparținând dinastiei Huang Huali, din secolul al XVIII-lea. De-a lungul peretelui opus se întindea o canapea din catifea roșie, iar lângă ea, doi crapi înotau în acvariu.

Sir Timothy se întoarse și le zâmbi.

— Ah! Apărătorii justiției.

Lacey nu sesiză nici o notă de ironie.

— Vă pot oferi niște ceai, zise Sir Timothy și făcu semn băiatului care-i condusese până la el.

Apoi îi invită să se așeze pe cele două scaune din fața biroului.

— Vă rog! Luați loc.

Se așezară. Sir Timothy rămase în picioare privind pe fereastră. Razele galbene străpunseseră ceața, descoperind traficul de dimineață din port.

— Am citit în ziare că ați găsit persoanele vinovate de uciderea bietei turiste.

— Niște cetățeni preocupați de binele comunității au sărit să ne ajute, zise Tyler impasibil.

— Să înțeleg atunci că asociații mei din Wanchai vor putea să-și vadă în liniște de afaceri?

Tyler se uită la Lacey. Oare despre asta era vorba?

— Nu cred că le-am zădărnicit afacerile. Am aplicat doar legea.

— Totuși, mă bucur sa știu că odraslele lor vor avea ce pune

pe masă astă seara. Nu suport gândul că niște copii mor de foame.

Tyler îl privi cu luare-aminte: mi se rupe inima când îl aud vorbind.

Sosi ceaiul: White Peony. Servitorul în haina albă săltă capacul ceainicului și-l dădu lui Sir Timothy care închise ochii și inhală adânc, ca și când ar fi tras dintr-o țigară. Dădu din cap satisfăcut și servitorul umplu ceșcuțele de porțelan pictate de mâna.

Tyler, obișnuit cu cănile de plastic și cafeaua inferioară, nu se simțea în largul lui. Sir Timothy observă imediat.

— Sper că n-o să-mi ceri lapte și zahăr, zise el amabil.

— Oi fi eu un gwailo, dar nu sunt totuși barbar, spuse Tyler.

Lacey zâmbi.

Tyler sorbi ceaiul fierbinte.

— Aveți o casă frumoasă, zise el, ca și când l-ar fi acuzat.

— Frumusețea este un lucru trecător, spuse Sir Timothy.

Pe biroul său era o figurină Tang. O luă și o ținu în palmă.

— Kuan Ti, zise el.

Lacey recunoscu Zeul Chinez al Războiului, întruchipat în acțiune, patronul cămătarilor, al poliției din Hong Kong și al triadelor. Ironiile vieții spirituale chineze continuau s-o uimească.

— Meșteșugul și frumusețea unei opere de artă trebuie admirate întotdeauna, spunea Sir Timothy, întorcând figurina între degete. Pentru că merită să fie prețuită frumusețea într-o lume atât de urâtă.

— Într-adevăr, spuse Tyler.

— Este o lume urâtă. Uneori, aceia dintre noi care trăiesc în limitele legii uită acest lucru.

Lacey încercă să fie serioasă.

— De fapt, când v-am vizitat la birou, mi-am amintit de responsabilitățile mele civice și de faptul că trebuie să luptam împotriva criminalității din acest oraș.

Tyler se fâțâi pe scaun.

— Aveți ceva pentru noi? zise ea.

Sir Timothy băgă mâna în sertar și scoase un plic,

împingându-l spre detectiv. Tyler îl deschise și scoase un teanc de documente. Se făcuse liniște în cameră, în timp ce le studie. În cele din urmă i le dădu lui Lacey.

Erau declarații bancare, transferuri de credite, facturi, acțiuni, câteva analize care arătau legăturile dintre diverse trusturi și companii, care nu-i spuneau nimic lui Lacey.

Își ridică privirile. Sir Timothy zâmbi.

— Aceste documente menționează doi oameni pe care îi cunoașteți sub numele de Edward Lau și Vincent Tse. Prezintă tranzacțiile făcute pentru achiziționarea de droguri.

Tyler se uită la Lacey. Îi venea să sară de bucurie, ca un copil. În schimb, ridică din sprâncene. Tyler surâse. Se întoarse spre Sir Timothy.

— Pot să vă întreb cum ați intrat în posesia lor?

— Sunt autentice, vă asigur, răspunse el, anticipând rezervele lui Tyler. Dar nu pot să vă spun de unde le am. Am tras niște sfori, cum se spune. Dacă voi fi întrebat vreodată despre aceste documente, voi spune că nu le-am văzut în viața mea. Ne-am înțeles?

Lacey avea senzația că era mustruluită de diriginta ei.

— Mai am încă ceva pentru voi, spuse Sir Timothy.

Scoase un casetofon din buzunar, de tipul celor folosite de ziariști. Apăsă pe buton. Se auziră niște glasuri care discutau în cantoneză.

— Îmi datorezi trei milioane de dolari, frate mai mic.

— N-am primit praful.

— Care praf?

— Heroina numărul patru, pe care o cumpăr la Bangkok. A fost furată de la bordul traulerului pescarului acela idiot, în largul insulei Fat Chui.

— Te-ai folosit de milioanele mele ca să cumperi heroină?

— Două sute de kilograme. Ne-am fi îmbogățit amândoi.

— Nu mă privește ce ai făcut cu banii, deși trebuie să-ți spun că sunt împotriva traficului cu droguri. Dar nu mă privește. Mi-ai cerut un împrumut și ți l-am dat. Dar îmi datorezi trei milioane.

Scoase caseta și i-o dădu lui Lacey, care-l privea uimită.

— Vă folosește la ceva? O întrebă Sir Timothy.

Lui Lacey îi trebuiră câteva minute să-și revină.

— Cui aparțin vocile?

— Unul este un gentleman pe nume Eddie Lau. Iar celălalt sunt eu.

— I-ați împrumutat trei milioane de dolari Hong Kong?

— Cred că nu este o crimă. I-am acordat împrumutul din bună credință.

Se aplecă spre el.

— Sir Timothy, există vreo legătură între uciderea Barbarei Warhurst și Eddie Lau?

O privi disprețuitor. Nu-i plăcea să fie interogat de o femeie și voia să-i demonstreze că era revoltat de asemenea întrebare.

— De unde să știu? zise el.

Lacey și Tyler se uitară unul la celălalt. Se încheiase din nou o înțelegere la nivel înalt și li se aruncaseră firimiturile. Dar, de data aceasta, erau niște firimituri consistente. Puseseră mâna pe Eddie Lau.

— Mai doriți ceai? îi întrebă Sir Timothy zâmbind.

Happy Valley.

Loja particulară a lui Sir Timothy din Happy Valley era foarte aglomerată. Aproape patruzeci de invitați savurau un prânz alcătuit din homari, pui și somon afumat. Platourile erau întinse pe o masă acoperită cu o pânză albă irlandeză. Piesa centrală de decor era o sculptură în gheață, reprezentând calul câștigător al lui Sir Timothy – Lucky Gem.

Femeile erau îmbrăcate în blănuri și purtau diamante, iar bărbații în costume italienești și cravate de mătase.

Un chelner aduse o tavă cu Buck's Fizz. Eddie Lau luă două pahare și-i dădu unul lui Vincent, întorcându-se apoi spre fereastră. Caii se aflau în capătul opus al terenului, dar ecranul video uriaș îi prezenta în prim-plan.

Dacă întrecerea s-ar termina acum, ar câștiga.

Auzi țârâitul telefonului celular în buzunarul hainei. Fără să-și ia ochii de la pistă, înalță antena și răspunse.

Era o femeie.

— Unde ești?

— Ruby. Am noroc, câștig la curse.

— Nu ți-a mai rămas prea mult noroc.

Sesiză agitația din glasul ei. Se întâmplase ceva.

— Este vreo problemă?

— Am aflat ceva de la aerul galben. Au emis un mandat de arestare pe numele tău.

Zâmbi, în caz că îl studia cineva. În Hong Kong nu trebuia să afle nimeni când aveai necazuri. Era ca și când ai amesteca sângele cu apa.

— De ce sunt acuzat, Ruby?

— Au o mulțime de dovezi împotriva ta și a lui Vincent. În momentul de față o armată întreaga de contabili și procurori lucrează să te înfunde. Au dat de mirosul banilor.

Eddie privea pista. Unul din caii săi rămăsese în urmă, în poziția a treia. Peste câțiva metri vor intra în linie dreaptă. Zgomotul mulțimii devenise asurzitor. Eddie urmărea cursa pe ecranul video. Jocheii se aplecaseră în șa, cu cravașele ridicate, strângând de hățuri. O femeie europeană de lângă el se lovea cu programul curselor peste coapse, entuziasmată.

Lui Eddie îi pieri zâmbetul.

— Cum? zise el.

— Ah Kung, îi spuse Ruby la telefon.

Timothy Man!

Lucky Gem apăru pe turnantă, amenințând calul din frunte. Eddie îi aruncă o privire lui Sir Timothy. Sorbea calm din șampanie, zâmbind imperturbabil.

Lucky Gem galopa nebunește. Entuziasmul celor din lojă ajunse la apogeu, iar apoi se calmară, râzând și discutând încântați. Eddie surâse să păstreze aparențele.

— Ar fi bine să pleci mai repede din Hong Kong, Eddie, îl sfătui Ruby.

— O să-ți telefonez, îi spuse el și încheie convorbirea, pliind antena.

Timothy Man! Ticălosul! Să se aleagă praful de el și de strămoșii lui.

— Ce este? îi șopti Vincent.

— Nu pot să rămân la următoarea cursă, îi răspunse Eddie.

Deodată Sir Timothy Man apăru lângă el. Era vesel și atent.

— Ce mai faci, ești norocos? Îl întrebă el.

— Cred că este o zi ghinionistă pentru mine. Cred că ar fi mai bine să plec.

— Ți-am spus să pariezi pe Lucky Gem. Dar nu contează. Mai sunt și alte curse. Poate că norocul va fi de partea ta.

— Norocul se schimbă mereu. Este ca un fluture.

— Ai o minte de poet, Ah Shui.

— Și gheare de tigru.

Eddie se uită la Vincent și încuviință din cap.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitate, tai lo. Îmi pare rău că trebuie să plec atât de repede.

Sir Timothy îi urmări din priviri până ieșiră din lojă. Nu putea spune că nu regretă ce făcuse. Eddie Lau. Se dovedise o armă utilă în anumite situații. Dar, dacă voiai să ai o corabie sigură, trebuia să-ți ancorezi bine toate tunurile.

Se întoarse să-și savureze somonul afumat și Veuve Cliquot.

Eddie și Vincent plecară din Happy Valley în Porsche-ul lui Eddie. Conducea prudent prin traficul după-amiezii, stăpânindu-și nerăbdarea. Nu trebuia să atragă atenția poliției, mai ales acum!

Băgă mâna în torpedoul mașinii și scoase un plic maro, sigilat, pe care i-l dădu lui Vincent.

— Două pașapoarte, zise el. Le țin pentru cazuri de urgență, ca acum. Sunt de asemenea cincizeci de mii bani gheață. Cumpărăm bilete la primul avion.

— Nu te încrede în Ruby. Ah Kung nu ne-ar trăda niciodată aerului galben.

— Timothy Man este un ticălos. Dacă Ruby are dreptate, o să-i scot ochii cu o lingură și o să-i tai oușoarele!

— Insist cu tot respectul că Ruby se înșală!

— Nu pot să risc! Dacă are dreptate, vom intra la pușcărie și nu vom mai vedea lumina zilei!

Își căută țigările în buzunar și își aprinse una cu bricheta din bord. Îi tremurau mâinile.

— Avem niște bani în cont la Taipei. Vreo cinci milioane.

— Dew neh loh moh! vom pierde tot ce avem la Hong Kong,

toate proprietățile noastre, toți banii gheață. Dacă Timothy Man m-a trădat, o să-l lichidez!

Până să se semneze mandatul de arestare pentru Eddie Lau și Vincent Tse, se îmbarcaseră amândoi la bordul avionului companiei Dragon Air, către Guanzhon, care decola de pe pista de la Kai Tak. Iar la ora șapte, în seara aceea, se instalară la hotelul Century Plaza, din Shenzhen, de cealaltă parte a frontierei.

Mai târziu, în aceeași seară, Ruby își rezervă un loc la clasa întâi a zborului Cathay Pacific, către Bangkok. Era o călătorie de afaceri ca de obicei.

PARTEA A DOUA.

A trai intens, înseamnă a trăi cu adevărat; restul este așteptare.

Kurt Wallenda artist.

Bangkok.

Când Lucien Crocé coborî din zborul Air France 747, la Don Muang, mirosurile și căldura se ridicară de pe pistă, lovindu-l violent în față. Uitase ce oribil era în țara asta în acest anotimp al anului. Se urcă în autobuz, înghesuit între alți pasageri asudați, aruncat din atmosfera cu aer condiționat a avionului în această climă sufocantă.

În aeroport, bărbați în uniformă, cu ochelari negri stăteau la birouri, studiind pașapoartele și vizele. Pe aici nu se auzise de Țara Zâmbetelor, se gândi Lucien.

Mama lui îl aștepta în sală. N-o văzuse de un an și uitase, ca întotdeauna, ce frumoasă era; își pierduse aerul provocator, dar rămăsese suplă și fermecătoare. Își protejase întotdeauna pielea măslinie de soare și nu avea tenul tare, poros al europencelor care trăiau la tropice. Purta o rochie de mătase bleu, thailandeză, iar părul ei lung și negru era prins în piepteni în formă de scoică. Nemachiată, doar cu câteva bijuterii, era radioasă, așa cum și-o amintea din copilărie.

Își încolăci brațele de gâtul lui și-l îmbrățișă.

— Luc, arăți superb.

— Sunt leoarcă de sudoare. Când am plecat din Paris erau cinci grade.

Se uită la cămașa lui. Era udă.

— Som o să-ți aducă bagajele. Mașina este afară. Vino și spune-mi ce mai este nou.

* * *

Limuzina Mercedes aluneca pe autostradă, dincolo de culturile de orez, noile proprietăți industriale și turnuri. Bangkok-ul era așa cum și-l amintea din totdeauna, un trafic de coșmar, căldură, beton și zgomot. Orașul se scufunda mai repede decât Veneția în străvechile mlaștini ale Asiei, cu străzile sufocate de mașini japoneze și motociclete, care răspândeau monoxid de carbon în atmosferă; cu toate acestea, japonezii continuau să pompeze încă o suta de mii de mașini pe luna. Lucien se uită la pancartele cu Marlboro, la ferestrele oribile cu afișe de filme, la acoperișurile cu streșini în formă de șarpe, care dispăreau în spatele turnurilor de beton și sticlă. Ultima oară când fusese aici, citise într-o revista că în capitala Thailandei o persoană din zece se droga și una din zece femei, era o prostituată. Totuși aici se aflau cele mai importante bănci din Asia, pline de dolari proveniți din traficul cu droguri.

— Cum poți locui aici? murmură el.

Noelle zâmbi.

— Dar tu cum poți trăi într-un oraș unde temperatura măsoară cinci grade?

— Cel puțin nu sunt obligat să tai aerul cu cuțitul.

Un polițist dirija traficul într-o intersecție, cu o mască pe față, ca să nu se sufoce din cauza gazelor de eșapament.

— Cum este la Paris? zise Noelle.

Este ca și cum m-ai întreba: „Cum este la Tokyo!”, se gândi Lucien. Deși Noelle se născuse în Franța, fusese doar de două ori la Paris, în ultimii ani, ca să-l viziteze pe el.

— Frig.

— Afacerile merg bine?

— D'accord, zise el. O. K.

De fapt afacerile intraseră în rahat. Toată viața era un rahat, Putea să-și piardă apartamentul din St. Germain și afacerea de care se ocupa, dacă nu făcea rost de patru sute de mii de franci până luna viitoare. Dar avea destul timp pentru aceasta poveste.

Cel puțin, așa presupunea.

— Ultima oara când te-am sunat, nu prea erai în apele tale.

— Eram doar puțin obosit. Știi cum este.

— O să am grijă să te odihnești cât stai în Bangkok. Să te recreezi. Poți să faci ce dorești.

Îi zâmbi dulce, enigmatic.

— Cât o să stai?

Ridică din umeri. Daca nu făcea rost de bani, n-avea sens sa se mai întoarcă.

— Poate două săptămâni.

Îi întinse mâna.

— Mă bucur că te văd.

Apoi adăugă:

— Presupun că vrei să te întâlnești cu tatăl tău.

— Sunt sigur că mă așteaptă, zise Lucien.

Noelle încuviință din cap.

— Oh, da, mon cher. Te așteaptă, bineînțeles.

Odată era Orașul îngerilor cu iepuri aurii în vârful palmierilor de pe malurile râului Chao Phrya. Acum era Orașul Păcatului, cunoscut pentru masajul thailandez și banii săi, cu birouri moderne în zgârie-norii care se ridicau peste tot în ținutul mlăștinos. Locul în sine, se gândi Lucien, este ca un decor de film; așa cum America modernă pretinde că este Vestul Sălbatic; la fel Bangkok-ul susține că este Asia lui Somerset Maugham. Dar acum iepurii sunt niște relicve preistorice, ca urmele dinozaurilor, în Bangkok-ul în continuă schimbare. Râul, odată romantic, este sufocat de ape reziduale iar plasticul și sexul își pun amprenta peste tot, ca sosul de roșii. Dar, în spatele zgârie-norilor albi, al coloanelor dorice și al magazinelor și restaurantelor japoneze, Bangkok-ul îmbătrânește și moare, cinic și mâncat de cancer.

Barul lui Baptiste Crocé se afla în cartierul Patpong, vestita zonă de bordeluri a orașului, alcătuita din două străzi, între șoselele Siloin și Suriwongse. În căldura după-amiezii, totul părea pustiu și trist. Neoane stinse făceau reclamă unor localuri cum ar fi Pussy Galore, Love Nest, Superstar și Lipstick Bar, cu intrarea în forma unei guri de femeie. Câteva fete tocmai soseau la lucru, în rochii proaspăt călcate, cu

sacoșe strălucitoare din plastic roșu în mână.

Lucien trecu indiferent pe lângă vânzătorii ambulanți, care comercializau tablouri ieftine, ceasuri pirat și tricouri imprimate și deschise ușa localului 69 – tatăl său devenise mai puțin subtil pe măsură ce îmbătrânise – și așteptă o clipă în ușă, încercând să-și obișnuiască ochii cu întunericul.

Înăuntru era aproape gol și domnea o atmosfera de mahmureală. Era o singură thailandeză plictisită și câțiva clienți, care stăteau pe banchete și beau San Miguel.

Un bărbat între două vârste se instalase într-un separeu cu o tânără asiatică. La început, Lucien se gândi că era o dansatoare, dar apoi observă că purta o rochie prea scumpă și nu avea tenul cafeniu închis al thailandezilor din nord, care lucrau de obicei în baruri. Era chinezoaică, își spuse el.

Tatăl lui îl văzu și zâmbi încântat, sărind în picioare.

— Luc! Luc, băiatul meu!

Îl luă de gât și-l îmbrățișa.

— Te-am așteptat! Când ai venit?

— Azi-noapte.

— Și ai întârziat atât să vii să mă vezi? Îi reproșă el, cu blândețe. Presupun că mama ta te vrea numai pentru ea. Hai, așază-te, îl îndemnă el.

Baptiste făcu semn barmanului care aduse un pahar și o sticlă rece de San Miguel.

— Ruby, ți-l prezint pe fiul meu, Lucien, zise el, în engleză. Tocmai a sosit de la Paris. Luc, această ființă adorabilă este buna mea prietenă, Ruby. Cea mai frumoasa femeie din toată Asia, după cum poți vedea. Doresc cu disperare să mă culc cu ea, dar spune că sunt prea bătrân și m-ar ucide. Probabil că are dreptate.

Ruby Wen îi întinse mâna. Lucien i-o strânse. Era moale și rece, ca o păpușă de porțelan.

— Ruby este de asemenea o asociată în afaceri, adăugă Baptiste, ca și când ar fi vrut să-l prevină.

Lucien știa ce însemna asta. Era o traficantă.

— Enchanté, zise el.

Baptiste îl bătu pe umăr.

— Deci! ce mai faci, Lucien? Ça va? Bordel de merde. Aș vrea să fiu din nou tânăr ca tine.

Se întoarse spre Ruby și-i spuse în engleză:

— Arată bine ticălosul, nu-i așa?

Ruby îl privi fix și ridică din umeri.

Lucien se întrebă de ce tatăl lui îl făcea întotdeauna să se simtă stânjenit. Așa voia sau îi plăcea să-și afișeze mândria? se uită mai atent la Ruby Wen. Nu era o frumusețe clasică, dar parfumul ei, prezența ei, senzualitatea calculata a hainelor îl ațâțau. I-ar fi plăcut s-o impresioneze, dar se pare că nu reușise.

— Fiul tău face afaceri cu tine? îl întrebă Ruby.

— Nu. Este prea respectabil. Nu-i așa, Luc?

Lucien se mulțumi doar să zâmbească. Trecuse un an de când nu-l mai văzuse și începuse deja să-l momească. Dar n-o să se lase atras.

— Cu ce fel de afaceri te ocupi, Luc?

— Am un magazin în Montparnasse. Antichități asiatice. Jad. Mobilă de tek. Acum există mulți amatori de artă pe malul stâng al Senei, care apreciază operele asiatice.

Baptiste își înăbuși un căscat.

— Merde, mă entuziasmezi când te aud vorbind așa. Ce viață palpitantă duce fiul meu.

Baptiste scoase o țigară dintr-o tabacheră de argint și o aprinse. Apoi fu zguduit imediat de un acces de tuse. Își recăpătă respirația de-abia după câteva clipe. Când își reveni părea epuizat. Îi făcu semn femeii de la bar să aducă încă două San Miguel, și un Martell pentru Ruby.

— Iată unul din avantajele de a fi proprietarul unui bar. Nu trebuie să aștepți să ți se aducă de băut. Dar acum vă rog să mă scuzați. Mă duc la toaletă.

Lucien îl privi pe tatăl său împleticindu-se spre toaletele din spatele barului. Știa de ce plecase; avea un inhalant în buzunar. Nu-i plăcea să-l folosească în public; nici măcar față de Luc. Era un semn de slăbiciune.

Lucien studie fata. Ea se uita la ecranul video de pe peretele opus; un negru american dansa rap, fără cămașa, într-o stație

de metrou din Detroit. Bizar.

— Cu ce afaceri te ocupi? O întrebă pe Ruby.

Întrebarea păru s-o plictisească.

— Vând computere, zise Ruby.

Da, văd că am impresionat-o, nu glumă.

— Și i-ai vândut și tatei unul din computerele tale?

— Poate.

— Ce fel de computer este? iBM sau Double U-0 Globe?

Faptul că se referise la marca de heroină a lui Khun Sa nu păru s-o impresioneze.

Își bău Martell-ul și își luă o figură nevinovată. Voia să spună sau să facă ceva care s-o șocheze și să-i trezească interesul față de el.

— Te culci cu tatăl meu?

— Nu.

— De ce?

Se uită la el pentru prima oară.

— Treaba mea.

— Dar cu mine te-ai culca?

Pentru o clipă, Ruby îl făcu să se simtă ca un gunoi. Dar apoi își luă geanta Gucci și căută ceva. În cele din urmă, găsi: era o pereche de zaruri. Le trânti pe masă.

— O dublă de șase.

— Ce?

— Daca dai o dublă de șase, mă culc cu tine, O. K.?

— Glumești?

— Nu știu. Dar tu?

— Nu, zise el cu inima bătându-i să-i sară din piept. Eu nu glumesc.

— O. K. Atunci să dăm cu zarurile, da?

Vorbea serios. I se părea puțin nebună. Alt exemplar din colecția de aventuriere și prostituate de lux a tatălui său. Dar. Pe toți dracii!

Rostogoli zarurile pe masă. Doi la unu. Nici măcar pe aproape. Ruby râse triumfător și smulse zarurile.

— O. K., acum va trebui să-mi plătești o mie de baht.

— O mie de baht? Pentru ce?

— Nu plătești, nu joci.

— Cine a spus că trebuie să-ți plătesc o mie de baht?

— Crezi că o să mă culc cu tine pe gratis? aici suntem la Bangkok.

— O să te culci cu mine pentru o mie de baht?

— Nu! O mie de baht ca să jucam zaruri. O dublă de șase ca să te culci cu mine!

— Nu am o mie de baht.

Ruby își ridică ochii în tavan.

— Un prăpădit. Deci nu e o afacere atât de bună să ai un magazin amărât.

Lucien nu fusese jignit niciodată. În Franța era un homme d'affaires. Clienții săi erau avocați, agenți de bursă, bancheri, iar ea îl trata ca pe un negustor ambulant.

Baptiste se întoarse de la toaletă. Când văzu fața lui Lucien, zâmbi.

— De câți bani ai nevoie? zise el.

Cam patru sute de mii de franci, ar fi vrut să-i răspundă.

— Papa? zise el revoltat.

— Nici un bărbat nu poate să stea mai mult de cinci minute cu Ruby, fără să încerce să-l înșele.

Ruby se arătă revoltată.

— O mie de baht, îi spuse ea lui Baptiste.

Baptiste zâmbi și își scoase portofelul. Lucien clătină din cap.

— Ai de gând să-i plătești?

— De ce nu? Doar ai făcut un pariu, îl repezi fata.

— Suma asta este nimic pentru mine, zise Baptiste.

Împinse un teanc de bancnote pe masa. Ruby le luă și le băgă în geantă. Apoi se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Ținem legătura, zise ea și se ridică.

Îl lăsă pe Baptiste s-o sărute pe amândoi obrajii. Tatăl lui îi șopti ceva la ureche și o făcu să râdă. Lucien o urmări în timp ce se îndreptă spre ușă. Bordel de merde, se făcuse de râs ca un idiot.

Baptiste îl bătu pe umăr.

— Nu fi atât de trist, Luc. Ce ți-a făcut? Sper că nu te-a dus cu trucul ei obișnuit cu zarurile?

— Truc?

— Da, zarurile din poșeta ei. Sunt măsluite. Cad pe o singură parte. Pe ce ai pariat?

Lucien clătină din cap.

— Rien, zise el. Nu contează.

Ce târfuliță ticăloasă. De-abia venise în Bangkok de o zi și fusese înșelat de o târfă profesionistă. Nu i-a plăcut niciodată Asia. Oare de ce se întorsese?

Baptiste se ridică.

— Nu mai fi atât de distrus, ce dracu'! Hai vino, te invit la prânz. Nu aici. Mâncarea este mizerabilă. Doar știu foarte bine. Chiar eu l-am angajat pe bucătar. Allons-y!

* * *

Pe terasa de la Oriental, în soarele fierbinte al după-amiezei, observă ca tatăl lui îmbătrânise. De un an de când nu-l mai văzuse, Baptiste slăbise îngrozitor și avea obrajii supți. Avea chiar fire albe în coama de păr negru. Părea bolnav. Peticul pe care-l purta peste ochiul stâng – amintire a zilelor sale de aviator în Laos – atârna, în timp ce altădată stătea înfipt în obrazul cărnos.

Baptiste își băgă o țigară cu filtru în gură și-i oferi una lui Luc. Dar fiul lui îl refuză.

— Ce este? Vrei să trăiești veșnic?

— Dacă se poate.

Baptiste zâmbi. Inhală adânc și-l apucă tusea, imediat.

— Ar trebui să te lași, tată, îi spuse Lucien.

— M-am lăsat. Din cauza doctorului. Am renunțat la țigările mele turcești și acum fumez porcăria asta. Gitanes cu filtru! Parcă văd că o să mănânc legume și o să beau suc de portocale.

Se calmă, dar respira greoi.

— Ei, ia spune, cum îți merge în Franța?

Lucien ezită. Acum era momentul. Cum să-i spună tatălui său că era un rahat? începuse afacerea cu banii lui Noelle și apartamentul sau din Paris fusese plătit de tatăl său. La început totul mersese bine.

Dar apoi, în 1985, se împrumutase să cumpere un

apartament de serviciu mai mare, în St. Germain de Prés, iar apoi, sfătuit de un prieten, agent de bursă, luase alt împrumut, garantând cu magazinul său, ca să joace la Bursă. Dar, în 1987, fusese un crah și fusese nevoit să-și vândă BMW-ul și apartamentul ca să-și mențină afacerea pe linia de plutire.

Îi trebuiseră șase ani să-și revină după aceasta lovitură aproape mortală. De câteva ori fusese tentat să aleagă calea cea mai ușoară, să vină la Noelle sau la tatăl său, știind că aveau destui bani să-i plătească înzecit datoriile. Dar mândria nu-l lăsase. În schimb, reușise să-și achite datoria, în ciuda recesiunii care-i lăsase fără bani pe clienții lui. Își luase un partener de afaceri, un fost agent de bursă, care pusese deoparte ceva capital după crahul din 1987. Iar după șase ani avea din nou o casă frumoasă și o mașină germană.

Apoi, acum șase luni, partenerul său îl convinsese să investească în compania de cercetare a cumnatului său. Îi explicase că respectiva companie izolase o nouă proteină care va fi folosită în tratarea arsurilor și rănilor deschise. Fusese asigurat că, de îndată ce vor fi emise acțiuni Ia Bursă, vor da lovitura. Era o ocazie care ți se oferă o dată în viață. Gândindu-se că va recupera ce pierduse în ultimii șase ani, Lucien investise mult, luând împrumuturi pe termen scurt și folosind fonduri transferate direct din câștigurile sale.

Cu două zile înainte ca firma de cercetare să se transforme în societate pe acțiuni, partenerul lui Lucien și cumnatul lui dispăruseră împreună cu banii. Acțiunea de la bursă s-a suspendat și totul a căzut.

Alt eșec. Nu-și terminase studiile la Sorbona și dăduse greș de două ori în afaceri.

— Mă gândesc să vând, zise el.

— Te gândești de fapt să lichidezi, îi spuse Baptiste. Partenerul tău a furat aproape patru sute de mii de franci, așa că nu prea ai de ales. Dacă îl găsești, pot să aranjez cu niște prieteni să-i rupă picioarele. Dacă asta dorești.

Lucien se uită la el, amorțit.

— Altădată ai fi protestat revoltat. Acum văd că ți-ar surâde ideea. Poate te-ai maturizat, în sfârșit. Viața este un rahat, nu-

i așa?

— De unde ai aflat. Ce s-a întâmplat?

Baptiste își umflă obrajii.

— Luc, m-am născut în Corsica. Primul cuvânt pe care l-am învățat, a fost „mama”. Iar al doilea: „Ești spion?”

— Pot să-mi port singur de grijă.

— Nu-i adevărat. Dacă ai fi putut, nu ți-ai fi pierdut afacerile, banii și poate chiar și apartamentul tău elegant. Pe care l-am finanțat parțial. Dacă-mi amintesc bine, prima ta proprietate a fost darul din partea mea, când ai plecat din Bangkok.

— Îmi pare rău, papa.

Baptiste părea că regretă izbucnirea sa de moment.

— N-ai de ce. Doar nu ai pierdut banii la ruletă.

Se sprijini de spătar și își aprinse încă o țigară. Tuși din nou și se bătu cu palma peste piept.

— Poluarea asta afurisită este de vină.

Două chelnerițe thailandeze zâmbitoare le aduseră punch-uri Planter's. Sorbi din băutură și privi râul. Bărci de lemn alunecau agale, pline cu provizii.

— Deci, cum rămâne, Luc?

Lucien nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Poți să-mi împrumuți patru sute de mii de franci?

Baptiste dădu din cap, ca și când și-ar fi înțeles fiul pentru prima oară. Era exact ce dorise să audă, deși, în același timp, se simțea dezamăgit. Băiatul era prea moale. Cum să-l schimbe? Numai mama lui era de vină.

— Da, zise el.

Lucien nu crezuse că va fi atât de ușor. Aștepta.

— Dar îți dau banii aceștia cu două condiții. Să te stabilești în Thailanda și să lucrezi pentru mine.

— Trebuie să mă întorc în Franța, să-mi plătesc datoriile.

— Dacă stai aici, la Bangkok, cui îi mai pasa de connards26 din Paris? Dracu' să-i ia! Dă-i în mă-sa și pe ei și pe cei patru sute de mii de franci ai lor. Dacă un bărbat nu-și permite să piardă patru sute de mii de franci, atunci n-are ce căuta în lumea afacerilor. Fac cumva parte din milieu, sunt gangsteri?

Lucien clătină din cap.

— Nu pot să fac asta.

— De ce nu?

Văzând că Lucien nu-i răspunde, Baptiste oftă adânc.

— Mais oui. Ce mai face mama ta? zise el.

— M-a prevenit ca așa o să faci, că n-o să renunți niciodată. Că vei încerca să mă convingi să rămân, ori de câte ori vei da ochii cu mine.

— Bineînțeles! Bineînțeles că vreau să rămâi. Ce-și imaginează? Doar ești fiul meu.

Trase din țigară. Era roșu la față și își înăbuși accesul de tuse.

— Ai vreo femeie la Paris?

Lucien clătină din cap.

— Niciuna în mod deosebit.

— Te înțeleg. Pentru mine există o singură femeie deosebită în viața mea.

Lucien rămase tăcut. Singura dată când tatăl său își plângea de milă, era când vorbea despre Noelle. Lucien încerca întotdeauna să schimbe subiectul.

— I-am dat cuvântul lui maman.

— Ai treizeci și unu de ani. Doar nu te mai șterge maică-la la fund și acum. Maturizează-te, Luc.

Lucien își feri privirile. Reproșul îl duruse.

— Ce mașină ai? În ce casă locuiești? Ia să vedem ce ceas porți la mână.

Baptiste îl apucă de braț și dezveli ceasul Seiko.

— Dacă ceasul tău nu valorează decât câteva mii de dolari, n-ar trebui să ieși în lume. Uită-te cum te îmbraci. Ar trebui fie să porți haine aiurite și o tonă de bijuterii, ca să arăți că ești neconformist, fie să-ți cumperi lucruri costisitoare. Vezi cămașa aceasta de mătase, Lucien? Este confecționată manual. M-a costat două sute de dolari S. U. A. Și costumul? Două mii de dolari. Nu cămașa ta ieftină sport și pantalonii ăștia bej. Daca ești un om bogat, nu trebuie să arăți ca un rahat. Deci ce-o să faci acum, Luc? O să te întorci Ia Paris să te umilești în fața directorului băncii?

Altădată, se gândi Lucien, aș fi știut ce să-i răspund. Eram tânăr și aveam de partea mea o morală ireproșabilă. Dar toate acestea erau valabile înainte să simt gustul înfrângerii și înainte să-mi văd colegii de facultate la volanul Mercedes-urilor, înainte să admir apartamente scumpe, haine luxoase și femei costisitoare care-mi scapă printre degete pentru că nu mi le pot permite.

— Dacă rămân, zise el, ce vrei să fac?

Baptiste zâmbi triumfător.

— Dacă rămâi? În primul rând, trebuie să înveți că nu este nevoie să trudești atât de mult ca să ai succes.

Ridică paharul să toasteze.

— Salut, zise el.

Învinsese, în sfârșit.

Așa cum fusese convins întotdeauna.

Spre deosebire de tatăl lui, Noelle îmbătrânise cu grație și farmec. La cincizeci și patru de ani, avea încă înfățișarea unei femei tinere. Observă că avea câteva fire albe în păr, dar își păstrase silueta suplă. Senzualitatea cedase locul seninătății. Era poate dovada unui trai bun, se gândi el. Din câte știa, singurul ei viciu era acela că fuma opiu din când în când.

Pipele din bambus și fildeș de pe dulap treceau drept colecție ornamentală, dar Lucien știa că mama lui le folosea uneori. Simțea mirosul strident de opium în cameră, amestecat în aromele dulci de lavandă și bougainville din grădina bine întreținută.

Noelle îi aduse un whisky thailandez amestecat cu sifon și suc de lămâie. Ea bea întotdeauna doar suc de portocale.

În living-room erau două canapele tapisate cu mătase bleumarin. Îl luă de braț și se așezară împreună, unul lângă altul.

— Mă bucur atât de mult să te revăd, Luc. Poate, anul viitor o să vin eu la tine, în Franța.

— Ar fi minunat, spuse Lucien, sperând că privirile nu-l trădau.

Noaptea trecută, când se întorseseră de la aeroport, îi pusese o mulțime de întrebări și reușise să se descurce. Sigur, până la

urmă trebuia să-i spună că era falit. Dar nu încă.

Tatăl său se înșela. Nu voia să profite de Noelle ca să-l scoată din rahat. Nici măcar nu voia să-i spună. Pentru prima oară îl enerva că aștepta prea mult de la el. Să fie cinstit, plin de succes, un om cu care să se mândrească. Începuse afacerea din banii ei; și acum dăduse greș. Era furios pe ea din cauza asta. Dacă ar fi fost banii lui, poate nu și-ar fi făcut atâtea probleme.

De undeva, un papagal cârâia nervos în palmieri.

— Te-ai întâlnit cu tatăl tău azi?

— Am luat prânzul împreună.

Ochii lui Noelle erau impenetrabili.

— Ce mai face?

— Fumează și bea prea mult, ca de obicei, zâmbi el. Cred că bătrânul vulpoi o să apuce suta de ani.

— Are emfizem, îi spuse Noelle.

Lucien se albi la față.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că plămânii lui se solidifică. Doi medici i-au dat același diagnostic. Dar el nu-i ia în seamă. Crede că va fi bine dacă nu dă importanță bolii.

Sorbi din suc.

— Toți avem viciile noastre. Companiile de tutun îi fac același rău pe care l-a făcut el de atâtea ori celor care se droghează.

— Este grav?

Ridică din umeri; puțin îi păsa.

— N-o să moară. Cel puțin nu încă. Doar că îi otrăvește viața. Mi s-a spus că are un cilindru cu oxigen în dormitor. Cred că este neplăcut cu toate oglinzile acelea.

Noelle vorbea răutăcios și își dădea seama.

— Ascultă, să știi că îl iubesc. Cel puțin, o parte din mine nu a încetat niciodată să-l iubească. N-am iubit decât doi bărbați în toată viața mea și amândoi au fost niște ticăloși.

Îl privi drăgăstos pe Lucien.

— De fapt, iubesc trei bărbați, însă se feri să-și caracterizeze fiul.

Lucien încerca să asimileze această nouă informație. Dacă murea? Lumea lui, lumea milieu, îl așteptase întotdeauna ascunsă în umbre. O ultimă scăpare, dacă toate celelalte se prăbușeau. Nu știa încă dacă o să se aventureze vreodată în această lume, dar era un joc tentant. La Sorbona fusese privit cu interes, fiindcă lăsase să se înțeleagă că tatăl lui era gangster.

Dar, dacă Baptiste murea. N-o să mai aibă acces în lumea interlopă cu secretele ei tenebroase. Va pierde pentru totdeauna milioanele, mașinile, femeile și conturile secrete din Elveția, care sperase că-i vor aparține cândva.

Se întrebă, nu pentru prima oară, dacă tatăl său îi va lăsa lui toată averea. În felul acesta, va culege roadele fără nici un efort. Ar avea mâinile curate. Dar se gândise deja că ar fi puțin probabil. Își sfidase tatăl toată viața și fusese de partea mamei sale. Banii erau cel mai mare atu al lui Baptiste și ar fi cea mai sinistră glumă din lume să-i lase să putrezească într-o bancă din Zürich.

Sau să-i doneze la un centru de reabilitare a drogaților din Marsilia.

N-avea cum să știe sau să afle ce o să facă.

— Nu mi-a spus că este bolnav.

— Bineînțeles, nici lui nu-i vine să creadă.

Lucien sorbi din băutură și simți că pierde controlul asupra viitorului. Hotărâse deja să nu respecte promisiunea vagă pe care i-o făcuse tatălui sau, cu câteva ore în urmă. Acum însă îl cuprinseseră din nou îndoielile. Oare nu stabilise cu adevărat să meargă pe drumul arătat de mama lui? Nu, amânase doar decizia, atâta tot.

— Dar ție cum îți mai merge, maman!

— Mă ocup de afacerile mele, de grădină și de amintiri.

— Amintiri! Vorbești ca o femeie bătrână, deși ești încă tânără.

— Poate că n-am nevoie deocamdată de un baston, dar cincizeci și unu de ani nu înseamnă tinerețe, Luc. Ce-ai vrea să fac? Nu-mi trebuie alt bărbat. De la bărbați n-am avut decât durere. În schimb, mi-am luat un animal, un maimuțoi. Nu l-ai

cunoscut încă. Îl cheamă Coco. Te duc imediat în grădină să ți-l prezint. Este ca și când ai avea un soț. Are aceleași obiceiuri dezgustătoare, încearcă chiar să se reguleze singur, ceea ce ar fi făcut și tatăl tău, dacă ar fi putut, dar singura diferență este că nu încearcă să fugă de mine când se plictisește. Dar asta numai fiindcă îl țin în lanț.

Zâmbi amar.

— Îmi pare rău. Nu mă gândesc niciodată la ticălosul de taică-tău, decât când te întorci acasă. Și când mă gândesc, devin și eu ticăloasă.

— Nu-i nimic.

— Așa că vezi, am o viață liniștită. În fiecare dimineață îmi vizitez cele trei magazine și mă asigur că directorii lor nu încearcă să mă înșele, prânzesc la Alliance Française cu prietenii și apoi, după-amiaza, joc tenis la Cercle Sportif. Iar noaptea.

— Și noaptea?

Îi zâmbi.

— Noaptea în Bangkok este pentru bărbați. De aceea, stau acasă.

Inspiră adânc.

— Ce-ai spune dacă. M-aș întoarce la Bangkok. Pentru o perioadă?

Îl privi fix.

— Și de ce ai face asta?

Ridică din umeri.

— M-am născut în Asia. Mi-e dor de ea.

— Te-ai născut în Laos, acum ai aproape treizeci și doi de ani. Un astfel de loc nu mai există. Asia s-a schimbat.

Se opri, privindu-l cu luare aminte.

— Baptiste, zise ea.

— N-are nici o legătură cu papa, minți el.

— Ieri mă întrebai cum suport să trăiesc la Bangkok. Te-ai schimbat brusc.

— Știi, afacerile nu merg prea bine în Franța. M-am plictisit. Poate am nevoie de un nou început.

— Dacă te întorci aici vei ceda corupției. Ca toți ceilalți.

Rămâi în Franța.

Lucien se gândi la ce stabilise deja cu Baptiste. Dacă voia să stea departe de el, poate că ar trebui atunci să-l scoată din încurcătura în care intrase.

— Poate că ai dreptate, minți el.

Supravegherea nu era niciodată o misiune ușoară, se gândi americanul. Dar la Bangkok era simplu. Stăteai în spatele țintei tale, în traficul sufocant și apăsai pe claxon, încercând să profiți de orice ocazie ca s-o iei înainte. În felul acesta, nu ieșeai cu nimic în evidență.

David Lee era un chinez cu cetățenie americană, un veteran, cu cincisprezece ani vechime în D. E. A. Din Thailanda. Dar, în cămașa sa ieftină de bumbac și blugi, la volanul unui taxi negru Nissan, cu un reprezentant al Thai Narcotics Suppression Unit27 pe bancheta din spate, în costum și cravată, nu dădea de bănuit.

Ora de vârf de pe Yaowarat Road îl făcea să stea lipit de ținta sa, de douăzeci de minute. În acest timp, David Lee se întreba dacă portbagajul din fața lui conținea zece sau douăzeci de pachete de heroină. N-o să știe niciodată. Azi, misiunea lui era să urmărească suspecții și să observe.

Se luă după Mercedes pe Rama IV Road. Deodată, ținta sa coti pe o alee. Bănuise ceva. Sau era doar o profesionistă care-și lua măsuri de precauție? Luă legătura cu colegul său de pe motocicletă, care pomi imediat în urmărire, dar Ruby Wen dispăruse.

Fata purta ochelari de soare, cizme de cow-boy și o mănușă de piele. Avea un lanț în jurul taliei și în rest mai nimic. Dansa pe o mică scenă, în spatele barului, cu brațele în jurul unui stâlp de crom, frecându-și coapsele în sus și în jos de metal. În difuzoare răsuna piesa Lemon a formației U2.

Pe scaunul de la bar, imediat după ea, un puști olandez beat ținea în brațe o thailandeză în rochie roz, strălucitoare. O apucase de fund. Fata era furioasă, dar își scosese chewing-gum-ul din gură și i-l băgă în blugi, prefăcându-se că-l mângâie.

Apărură un grup de nemțoaice între două vârste, conduse de

o ghidă thailandeză, venite la Bangkok Night Tour. Patpong devenise o atracție turistică, la fel ca Wat Pra Keo și casa lui Jim Thompson.

Lucien stătea într-un separeu, cu tatăl său și Ruby Wen. Baptiste și Ruby discutau în cantoneză și Lucien nu-i înțelegea. Tatăl său trăia de mult timp în Asia și vorbea thailandeza, chineza, cantoneza, înțelegea dialectul chichao și putea conversa chiar și cu unele triburi Hmohg, de pe dealuri.

Ruby se scuză și se duse la toaletă, care era comună pentru bărbați și femei și se afla în spatele barului.

— Ce discutați? îl întrebă Lucien pe tatăl său.

— Afaceri.

— Ce fel de afaceri?

Baptiste ridică din umeri.

— Eu vând. Ea cumpără.

Lucien îl studie; peticul de la ochi, țigara, inelele de pe degete. Tatăl meu; piratul, gangsterul, omul dur.

— De ce o faci, papa? Doar nu ai nevoie de bani.

— Mult timp am făcut-o pentru bani, ai dreptate. Dar este un joc, Luc.

Își frecă degetul mare de arătător.

— Cazi la învoială.

— Și dacă ești arestat?

Baptiste îl privi disprețuitor.

— Unde, în Thailanda?

— Dar de americani nu te temi?

— Dracu' să-i ia de americani. Toată viața a trebuit să-i suport în Asia. Fac ceva pe americani!

Ca francez, Lucien îi împărtășea sentimentele. Dar erau imprevizibili și trebuia să fie respectați.

Rămăsese interesat teoretic de industria drogurilor, încă de când plecase în Franța. Auzise de lovitura dată organizației French Connection28. Poliția americană se implicase mai puțin în această acțiune decât Pompidou, care atacase mafia corsicană – milieu – fiindcă i se opunea în Franța. Auzise că, la vremea aceea, tatăl lui pierduse multe legături în Europa și S. U. A. Și încetase să mai fie un pion principal.

La puțin timp după aceea, mafia americană ținuse un așa-zis congres în Staten Island din New York și hotărâse să reia traficul cu droguri abandonat în anii '50. Dar acum, cumpărau direct de la gangsterii chinezi, care achiziționau și rafinau drogurile chiar în Triunghiul de Aur. Trebuia ca oameni ca Baptiste să cumpere la un preț mult mai mare în Vientiane și Bangkok și erau împinși tot mai departe de șocul cel mare.

— Mi-au mai rămas câteva relații, zise Baptiste.

Lucien inspiră adânc.

— Nu cred că pot să te urmez, papa, zise el.

Baptiste își privi fiul cu milă și dispreț.

— Am mai purtat această discuție de nu știu câte ori, cu mama ta, zise el. Trăiește de-o viață în Asia și tot n-a înțeles. Poate ar trebui să urmezi exemplul thailandezilor. Sunt prea săraci să aibă o conștiință. Au înțeles că lumea aceasta este un loc urât, în care toți încearcă să te înșele. Dar trebuie să supraviețuiască. Nu au de ales. Trebuie să fii mai deștept, mai bogat și mai puternic decât alții. Thailandezii îi disprețuiesc pe cei slabi.

Trase din țigară.

— Îi spun acestei țigări „ținutul zâmbetelor". Ei nu înțeleg că politețea și înșelăciunea provin din aceeași atitudine. Fie înșeli, fie ești înșelat. Oricum ar fi, știi că nu poți câștiga în această lume. Vezi fata aceea care dansează la bar? O cheamă Noi. Noaptea se culcă pentru bani cu oricine o solicită. Este prostituată. Dar mâine, va da o parte din bani unui călugăr, iar restul îi va trimite familiei sale din nord, să-și cumpere de mâncare. Deci procedează bine sau rău? Niciuna, nici alta. Este o bună budistă – o femeie religioasă, la fel ca mine. Eu vând droguri, sunt obligat uneori să dau ordine care pun capăt vieții cuiva, dar sunt un bun catolic și om de familie. Înțelegi?

Lucien se uită la tatăl său, nedumerit. Baptiste se aplecă spre el.

— Cum vrei să trăiești, Luc? Îi șopti el apăsat. Vrei fete frumoase, o casă frumoasă, o viață minunata? Sau dorești să rămâi cinstit?

Ruby se întoarse și întrebarea rămase fără răspuns.

Baptiste se întoarse spre ea și se calmă – redevenise fermecătorul bon vivant.

— Lucien crede că va rămâne la Bangkok, îi spuse el, de data aceasta în engleză.

Ruby ridică din umeri.

— Puțin îmi pasă.

Își aprinse țigara.

— Fiul meu ar dori să intre în afacerile mele.

Ruby ridică din sprâncene.

— Știu la ce te gândești. Că nu se pricepe să conducă un bar.

Altă fantezie. Baptiste avea oamenii săi care se ocupau de barul Patpong și de celelalte din Pattaya și Vientiane, de cafeneaua din Chiang Mai, de compania care exporta jad și de cea de transporturi aeriene.

— Poate că, într-o zi, vei trata direct cu Luc.

Acest fapt păru s-o trezească din toropeală.

Un australian sărise pe bar și încerca să danseze cu una din fete, în timp ce managerul se străduia să-l convingă să coboare. Fata în cizme de cow-boy chicotea, stânjenită.

— Îți plac cocoșii29? îl întrebă Ruby.

Luc clipi. Oare își bătea joc de el?

— Cocoșii!

— Da, ai asistat vreodată la o luptă?

— De câteva ori. Nu-mi place.

— De ce?

Văzând că nu-i răspunde, îl întrebă:

— Ai o mașină?

Baptiste băgă mâna în buzunar și aruncă un set de chei pe masă.

— Ia-o pe-a mea. Du-te, Luc.

Apoi adăuga în franceză.

— Distrează-te. Ruby este o fată bună. O să aibă grijă de tine.

Îi zâmbea.

Făcea parte din bonificația la vânzare, își dădu seama Lucien. Aranjase deja cu Ruby. Își imagina conversația lor: distrează-mi băiatul. Dă-i un motiv să rămână la Bangkok.

Ruby se ridică. Îl privi disprețuitor pe Lucien.

— Vii sau nu?

Baptiste scoase tabachera și își aprinse altă Gitanes.

— Bon chance, zise el.

Ruby îl conduse peste podul Taksin, în Thonburi, pe malul vestic. După o jumătate de oră, ajunseră la niște barăci din lemn. Lucien parcă Mercedes-ul roșu al lui Baptiste la bordura trotuarului murdar și se dădu jos. Duhnea a excremente și, după aerul condiționat din mașina sport, noaptea caldă tropicala îl făcu să asude.

— Aici? O întrebă Lucien.

I se făcuse puțin frică.

Ruby îl ignoră, croindu-și drum printre gropile și mizeria de pe trotuar și pășind cu grijă, în pantofii ei negri de piele, cu tocuri înalte. Lucien auzea un zgomot, venind de undeva, de aproape, zgomotul unei mulțimi, ca la un meci de fotbal. Ruby se opri și se întoarse cu mâinile în șold:

— Ai de gând să stai aici toată noaptea?

Înserarea se lăsa asupra Bangkok-ului, iar aerul poluat sclipea portocaliu-violet. Doi copii goi îi priveau din ușa unei barăci. Lucien ridică din umeri și o urmă.

Îl conduse pe o alee îngustă, spre un hambar mare, de tablă. Acum se apropiaseră de zgomot. Ruby intră. Era ca într-o baie de aburi – o sută de thailandezi asudați înghesuiți în jurul unei arene murdare, de nici zece metri pătrați. În aer plutea un miros ascuțit de țigări ieftine și un iz de sânge. Câțiva bărbați se cățăraseră pe stâlpii de tek, să vadă mai bine. Toți strigau. Unii se întoarseră spre ei când intrară, curioși și suspicioși în același timp, dar apoi activitatea din arenă captă privirile tuturor.

Cei doi proprietari erau pe ring, ținându-și strâns cocoșii. Un al treilea aruncă alt cocoș spre unul din luptători, stârnindu-l atât de rău, încât sări din mâinile proprietarului să-și sfâșie agresorul. Lucien observă că amândouă pasările aveau pinteni metalici ascuțiți.

Spectatorii pariau strigând și fluturând din mâini. Câțiva tăceau. Se mulțumeau să se înțeleagă din priviri cu cel care

încheia pariurile. Acțiunea se concentra, se pare, în jurul unui grăsan cu o țigară umedă, răsucită de mână, în colțul gurii și teancuri de bani în buzunarul cămășii.

— Dă-mi o mie de baht, zise Ruby.

— Pentru ce?

— Să pariez pentru tine. N-are rost să vii, dacă nu pariezi.

— Pariază pe banii tai, îi spuse Lucien.

— Ce fel de bărbat ești tu? Șuiera fata. Mă inviți la o luptă de cocoși și nu pariezi pentru mine? Este ca și când ai invita o fată la bar și nu i-ai lua ceva de băut. Baptiste știe cum te comporți?

Lucien scoase din buzunar doua bancnote de cinci sute de baht și-i dădu lui Ruby, care i le smulse din mână și dispăru în mulțime. O văzu discutând cu bărbatul cel gras. Zgomotul mulțimii ajunsese la apogeu.

Lupta era gata să înceapă.

Lucien se uită spre ring. Unul din cocoși avea un singur ochi, din cauza altei lupte, mai mult ca sigur. Era mai gras decât celălalt și avea câteva pene aurii pe aripi.

— Pe care ai pariat? O întrebă el, când se întoarse.

— Pe cel cu un ochi. Am pariat de multe ori pe el. Nu poate să piardă.

Lupta începu. Răsună un strigăt dintr-o sută de piepturi, când se atacară, sfâșiindu-se cu ciocurile și pintenii. În natură, cocoșii se năpusteau cu pintenii să-și alunge un rival din teritoriu, de obicei fără să se rănească grav. Dar, când li se pun pinteni ascuțiți, rănile sunt mortale.

Pasărea cu un singur ochi dădea deja semne de oboseală. Era mai mare, dar mai înceată, probabil și mai în vârstă.

Lupta nu dură mult, doar treizeci de secunde. Cealaltă pasăre era mai agresivă. Se năpusti și o lovi de câteva ori cu pintenii pe cea cu un singur ochi. Cocoșul rănit încercă să se retragă, cu ciocul rupt și plin de sânge pe-o aripă și pe piept. Celălalt ataca încontinuu, producând răni ireparabile. Arbitrul opri lupta și proprietarii se grăbiră să ia păsările.

— Dă-mi cinci mii de baht, zise Ruby.

Cămașa lui Lucien era udă de sudoare și i se uscase gura. Îi

venea să vomite.

— Pentru ce?

— Trebuie să ne recuperăm banii, îi răspunse ea.

Dar nu și-i câștigară. Ruby pierdu de patru ori și câștigă o singură dată. Și atunci nu-i înapoiase banii.

— Ești un zgârcit, îi reproșa ea, când refuzase să-i mai dea bani.

— Am pierdut deja cinci sute de dolari. Mai mult decât câștigă oamenii aceștia într-un an întreg. Nu-mi spune că sunt zgârcit.

— Eu cheltui mai mult decât atât pe haine într-o singură săptămână. Hai, du-mă acasă acum.

Se strecurară în beznă spre mașină. Felinarele cu kerosen din ușile barăcilor îi ajutară să se orienteze. Odată, Lucien călcă pe ceva moale – noroi probabil – dar nu se opri să vadă. Ajunseră la mașină. Zgomotul mulțimii încetase acum.

Se suiră și Lucien pomi motorul.

— Chiar o să rămâi în Bangkok? zise ea.

— Poate.

— Eu cred că ai face mai bine să te întorci în Franța.

Lucien se simțea jignit. Ce-i păsa lui ce părere avea această cantoneză lacomă despre el? Luă două monede de cinci baht din buzunar, le ținu la spate și apoi întinse pumnii strânși în fața ei.

— Vrei să pariem? Am un pariu pentru tine, tron du cul, adăugă el, în franceză.

Ruby își scoase țigările Dunhill. Își aprinse una și suflă fumul prelung. Își amintea ce-i spusese odată mama ei, despre tatăl ei. Problema cu tutunul este că nu acționează destul de repede.

— Care pariu?

— Dacă ghicești în care pumn este moneda, te duc acasă. Dacă nu, te întorci pe jos.

— Îți bați joc de mine.

— Nu-mi bat joc de tine, zise el, maimuțărindu-i accentul. Suntem doar la o jumătate de milă de Charoen Nakhorn Road. Poți lua un taxi de acolo. Dacă n-o să fii violată până ajungi.

Ruby îi atinse mâna stângă. El o deschise pe cealaltă și îi arată moneda de cinci baht. Apoi se dădu jos din mașină și veni să deschidă portiera din dreptul ei.

— Afară.

— Gata cu gluma, spuse Ruby. Du-mă acasă.

Lucien o luă de braț și o trase afară. Merde alors, ce beznă este aici. Auzi doi bărbați spunând ceva în thailandeză și râzând. Dar luminile Mercedes-ului dezvăluiau doar o alee pustie, un câine costeliv și niște sticle de plastic.

O scoase din mașină.

— O să-mi pun prietenii să-ți rupă picioarele pentru asta, rahat ce ești!

Părea speriată.

— Mai încerci o dată? este ultima ta șansă, îi spuse Lucien.

Ruby trase din țigară. Sclipea în beznă. Auzi trosnetul tutunului aprins.

O trase la lumină.

— Dacă vei câștiga, te duc acasă, dacă pierzi, mă culc cu tine la noapte.

Ruby își trase geanta pe umeri și aruncă țigara în noroi.

— O. K.

Lucien duse mâinile la spate și apoi le întinse.

— Mâna dreaptă.

O deschise. Nimic.

— Ai pierdut, zise el.

O împinse în mașina și trânti portiera.

— Wireless Road, îi spuse ea.

Își aprinse altă țigară. Îi tremurau mâinile.

Lucien zâmbi.

Ruby locuia într-un bloc cu șase etaje, în Soi Langsuan, la o aruncătură de băț de Parcul Lumpini. Apa albastră a unui bazin în formă de rinichi era luminată de reflectoarele atârnate în bananierii din jur. Lucien parcă într-un garaj subteran, între un MGM negru și o limuzină Mercedes cenușie.

Luară ascensorul până la etajul al cincilea, cu niște aviatori de la Lufthansa. Lucien bănuia că unul din ei avea un apartament aici. Când ajunseră la al treilea etaj, răsună

muzică rock. Undeva se dădea o petrecere.

Apartamentul lui Ruby se afla la al cincilea etaj.

Merseră în liniște și înaintară pe un coridor deschis, care dădea spre bazin. Ruby deschise ușa și intrară.

Camerele erau mobilate ca într-un motel: crom și fier. Fără haine, fără fotografii, fără bilețele pe frigider, fără farfurii puse la scurs pe chiuvetă. Este doar un debușeu pentru ea, se gândi Lucien.

Îl luă de mână și-l duse în dormitor.

Ruby aprinse lampa și aruncă geanta din piele de crocodil pe noptieră. Jaluzelele erau trase, iar hotelul Dusit Thani se înălța în noapte.

Îl privi și așteptă. Lucien se simțea mai puțin sigur pe sine. Își aminti ce-i spusese tatăl lui odată.

— Știi cum să aduci la orgasm o cantoneză? Îi pui o bancnotă de o sută de dolari pe pernă și o faci să se concentreze asupra ei.

În afara atmosferei exotice a barului tatălui său și a luptei de cocoși, nu-i mai părea atât de atrăgătoare.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea?

— Am câștigat pariul, așa că pot să fac ce vreau.

Își încrucișă brațele, nervoasă.

Își scoase eșarfa și o aruncă pe pernă, căutându-și zarurile în poșetă.

Apoi, le strânse în palmă.

— Dacă vei câștiga tu, îmi legi mâinile și faci ce vrei. Dacă nu, te leg eu și fac ce vreau. O. K.?

Lucien ezită.

— Nu mai ai chef să pariezi, franțuzule? Ți-e frică? N-ai forța lui taică-tu. Te temi că nu poți să te ridici la nivelul lui. Poate că ai dreptate, franțuzule.

— Mă cheamă Luc.

Scutură zarurile, zâmbindu-i batjocoritor.

— Crezi că acum dacă m-ai înșelat cu trucul tău ieftin o să te iubesc și o să te ling ca pe o frișca? Haide, franțuzule. Poate ai noroc din nou, de data aceasta.

Lucien ezită, entuziasmat și speriat. Își dădea seama că

nesiguranța și pericolul îl excitaseră.

— Ți-e frică de-o chinezoaica micuță?

Îi smulse zarurile din mână și le aruncă pe noptieră. Patru-trei. Șapte.

Ruby le luă și le scutură.

— Ce vrei să fie? murmură ea. Vrei să câștigi sau să pierzi?

Lăsă zarurile să cadă pe masă.

— Cred că poate vrei să pierzi.

Dublă de șase.

Ruby își duse mâinile la spate și se întinse pe pat. Simții cum îl privește intens, ca pe un om de știință, interesat în experimentul său.

— Și acum ai s-o iei la goană? zise ea.

— Dacă te las. Ce o să faci?

Ruby zâmbi.

— Nu mai are nici un farmec să joci, dacă știi ce-o să se întâmple.

Luă eșarfa și o răsuci pe degete.

— Sexul este întotdeauna un risc.

Lui Lucien îi tremurau mâinile. Inspiră adânc. Simțea parfumul lui Ruby, văzu coapsele sale suple când se așeză picior peste picior.

— O să-ți leg mâinile, ce crezi că o să fac, Luc? zise ea, în șoaptă.

Se aplecă să-i vadă despicătura dintre sâni.

Lucien se duse la fereastră și se uită afară, știind că se hotărâse deja. Își scoase pantofii și se așeză pe pat.

Ruby se întoarse, îngenunchind pe cuvertură. Îl împinse pe pernă și îi legă brațele de pat.

Era palpitant că luase o hotărâre. Își aminti de celelalte mari jocuri ale vieții sale; cel de la Bursă, în '87, banii investiți în compania de cercetare. De fiecare dată pierduse catastrofal. Și, cu toate acestea, tânjea după senzații tari. Iar Ruby reușise să i le trezească din nou.

Era atât de încordat, încât simțea că se sufocă. Îi tremurau brațele. Ruby îl încalecă, așezându-se pe burta lui.

— Ce pariu nebunesc ai făcut, zise ea. Poate că Ruby o să te

placă, până la urmă.

Începu să-i desfacă nasturii cămășii și își apăsă un deget în mijlocul pieptului său. Unghia ei roșie îi lăsă o zgârietură vizibila.

Șoldurile ei se mișcau sinuos.

— Îți place, baby? Îți place să călărești pe o bară de fier?

Alunecă în jos, îi deschise cureaua și-i trase pantalonii pe șolduri. Apoi își udă vârful degetelor cu limba.

— Umezește-te pentru mine, murmură ea. Vreau să pătrunzi ca untul fierbinte.

Lucien gemu și închise ochii. Nu mai fusese niciodată așa, nimic din ce făcuse cu femeile nu se compara cu aceste clipe. Ruby își umezi din nou degetele, la nesfârșit. Nom de Dieu!

Aproape instinctiv, încercă să-și miște mâinile, s-o apuce și să oprească acest chin dulce, să preia controlul. Eșarfa îi strângea încheieturile. Îi zâmbea, privindu-l fix. Își umezi din nou degetele.

— Te rog, zise el.

— Nu încă. Trebuie să fii pregătit, baby.

Începu să-i vorbească aidoma lui Suzy Wong.

— Ești prea mare pentru o chinezoaică micuță.

— Ruby.

— De ce te grăbești, franțuzule?

— Te rog.

Își băgă degetele sub fustă. Acum își căuta propria ei plăcere. Lucien o urmări vrăjit. Nu mai zâmbea. Își linse din nou degetele, își bagă mâna între picioare și se aplecă peste el, sprijinindu-și o palmă pe pernă, lângă fața lui. Obrazul ei era la câțiva centimetri de al lui, îi simțea respirația; singurele lucruri care existau acum pentru el erau parfumul ei și dorința cumplită care-i sfâșia trupul.

— O să ajung în curând, zise Ruby.

— Te rog.

— O dorești pe Ruby rău de tot? Gâfâi ea.

— Te rog!

— Floarea de lotus este gata pentru tine. Norii vor izbucni în curând.

Se ridică. Cu o mână, își dădu chiloții la o parte, iar cu cealaltă îi cuprinse sexul și-l băgă în ea. Lucien strigă ușurat. Ruby îi cuprinse șoldurile și se mișcă lasciv.

— Scoate-ți rochia, murmură el.

Ruby clătină din cap.

— Scoate-o, repetă el.

Dar era imobilizat.

Fata îl privea drept în ochi. O văzu cum se schimbă la față, din ce în ce mai excitată. Strigă o dată și se cutremură. Își dădu capul pe spate, inspirând adânc și apoi se aplecă peste el, epuizată.

Lucien mai avea foarte puțin până să ajungă la orgasm. Încercă să se miște o dată cu ea, dar fata era amorțită, cu mâinile pe umerii lui.

— Ruby!

— Ești tot în lumea zeilor, murmură ea.

— Ruby, te rog!

Acum se ridicase de pe el. Încercă să-și salte șoldurile, dar în zadar. Vru s-o sărute, însă își întoarse fața, râzând. Apoi se dădu jos din pat și luă zarurile.

— Ce faci?

— Se pare că o să explodezi, baby. N-am mai văzut ceva atât de mare. Mă faci praf.

Lucien își agită brațele înnebunit. Furia și dorința clocoteau înăuntrul lui. Deodată, înțelese jocul.

— Îți mai dau o șansă, așa cum mi-ai dat și tu mie. Mai mult de șapte și te rezolv. Cum vrei. O. K.?

Lucien gemu și închise ochii.

— Cățea!

Simți zarurile pe pieptul lui și o auzi ținându-și respirația.

— Trebuie să te uiți.

Își înălță capul. Zarurile aterizaseră pe părul de pe pieptul lui. Doi cu cinci.

— Îți trebuia mai mult de șapte să câștigi. Ai pierdut.

Ruby se ridică, își netezi rochia și își luă geanta din piele de crocodil.

— Unde te duci?

— Este încă devreme, baby. Mă duc să câștig ce am pierdut în noaptea asta. Poate o să găsesc un joc de pai gau în Chinatown. Te-aș lua și pe tine, dar ești legat.

Se înroșise la față. Orgasmul o ațâțase, în loc s-o obosească. Se aplecă, îi sărută penisul umflat cu aceeași afecțiune nepăsătoare cu care ai săruta creștetul unui copil.

— Poate ne vedem mâine, zise ea.

— Ruby!

Lucien se zbătu disperat. Nom de Dieu de bordel de merde!

Ruby îi făcu cu mâna.

— Pe curând, zise ea și plecă.

Auzi ușa închizându-se în urma ei.

Lucien rămase treaz toată noaptea. Era prea excitat și speriat. Știa că acest joc nu se terminase. Și mai era și chinul fizic; durerea din vintre era insuportabilă.

În cele din urmă, ațipi. Trecuseră câteva minute sau ore când se trezi, văzu o pată roșie murdară pe cer, semn că se iviseră zorile. Se făcuse frig și începu să tremure.

Încercă să nu se gândească la faptul că s-ar putea să nu se mai întoarcă. Nu, era absurd. Dar nesiguranța îi otrăvea sufletul.

Ațipi din nou și fu trezit de sunetul unei chei în broască.

— Ruby!

Menajera lui Ruby stătea în prag, privindu-l impasibilă. Era o thailandeză micuță și rotunjoară, cu un zâmbet plăcut.

— Ruby telefonat, zise ea într-o engleză stâlcită. Spus să fac curățenie acum.

Se uitară unul la altul în liniștea stânjenitoare care se lăsase.

— Vreți să vă ajut? zise ea în cele din urmă.

Sala de box Lumpini.

Cei doi boxeri se încăieraseră, în picioarele goale, încercând să se împingă cu tălpile. Trupurile lor suple, maronii, sclipeau de sudoare. Gongurile și tobele se ridicară într-un crescendo, dar niciunul din boxeri nu părea să puncteze decisiv. Lui Ruby i se părea mai mult un test de rezistență, nu un sport sângeros. Pariase zece mii de baht pe băiatul în șort albastru de mătase, un tânăr frumos, musculos, care o atrăgea sexual. Dacă aveau

noroc amândoi, va câștiga.

La sfârșitul rundei, își ridică privirile și văzu un grup de patru bărbați bine îmbrăcați, înaintând spre ea. Cel mai mic dintre ei, un thailandez, jovial, cu piele netedă, îi atrase atenția.

Era Louis Huu.

Se așeză și bodyguarzii săi se instalară în jurul lui, pe băncile de lemn.

— Ruby, zise Louis Huu. Ce surpriză să te văd în Bangkok.

M-a urmărit până aici astă-seară, își spuse Ruby. Mă urmărește probabil de când am venit în Thailanda.

— Ai noroc până acum? O întrebă el.

— L-am ales pe cel în șort albastru, zise ea, dar cred că o să piardă.

Louis ridică din umeri.

— Nu paria niciodată pe oameni, Ruby. Nu poți avea încredere. Doar caii sunt credincioși.

— Da, caii sunt buni, dar sunt conduși de oameni. Ultimul pe care am pariat, avea un jocheu cu creieri de maimuță și a fost descalificat.

Louis râse.

— Îmi amintesc. Happy Valley. Ce ghinion. Deci ce faci la Bangkok?

— Niște afaceri.

— Niște afaceri pentru Eddie Lau? Nu mă privi atât de șocată. Mie poți să-mi spui.

— Fac afaceri pentru mulți oameni.

Atitudinea lui Louis Huu se schimbă brusc, ca soarele umbrit de nor.

— Unde este? Șuieră el.

Doar i-am spus lui Eddie că așa o să se întâmple! lui Ruby i se strânse stomacul de frică. Dar nu avea unde să fugă. Louis Huu venise cu bodyguarzii. Ar fi putut s-o ucidă chiar aici dacă ar fi vrut. N-avea cine s-o ajute pe Ruby Wen la Bangkok.

— Jur că nu știu unde este.

Louis Huu râse pe neașteptate.

— Nu trebuie să te încrezi niciodată în jurământul lui Ruby

Wen.

— Sunt și eu ca oricare altă femeie de afaceri.

— Unde este?

— Nu știu.

Louis oftă, umflându-și obrajii. Părea trist, ca și când și-ar fi dat silința s-o ajute.

— Ai nevoie de prieteni în țara aceasta, Ruby. Câți ți-ai făcut până acum? într-o zi, vei avea nevoie de Louis Huu.

— Este bine să ai mulți prieteni.

— Da, este bine, Ruby. Mai ales prieteni ca mine. Dar vei descoperi acest adevăr de una singură. Și poate că atunci o să-mi spui unde este Eddie Lau.

Se aplecă spre ea. Îi simțea respirația: lămâie, brandy. Tutun de bună calitate.

— Am auzit că datorezi mulți bani în Bangkok. Trei sute de mii. Alt motiv pentru care îți trebuie prieteni, Ruby.

Fata se albi la față. Cum aflase Louis Huu de datoriile sale la jocurile de noroc?

Muzica răsună din nou. Boxerii se întorceau în ring. Louis Huu se ridică și plecă, urmat de bodyguarzii săi. Ruby îl urmări cum se îndepărta, cu un amestec de spaima și ușurare.

Scăpase teafără. Deocamdată. Dar poate că avea alt plan pentru ea, mult mai sinistru.

* * *

Soarele cobora la asfințit, într-o pâclă violetă. În Patpong, schimbul de zi lăsa locul celui de noapte, magazinele își strângeau măsuțele și scaunele de la stradă, iar fetele coborau din tuk-tuks să-și înceapă lucrul în saloanele de masaj, baruri sau spectacole sexy. Turiști danezi și germani rătăceau pe străzi, pregătiți pentru o altă noapte de orgii. Neonul sclipea și muzica rock bubuia până în stradă.

Când Lucien apăru în 69's, managerul thailandez îl recunoscu și-i aduse imediat o sticla de San Miguel. Tatăl sau nu sosise încă. Lucien se așeză pe scaun să-l aștepte. Se hotărâse. În noaptea aceasta îi va spune tatălui său că se întoarce în Franța.

Își dăduse cuvântul față de Noelle că nu va face niciodată

parte din lumea murdara a lui Baptiste. Tatăl său n-avea decât să încerce să-i sucească mințile cu filosofia lui falsă – Noelle o numea „apărarea Nürnberg”. Poate că exista un sâmbure de adevăr în ideile lui. Era un argument seducător, și Lucien se simțea uneori ca un bărbat prins într-un vârtej care-l atrăgea pe marginea unei clădiri înalte. Dacă se aventura prea aproape, propriile sale temeri l-ar putea convinge să sară.

Nu erau decât câțiva oameni în bar. Doua fete în costume mulate fumau și beau Coca-Cola cu paiul, iar doi nemți discutau în contradictoriu despre echipa lor de fotbal. Observă silueta unei femei într-unul din separeurile întunecate din spate.

Se ridică în picioare și veni spre el, atârnându-și pe umeri lanțul auriu care-i susținea poșeta.

— Ce cauți aici? O întrebă el cu amărăciune.

— Te așteptam, zise Ruby.

— Pe mine?

— Tot mai ești supărat, franțuzule?

— Poate o să-ți rup gâtul.

— Îmi iei ceva de băut, baby?

— Nu-mi mai spune așa, zise el, dar făcu semn barmanului, care-i aduse încă un whisky cu sifon.

— N-ai de ce să fii supărat. Pun pariu că nu te-ai mai distrat niciodată atât de bine cu o fată.

— Păcat că s-a terminat la jumătate.

— Voi, gwailos. Vă grăbiți întotdeauna.

— Sigur. Ne grăbim. După părerea ta, trebuia să aștept trei zile.

Ruby bău jumătate din whisky dintr-o înghițitură.

— Îmi împrumuți trei sute de mii de baht, zise ea?

Lucien o privi uluit.

— Nu-i chiar atât de mult. Nu ți-aș fi cerut niciodată, dacă n-ar fi fost important.

Lucien nu-și găsea cuvintele potrivite. Era revoltat. Mai întâi îi pierduse toți banii în luptele de cocoși, apoi l-a chinuit și l-a umilit, iar acum avea tupeul să-i ceară asemenea sumă de bani.

— Par chiar atât de prost?

Ruby își plecă privirile și-i spuse în șoaptă.

— Am pierdut mulți bani la pai gau. Cineva o să mă facă bucăți dacă nu plătesc. Vrei să mă vezi moartă?

— Da.

— Nu-s prea mulți bani. Tatăl tău este cel mai mare gangster dintre toți farang-ii din Bangkok.

— Atunci de ce nu-i ceri lui?

— Nu mi-ar împrumuta nici trei baht, cu atât mai puțin trei sute de mii.

— Și de ce ai apelat la mine?

— N-am la cine altul.

Era o minciună, se gândi Lucien. A venit la el pentru că-l credea prost și bleg. Fiul cel bleg și răsfățat al lui Baptist. Gândește cu fundul.

— Aș putea să fiu prietena ta, îi propuse ca.

— Trei sute de mii de baht este cam scump pentru servicii incomplete, Ruby.

Îl privi furioasă.

— Nu-ți propun să fiu gunoiul tău, o prostituata, ci o prietenă în adevăratul sens al cuvântului. Ce zici?

Lucien clătină din cap. Îl mângâie pe braț.

— Știu că te prefaci că nu ești supărat. Doar n-o s-o părăsești pe Ruby a ta.

— Lasă-mă în pace, zise el.

Aruncă zarurile pe bar. Cinci-doi.

— Poate, de data aceasta o să câștigi.

— Las-o balta.

— Daca câștigi, vii acasă cu Ruby. Voi fi prietena la. Dacă pierzi, suntem chit.

Luă zarurile și le aruncă disprețuitor. Șase-șase.

Ruby făcu semn unui tuk-tuk să-i ducă în apartamentul ei din Wireless Road. Când ajunseră, îl băgă sub duș. După ce ieși, îi dădu un whisky cu apă minerală, gheață. Și suc de lămâie.

— Așteaptă, zise ea și-l duse în dormitor.

Se așeză pe pat, ascultând dușul. Ruby avea dreptate. Timp

de trei zile nu se gândise decât la ea. Era imprevizibilă, exotică, periculoasă. Simboliza toate lucrurile de care fusese învățat să se ferească.

Intră în dormitor goală, cu excepția pantofilor negri cu tocuri înalte și a lanțului de aur din jurul gleznei stângi. Trupul ei suplu sclipea, uns cu ulei. Mușchii ieșeau în evidență, perfect conturați. N-avea nici un fir de păr pe corp.

Îngenunche între picioarele lui și-i trase prosopul. Nom de Dieu de bordel de merde. Penisul lui era ca o bara de fier. Îl împinse pe pat și limba ei flutură ca fâlfâitul a mii de fluturi peste sexul întărit. Gemu cu voce tare.

— Voi, gwailo, murmura ea. Vă grăbiți întotdeauna.

Zăceau în patul răvășit, cu cearșafurile îmbibate de sudoarea lor. Ruby își sprijinise capul pe pieptul său, ascultând bătăile răsunătoare ale inimii lui.

— Acum te mai întorci în Franța? murmură ea.

— Nu știu, zise el.

Simțea că i se umflase limba în gură și îi țiuiau urechile. Nu voia decât să doarmă.

— N-o să fii fericit acolo. Îți place prea mult Bangkok-ul. Poate semeni cu tatăl tău mai mult decât crezi.

Erau exact cuvintele pe care tânjise să le audă. Am încercat să fiu bărbatul pe care și-l imaginase Noelle, se gândi el. Deși, în realitate, îmi doream să fiu ca Baptiste.

— Întoarce-te în Franța și vei vedea că n-o să te gândești decât la Ruby.

— N-aș. PariA. Pe asta, murmură el.

— Ruby pariază pe orice.

Simțea că alunecă, învăluit de norii roșii, gelatinoși, care-i umpleau capul.

— Dacă nu fac rost de trei sute de mii de dolari până mâine, o să mă taie bucăți.

Lucien se trezi. Îi plesnea capul de durere. Jaluzelele eram trase și lumina îi rănea ochii. Căuta ceasul pe podea. Îi trebui mult timp până reuși să-l descifreze. Ora opt. Dormise aproape zece ore.

— Ruby?

Se ridică gemând și se uită prin dormitor. Văzu cearșafurile pătate și hainele mototolite pe podea.

— Ruby?

Se împletici sub dușul rece timp de cinci minute, iar apoi se întoarse în dormitor să se îmbrace. Se întrebă când plecase Ruby. Parcă dormise somnul de veci.

Merde alors! își căută portofelul în haină.

Era gol.

Noaptea trecută pierduse aproape patruzeci de mii de baht. Cum de fusese atât de prost? Luă paharul de pe masă și îl mirosi. O pulbere albă, mică, se depusese pe sticlă.

Târfulița! își bătuse din nou joc de el.

Idiotule, își repetă el de nu știu câte ori. Idiotule!

Se așeză să aștepte, cuprins de o furie oarbă.

Auzi o cheie în broască. Poate că era doar menajera. Cel puțin, de data aceasta, nu va mai trebui să-l dezlege. Pași pe hol. Se întoarse.

Era Ruby. Mirosea a fum și sudoare și avea cearcăne la ochi. Se clătină, obosită.

— O să te ucid, îi spuse el, foarte calm.

Ruby îi zâmbi veselă. Apoi băgă mâna în geantă și scoase un teanc de bancnote de cinci sute de baht. Le aruncă în aer și alergă prin cameră, aruncându-se de gâtul său. Îl sărută brutal pe gură.

— Te iubesc atât de mult, murmură ea, cu răsuflarea tăiată. Mi-ai salvat viața.

— Banii mei, zise el.

— Ți i-am recuperat pe toți, îi spuse ea, ca și când i-ar fi făcut o mare favoare. Am jucat pai gau toată noaptea și am câștigat mult. Mi-ai salvat viața.

Îl sărută din nou, de data aceasta mai blând, cu gura deschisă.

— Am un cadou pentru tine, îi spuse ea și își încolăci picioarele în jurul taliei lui. Vrei să-ți legeni prietena până adoarme?

Vila lui Baptiste era în Sukhumwit Soi 71, ascunsă în spatele palmierilor și al zidului înalt, alb, cu sticlă pisată în partea

superioară. Lucien împrumutase Mercedes-ul mamei sale. Un bărbat blond, cu o mutră serioasă, în tricou alb și blugi, cu o stație radio portabilă în buzunarul pantalonilor îi făcu semn, dincolo de porțile înalte.

Aleea era presărată cu tufișuri înalte până la talie, ibiscuși și florile paradisului strălucind în paturile de flori din grădină. Lucien parcă mașina și urcă scările. Casa era construită în stil franțuzesc, cu verandă albă și ferestre verzi, cu obloane. Doi garudas, sculptați din lemn masiv de mahon, străjuiau intrarea.

Maimuțele se zbenguiau în copaci. Atmosfera era pașnică, dar măsurile de securitate contraziceau acest fapt. Lucien observă câinii samoy, fâțâindu-se în cuștile lor și camerele de luat vederi montate în pereți.

O thailandeză drăguță într-o rochie albă de mătase îl salută la intrare. Lucien o recunoscu. Era mia noi, soția cea tânără a tatălui său. Din câte știa, părinții săi nu divorțaseră niciodată.

Întinse mâinile spre el.

— Sawadee ka, murmură ea.

— Sawadee krap, răspunse Lucien.

Se întoarse și-l conduse prin foaierul de marmură, în casă. Interiorul era decorat în stil francez de epocă, cunoscut drept marmura „louis”, aur și brocard roșu. Tatăl lui era în sala de gimnastică, care dădea spre piscină. Stătea întins gol, pe burtă, pe o masă cu suprafață din piele, în timp ce o tânără thailandeză îi freca umerii cu ulei.

Lucien clipi. Nu-și dăduse seama până acum că tatăl sau era atât de bolnav. Puteai să-i numeri coastele.

— Lucien, zise Baptiste, fără să-și ridice privirile.

— Bună, papa.

— Vino și așază-te. Vrei să bei ceva? Ai whisky la bar și bere în frigider.

Lucien luă o bere Singha și o bău direct din sticlă. Văzu pe fereastră altă fata, stând lângă piscină. Îi zărea vârful capului și picioarele bronzate. Citea o revistă.

La o vârstă, când alți bărbați se gândesc la pensionare, tatăl meu este înconjurat de un harem personal! Era cuprins de

admirație și dezgust în același timp. Mă compar întotdeauna cu el, Dar nu rezist concurenței.

Trase un scaun greu din trestie și se așeză în fața mesei de masaj, ca să-l privească pe tatăl său drept în față. Avea niște riduri pe obraji și frunte, pe care nu le mai observase până atunci. Îi auzea respirația șuierătoare în plămâni.

Maseza începu să-i frece picioarele. Îi flexa fiecare deget în parte și Baptiste se strâmba.

— Îmi zdrobește și oasele din cap, zise el zâmbind.

— E drăguță, spuse el.

— O vrei?

Lucien clătină din cap.

— Dar îți mulțumesc pentru ofertă.

Baptiste se arătă dezamăgit. Fata îi dădu cu ulei pe picioare, masându-l apăsat.

— Bună maseză, zise el. Când îți freacă picioarele, simți până în cap.

Își sprijini bărbia pe brațe.

— Dă-mi o țigara.

Lucien se ridică și-i aduse tabachera de argint. Baptiste deschise gura și Lucien aprinse țigara cu bricheta Dunhill de aur a tatălui său. Baptiste se înroși imediat la față, gata să se sufoce. Nu reușea să-și recapete respirația. Maseza se opri, speriată.

— Nu te opri, imbécile, pufni el. Am tușit, atâta tot.

Își stăpâni spasmul și inspiră adânc.

— Maman spune că ai emfizem.

— Așa îi spun doctorii. Un cuvânt aiurit, ca oricare altul. Nu mai pot să mă cațăr pe munți, dar am o inimă de taur.

— Trebuie să renunți la fumat.

— Putain! aerul pe care-l respir zilnic în Bangkok este la fel de rău.

Îi făcu semn spre geanta diplomat din colțul camerei.

— Uită-te în ea.

Lucien o aduse și o așeză în poala sa. Piele de crocodil, cu încheieturi solide, din aur. Scumpă.

— Hai, deschide-o, tună Baptiste.

Lucien desfăcu încheieturile. În geantă erau teancuri de bancnote de cinci sute de baht, strânse cu benzi elastice.

— Un milion și jumătate de baht, spuse Baptiste. Un sfert de milion de franci.

Lui Lucien i se uscă gura. Nu mai văzuse atâția bani gheață la un loc în viața lui.

— Sunt ai tăi.

Răsuflă ușurat. Papa voia să-l ajute.

— Dar trebuie să-i câștigi.

— Să-i câștig?

— Ți-am spus că nu este nevoie să muncești mult ca să faci bani. Dacă ar fi de ajuns să muncești din greu, atunci fiecare om care sparge pietre și cară cărămizi ar locui într-o vilă ca aceasta.

Se bătu cu degetul în tâmplă.

— Trebuie sa fii deștept și să riști din când în când.

Tatăl sau îi zâmbi. Maseza îi dădea cu ulei pe coapse, frecându-i mușchii cu degetele ei puternice.

— Mai vrei să te întorci în Franța, Luc?

— Trebuie.

Baptiste trase din țigară, privindu-l atent.

— Știi ce trebuie să faci ca să câștigi acești bani?

— Să ucid pe cineva?

— Atâția bani doar ca să ucizi pe cineva? în Thailanda?

Râse și se înecă de tuse.

— Nu, Luc. Trebuie să duci o servieta acolo unde o să-ți spun.

— Droguri.

— Ce altceva crezi că merita atâția bani? Tricourile?

Lucien închise geanta. Nu, n-o s-o facă.

— Credeam că nu trebuie să te implici direct.

— Vreau să văd din ce ești făcut, Luc. Dacă ai curaj.

— Nu, tată.

— De ce? Este contrar moralei tale? Gândește-te. Dacă mă opresc mâine, o să se oprească și traficul cu droguri? Nu. Nu pot să-i opresc pe oameni să-și injecteze morfină sau să plătească o femeie frumoasă ca să se culce cu ea. Este o lume

rea. Nu contează ce am face noi. Dacă cineva îți spune că nu este adevărat, înseamnă că este un mincinos. La fel ca și tine, sunt homme d'affaires, iar prima regulă în afaceri este următoarea: să obții profit. Așa că încerc să obțin profituri. Este chiar atât de rău, Luc?

Lucien se gândi la mama sa. Toată viața lui îl prevenise că așa o să se întâmple. Stai cât mai departe, Luc. Ferește-te de el. Pentru binele meu și al tău, Luc.

— Deci, ce ai de gând? te întorci în Franța, încerci să-ți plătești datoriile? Sau vrei să stai aici și să fii un pirat ca tatăl tău?

Zâmbi, dezgolindu-și dinții albi, contrastând cu pielea maronie. Surâsul sau și peticul negru de la ochi îl făceau irezistibil.

— Trebuie să mă gândesc, zise Lucien.

— O. K., spuse Baptiste. Dar cred că te-ai hotărât deja.

Chinatown din Bangkok era un labirint de alei înguste, astupate de Peugeot-uri și Datsun-uri zgomotoase. Strigătele negustorilor ambulanți și radiourile răsunau toată ziua. Semne chinezești, pictate vertical pe ziduri, magazine mici, care vindeau orice, de la piese vechi de mașină, până la insigne „Votați-l pe Nixon președinte” și cornuri de rinocer, în timp ce afară, bătrânele stăteau cu coșuri de răchită în față, pline cu banane, varză albă, rațe vii, ardei roșu și papaya.

Lucien își conducea Toyota mare prin acest labirint. Aerul condiționat funcționa la maximum, dar i se umeziseră palmele pe volan și i se scurgea transpirația pe spate și sub brațe.

Copiii mici se strecurau prin trafic, vânzând flori și mâncare, în timp ce alții se ofereau să curețe parbrizele pentru un baht. Un tânăr pe o motocicleta Kawasaki se strecură printre mașini, cu prietena cocoțată în spate. Lucien observă că își dădea cu ojă pe unghii.

Două sute cincizeci de mii de franci.

Sigur, suma nu-i acoperea toate datoriile. Dar o să-și plătească cei mai presanți creditori, fără să se umilească față de Noelle. Nici nu trebuia să afle vreodată. Va lua banii și se va întoarce la Paris, gata să-și croiască un nou drum în

afaceri, așa cum făcuse întotdeauna.

Știa de ce tatăl său îi făcuse această propunere. Voia să-l seducă, să-i fluture sub nas bani mulți. Crede că banul este zeul meu, așa cum este pentru el.

Era un risc enorm. Încerca să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă ar fi oprit și percheziționat de poliție după ce își lua valiza. Se întrebă dacă era adevărat ce se spunea despre Thailanda; că puteai scăpa din orice, dacă aveai bani. Oare Baptiste era suficient de influent?

Simțea aceeași încordare ca în noaptea aceea, cu Ruby Wen, același amestec de spaimă și entuziasm. Pulsul i-o luase razna și îi pompa adrenalină în vene. Simțea că putea să devină cu ușurință robul acestei senzații. La fel cum unii au boala vitezei sau a lansării cu parașuta.

Semaforul se schimbă și mașinile porniră, scuipând fum.

Lucien se uită la ceas. Zece. O să întârzie. Trebuia să ajungă la Indra Regent, la unsprezece, dar în traficul Bangkok-ului nu-ți ajungea o oră ca să străbați nici măcar o distanță atât de scurtă. Se uită la polițistul care dirija traficul în intersecție și se simți vinovat. Merde, n-am să fiu niciodată un bun traficant.

Aceasta va fi cea mai lungă după-amiază din viața lui.

Găsi strada pe care o căuta, coti pe o alee și parcă lângă o bac si. Era un magazin mic, întunecat, ca o gaură în perete, cu obloane de fier ruginite, trase până la jumătate.

Lucien intră. Mirosea a putreziciune. Dulapuri negre se aliniau de-a lungul pereților, pline cu diverse borcane. Cai de mare conservați, oase pisate de tigri, ierburi rare, glande de animale disecate.

O chinezoaică bătrână, în pijama neagră apăru dintr-o cameră din spate. Lucien îi dădu o jumătate dintr-o bancnotă de o mie de baht. Bătrâna îl privi suspicioasă și dispăru de unde venise. Peste un minut apăru, îi dădu lui Lucien jumătatea rupta și-i făcu semn s-o urmeze.

Fâșii de hârtie de muște atârnau de rama ușii și i se lipeau de față ca niște pânze de păianjen. Camera din spate era și mai întunecată decât magazinul. Înăuntru nu se afla decât o masă

de răchită, un abac și un singur bec, care atârna din tavan. Un bărbat în șort albastru și maieu alb stătea aplecat peste un ziar de limbă chineză. Când îl văzu pe Lucien, se ridică, luă o servietă mare din colțul camerei și i-o dădu.

Lucien o luă, fără să scoată nici un cuvânt și ieși din nou. Îi bătea inima să-i sară din piept. Aruncă servieta în portbagajul Toyotei închiriate și plecă.

Rajprarop Road era un vacarm de tuk-tuk-uri, camioane, autobuze și mașini japoneze care scuipau gaze de eșapament. Aerul era verde, sulfuros și căldura se ridica din asfalt în valuri.

Parcă Toyota maronie la douăzeci de metri de Indra Regent. Scoase cheia din motor și o băgă sub bord, așa cum stabiliseră. Apoi, coborî și se duse în colț, lângă Baiyoke Tower. Scoase un telefon mobil din buzunar și formă un număr. I se răspunse de la primul apel. Citi numărul de înmatriculare al Toyotei, îl repetă și încheie convorbirea.

Peste câteva clipe, Ruby ieși din foaierul unui hotel. Se uită de-a lungul străzii, văzu Toyota maronie și verifică numărul de înregistrare cu cel notat pe dosul unei cărți de vizită. Apoi traversă repede strada, se urcă și porni motorul. Întoarse în trafic; un taxi frână, cu cauciucurile scrâșnind. Șoferul ținea mâna pe claxon. Fata o luă înapoi, către Ploenchit Road.

Nu observă motocicleta Kawasaki, care se luase după ea.

Nici Lucien nu observă motociclistul. Găsi un taxi în Baiyoke Tower și-i dădu șoferului adresa tatălui său, din Sukhumwit Road.

Două sute cincizeci de mii de franci.

Nu-și imaginase niciodată că va fi atât de ușor.

Zidurile înalte și cârâitul cicadelor30 estompau uruitul traficului. Noelle stătea pe terasă, în costumul ei de tenis, cu părul negru strâns de o bentiță. Sorbea suc de lămâie și apă minerală. Îl surprindea întotdeauna. Dacă o priveai de departe, îi dădeai cu douăzeci de ani mai puțin. Puse valiza lângă glasvand și ieși.

Mama lui își ridică privirile.

— Te-ai distrat bine? zise ea.

— Am vizitat orașul, îi răspunse el.

Și am făcut trafic cu droguri, ar fi trebuit să adauge.

— Ce mai face tatăl tău?

Pentru o clipă, se gândi să mintă. Dar și-ar fi dat seama, așa că îi spuse:

— Este foarte slab.

— Bineînțeles. Doar ți-am spus că este bolnav. Vrei sa bei ceva?

Intră și își turnă un whisky mare cu sifon. Luă o felie de lămâie din tavă și o aruncă în pahar.

— Cum a fost partida de tenis?

— La fel.

— Ai câștigat?

— Nu-mi amintesc! Ce contează!

Veni lângă ea, pe terasă și se așeză. Doi papagali africani cu cozi roșii cârâiau în cușca din colt.

— Tatăl tău și-a înfipt ghearele în tine? zise ea.

— De ce vorbești așa?

Îi zâmbi.

— Ești palid și zguduit.

— Vorbești despre el ca și când ar fi un monstru.

Noelle ridică din sprâncene.

— Face lucruri monstruoase.

— Dar este tatăl meu.

Noelle studie servieta din piele de crocodil de lângă ușă.

— Este nouă?

Lucien se simți stânjenit, ca și când mama lui ar fi putut să vadă prin ea și să zărească cei un sfert de milion de baht.

— Da, am cumpărat-O. La un magazin. Din Indra Regent.

Atâția bani. Lucien se simțea plin de entuziasm și energie. Îi venea greu să stea liniștit. Nu mai era o victimă a partenerului său și a băncii. Mica lui aventură la Bangkok îl va ajuta să-și achite cel puțin datoriile cele mai presante.

— Te simți bine? zise Noelle.

— Bineînțeles.

Amestecă gheața din pahar cu degetul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lucien ce s-a întâmplat?

Simt cât ești de încordat. Hai, spune-mi!

Inspiră adânc. Tot trebuia să-i spună până la urmă.

— Papa vrea să rămân și să preiau barul, zise el.

Noelle se schimbă la față.

— L-am refuzat, continuă Lucien.

Mamei sale i se umbriseră ochii. Îl privea ca și când l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Serios?

— Bineînțeles. Ce puteam să fac?

— De aici înainte te privește ce faci cu viața ta.

— Mamă, știu ce vrea și nu mă interesează.

— Tu hotărăști. Nu mai pot să lupt în locul tău.

— Nici nu vreau.

Noelle termina sucul și se ridică.

— Mă duc să fac un duș. Rămâi la cină?

Clătină din cap.

— Bineînțeles. Un bărbat nu cinează cu mama lui la Bangkok.

O luă de mână.

— Totul va fi O. K., zise el.

Îi zâmbi încordat și ieși.

Pentru o clipă, îi păru rău că o minți se. Nu-l refuzase pe tatăl lui, nu încă. Se întrebă de ce îi venea atât de greu să-i spună adevărul lui Noelle. Uneori glasul conștiinței și cel al mamei sale se confundau.

Se uită la servietă. Ce tentație. Se săturase să trudească pentru bani. Ar fi atât de ușor să-i vină banii, pur și simplu. Iarna întârziase la Paris. Era încă gheață pe străzi. Își imagină vântul rece din nord biciuindu-l când ieșea din metrou. Deși era murdar, fierbinte și împuțit, nu voia să plece încă din Bangkok. Este în sângele meu, se gândi el. M-am născut în Asia. Iubesc acest miros de primejdie și sex. Este locul în care un bărbat simte că trăiește.

Noelle își scoase hainele de tenis și intra în baie. Marmura era rece sub picioarele ei. Se opri să se studieze în oglindă. Îmbătrânesc, se gândi ea. În sfârșit. Era încă suplă, dar nu mai arăta ca înainte. Însă nimeni nu rămâne tânăr o veșnicie.

Ah, Lucien!

O mințea, bineînțeles. Credea că nu-și dădea seama. Încercase să-l asmută împotriva tatălui său și greșise. Nu fiindcă Baptiste ar merita afecțiunea și loialitatea fiului său, ci pentru ca îl zugrăvise ca pe un diavol iar acum diavolul se dovedea o personalitate atrăgătoare pentru un tânăr.

Îl împinsese pe Lucien la Paris, departe de influența tatălui său. Dar nu fusese alegerea lui. Acum va trebui să-l lase să greșească de unul singur.

Își dădu seama că habar n-avea ce fel de om era fiul ei. Tot ce făcuse până acum fusese o reacție față de ea sau Baptiste. Se înlănțuiseră toți trei în pânzele țesute să-l prindă în plasă.

Se așeză sub duș și gemu când simți șuvoiul de apă rece. Se sprijini de faianță, gânditoare. Ah, Lucien. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să fii liber să-ți alegi propriul drum.

Dar, ferească Dumnezeu să-l alegi pe cel al tatălui tău.

Ruby coti pe Petchaburi Road, în parcarea subterană a unui centru comercial. Parcă Toyota și coborî. Tocurile pantofilor ei de piele răsunau pe ciment. Deodată, o mașină, vizavi de ea aprinse farurile și răsunară strigăte în jurul ei.

Îi îngheță inima în loc.

Bărbați în uniforme kaki o amenințau cu armele. Unul din ei o înșfăcă, o împinse peste capota Toyotei și-i puse cătușele. O dureau mâinile și scoase un strigat, revoltată.

Un bărbat în costum negru găsi cheile mașinii și deschise portbagajul. Scoase servieta și desfăcu încuietorile. Înăuntru erau zece pachete de praf alb.

— Aduceți-o, zise bărbatul și o târâră către mașina cu farurile aprinse.

Zgomotul și acțiunea neașteptată o îngroziseră, dar, chiar în timp ce o duceau, Ruby își spunea să rămână calmă. Nu-și imagina ce se întâmplase dar știa că fie Crocé, fie Eddie o s-o scoată din aceasta încurcătură. Trebuia să rămână stăpână pe sine; fii calmă și, mai ales, ține-ți gura.

Narcotics Suppression Centre31 consta din câteva barăci din lemn, în centrul Chinatown. Ruby fu condusă printr-un labirint de coridoare pline de fum, lângă birouri în care

polițiștii stăteau aplecați peste mașini de scris vechi, Remington, sau jucau cărți. Fu dusă într-o sală și împinsă pe un scaun de lemn. Era o cameră mică, sufocantă, iar Ruby simțea că-i vine rău. Păstrează-ți calmul!

Se uita în jur. Văzu un birou metalic, plin cu hârtii și dosare și un telefon negru, murdar, model vechi. Dulapuri metalice se sprijineau de pereți. Ventilatorul din tavan era defect probabil.

Polițistul thailandez în costum negru o urmă înăuntru și trânti servieta pe masă. Câteva dosare căzură pe podea. Dar nu-i păsa. Deschise încuietorile și așeză pachetele cu heroină pe birou, în fața ei.

— Sunt colonelul Poonsiri Ramawong, zise el, în engleză.

Se sprijini de masă și își apropie fața de a ei.

— Dacă nu cooperezi, voi cere tribunalului pedeapsa capitală.

Alți polițiști se înghesuiră în cameră, în spatele ei, ca și când n-ar fi fost destul de sufocant și așa, se gândi Ruby. Fata se fâțâi pe scaun.

— Scoateți-mi cătușele, zise ea. Nu-mi mai simt degetele.

Colonelul Ramawong zâmbi.

— Mărturisește că încercai să expediezi aceste droguri în S. U. A. Și lucrurile se vor îmbunătăți.

Daca n-ar fi fost atât de înspăimântată, Ruby i-ar fi râs în față. Cum să facă asemenea declarație absurdă și să mai aibă vreo speranță după aceea? Mai auzise polițiști debitând prostii, dar acesta bătuse recordul mondial.

— Nu știu nimic.

— Era în servieta ta, în mașină. Șapte kilograme de heroină! Ar fi mai bine să-ți recunoști vina imediat.

Ruby îl privi. Nu trebuia să intre în panică. Cu bani, se putea cumpăra orice în Thailanda. Era doar o problemă de negociere.

— Conduceam mașina pentru un prieten. Este o mașină închiriată. Se vede după eticheta de pe geam, dacă nu ești orb. Prietenul meu m-a rugat să-i duc mașina într-un loc. Nu știu nimic despre servietă. Poate era deja acolo sau a pus-o vreun

polițist.

Colonelul Ramawong nu era încântat de răspunsul ei. Se aplecă și mai aproape de ea. Îi simțea răsuflarea aromată de mirodeniile pe care le mâncase la prânz.

— Pot să invoc articolul 27. Știi ce înseamnă, domnișoară Wen? Că nu mai este nevoie de mărturisirea dumitale și o să te împușcăm. Păcat. Ești o femeie atât de drăguță.

În cameră era prea cald cu atâta lume. I se lipise bluza de spate. Încercă din nou să nu intre în panică. Mai fusese și altădată în situații dificile, dar reușise să se descurce. O s-o facă și acum.

— Vreau să vorbesc cu domnul Baptiste Crocé, murmură ea.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, zise colonelul, dar se schimbase la față.

Făcu semn spre ușă și polițiștii ieșiră pe rând. Ruby auzi ușa închizându-se în urma lor. Erau singuri.

Ruby știa că trebuia să profite de această situație.

— Cât vrei? murmură Ruby.

Colonelul clătină din cap.

— Nu pot să te ajut, domnișoara Wen. Americanii sunt cu ochii pe noi. Vor să te executam cât mai repede, conform Articolului 27.

Lui Ruby îi venea să vomite. S-o execute?

Se gândi îngrozită: dacă acest colonel îi spune adevărul? Dacă fusese convins de americani și încerca de asemenea să-l protejeze pe Crocé? Poate așa le-ar fi fost mai ușor tuturor.

De data aceasta intră în panică.

— Vreau să vorbesc cu Keelan. Agent D. E. A. În Hong Kong!

Văzu îndoiala zugrăvită pe fața colonelului. S-ar putea să mai aibă un as în mânecă.

— Ce-ai spus?

— Keelan, locotenent John Keelan. Agent D. E. A. În Hong Kong. Suntem prieteni, O. K.? Lucrez pentru el!

Chiar în timp ce rostea aceste vorbe se întreba în ce joc se băgase.

Colonelul Ramawong deschise ușa și chemă polițiștii.

— Luați-o.

Maha Chai.

Prin ferestrele întunecate ale camionetei de poliție, Ruby văzu gratiile de fier profilate pe cerul violet al nopții. Șoferul claxonă și porțile se deschiseră.

Prima curte semăna mai mult cu o piață uriașă, acoperită, decât cu o închisoare. În față erau câteva porți uriașe de lemn, iar sus se vedeau paznici în uniformă cocoțați pe turnuri, cu carabine vechi lângă ei.

Cele din dubă erau toate thailandeze, drogate, cu ochi roșii și nasuri umede, duhnind a sudoare. Îi priveau hainele scumpe cu un amestec de mirare și ură.

Nu se poate, se gândi Ruby. Cineva o să mă salveze, Eddie. Lucien. Keelan. Cineva o să mă scoată de aici.

Așa ceva nu se întâmpla decât traficanților mărunți și drogaților.

Nu lui Ruby Wen.

În incinta închisorii fu fotografiată și i se luară amprentele. Apoi fu dusă într-o cameră mică, fără ferestre. Singura mobilă era un birou metalic. Ușa se închise în urma ei.

Erau trei gardiene. Una din ele avea trei dungi pe mânecă: sergent; cealaltă era o thailandeză rotundă la față, îndesată și solidă ca o luptătoare. Privi cu dispreț fusta de piele și cămașa roz Nina Ricci ale lui Ruby.

— Dezbracă-te, îi spuse ea.

Ruby o înjura în cantoneză, thailandeză și engleză și scuipă pe podea.

Dar nu văzu palma care venea asupra ei. Se trezi pe podea, cu răsuflarea tăiată. Își duse genunchii la piept și încercă să respire.

— Dezbracă-te, repetă femeia.

Celelalte două gardiene o ridicară în picioare. Ruby nu reușea să stea în poziție verticală. Dacă ar fi avut ceva în stomac, ar fi vomitat peste ea, cu cea mai mare plăcere. Se clătină, ametită.

— Putem să te dezbrăcăm noi, zise una din gardiene, dar ar fi păcat să-ți rupem hainele elegante.

Ruby își scoase bluza și fusta. Femeile scoaseră exclamații de

admirație când văzură desuurile din dantelă albă. Gardiana-sergent îi rupse lanțul de aur de la gât.

Apoi privi pandantivul din diamante și zâmbi.

— O să am grijă de el.

Întinse mâna.

— Și acum ceasul.

Ruby ezită. Ceasul ei era marca Chopard din Geneva, cu diamante și rubine în formă de inimă.

— Vrei să-l scot?

Ruby se calmase. Mânia îi estompase enervarea și umilința. Țărancă grăsană ce ești! O să te fac bucățele! Știi cu cine te pui, rahat ce ești? când Eddie Lau o să audă ce ai făcut, o să te mături din calea lui.

Ruby își desprinse ceasul cu grijă. I-l dădu femeii care rânji și-l băgă în buzunar. Apoi, gardiana scoase două mânuși de plastic din sertare.

— Apleacă-te peste birou.

— Nu.

Un baston de cauciuc o lovi în rinichi. Țipă și căzu în genunchi. Gardienele o ridicară și o împinseră.

— Haide, drăguță, apleacă-te pentru bunicuța, murmură una din ele.

N-avea rost să opună rezistență, se gândi Ruby. Dar o să-mi amintesc fiecare umilință și o sa le-o plătesc cu vârf și îndesat.

Se aplecă peste birou.

Simți degetele femeii care-i explorau vaginul și anusul.

— După cum arați, credeam ca este căptușit cu catifea, chicoti gardiana, amuzându-le pe celelalte. O. K., îmbracă-te.

Fu dusă într-o clădire de piatră, cu o verandă îngustă și împinsă într-o celulă cât baia apartamentului ei din Hong Kong. Simți imediat duhoarea de sudoare și fecale ale toaletei turcești – honcfuom – din colț. Erau mai mult de douăsprezece femei înăuntru, trei europence și restul thailandeze. O priveau, unele curioase, altele ostile. Alta care le ocupa, spațiul și respira aerul infect.

Ruby cercetă podeaua. Cimentul cenușiu era murdar de pete dizgrațioase. Ruby se așeză pe vine, lângă perete, sperând că

n-o să-și murdărească fusta prea rău. Crocé aflase ce se întâmplase până acum. Vestea se răspândise în tot Bangkok-ul, mai mult ca sigur. Probabil că începuse deja demersurile necesare s-o scoată de aici. Nu concepea să-și petreacă noaptea în acest loc. Până dimineață va mitui pe cine trebuie și va fi în apartamentul ei, unde își va spăla mizeria închisorii într-o baie parfumată.

Umilința percheziției corporale nu-i trecuse; era prea proaspătă încă. Iar frica îi strângea stomacul de când fusese împinsă în duba poliției.

Articolul 27. Execuție fără proces.

Nu, era imposibil! închise ochii și se gândi la mașina ei, Mercedes-ul 380 SEC Coupé pe care Eddie i-l achitase imediat cum sosise la Bangkok. Simțea mirosul de piele al scaunelor Recaro, adierea răcoroasă a aerului condiționat, auzea stația stereo U2 Blaupunkt.

Aceasta era lumea ei. Lăsase în urmă lumea mizeră când coborâse din satul ei natal, Shatin, aflat pe coama muntelui. Acesta era un coșmar.

— De ce te-au arestat? O întrebă o voce, în engleză.

Era o fată blondă, cu accent american. Ar fi fost drăguță dacă luminile fluorescente nu i-ar fi dat o paloare cadaverică.

— Am aruncat o grenadă de mână în rege, zise Ruby.

Nu trebuia să discute cu celelalte deținute, se gândi ea. Erau niște epave demne de milă. Drogate, hippi și hoațe. În curând Crocé va veni și o să uite tot ce se întâmplase.

— Două grame de droguri, zise fata, ca și când n-ar fi auzit-o. Două grame nenorocite. Șoferul de taxi care mi le-a vândut era mână în mână cu poliția, nenorocitul.

Pe Ruby o dureau coapsele. Îi venea să se așeze pe podea.

— De tine o să fie bine, zise americanca, se pare că ești bogată. Dacă ai bani, poți cumpăra orice aici.

Ruby nu voia să vorbească. Lumina fluorescentă bâzâia enervant. O mușcase deja un țânțar. Una din fete se ridică și se ghemui pe hongnam, în fața lor. O duhoare stridentă umplu camera.

Ruby clătină din cap, uimită.

— O să te obișnuiești, surioară, zise blonda. Să nu-mi spui că rahatul tău nu miroase.

Ruby alunecă pe podea și își sprijini fruntea de braț.

Spera că Baptiste Crocé o să vină cât mai curând.

În prima noapte nu dormi deloc. Ațipi doar, între vis și realitate. Lumina fluorescentă nu se închidea și țârâitul înnebunitor era sporit de bâzâitul țânțarilor și de tușea și horcăielile din celulele alăturate.

Doar thailandezii puteau să inventeze o tortura atât de rafinată.

Odată, când se trezi, văzu că o acoperiseră gândacii. Sări în picioare zbierând și scuturându-se și le trezi pe colegele ei de celulă, care o înjurară și-i strigară să facă liniște.

De câteva ori vru să se uite la ceas, uitând că i-l furase gardiana. Valora probabil salariul ei pe cinci luni, se gândi Ruby cu dispreț. Se abținuse să urineze dar, în cele din urmă cedă nevoii și se aplecă peste hongnam, de față cu celelalte. De aproape, duhnea și mai rău și își murdari pantofii din piele de crocodil.

Eddie o să-mi cumpere altă pereche, își spuse ea, să se consoleze.

Încercă să adoarmă după aceea, dar îi fu imposibil. Se rugă în gând să se facă dimineață mai repede. Chiar și acum era cald și începuse să pută a transpirație la fel ca celelalte.

O să se termine. La noapte va fi acasă, în patul ei.

* * *

La ora șase, celulele erau deja ca niște cuptoare, dar trebuiau să îndure încă o oră de căldură insuportabilă, până când gărzile deschideau ușile celulelor. Ruby înaintă clătinându-se, sprijinindu-se de balustradă. Inspiră aerul mucegăit al închisorii ca un însetat care dă de apa rece.

— N-ai mai stat la pușcărie, scumpo? O întrebă blonda.

Se pare că o luase în grija ei. Ruby o studie mai atent. Era îmbrăcată într-un costum din bumbac indian și sandale. O hippi, care călătorea cu rucsacul în spinare. Thailandezii îi numeau turiști de doi bani.

Ruby observă că nu-și epilase picioarele, nici părul de sub

braț, deși era tuns scurt cu niște foarfece boante, se pare. Duhnea a sălbăticiune.

— Mă cheamă Nancy, prietenii îmi spun Nan, dar pe tine?

Ce caut eu aici, să discut cu una ca ea? se gândi Ruby. Unde o fi Crocé?

— Ruby.

— Ești chinezoaică, malaeziană sau ce?

Ruby își aminti deodată de tatăl ei țăran, de mândria lui ridicolă și se auzi spunând:

— Hakka.

Nancy era însă nedumerită, așa că adăugă:

— Chinezoaică din Hong Kong.

— Ești traficantă, nu-i așa?

Ruby clătină din cap.

— Ba da, se vede după haine. Cred că ești una importantă.

Văzând că Ruby nu-i răspunde, o întrebă:

— Ai mai fost închisă vreodată?

Ruby îi făcu semn că nu.

— Atunci ai nimerit într-un loc bun ca să înveți să supraviețuiești. Daca reziști la Maha Chai, reziști oriunde.

— De când ești aici? se interesa Ruby.

— M-au prins pe 23 martie 1991. Cât a trecut de atunci?

— Cum, ești aici de trei ani? exclamă Ruby.

— Da și încă n-am fost judecată. Uite ce este scumpo, dacă vrei dreptate în Thailanda, trebuie să plătești.

— Azi o să ies, zise Ruby. Am prieteni care o să mă ajute.

— Toți avem nevoie de prieteni.

Nancy se sprijini de balustradă și o privi.

— Ți-ai stricat deja hainele elegante. Scapă mai repede. Lucrurile din boutique-uri nu se potrivesc aici.

— O să țin minte, data viitoare.

Nancy îi vorbi în șoaptă.

— Ai ceva de vânzare Ruby?

— Am avut șapte unități, zise Ruby, observând cum cealaltă se albește la față. Dar am fost prinsă, Nan.

— Păcat, zise Nancy.

— Mie îmi spui.

Micul dejun consta dintr-un castron de orez, legume și câteva bucăți de carne. Carnea mirosea oribil și Ruby refuză s-o mănânce. Nancy o împinse spre ea.

— O să-ți vină pofta peste câteva zile, drăguță.

— Peste câteva zile, n-o să mai fiu aici.

Una din europence își ridică privirile. Era olandeză sau nemțoaică, după accent.

— Cine te crezi? Sora regelui? Îi spuse ea. Nu-ți pierde vremea cu javra asta, Nan.

— Este O. K., zâmbi Nancy. Duce o viață ferită de griji, nu-i așa, păpușo?

O lăsară singură, în sala de mese. Ruby își sprijini capul de masa din lemn. Se simțea ridicolă stând acolo în hainele ei scumpe pătate de sudoare și murdărie. O dureau ochii de nesomn și stomacul de foame și simțea în gură gustul metalic al fricii.

Dacă Baptiste Crocé nu venea?

Daca acel colonel Ramawong spusese adevărul?

Nu, Eddie a aflat până acum ce s-a întâmplat. O să facă orice s-o elibereze. N-o să mai dureze decât câteva zile.

— Ruby Wen, zise gardiana.

Sări în picioare cu inima bătându-i să-i sară din piept. Oare era libertatea sau plutonul de execuție?

— Ai un vizitator.

Lui Ruby îi venea să strige de fericire. Deci veniseră, în sfârșit. O să ies din gaura asta de șoareci. Cele trei europence îngrămădite în capătul opus al verandei o priveau încruntate.

— Pe curând, păpușo, îi zise Nancy.

Dar nu era Crocé și nici Eddie Lau.

Pe omul din fața ei nu-l mai văzuse niciodată. Era un indian, într-un costum alb, compus din trei piese, cu un diamant mare la degetul cel mic al mâinii drepte și un ceas Rolex. Din buzunarul de la piept îi atârna o batistă roșie, de mătase.

Părul lui negru se rărise, dar îi atârna peste guler, în bucle subțiri. Era plinuț, cu gușă, și căldura dimineții îl făcea să transpire din abundență. Își ștergea fața și gâtul cu o batistă albă.

Alt tânăr stătea lângă el, ținând geanta diplomat.

— Domnișoara Ruby Wen? întrebă grăsanul.

Camera de vizite era prelungă, despărțită în două de bare de fier, cu o distanță de doi metri între ele. Conversația se purta de la această depărtare, în prezența gardienilor care ascultau și priveau.

— Cine ești? striga Ruby.

— Mă numesc Julian Prassaran. Am fost angajat de Eddie Lau să vă reprezint.

— Unde este Eddie?

Prassaran ignoră întrebarea.

— Îți transmite să nu te îngrijorezi. Va avea grija de tot. Mai întâi, trebuie să rezolvăm aceasta nebunie cu Articolul 27.

— Când mă scoți de aici?

Prassaran își șterse gâtul.

— Vă rog, domnișoară Wen, vă implor să aveți răbdare. Roțile justiției se învârtesc uneori foarte încet în Thailanda. Dar vă asigur că totul va fi bine. După ce vom convinge autoritățile să renunțe la Articolul 27, vom aranja să ieșiți pe cauțiune.

Ruby crezuse că va fi eliberată. Iar acum începea să-și dea seama ce-i sugera acest indian idiot.

— Trebuie să rămân aici? În temnița asta împuțită?

— O să te eliberăm cât de curând. De ce ai nevoie? Ai pernă?

— Pernă? repeta Ruby uluită.

— O să-ți trimit una, împreună cu niște mâncare și bani. Mai ai nevoie de ceva care să-ți facă șederea mai plăcută?

Vorbește ca portarul hotelului Peninsula, din Hong Kong se gândi Ruby.

— Am nevoie de rochia mea Azzedine Alaďa, să mă schimb pentru cină. De niște săruri de baie. Și de telefonul meu mobil.

— Nu cred că permite regulamentul, spuse Prassaran, fără nici o urmă de ironie.

— Spune-i lui Eddie că Ruby o să-și taie gâtul, dacă nu mă scoate mai repede de aici.

Lovi cu palma în bare.

— La toți dracii!

Tânărul asistent își ascunse zâmbetul.

Prassaran se uită ostentativ la ceas.

— Cred că este foarte neplăcut. Dumnezeule, uite ce târziu s-a făcut.

Calmează-te Ruby. O să scapi peste câteva zile. Eddie n-o să te amăgească.

Apoi făcu semn asistentului și se întoarse spre ieșire.

— Cum? strigă Ruby după el. Cum să te sun?

Dar Prassaran plecase. Una din gardiene o duse înapoi, în curtea închisorii.

Orașul Shenzhen, Zona Economică Specială, China.

Posibilitățile de distracție din Shenzhen nu se compară cu cele din Hong Kong; nu existau hipodromuri, baruri strip-tease și atâta agitație. Însă cel puțin nu existau nici atâția turiști ca în Hong Kong și plozi răsfățați. Locul favorit al lui Eddie era la hotelul Century Plaza, la ultimul etaj. Nu dansa niciodată, dar stătea într-un separeu din colț, cu o sticlă de Hennessey VSOP, fumând țigară de la țigară până la două-trei dimineața.

De când fusese obligat să fugă din Hong Kong, bea și fuma prea mult, se gândi Vincent. Iar acum, după ce aflase de arestarea lui Ruby Wen, se posomorâse de tot.

— Lasă-mă să vin cu tine mâine, zise Vincent.

— Este prea periculos pentru tine.

— M-a trădat și pe mine.

— Ești prea important! O să mă răzbun pentru amândoi.

— Conduc eu mașina.

Eddie clătină din cap, cu gândurile în altă parte. Vincent știa că Eddie nu se mai gândea la Timothy Man și iminenta lui lichidare, care-i preocupase săptămâni în șir. Acum se gândea la Ruby Wen.

Maria Carey cânta „Without you”32. Unde te duceai răsuna acest cântec. Toate CD-urile pirat și discotecile îl reproduceau. Oare îl cântă pentru mine sau Ruby Wen? se întrebă Eddie.

— Te gândești la ea.

— Zace într-o celulă împuțită, înconjurată de șobolani.

Eu unul îi compătimesc pe șobolani, își spuse Vincent.

— Este foarte scump, îi răspunse Vincent.

— Nu-mi pasă de bani. Scoate-o din pușcărie. Ai aflat cât vor thailandezii?

— Prassaran i-a oferit procurorului un milion de baht. Dar nu a vrut să audă.

— Oferă-i cinci, zece milioane. Oricât vrea. Trebuie s-o eliberăm.

Zece milioane de baht pentru Ruby Wen? Era o hoață și o târfă și își bătuse joc de el de nenumărate ori și tot a iertat-o. Vincent și-o imagina într-o închisoare plină de țânțari și nu mai putea de bucurie. Spera că ticăloasa aia suferea cu adevărat.

— O să-i spun.

— Vreau să iasă cât mai repede din pușcărie, repetă Eddie.

Goli paharul și-l umplu la loc.

— O s-o scoatem, zise Vincent.

Și o să aibă grijă s-o salveze, dacă așa dorea Eddie. În ceea ce-l privea, i-ar fi plăcut să-i scoată inima ei de târfă cu o lingură, dar, dacă Eddie voia s-o elibereze, va face tot posibilul.

— Crezi că ar trebui să mă duc la Bangkok? îl întreba Eddie.

— Prea periculos. Louis Huu te-ar lichida de îndată ce ai intra în aeroport. Nu putem să te protejăm.

Eddie încuviință din cap. Știa că Vincent are dreptate! se alină cu gânduri mai plăcute.

— Mă întreb ce face Sir Timothy Man la noapte, zise el. Sper că se simte bine. Este ultima oară când o să se simtă bine.

PENTRU D. E. A. CONFIDENȚIAL KEELAN, D. E. A., CENTRUL HOPEWELL CĂTRE AUTORITĂȚILE LOCALE DE LA LEE, BANGKOK.

CONFORM OPERAȚIUNII COMUNE 290594. ÎMPREUNĂ CU BIROUL DE NARCOTICE THAILANDEZ, A FOST ARESTATĂ URMĂTOAREA PERSOANĂ, ASUPRA CĂREIA S-AU GĂSIT ȘAPTE KILOGRAME DE HEROINĂ ÎN PETCHABURI ROAD.

WEN SHUI MING, ALIAS RUBY WEN, NĂSCUTĂ PE 26.03.69, DOMICILIATĂ ÎN 17B/63 CONDUIT ROAD, PUN SHAN KUI, HONG KONG, P/P 156341.

ACEASTĂ PERSOANĂ A SOLICITAT POLIȚIA LOCALĂ SĂ IA

LEGĂTURA URGENT CU VOI, PENTRU A CLARIFICA POZIȚIA EI DE INFORMATOARE. VĂ RUGĂM SĂ NE INFORMAȚI CUM SĂ PROCEDĂM.

Maha Chai.

Sala de vizite era aglomerată, ca de obicei. Prietenii și familiile prizonierelor thailandeze se înghesuiau strigând unii la alții peste bare. Într-o celulă alăturată coșurile cu mâncare erau verificate de gardiene, înainte să fie date prizonierelor care așteptau afară, pe coridor.

Ruby cercetă fețele mulțimii așteptând să-l vadă pe Prassaran. Un european își făcu loc printre ceilalți.

Lucien.

Ruby își lipi fața de bare, slăbită, bolnavă și înspăimântată. Lucien. Ultima persoană la care s-ar fi așteptat. Era atât de impecabil, în cămașa sa albă de bumbac, simbol al lumii privilegiate de afară, unde tânjea să se întoarcă.

— Ești O. K.? Îi strigă el.

— Ce cauți aici? Îl întrebă ea.

— Trebuia să vin.

— Unde este tatăl tău?

— Nu știe că sunt aici.

Ești atât de prost, se gândi Ruby. Dacă ai fi fost în pușcărie, eu n-aș fi venit, nici nu m-aș fi gândit la tine. Trebuie sa fii nebun. Dar cu bărbații nu se știe niciodată. Cei slabi te urmează pretutindeni, ca niște cățeluși.

— Adu-l pe tatăl tău, ai auzit? spune-i că Ruby Wen are nevoie de ajutorul lui. Trebuie să mă scoată din locul ăsta.

— Da, îți promit! Îți promit că o să te scot de aici.

Îi întinse un pachețel maro peste bare.

— Ți-am adus niște mâncare.

Ruby se lăsă peste bare.

— Te simți bine?

— Am febră, zise ea.

Din cauza mâncării sau a apei. Dar, dacă nu bea și nu mânca, murea. Iar când bea și se hrănea, îi era rău. Însă mai bine să-ți fie rău decât să mori. Cel puțin deocamdată.

— O să te ajut, îi strigă el, din nou.

Era trist. N-o să-l înțeleg niciodată, se gândi ea. L-am înșelat, i-am furat banii și mă iubește din ce în ce mai mult. Parcă ar fi un câine care-ți linge fața în timp ce mori. Îți oferă puțină alinare, dar nimic mai mult.

Doar doi oameni puteau s-o ajute cu adevărat. Unul era tatăl lui. Iar celălalt, Eddie.

Se întoarse și așteptă pe coridor să-și primească pachetul. Gardienele îl deschiseseră deja. Înăuntru era un pui, fructe și, mai ales, medicamente. Zări fața lui Lucien, înainte să intre în curtea închisorii. Părea sincer îngândurat.

Ce prost.

Zău așa!

Hong Kong.

Jardine House este una din cele mai importante construcții ale Hong Kong-ului. Ferestrele circulare ale clădirii îi atrăseseră multe porecle: cum ar fi Hong Kong Stilton33 sau The House of Thousand Asseholes34 pentru chinezi. Alături era Exchange Square, un monolit de granit și sticlă, care adăpostea Bursa din Hong Kong – Hang Seng. În această clădire se afla biroul lui Sir Timothy Man, unde își petrecea ultima după-amiază de pe acest pământ.

Rolls-Royce-ul său Phantom îl lăsă la ceainăria Luky din Stanley Street, la șase fără un sfert, în seara aceea. Șoferul nu observă și nici nu dădu atenție motocicletei Yamaha care îl urmărise.

Când Sir Timothy Man se dădu jos din Rolls, motocicleta trase la bordură. Motociclistul descălecă, scoase calm un pistol automat din geaca sa de piele și trase cinci gloanțe în capul și în corpul lui Timothy Man. Apoi se urcă la loc pe Yamaha și o luă la goană pe Stanley, după care coti spre Porringer, către Mid-levels.

Un sergent chinez din Central, Michael Chui fu printre primii care sosi la fața locului. O patrulă oprise deja un cuplu de englezi între două vârste, care susțineau că au văzut totul și de îndată ce sosi Chui, discută cu ei. Colonelul James Kirkham Pratt și soția sa Marjorie semănau cu două relicve preistorice; ca bătrânii cărăuși care împingeau ricșele între Central și

Ceasul din turnul Kowloon, se gândi Chui. Colonelul purta un costum bleumarin în dungi, din lână, și o pălărie cu boruri late; se sprijinea într-un baston cu măciulie de argint și mustățile sale albe atârnau simetric. Probabil că bastonul nu-i servea doar ca accesoriu, se gândi Chui, fiindcă bătrânul avea peste optzeci de uni.

Soția sa Marjorie era mai puțin dărâmată, deși pălăria sa albastră cu boruri late era destul de exagerată.

— Am văzut tot, spuse colonelul când Chui se apropie de ei. S-a întâmplat chiar în fața noastră. Nu-i așa, Marjorie?

— Așa e, chiar în fața noastră.

— Ticălosul, zise colonelul cu o dicție perfectă, iar înjurăturile sunau curios în gura sa.

Sir Timothy Man zăcea pe pavaj, cu fața în jos, într-o baltă de sânge închegat. Degetele de la picioare erau răsucite într-o poziție caraghioasă. Oamenii se uitau la el în drum spre casă. Moartea era lipsită de demnitate, se gândi Chui.

— Ce ați văzut, de fapt? Îi întrebă el.

— Acel tip s-a dat jos de pe motocicletă.

— Ce fel de motocicletă? Puteți s-o descrieți?

Colonelul îl privi mirat.

— O chestie japoneză. Cum le zice, Marjorie?

Marjorie habar n-avea.

— Știi ce vreau sa spun, zise bătrânul.

— Ce culoare?

Se gândi.

— Portocalie, îi spuse Marjorie.

— Da, portocalie. O motocicleta japoneză portocalie.

— Criminalul o conducea? îl întrebă Chui.

— Nu, alt tip. Oricum, s-a dat jos, a scos pistolul și l-a ciuruit pe amărâtul ăla.

— Și ce s-a întâmplat după ce a tras?

— A încălecat din nou pe chestia aia japoneză. Și au luat-o din loc.

— Către vest?

— Uit mereu încotro este vestul. Oricum, pe acolo.

Arătă către Pottinger Street.

Se lăsă întunericul. Camerele video aprinseră luminile să filmeze mortul care va apărea cenușiu și diform în ziarele din ziua următoare.

— Puteți să-l descrieți?

— Era un ticălos afurisit.

— Bine dar ați putea să-l descrieți pe cel cu arma?

Colonelul se uită la soția lui.

— Mă tem că nu, băiete. Avea o cască de motociclist pe cap.

— Dar celalalt, care conducea motocicleta?

— Și el purta o cască.

Chui înjură pe înfundate.

— Poate, le sugeră el, ați reținut cumva numărul de înmatriculare?

Colonelul îl măsură din cap până-n picioare.

— Bineînțeles. Drept cine mă iei, tinere? Crezi că sunt prost?

Peste o oră, un ofițer care patrula pe motocicletă, de la Secția de Poliție din Wanchai găsi Yamaha abandonată pe o alee, în Amoy Street. Tyler îi alertă pe detectivii din Central și, împreună cu Lacey și Brian Kwok, se îndrepta imediat într-acolo.

Era o motocicletă solidă pentru Hong Kong, de 500 c.c. Fusese furată chiar în dimineața aceea, din Mongkok. O percheziție rapidă descoperi un Makarov 54 chinezesc într-o geantă Giordano, îndesată sub scaun. De asemenea, la vedere era o bucată de hârtie prinsă cu bandă adezivă de rezervor, pe care erau înșirate niște caractere chinezești, cu cerneală roșie.

— Ce scrie? întrebă Tyler.

Brian Kwok se aplecă și o studie cu atenție.

„Prin jurământul de sânge, M-am angajat să păstrez secretul.

Iar dacă îl încalc, Știu că voi suferi mult și profund."

— O poezie a triadei, zise Lacey.

— Eddie Lau Nebunul, murmură Tyler.

— Crezi că s-a întors să-l lichideze?

Tyler ridică din umeri.

— Cine știe? kai Tak este alertat, dar nu cred că a riscat. Cred că au șters-o cu o mașina care-i aștepta aici. Au luat o barcă rapida și au părăsit țara. Pistolul trebuie să fie un PLA.

Dar o să ne apucăm de treabă oricum. O să facem o anchetă prin împrejurimi, să vedem dacă își amintește cineva ceva.

— O să avem mult de lucru, zise Lacey.

— Sir Timothy nu va fi o mare pierdere pentru umanitate, zise Tyler. Sper să mă înșel în privința lui Eddie Lau. Ticălosul ăla nu știe când să se oprească.

— Bani murdari.

— Vești proaste, zise Tyler.

Bangkok.

Baptiste stătea pe un scaun lăcuit, pe pajiștea din spatele vilei, cu țigara între degetele pătate de nicotină. Papagalii se agitau în palmieri, iar pe terasă răsuna în boxe un concert de pian de Brahms. Servitorul le aduse două pahare cu whisky Mekhong, cu apă minerală și suc de lămâie.

— Ceea ce vrei este imposibil, zise Baptiste.

— Trebuie s-o ajutăm, spuse Lucien.

— De ce? Fiindcă te-ai culcat cu ea de câteva ori?

Lucien își feri privirile.

— Dacă ai impresia că o iubești pe Ruby Wen, atunci îmi pare rău pentru tine.

— Deci nu facem absolut nimic.

Baptiste își privi fiul, uimit.

— Bineînțeles.

— În timp ce ea putrezește în pușcărie.

— Ce mă privește pe mine? Dacă aș putrezi eu sau tu, atunci mi-aș face probleme, într-adevăr.

— Mi-ai spus că te bucuri de influență în oraș.

— Da și mă costă destul, Luc, te rog să mă crezi. De aceea nu vreau să irosesc aceasta influență pe orice.

— Thailandezii vorbesc despre Articolul 27. Execuție imediată!

— Și ce dacă! O să-ți găsești altă femeie cu care să te culci. În Bangkok este foarte simplu.

— Acum înțeleg de ce mama spune că ești un monstru, murmură Lucien.

Baptiste clatină din cap. Oare trebuia să-i explice chiar totul acestui băiat?

— Dă-mi voie să-ți povestesc despre Ruby Wen. Guvernului puțin îi pasă dacă moare sau trăiește. Triadele chineze au grijă de oamenii lor, Luc. Știu care sunt regulile acestui joc. Crezi că este un oraș thailandez? Da de unde! Chinezii dețin supremația. Ei conduc absolut totul. Au și o zicală: „Nu ne interesează cine ține capul vacii, atâta timp cât noi o mulgem.” Așa fac afaceri în toată Asia.

— Deci mafia ei o s-o scoată din pușcărie?

— Poate.

— Au chiar atâta influență?

— Ca s-o scoată pe Ruby Wen din Maha Chai, cineva va trebui să dea o groază de bani. Să mituiască pe cine trebuie. Poate că merită efortul. Nu știu. Nu eu hotărăsc. Doar ai ei știu cât de importantă este. Dar fata aceasta are foarte mulți dușmani și foarte puternici. Am auzit că un chinez, pe nume Louis Huu a mituit procurorul ca să se asigure că va rămâne în închisoare. Nu mă întreba de ce. Însă n-am chef să mă pun cu un om ca el.

— Dacă ne toarnă poliției?

— N-o s-o facă.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Pentru că thailandezii n-o să mă bage niciodată în închisoare. Știu prea multe. Dacă nu este la locul ei, vor invoca Articolul 27 și o s-o împuște pe loc.

— Nu putem permite așa ceva.

Baptiste era amuzat. Izbucni într-o criză de tuse, care-l lăsă epuizat și roșu la față. Îi hârâia pieptul în timp ce trăgea aer în plămâni.

— Ruby Wen este o mincinoasă, o escroacă lipsită de principii morale. Și te rog să mă crezi că am caracterizat-o cu blândețe.

— Nu poți s-o ajuți?

— Pot, dar nu vreau. Această femeie nu înseamnă nimic pentru mine. Și dacă tu insiști în prostia asta, poate că ar fi mai bine să te întorci în Franța. Cred că Noelle a avut dreptate până la urmă, în privința ta.

Observă că Lucien se simțea jignit de aceasta apreciere. Îi

sclipeau ochii de mânie.

Baptiste adăugă mai blând.

— Ai hotărât ce ai de gând să faci?

Lucien își feri privirile.

— Nu mai știu ce vreau de la viață.

— Ai hotărât ce ai de gând să faci? Ai treizeci și doi de ani și te mai întrebi care este rostul vieții ca un adolescent, un 11 i j >pi sau un nu știu ce!

Băgă mâna în buzunar și scoase niște bancnote mototolite.

— Vrei să afli care este rostul vieții?

Aruncă banii pe masa dintre ei.

— Iată-l. Putere, femei, proprietăți, stimă se află în fața ta. Nimănui nu-i pasă cum obții banii. Important este să-i ai. Dacă ești bogat, te simți ca un rege.

Baptiste urmări reacția fiului său. Era o minciună, bineînțeles. Banii nu puteau cumpăra chiar totul. De exemplu, pe Noelle. Nici măcar Baptiste Crocé nu putea avea totul.

Vedea cum fiul său se gândește la întoarcerea sa în Franța, într-un apartament modest, asaltat de creditori și înconjurat de prieteni care-l credeau un prost.

— Nu mă pot întoarce în Franța, murmură Lucien.

— Bun. Atunci încetează cu jocurile prostești și arată-mi că s-a prins de tine ce te învăț. Dar aceasta este prima lecție: nu trebuie să fii niciodată sclavul sentimentelor.

O lecție care mi-ar prinde și mie bine, gândea Baptiste. Dar Lucien nu-i atrase atenția asupra acestui fapt.

— Deci putem s-o dăm uitării pe Ruby Wen?

Lucien nu-i răspunse mult timp. Dar, în cele din urmă, murmură.

— Ruby cine?

În închisoare nu era nimic care să-ți alunge plictiseala. Unele deținute își căutau refugiul în droguri, care se găseau din belșug. Câteva sute de baht pentru o treime dintr-un gram de heroină pură, pe care thailandezele o fumau prin tuburi de hârtie numite „urmărirea dragonului”. Ruby află în curând că Nancy și cele două europence – descoperise ulterior că erau elvețience – erau ceea ce thailandezele numeau „doamnele

numărul patru”. Aveau un ac pentru toate trei și-l spălau în jgheabul cu apă din curte.

Asistentul lui Prassaran îi aducea mâncare și medicamente la câteva zile. În Mafia Chai nu erau permise deschizătoarele de conserve – care se puteau folosi oricând ca arme – așa că hrana conservată era scoasă din discuție. Ruby învăță să supraviețuiască numai cu orez și pui, pe care le gătea la o lampă de gaz a lui Soong, o chiu chao thailandeză, care-i cerea în schimb o parte din mâncarea ei.

Foloseau aceeași apă pentru spălat și băut. Avea tot timpul crampe în stomac.

Într-o după-amiază se întețiseră în asemenea măsură, încât nici medicamentele lui Prassaran nu-i alinară durerile. Își petrecu următoarele zile îndoită pe podeaua celulei, cu genunchii la piept, tremurând în căldura sufocantă. Se așeză pe hongnam în văzul tuturor. Nu-i mai păsa. Intestinele ei se transformaseră în apă și foc. Voia să moară.

— O să te faci bine, păpușo, îi spuse o voce. Este din cauza apei. Toate au diaree la început. O să te obișnuiești.

Recunoscu glasul lui Nancy și simți o pânză umedă pe cap. Încercă să vorbească, dar nu mai avea putere. Își dădu seama, în momentul de față, că Nancy era singura ei prietenă din lume.

Hong Kong.

Apartamentul lui The Onion din Caine Road, lângă scările rulante din Mid-levels, fusese vândut cu puțin timp înainte de moartea sa. Fiecare apartament din bloc avea propria sa grădină micuță din beton, unde locatarii puteau să crească ferigi și orhidee dacă doreau. Și tocmai această grădină provocase entuziasmul celor de la Secția de Poliție din Central. Noii ocupanți remarcaseră un miros neplăcut și un lichid nedefinit care se scurgea dintr-o crăpătură în fereastra boxei lor. Informaseră administratorul, care la rândul lui, anunțase proprietarii. Fusese chemat un instalator și în urma descoperirii sale neplăcute se dăduse un telefon la Secția de Poliție Central.

Se cunoștea interesul manifestat de Wanchai Serious Crimes

Squad față de omul cunoscut odată sub numele de The Onion, așa că Lacey fusese invitată să asiste la deshumare.

— Va fi dificil să se stabilească momentul exact al morții, spunea detectivul-sergent Michael Chui, în timp ce priveau rămășițele descompuse, care erau transferate într-un sac de plastic cu fermoar, dar se poate presupune că moartea s-a produs mai mult ca sigur înainte de vânzarea apartamentului. Cine a comis crima a acoperit cadavrul cu ciment cu uscare rapidă și a pus pământ deasupra.

— Ingenios. Exista vreo șansă să-l identificăm?

— Medicul legist ne-a informat că dinții și degetele au fost smulse înainte să fie îngropat.

— Poate sunt pe undeva, într-un vas. Ai verificat ghivecele?

Michael Chui era un tip dotat cu simțul umorului.

— Ai verificat proprietarii actuali?

— Este un chirurg pediatru. Sigur, inspectorul meu șef nu exclude pe nimeni, dar este foarte puțin probabil.

— Crezi că s-a trezit cu cadavrul implantat aici, pur și simplu?

Michael Chui chicoti din nou. Îi plăcea această femeie.

— Corpul are vreo caracteristică distinctivă?

— Are un singur braț. Poate l-au tăiat cu degete cu tot?

— Un singur braț?

Lacey clătină din cap.

— Ai făcut bine că ne-ai chemat, Michael. S-ar putea să-ți fim de ajutor.

— Keelan?

— Lace?

Părea surprins.

— Inspector Lacey, adaugă el, mai formal.

Îl lăsă să fiarbă la capătul opus al firului.

— Cu ce îți pot fi de folos?

— Mențin legătura între departamente. Așa este procedura, nu?

— Și ce anume te interesează?

— Li Kam-chuen. Vrei să-ți dau codul triplu C?

— Pescarul cu un braț.

— Te mai ocupi de el?
— Eu nu, dar McReadie în mod sigur.
— O să-ți trimit un fax. M-am gândit să te anunț și pe tine. Ca să mențin bunele relații între polițiile din S. U. A. Și Hong Kong.
— Îți mulțumesc. Unde este?
— La morgă. Nu i s-a confirmat identitatea, dar este 95% sigur. A fost găsit într-o gradină.
Se făcu liniște.
— Într-o gradină?
— Se pare că este un îngrășământ foarte bun.
— Face narcisele să crească.
— Nu, de data aceasta erau orhidee.
— Anunță-ne când se confirmă. Dacă el a murit și Eddie Lau a fugit din oraș, investigația se blochează.
— Altă zi, alt decedat. Pe curând.
— Lace.
Se întrerupse.
— Nu contează.
Fata închise.
Se întâlniră la Nickleby's, un bar cu pian, în subsolul hotelului Whamey. McReadie stătea la bar, fixând cele două cântărețe filipineze de pe scenă. Îl văzu pe Keelan și făcu semn cu mâna.
— Bere?
— Carlsberg, zise Keelan.
Orchestra cânta „Eclipsă totală de inimă”
— Au voci bune, zise el.
— Zău? N-am observat.
— Lacey ți-a spus de Li Kam-chuen?
— Da, am auzit. Un loc înalt, care dă spre apă. Cel puțin s-a îngrijit ca mormântul lui să aibă un feng-shui bun.
— Cine, tipul acesta, Onion?
— Medicul legist spune că l-a făcut pe Li să plângă înainte să moară. Dar gata cu bârfele. Nu este problema noastră. Mi-ai spus la telefon că ai niște vești pentru mine.
— Da, despre Ruby Wen.

McReadie ridica din sprâncene.

— Ce mai face?

— Nu prea bine. A fost arestată la Bangkok acum o săptămână, cu șapte unități de heroină asupra ei.

McReadie își mușcă limba.

— Și cum ai aflat?

— I-a spus polițistului care a arestat-o că este informatoare D. E. A.

— Ruby a spus întotdeauna adevărul pe jumătate.

McReadie bău jumătate din bere.

— Și acum ce ai de gând să faci?

— Cei de la D. E. A. Vor să mă duc la Bangkok și să discut cu ea. Cred că, de data aceasta sunt mai în măsură să mă târguiesc.

— Ai grijă, John. Când Ruby o să termine cu tine, va ajunge ambasadoarea Statelor Unite în Thailanda.

— Nu cred.

— Nu fi atât de sigur. O cunosc de mai multă vreme decât tine.

— De data aceasta o să joace, fiindcă n-are de ales.

McReadie scoase portofelul și trânti o bancnota de o sută de dolari pe masă.

— Pariez pe una roșie că o să găsească o cale să te păcălească.

— N-aș vrea să-ți iau banii. Sunt doar un oaspete în această țară.

— Batem palma?

Keelan acceptă.

— Sunt banii pe care i-am câștigat cel mai ușor în viața mea.

McReadie zâmbi și își termină berea.

— Vom vedea.

Închisoarea Maha Chai, Bangkok.

Într-o dimineață, după micul dejun, Sumalee, gardiana șefă, veni pe verandă. Ruby ridică privirile.

— Ai un vizitator, zise ea.

A venit din nou Prassaran, se gândi Ruby. Dar apoi văzu doi soldați înarmați așteptând în spatele lui Sumalee. O cuprinse

frica.

Nancy o privea. Îi făcu cu ochiul.

— Ai grijă ce faci, păpușo.

O duseră prin închisoarea bărbaților, în biroul directorului. Ce-o mai fi și asta? O obseda un gând: nu cumva Articolul 27?

Eddie al ei o lăsa să moară.

Biroul directorului era gol. Cei doi soldați o băgară într-o anticamera.

Un bărbat se ridică de la birou.

John Keelan.

Nu este ea, își spuse Keelan. M-au adus tocmai de la Hong Kong ca să-mi arate o altă persoană.

— Ruby? zise el.

— Ar fi mai bine să nu te apropii, zise ea. Am păduchi.

Cristoase, ea era. Ce-i făcuseră? Slăbise îngrozitor. Era numai piele și os. În locul hainelor elegante, purta un șort murdar de bumbac, un tricou și niște papuci ieftini în picioare.

Fără bijuterii, nemachiată, fără ojă pe unghiile de la degetele de la mâini și picioare, care erau murdare și rupte acum. Părul ei tuns modern îi atârna în șuvițe slinoase. În starea aceasta arăta înduioșător de tânără, prea tânără ca să fie la închisoare. Avea cearcăne negre sub ochi.

Dar comportamentul ei îl șocă cel mai mult. Arăta ca un câine bătut.

— Așază-te, Ruby, zise el.

Ruby se trânti pe scaunul tare, de lemn, de cealaltă parte a biroului. Se simțea ca un director de școală gata să disciplineze un adolescent aiurit. În închisoare, fata pe care o cunoștea el își pierduse tot rafinamentul. Rămăsese doar o fațadă de hârtie.

Keelan se așeză și el. Își scoase țigările și-i oferi una. O acceptă recunoscătoare. Îi tremură mâinile, remarcă el.

— Cum merge, Ruby?

— Grozav, John, dar ție?

Părea destul de sfidătoare. Auzise că o amenințaseră cu Articolul 27. Era de așteptat. Șapte unități de droguri. Isuse Cristoase.

— Te-ai băgat în încurcături, Ruby.

— Poate o să scap mai ușor.

— Da, poate.

Îi venea s-o mângâie, s-o liniștească. Părea atât de fragilă. Ai grijă, își reaminti el. Nu uita cu cine ai de-a face.

— Șapte unități. O groază de marfă.

— Nu-i toată recolta, John, zău așa. Ce cauți aici? zise ea.

— Ai trimis după mine, Ruby. Ai dat numele meu thailandezului care te-a arestat.

Văzând că nu-i răspunde, murmură.

— Ai dat de mari necazuri, aici.

Ruby puse capul pe masă. Își strânse mâinile în pumni și își acoperi capul.

— Trebuie să fii nebun să trăiești așa, John. Absolut nebun. Nu poți să ai încredere în nimeni. M-am săturat de viața asta.

— I-ai spus colonelului Ramawong că ești informatoarea mea.

— Ajută-mă, John.

— Nu pot, Ruby.

— Te rog.

— Mai întâi, trebuie să știu dacă o să mă ajuți tu pe mine.

Ridică fruntea de pe masă.

— Ce vrei?

— Pe Eddie Lau. Și furnizorul tău din Bangkok.

Ruby clătină din cap.

— O să mă ucidă, mai mult ca sigur, John.

— Dacă tu nu mă ajuți, nici eu nu pot.

— Vreau să te ajut, dar sunt speriată. Dar nu pot acționa până când tu nu faci prima mișcare. Depinde de tine.

Ruby se întristă. I se prelinse o lacrimă pe obraz.

— Viața este un rahat.

— Lasă-mă să te ajut, Ruby. Dacă mi-l dai pe Eddie Lan, cădem la învoială. Pe el îl urmărim.

— N-o să pot face asta niciodată, John.

Keelan se aplecă și-o luă de mână.

— Ruby, cred că trebuie să-ți explic un lucru. Capturarea ta n-a fost întâmplătoare. D. E. A. Din Bangkok te supraveghează

de mai bine de-o lună. Ai fost urmărită permanent. Știm că ai făcut afaceri cu corsicanul Crocé. Dar el este prudent. Nu se apropie niciodată de heroină personal și în Thailanda nu există legi împotriva conspirației, așa că nu ne putem atinge de el. Dar cu Eddie Lau este altă poveste. Știi unde este și probabil că l-ai putea atrage să punem mâna pe el.

Clătină din cap.

— Vei fi protejată. Îți promit.

— O să mă gândesc.

— Nu ai timp să te gândești.

— Eddie Lau o să mă ucidă, indiferent unde aș fugi. Ție îți vine ușor să vorbești, John.

— Poate că nu. Dar vreau să te gândești la altceva. Amintește-ți că te-au capturat thailandezii, iar Eddie Lau nu are prieteni în poliția de aici. Te-au arestat ca să domolească investigația noastră. Tu crezi că Eddie o să te salveze, ca să nu vorbești. Dar dacă vorbești și nimeni n-o să vrea să te asculte? Dacă hotărăsc că le-ar fi mai ușor să te lichideze?

Ruby își acoperi fața.

— Nu pot să te ajut, nu pot! Altfel o să mor oricum!

Keelan se ridică și chemă gardienele.

— Am intrat în rahat până la gât, zise Ruby.

— Ai o șansă să ieși.

Ruby îl privi cu milă.

— Să ies, ca să ajung în rai.

— N-o să ajungi în rai, Ruby.

— De ce nu? N-am făcut nimic rău.

— Nu ne-ar ajunge o viață întreagă să discutam despre acest subiect, zise Keelan.

Cele două gardiene intrară și Ruby se ridică în picioare.

— Ținem legătura, zise Keelan.

Ruby ieși, străjuită de cele două femei. Se întoarse o dată, cu fața scăldată în lacrimi, privindu-l acuzator, ca și când ar fi fost vina lui.

Lui Keelan îi venea să tragă un pumn în perete de furie. O s-o mai lase câteva zile, să fiarbă în zeama ei. Agenția nu-l adusese degeaba aici, la Bangkok. Ea era marea lor șansă și o

știau cu toții. Trebuia s-o facă să vorbească, într-un fel.

— Au renunțat la Articolul 27, zise Prassaran.

Trecuseră trei săptămâni de când fusese arestată. Ruby se sprijini de bară.

— Acum nu mai pot să mă împuște?

— Nu, legal, zise Prassaran prudent.

Deci Keelan se înșelase. Nu vor folosi Articolul 27 ca s-o amuțească.

— Când o să mă scoți de aici?

Avocatul duse o batistă parfumată la nas.

— Klongs sunt nefavorabili azi, zise el. Este o căldură cumplită.

— Când o să mă scoți de aici? repetă Ruby.

— Fac tot ce pot, domnișoara Wen. Dar trebuie să înțelegi, te rog, că mulți sunt interesați de acest caz. Mai ales de conținutul servietei pe care au găsit-o asupra dumitale.

Zâmbi, amuzat de propria lui glumă. Dar lui Ruby nu-i venea să râdă.

— Șapte kilograme de droguri este o cantitate mare și nu pot rezolva totul peste noapte. Acum, am reușit să înlăturăm Articolul 27.

— De ce Eddie nu plătește cât trebuie și cu asta basta?

— Domnul Lau vrea să nu vă impacientați.

— Spune-i că este un ticălos afurisit.

Asistentul zâmbi. Prassaran se încruntă și își șterse transpirația de pe față.

— În mod sigur n-o să-i transmit așa ceva. Oricum, o să-l informez că sunteți îngrijorată din cauza întârzierii demersurilor. Aveți nevoie de ceva?

— Șampanie, zise Ruby.

— Pot să vă aduc șampanie, dar nu și gheață, zise Prassaran, zâmbind. Ai încredere în noi, domnișoară Wen. O să te scoatem cât de curând.

Ruby se posomorî. Diareea și căldura o lăsaseră fără vlagă. Era numai piele și os.

— Păstrează-ți moralul, o îndemnă Prassaran și plecă, strângându-și servieta la piept.

Când ajunse în curtea închisorii, Sumalee o înșfăcă și o împinse la perete.

— Ce mai spune avocatul tău costisitor?

— Crede că o să mă aleg doar cu zece ore prestate în serviciul comunității.

Sumalee o ciupi tare de braț și o făcu să țipe de durere.

— Am un mesaj de la Louis Huu.

— Nu-l cunosc.

Sumalee o apuca de bărbie.

— Ascultă. Mi-a comunicat că te scoate de aici în douăzeci și patru de ore, dacă-i spui unde-l poate găsi pe Eddie Lau.

— Și dacă nu?

— Atunci o să putrezești aici. Oricât ar plăti prietenul tău, el o să dea mai mult ca să te țină aici. Ai priceput?

Sumalee îi dădu drumul.

Ruby se lăsă pe vine. Îi venea să plângă. Acum nu mai avea nici o scăpare. Da, nu mai exista nici o scăpare pentru Ruby Wen.

Nancy o plătise pe Sumalee să-i cumpere un pix de la piață. Acum, în timp ce Ruby se uita la ea, scoase vârful metalic și tubul se scurse pe podeaua de ciment și sarongul ei.

— Ce faci? O întreba Ruby.

— N-am chef să capăt SIDA, păpușo, îi zise ea.

Scoase o foiță din cămașă și diluă cu grijă praful în puțină apă. Apoi supse soluția prin tub. Își examină brațul și își bătu o venă cu degetul mijlociu, s-o scoată în evidență. Apoi puse la loc vârful metalic și îl înfipse în piele.

Ruby tresări.

Nancy suflă soluția din capătul celălalt al tubului, împingând soluția de heroină în venă.

Când trase tubul de plastic, sângele se prelinse pe braț. Dar lui Nancy nu-i mai păsa. Se cutremură, cuprinsă de plăcerea drogului.

Soong, femeia chiu chao, o privea. Îi întinse o bucățică de hârtie împăturită.

— Vrei să încerci? O întreba ea, în thailandeză. Cred că ți-ar prinde mai bine să fumezi.

Ruby clătină din cap. Se gândi la Keelan. I-ar fi plăcut sa vadă asta.

Zilele treceau greu, în arșiță și letargie. Dogoarea sezonului uscat se domolise, dar duhoarea canalelor, a hong nam-ului și a peștelui uscat, atât de apreciat de thailandezi plutea pretutindeni.

Era miezul zilei. Ruby stătea ghemuită pe verandă, privind căldura ridicându-se în valuri din pământ. Soldații din turnurile de pază, înarmați cu puști, sorbeau sucuri cu paiul. Ațipise.

Simțea ceva târându-se pe piciorul ei. Îl prinse în pumn și-l simți cum se zbate. Se duse la Soong și o lovi cu piciorul, s-o trezească.

— Cel mai rapid gândac din lume, îi spuse ea, în cantoneză. Pariem pe douăzeci de baht că al tău nu este atât de iute?

— Femeie nebună.

Soong se gândi. Lăcomia era caracteristica dominantă a ei – Ruby știa acest lucru. Nu conta dacă era vorba de droguri, băutură sau jocuri de noroc. O drogată o recunoștea imediat pe una la fel ca ea. Soong se întoarse în celulă. În hong nam nu duceau lipsă de gândaci.

Se întoarse în câteva minute, cu pumnii strânși. Ruby o aștepta pe treptele verandei.

— Cursa va fi de aici până la jgheabul cu apă.

Soong se așeză pe ultima treaptă.

— Număr până la trei, zise ea.

Ruby se ghemui lângă ea.

— Unu. Doi. Gata!

Se aplecă și deschise pumnul. Gândacul sări din pumn în noroi.

Gândacul lui Soong încercă să se retragă în umbra verandei. Soong urla furioasă și-l alunga. Dar de fiecare dată când îl alunga, alerga în ascunzătoarea lui.

În cele din urmă, Soong îl zdrobi furioasă.

Ruby îl urmărise pe al ei până la jgheab.

— Douăzeci de baht, zise ea.

— Ai câștigat, spuse Soong. Te-am văzut.

Ruby apucă gândacul înainte să dispară.

— Vrei să încercăm din nou? Dacă vei câștiga de data aceasta, suntem chit și nu-mi mai datorezi nimic. Dar dacă pierzi, îmi dai patruzeci de baht.

Soong se gândi. Se întoarse în celulă, să găsească alt gândac.

Până la sfârșitul după-amiezii, toate deținutele se angajaseră în curse cu gândaci. Chiar și Sumalee, gardiana șefă, se prinse în joc. Câștigă masiv, cu o insectă mare, pe nume Prince Rama, iar Ruby Wen pierdu toți banii câștigați de la Soong. Apoi, Soong scoase un gândac zburător mic, neînsemnat și Sumalee pierdu cei cinci sute de baht câștigați și încă cinci sute din banii ei. Era furioasă și refuză să plătească. Călcă în picioare toți gândacii și porunci deținutelor să intre în celule restul după-amiezii, unde asudară gemând în căldura și duhoarea hong nam-urilor.

Și uite așa se termină cu această cursă de gândaci.

Nancy stătea ghemuită pe podeaua celulei, clănțănind din dinți, lac de sudoare. Îi curgeau ochii. Una din elvețience venise lângă ea.

— Ce-i cu ea? zise Ruby.

— Tu ce crezi, păpușo? spuse elvețianca, în engleza ei stâlcită.

— Îi este rău, zise prietena ei.

— Are nevoie de droguri.

Ruby îngenunche lângă Nancy și-i dădu la o parte șuvițele umede de pe față. Americanca nici măcar n-o mai vedea.

— Poți s-o ajuți?

— Nu-i dau din porția mea, spuse elvețianca. Este vina ei, am prevenit-o. Și-a pierdut toți banii în întrecerile alea prostești cu gândaci.

Ruby își aminti cum îi pusese o pânză umedă pe cap când îi fusese rău. Gwailo fusese singura ei prietenă. O trase pe Nancy spre ea și îi sprijini capul în poala ei. Te-ai înmuiat, Ruby, ai devenit sentimentală! Nu-i decât o gwailo hippi împuțită.

— De ce nu-i cumperi, îi sugeră una din elvețience.

— Nu pot. Și eu mi-am pierdut toți banii.

— Ce prostie, zise elvețianca și se întoarse în colțul ei.

Ruby o văzu scoțând o siringă și un pachețel.

Ruby o strigă pe Soong.

— Am nevoie de niște pui pentru această fată; numărul patru, zise Ruby.

Soong rânji. Scoase un pachețel din tricou și i-l întinse. Ruby vru să-l ia, dar Soong i-l smulse.

— Trei sute de baht.

— Mi-am pierdut toți banii din cauza lui Sumalee. N-am ce să-ți dau.

— Trebuie să-mi plătești acum.

— Este bolnavă!

— Ce mă privește pe mine, zise Soong și se retrase în colțul ei.

— Fac ceva pe oasele lui bunică-tău! șuieră Ruby.

Cele doua elvețience zăceau lângă peretele opus, pierdute în visurile lor de drogate, în timp ce Ruby a vegheat-o pe Nancy întreaga noapte, căci aceasta se simțea foarte rău, vomitând, tușind și gemând tot timpul, luptându-se din greu cu demonii care nu voiau s-o lase în pace.

A îngrijit-o și mângâiat-o în timpul celor mai oribile coșmaruri, fiind încă trează când razele timide ale răsăritului de soare începură să intre printre barele ferestrei. Apoi, dintr-o dată, epuizarea și-a făcut efectul și Ruby căzu într-un somn adânc, fără visuri.

Patpong.

Dimineața în Patpong. Landcruiser-ul lui David Lee era parcat lângă barul 69. Lee stătea la volan, fumând; Keelan deschisese fereastra, încercând să se abțină.

— Aici își face toate afacerile, zise Lee.

— Soixante-neuf. Bun nume franțuzesc.

— Crocé mai are încă relații în Laos. Au mai rămas câțiva corsicani la Vientiane. Știi cum este, ca o camaraderie între englezii care au absolvit aceeași facultate.

Keelan râse.

— Deci este în principal heroină laoțiană.

— Așa credem. Deși are relații și în armata thailandeză și în cadrul Poliției de Frontieră. Dar nu se numără printre

traficanții principali din Bangkok. Cinci chiu chao chinezi conduc traficul cu droguri aici. S-a zvonit că Eddie Lau l-a păcălit pe unul din ei și de aceea a apelat la Crocé.

— De când o supraveghezi pe Ruby?

— De când a venit în Bangkok. Nu ne venea să credem ce noroc a dat peste noi când am văzut-o urcându-se în această Toyota închiriată și pornind de pe loc. Ne-am imaginat că este vorba de o livrare. A fost imprudentă, atâta tot.

— Crezi că este heroina lui Crocé?

— Și-a petrecut mult timp în acest bar. Și, în plus, s-a culcat cu fiul lui Crocé.

— Ai idee cum intenționa să scoată drogurile din Thailanda?

— Speram să ne luminezi tu. Thailandezii au găsit cutii cu mien lap – jachete chinezești – în apartamentul ei. Poate că așa transporta drogurile, le cosea în căptușeală și le expedia. Dar nu știm unde.

Ceva nu era în ordine, se gândi Keelan. Abordaseră problema dintr-o perspectivă greșită.

— Ce este cu telexul pe care mi l-ați trimis cu câteva luni în urmă, în privința acestui caz? informația despre șalanda și Eddie Lau. De unde provenea?

— De la unul din informatorii noștri.

Nu cumva informația fusese furnizata de Louis Huu, ca să se răzbune pe Eddie Lau, se întrebă Keelan.

— Uite-l pe Crocé, zise Lee.

Un Mercedes negru trase pe alee, lângă barul 69. Peste câteva clipe, un bărbat slab, în costum negru și cămașă albă de mătase deschisă la gât își făcu apariția. Lanțul gros din jurul gâtului îi sclipea. Fuma o țigară.

Cel mai uimitor însă era peticul negru de la ochiul stâng. Dar nu era un om robust, așa cum se așteptase Keelan. Semăna cu un gigolo îmbătrânit.

Keelan îi comunică impresiile sale lui Lee, care se amuză copios.

— Nici nu știi câtă dreptate ai. Am auzit că era un tip arătos în tinerețe. Însă a pierdut prea multe nopți la viața lui. Am aflat de asemenea că este destul de bolnav.

Crocé intră în bar.

— Nu prea avem cum să ajungem la el, zise Lee, nu s-a atins niciodată de heroină. Nu putem prinde decât celălalt capăt. Când marfa va ajunge în Statele Unite. Și numai Ruby deține acest secret.

— O să fac presiuni asupra ei.

— Păcat că n-are oușoare. Am putea s-o strângem de ele.

Keelan îi zâmbi.

— De unde știi că n-are?

Maha Chai.

Când se trezi, era târziu, dimineața. Ieși din celulă cu hainele ude de sudoarea lui Nancy. În capătul verandei se adunaseră câteva femei. Soong stătea turcește în mijlocul lor, înconjurată de celelalte prizoniere asiatice care se zgâiau la ea. Ruby se apropie.

Soong desenase cu creta un pătrat, pe verandă, împărțit la rândul său în alte patru pătrate. Teancuri de bancnote se puseseră în fiecare pătrat. Într-o parte, era o mică piramidă de trestie și pietre. Soong luă câteva cu castronașul ei de tablă și apoi începu să le numere în șiruri de patru.

După ce termină, anunță rezultatul, trăgând o parte din bancnote spre ea și aruncând banii câștigătoarelor.

Fan tan.

Lui Ruby i se uscase gura. Era murdară și i se uscase sudoarea pe ea. Se duse la jgheab și își băgă capul în apă. Simțea o durere sâcâitoare în tâmple.

Fan tan.

Băgă mâna în buzunarul de la piept al bluzei și găsi bancnota zdrențuita de douăzeci de baht, doar atât îi mai rămăsese după cursele de gândaci și era tot ce avea pana la următoarea vizită a lui Prassaran și a asistentului sau. Era atrasă irezistibil spre mulțimea din jurul lui Soong. Un ultim pariu.

Își făcu loc și aruncă banii în pătratul însemnat cu creta în sanscrită și chineză, reprezentând cifra doi.

Se uită cum Soong luă din nou câteva pietricele cu castronul și începu să le numere cu dosul palmei. Fața lui Ruby nu trăda nimic, dar se ruga în gând strămoșilor și zeilor ei chinezi să-i

aducă noroc.

Se termină în mai puțin de un minut. Soong isprăvise de numărat. Mai rămăseseră două pietre.

Ruby își lăsă câștigurile într-un pătrat și începu din nou.

Știa ce riscă. Indiferent în ce joc te băgai, existau întotdeauna riscuri, se gândi ea. Dar riscurile nu contau, dacă aveai noroc. Dacă zeii vor să câștigi, nu pierzi niciodată.

Câștigă din nou.

A treia oară.

Și mai multe prizoniere veniră să privească; apărură chiar și cele două elvețience, ca niște școlărițe care urmăreau o luptă pe terenul de sport. Soong și Ruby își evitau privirile.

De fapt, Ruby nici nu-și mai dădea seama de prezența lui Soong. Parcă ar fi fost într-un tunel lung și întunecat și nu remarca murmurul din jurul ei, pe măsură ce teancul de bani creștea. Mări miza la trei, apoi la cinci, apoi din nou la trei. Continua să câștige. De șase ori la rând. Era imposibil. Contrar tuturor regulilor.

Nu auzea și nici nu vedea mulțimea din jurul ei. Se adâncise în tunel. Nu era decât ea, jocul și tigrul; tigrul numit Noroc.

Soong ezită. Banca nu prea mai avea bani. Celelalte femei licitau acum cu Ruby. Dacă mai câștiga o dată nu-i mai rămânea nimic.

O voce îi spunea lui Ruby să ia banii. Dar nu putea să se retragă acum, când simțea prezența aurită a zeului norocului pe umerii ei. Banii nu mai contau. Știa doar că nu voia să se întoarcă în închisoare, în căldură, în duhoare, în mizerie. La Prassaran și Louis Huu. La Keelan. Voia să rămână aici, în acest univers plin de noroc și putere, unde era capabilă de orice. Unde simțea adierea zeilor pe față, puterea sa magică.

Nu se putea opri acum. Miză pe numărul ei norocos – doi.

Soong împărți repede mica piramidă de pietricele din fața ei.

Trebuia să fie două.

Ultimele două pietricele.

Un oftat de ușurare ieși din piepturile femeilor, aproape neauzit, ca adierea unei brize. Fața lui Soong nu trăda nici o emoție.

Rămăseseră două.

Ruby câștigase.

Fără să scoată nici un cuvânt, Soong îi plăti, se ridică și plecă. Toți banii câștigați din traficul de droguri se risipiseră în mai puțin de-o jumătate de oră.

Ruby strânse bancnotele în pumn. Nimeni nu-i vorbi și n-o atinse. Se risipiră cu toatele, de îndată ce se terminase confruntarea.

Ruby se simțea dezamăgită. Câștigase neașteptat; oricum era un fan tan jucat doar pentru câteva mii de baht. Dar acum jocul se sfârșise și vraja se rupsese. Simțea deja cum zeii se desprind încet de ea.

Nancy urla într-o celulă. Nancy. Uitase de Nancy.

Alerga după Soong și o ajunse. Îi aruncă un pumn de bancnote.

— Ține, zise ea. Acum pot să-ți plătesc pentru heroina numărul patru.

Ruby folosi siringa să tragă apă din jgheab. Apoi o goli într-o cană de tablă și o aduse în celulă. Nancy stătea pe podea, rostogolindu-și ochii în cap. Spasmul trecu și se întinse pe spate, răsuflând șuierător.

Ruby deschise pachețelul și goli praful în cană, unde se dizolvă repede. Apoi trase soluția în siringă.

Studie brațele lui Nancy. Erau pline de înțepături. Unele din ele se infectaseră de la acul murdar. Gleznele erau la fel.

Nancy gemu și își arcui spatele.

Trebuia s-o injecteze în braț. Ruby scoase cordonul șortului și-l folosi drept garou. Îi tremurau mâinile. Nu mai făcuse așa ceva. Pentru ea, heroina era un praf într-un săculeț de plastic, o marfă care se cumpăra sau se vindea, ca orezul, aurul sau tapioca.

N-o să mai pot să mă întorc la vechea mea existență, după asta, se gândi ea.

Era mai greu să înfigi un ac în braț decât și-ar fi imaginat. Mai ales acest ac bont. Apoi simți când acul pătrunse în piele și străpunse vena ciuruită. Ruby goli siringa. Nancy gemu și se răsuci, vomitând pe podea.

Când se liniști, i se opri tremuratul. Ruby îi cumpărase pacea lui Nancy.

Ruby se gândi la Eddie. Și-ar fi dorit s-o vadă acum injectând o drogată gwailo. Ce s-ar mai fi amuzat, se gândi ea.

Era cea mai rea perioadă a musonului. Căldura se ridica în valuri uriașe din pământ. Când Ruby sosise la Maha Chai, solul era tare, iar praful care se ridica îi înțepa ochii și gâtul. Acum însă se transformase într-o mare de noroi. Aerul era umed și peste tot mirosea a sugativă udă.

În cele patru luni de când era la Maha Chai, Ruby devenise obsedată de spălat. Uneori se îmbăia de patru ori pe zi. Nu conta dacă transpira din nou, peste câteva minute, sau că nu reușea să scape niciodată se pare de mizeria închisorii, care îi pătrunsese în toți porii. Cel puțin, îi ridica moralul. Dacă nu putea avea haine frumoase, cosmetice și parfumuri, cel puțin era curată. Nu putea accepta ca Prassaran, Keelan sau Lucien, dacă va mai veni, s-o vadă doborâtă. Nu, nu accepta.

Femeile se îmbăiau scoțându-și hainele pe ciment, la jgheabul din curte. Ruby nu-și mai făcea probleme că soldații râdeau și priveau din turn. N-aveau decât. Își scoase tricoul și șortul și rămase goală în noroi, în timp ce își muia capul în apă.

Se ștergea cu un sarong vechi, când auzi strigăte. Își ridică privirile și o văzu pe Sumalee și două gardiene croindu-și drum printre prizonierele înghesuite în verandă.

Se adunaseră în jurul lui Nancy. Sumalee îi umbla în sac. Gardienele aveau adesea obiceiul să caute droguri și arme. Poate că era ideea directorului sau o făceau din plictiseală. Doar pe Soong o lăsau în pace, fiindcă avea destui bani să le mituiască.

Sumalee scoase un strigat de furie. Găsise pliculețul cu heroină al lui Nancy.

Ruby auzi țipetele lui Nancy, în timp ce gardienele o loveau cu bastoanele pe umeri și o izbeau cu cizmele lor negre, militare. Ruby se îmbrăcă. Ce nedreptate. Toate aveau droguri în Maha Chai.

— Încetați! strigă ea.

Când ajunse în verandă, una din elveţience o apucă de braţ.

— Abţine-te, îi şuieră ea. Dacă te amesteci, o să te bată şi pe tine!

Ruby se eliberă şi se năpusti în mulţime, încercând s-o tragă pe Nancy. Simţi o izbitură în spate şi căzu în genunchi. Sumalee se aplecase peste ea, cu bastonul ridicat. I-l trânti peste umeri şi Ruby strigă. Ruby se întoarse, dar reuşi totuşi s-o apuce de braţ pe Nancy.

Sumalee scoase un strigăt şi o lovi în cap pe Ruby. Parcă ar fi curentat. Se albi totul dinaintea ei. Bastonul o lovi pe spate, pe umeri, pe picioare, până când nu mai avu putere să se ferească.

Pielea lui Nancy era umedă şi rece. Respira foarte repede. Ruby îi puse capul în poala ei şi-i dădu părul la o parte. Desfăcu uşor cămaşa lui Nancy. Avea vânătăi pe tot corpul. Era tare într-o parte.

Era îngrozitor de palidă. O vânătaie purpurie îi acoperea ochiul înroşit.

Trebuia să facă rost de antibiotice de la Prassaran pentru faţa lui Nancy. Avea buza ruptă şi se va infecta.

Ruby se întrebă dacă şi ea arăta la fel de rău. Simţea unde i se închegase sângele în păr, de la loviturile bastonului lui Sumalee. Îi zvâcnea capul de durere. Nu ştia cât timp zăcuse leşinată. Ori de câte ori se mişca, o durea tot corpul. Poate o să mor mâine, se gândi Ruby. O să mor pentru aceasta hippi gwailo. Lui Eddie i-ar plăcea tare mult să vadă asta.

Lui Nancy îi sclipiră ochii.

— Ce mai faci, păpuşo?

Încercă să zâmbească şi i se prelinse sângele din buza ruptă.

— Bine, zise Ruby.

— Eşti o bună prietenă, spuse Nancy.

Ruby îşi sprijini capul de perete şi închise ochii. Îşi pipăi gura cu limba. N-a pierdut nici un dinte. Respira greu. Îşi rupsese o coastă, probabil. Cine ştie ce-i făcuseră.

Durerea era atât de cumplită.

Nancy sforăia. Ruby deschise ochii. Nancy arăta rău. Era cenuşie la faţă. Încercă s-o trezească.

— Nan.

O scuturǎ mai tare. O pișcă de lobul urechilor. Îi ridică pleoapa. Își dăduse ochii peste cap.

— Nan!

Una din elveție ence se târî prin celulă.

— Nu poate vorbi, zise Ruby. S-a întâmplat ceva. Ar fi mai bine să chemăm gardienele.

— Nu vin niciodată noaptea.

— Trebuie să vină. Nan trebuie să se ducă la spital.

— Nu descuie ușa până dimineața.

— Încearcă, zise Ruby.

Ea una de-abia se mai mișca de durere.

Elveția nca se ridică și bătu în ușa. Una din gărzi se uită pe fereastra cu gratii.

— Ajutați-ne, striga Ruby în thailandeză. Prietena mea este bolnavă. Trebuie dusă la spital.

Femeia dispăru. Ruby crezuse că se duce după chei, dar nu se întoarse.

— Ți-am spus că nu descuie ușa noaptea, zise elveția nca. Nu le păsa dacă moare. Vor spune că a murit din cauza drogurilor.

— Ți-am spus să nu te amesteci, zise cealaltă elveția ncă. Te-au bătut și pe tine.

— De ce au făcut asta? zise Ruby.

— A turnat-o cineva.

Una din elveție ence se uita spre Soong.

— Îi datora bani lui Soong pentru heroină.

Soong le privea indiferentă.

— Pe Soong de ce n-o bat niciodată?

— O protejează cineva bogat din afară. Am auzit că este verișoara primului ministru.

Nancy începu să răsufle greu. Ruby crezu că o să-și revină, dar în schimb începu să vomite. Ruby o întoarse într-o parte, pe podea. Celelalte femei din celulă începură să protesteze.

— Ca și când n-ar puți și așa destul de rău, zise elveția na.

În noaptea aceea, furtuna stârnită de muson răpăi pe acoperișul de tablă și șuvoiul ploii tropicale se strecură printre

bare. Podeaua începea să se inunde. Ruby se ridică pe vine. Apa îi ajunsese până la glezne. Nancy stătea în genunchi. Pe Ruby o dureau picioarele, umerii și spatele erau plini de vânătăi Celelalte prizoniere își strânseseră lucrurile. Ruby știa că-și distrusese hainele, dar n-avea ce face.

Țânțarii se înfruptau din gleznele și brațele ei, atâțați de căldura, umezeala și mirosul sângelui cald. Ruby nu mai avea putere să-i alunge.

Noaptea se întindea fără formă. Ruby stătea în mizerie, cu capul lui Nancy în poala ei, îndurând insectele, apa și durerea într-o stare de semiconștiență, în care visurile strălucitoare îi alinau orele lungi ale nopții.

Dar dimineața, când gardienele deschiseră în sfârșit ușile, nu reuși să se ridice. Amorțise.

Celelalte femei se năpustiră în soare, trăgând aerul în piept cu disperare. Rezistaseră toată noaptea și acum se prăbușeau pe verandă, epuizate. În cele din urmă, rămaseră doar cele două elvețience.

Ruby nu-și mai simțea picioarele și o durea spatele atât de rău, încât știa că nu va reuși să se ridice fără ajutor. Se simțea ca o piatră.

— Mă ajuți? murmură ea. Trebuie să mă ridic.

Una din fete o târî pe Nancy pe verandă, în timp ce cealaltă o ridică pe Ruby în picioare. În momentul acela, sângele începu din nou să circule și scoase un strigăt de durere.

Când elvețianca plecată cu Nancy se întoarse, o scoaseră amândouă din celulă.

— Nan se simte bine? murmură ea.

— Da, acum este bine, spuse una din fete. A murit.

Soong avea un sarong nou și o bluză roz. Apăru pe verandă cu o expresie nepăsătoare, care îi aminti lui Ruby de reprezentările ceramice ale lui Kuan Yi, Zeița Milei.

— La revedere, Wen Shui-Ming, zise ea.

Ruby nu-i răspunse. O durea spatele și acum, după bătaie, de când murise Nancy, nu mai mâncase. O să moară aici, hotărâse ea. La fel ca Nan.

Dar Soong voia să o stârnească.

— Azi mă prezint în fața tribunalului, zise Soong, o să fiu eliberată. Totul este aranjat. Vărul meu a plătit cât trebuia. Două milioane de baht.

— La revedere, Soong, zise Ruby.

— Îmi pare rău de prietena ta. N-am vrut să moară. Păcat.

— Sper să fii călcată de un camion și să putrezești încet pe drum, în timp ce furnicile îți mănâncă degetele.

Soong ridică din umeri.

— Nan îmi datorează nouă de sute baht, Wen Shui-Ming. Pot să-ți fac multe necazuri, dacă vorbesc cu Sumalee. Vrei să achiți datoria lui Nan înainte să plec?

— N-am bani, minți Ruby.

— Cu atât mai rău pentru tine, zise Soong.

Peste o oră, gardienele veniră s-o escorteze până la duba care o va duce la tribunal: „Cu atât mai rău pentru tine!" repetă ea și făcu cu mâna când ieși pe poartă.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Soong se întoarse. Nu vorbi nimănui. Se duse direct în celulă și se așeză în colț, privind peretele. Fusese condamnată la moarte.

Patpong.

De ziua lui, Lucien îl duse pe Baptiste la restaurantul Bussaracum, în Hotelul Dusit Thani. Era deosebit de elegant, cu lemn sculptat, fețe de masă albe ca zăpada, porțelanuri albastre și albe, tacâmuri din aramă.

Mâncarea era tipic thailandeză, senzuală, rafinată, delicioasă. Mâncară găluști de culoarea lavandei, umplute cu pui fragezi, aranjați în formă de floare; sote din inimă de palmier, supă de creveți cu aromă de lămâie, servită într-un vas de lut și încălzită la flacăra lumânării; creveți la grătar într-un castron sculptat, cu felii de pește prăjit.

Și, în timp ce așteptau desertul, Lucien începu să vorbească despre afaceri.

— Papa, cât am câștigat din heroina numărul patru anul acesta?

Baptiste păru surprins de întrebare.

— Nu știu. Nu mai număr demult. Probabil că scot mai mult de pe urma barului meu din Patpong. De ce?

— La Bangkok, un kilogram de heroină valorează în jur de două sute de mii de baht. În S. U. A., același kilogram se vinde cu trei milioane și jumătate de baht.

— Da, însă mai întâi trebuie să expediezi kilogramul acela în America. Implică prea mult risc și prea multă organizare. Prefer să las aceasta parte în seama chinezilor.

— De ce nu mă lași pe mine să mă ocup de aceasta latură a afacerilor?

Baptiste râse. Își aprinse altă țigara. Merde, nu poate să renunțe măcar la masă, se gândi Lucien. Probabil că toată mâncarea pe care o înghite are gust de rahat.

— Ai dus o valiză și acum te dai expert. Faci pe Mister Asia sau mai știu eu ce!

Dar Lucien nu se dădu bătut.

— Mă gândeam la compania pe care ai înființat-o. Se ocupă de exportul animalelor exotice la grădinile zoologice din Europa și America.

— Da, o afacere secundară. După ce stai un timp în Asia, te bagi în tot soiul de rahaturi. Dar știi cât câștig pentru un șarpe?

— Ai putea câștiga mai mult.

Baptiste se uită mirat la fiul său. Poate aceasta era revelația pe care o așteptase.

— Te ascult, Luc.

— Trimiți niște șerpi la o grădină zoologică particulară din America. Avem toate documentele vamale necesare. Firma este serioasă și legală. Doar că data viitoare când mai scoți din țară o ladă cu șerpi veninoși, pui înăuntru un buștean scobit pe dinăuntru și umplut cu heroină. Care vameș o să-și bage capul înăuntru? anul trecut am trimis un tigru în Arizona. Am putea ascunde câteva kilograme în fundul cuștii. Cine crezi că o să verifice? Ai impresia că vreun tip de la vamă o să-și pună o mănușa de plastic și o să roage tigrul să se aplece?

Baptiste zâmbi. Nu cunoscuse aceasta latură a personalității fiului său. Deci, până la urmă, instinctul nu-l înșelase în privința lui.

Îmi pare rău pentru tine, Noelle.

— Da, este posibil. Dar trebuie să-ți faci relații în S. U. A. Cu cei care au bani și nu sunt în D. E. A. Și nu-i deloc ușor. Iar eu nu pot pleca. Este prea periculos pentru mine să părăsesc Thailanda. Polițiștii mă cunosc prea bine. Și, în afară de asta, idiotul ăla de doctor al meu mi-a interzis să călătoresc cu avionul.

— Pot s-o fac eu, papa. Lasă-mă să încerc.

Sosi desertul. La prima vedere, părea un platou cu cireșe și pere micuțe; dar, când Lucien băgă una în gură, descoperi că era pastă de fasole, cu glazură și aromă de iasomie; frunzele cireșelor erau papaya; perele de fapt erau ananași deghizați la fel de artistic.

Baptiste zâmbea.

— Alt lucru pe care l-am învățat în Asia, zise el. Nimic nu este exact ce pare a fi. Oamenii nu-și arata niciodată adevărata față. Nu știi până nu muști adânc.

Maha Chai.

Keelan stătea la fereastră, în anticamera biroului, cu fața spre închisoarea bărbaților. Pute a mizerie, se gândi el. Bărbații erau înghesuiți în compartimentul de jos – o masă gârbovită și mizeră de suflete pierdute.

Cum a ajuns aici? Ce caută pe coridoarele acestea singuratice, martore ale suferinței omenești? copilărise la Berkeley, privise meciurile de baseball din Candlestick Park, aruncase la coș cu tatăl său, în curtea din spate a casei lor, împreună cu ceilalți doi frați. Tatăl lui fusese agent de asigurări; amândoi frații săi aveau munci de birou. Și îl considerau cu toții puțin nebun. Iar evenimentele din ultimii doi ani îi sugeraseră că aveau dreptate.

Keelan nu știa încă ce îl atrăsese să intre în poliție. Când renunțase la colegiu și își informase părinții despre intențiile sale, îl priviseră cu gura căscată, ca și când le-ar fi spus că o să se facă preot. De fapt nu era o diferență prea mare. Munca în poliție cerea chemare și spirit de sacrificiu. Iar el își sacrificase tot ce avea mai scump.

Mult timp, fusese doar un joc. Continuase viața lui tăcută, suburbană, afundându-se tot mai mult, pe zi ce trece în

tenebrele lumii interlope, ca să-și facă meseria. Văzuse odată un băiat de paisprezece ani alergând pe străzile din San Francisco cu o mitralieră Thompson. Arestase și interogase fete de paisprezece ani, care lucrau în bande criminale, alături de prietenii lor și văzuse mai multe orori decât un veteran din Vietnam. Privise cu ochii reci ai criminalilor și avusese senzația că se uita în adâncul unui ocean; acei bărbați nu aveau suflet, nu erau capabili de bunătate, nu aveau nici o scânteie umană în ei, indiferent de ce spunea pastorul.

Experimentase toate acele trăiri care-l fac pe om să devină religios; confruntarea cu răul. Iar acum credea că existau oameni pe lumea aceasta care erau din naștere ca niște păsări de pradă și nu puteau distinge între bine și rău. Sânge, durere, chin – nu-i impresiona nimic. Cunoscuse pușți de doisprezece ani cu ochi goi, care trăiau de unii singuri.

Și apoi, într-o zi, a încetat să mai cerceteze aceasta lume din afară. S-a oferit voluntar să se infiltreze ca spion în rândurile lor și să ducă o viața dublă. Să trăiască, să acționeze și să gândească la fel ca un traficant de droguri ziua, să se integreze vieții sordide și disperate a străzilor; iar noaptea să meargă la petreceri, să-și tundă peluza și să fie un om de familie. Credea că putea ține cele două lumi departe una de cealaltă.

Până în ziua când lumea tenebrelor îl urmase acasă.

Faptul că pierduse una din viețile sale, însemna că nu avea de ales decât să se retragă în cealaltă. De aceea se afla probabil acum într-o închisoare orientală împuțită, târguindu-se pentru salvarea sufletelor.

Își ridică privirile când o văzu intrând pe ușă. Isuse Cristoase! Ce-i mai făcuseră?

— Ruby? zise el. Te simți bine?

Se prăbuși pe scaunul de lemn. Keelan se duse în spatele ei și-i ridică tricoul. Avea spatele plin de vânătăi. Văzu o rana în păr, acoperită cu un praf de antibiotice.

— Ar fi trebuit s-o vezi pe cealaltă, John.

— Te-au bătut, zise el.

— Ce altceva să facă în închisoare? Nu au de ce să se distreze. Ar fi foarte plictisitor dacă nu ne-ar bate.

Se așeză pe marginea biroului, s-o privească.

— Nu trebuie să treci prin așa ceva.

— Mă scoți de aici?

— Dacă accepți să cooperezi.

— Ce poate face o fata drăguță ca mine să te mulțumească?

— Încetează cu jocurile, Ruby. Vreau să-mi spui tot ce știi despre Baptiste Crocé, Louis Huu, Eddie Lau și despre fiecare tranzacție pe care ai încheiat-o. De unde vine heroina, unde se duce, pe ce căi.

— Dacă îți spun, o sa vorbești cu judecătorul să-mi dea drumul?

— Nu-i chiar atât de simplu.

Ruby se aplecă, strângându-și brațele la piept.

— M-am săturat de viața asta. M-am săturat de tot.

— Poți avea încredere în mine.

— Nu pot avea încredere niciodată în aerul galben.

Lui Keelan îi venea s-o scuture ca s-o trezească la realitate.

— Nu vezi cum te-au abandonat, proasto! eddie Lau, Baptiste Crocé, te-au lăsat cu toții să putrezești aici! Sunt singura ta scăpare din acest iad!

— Ce trebuie să fac? Îl întrebă ea.

— Trebuie să te pregătești să depui mărturie la tribunal.

— Aici ești în Thailanda, John. Ți-am mai spus doar că o să mă omoare, dacă voi depune mărturie împotriva lui Louis Huu.

— Nu vreau să depui mărturie aici, ci în Statele Unite.

Văzând că nu-i răspunde, îi luă fața în mâini.

— N-ai de ales, Ruby! Ai mai primit și alte oferte?

— Nu, dar este ca și când mi-aș tăia gâtul de una singură.

— O să te protejăm.

Ruby tăcu un timp, cu capul sprijinit de piept.

— Să începem cu o întrebare simplă. De unde știa Eddie Lau că i s-a emis mandat de arestare în Hong Kong?

— Pentru că i-am spus eu.

— Și cum ai aflat?

— De la feng shui.

Keelan se ridică în picioare.

— O. K. Gata, am terminat, chem gărzile.

— Bine, John, atunci află că a fost bunul tău prieten, Mac.

Keelan o privi uimit.

— Rahat.

— Nu-i nici un rahat, îți spun adevărul.

Keelan simțea că-i vine rău. Nu tocmai McReadie. Avea încredere în McReadie. Era prietenul lui.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă ce crezi tu.

— De ce?

Ruby frecă degetul mare de arătător.

— Pentru bani, ce-ți imaginezi?

Erau întrebări la care prefera să nu le cunoască răspunsul.

— Nu te cred, repetă Keelan.

Ruby ridică din umeri.

— Bine, o să mai vorbim despre asta. Spune-mi în primul rând despre cele șapte kilograme de heroină.

— Mien lap, zise ea. Le ambalam în geci chinezești.

— Ce?

— Coseam pungile în căptușeală. Câte puțin în fiecare. N-ai cum să-ți dai seama. Și le trimiteam la Shenzhen.

— În orașul Shenzhen? acolo a fugit Eddie Lau?

Se uită în podea. Dacă avea de gând să-l trădeze pe Eddie Lau, trebuia să se hotărască acum.

— Ruby?

Încuviință din cap.

— Stai puțin, zise Keelan.

Se așeză la birou și scoase un carnet și un stilou din servietă. Împinse pachetul de țigări spre Ruby, care luă una.

— O. K. Să-i dăm drumul.

— Am căzut la învoială cu Crocé. Îi pronunță numele Kwo-chao. Apoi, am aranjat livrarea.

— Cum?

— Mi-a spus unde să mă duc. Apoi, m-a chemat prin telefonul mobil. Mi-a dat numărul de înmatriculare al mașinii Cheile erau sub bord sau în țeava de eșapament. Heroina numărul patru era în portbagajul mașinii.

— Și coseai drogul în geci.

— Da, le ambalam și le trimiteam par avion în Guanzhou. Eddie aranjase să le ia și să le aducă la Shenzhen.

— Ia-o mai încet.

— Nu pot. Așa vorbesc eu. Scrie mai repede.

— Bine, continuă.

— Are o fabrică de confecții în orașul Shekhou. Gecile sunt trimise în Statele Unite via Hong Kong, ca parte a unui transport foarte mare. Sunt foarte greu de găsit. Trebuie să desfaci prea multe haine ca să dai de droguri.

— Cum se numește fabrica din Shekhou?

— Friendship Textile din Nanshan Lu.

Keelan se opri din scris. Se uită la ce scrisese până atunci.

— Poate o să discutăm cu chinezii, zise el, gândind cu voce tare.

— N-ai decât să vorbești cât vrei. În Canton este o zicală: „Munții sunt înalți și împăratul este departe.” Shenzhen nu face parte din China. Shenzhen este stat în stat.

— Bine, Ruby, da-mi voie să-ți spun ceva. Dacă-l prindem pe Eddie pe teritoriul S. U. A., putem să-l arestăm.

— Eddie nu este niciodată atât de prost.

— Poate ar putea fi pentru tine.

— N-a venit nici măcar la Bangkok s-o salveze pe Ruby a lui. De ce crezi că s-ar duce în Golden Mountain?

— Trebuie să găsim o cale să-l scoatem din China.

— N-aveți cum.

Ba s-ar putea, se gândi Keelan, dacă te-am folosi pe tine drept momeală. Și am putea prinde și alți pești. David Lee îi spusese că Crocé nu părăsise Thailanda de ani de zile, dar cu Louis Huu era altceva. Conform dosarelor Serviciului de Imigrație al S. U. A., vizita Coasta de Vest o dată la șase luni. Daca ar putea să-l aducă în fața justiției și s-o pună pe Ruby Wen să depună mărturie, ar putea să-l condamne pe baza statutului RICO.

— Povestește-mi despre tranzacțiile tale cu domnul Louis Huu.

— Mai întâi scoate-mă de aici.

— Nu, mai întâi o să depui mărturie în S. U. A. Pe urmă, vom vedea ce este de făcut.

— Ți-am spus deja prea multe.

— Rahat. Dacă ne ducem la thailandezi și le spunem de Crocé, ce-o să se întâmple? Nimic. Dacă nu este prins asupra faptului, nu avem nimic. Thailandezii nu au legi împotriva conspirației. Eddie Lau este dincolo de frontieră, în Shenzhen. Probabil că a cumpărat câțiva polițiști. Nu ne putem atinge de el. Aici nu avem destule dovezi că să arestăm pe cineva și nici măcar să le distrugem afacerile. Este ca un sughiț.

— Poate pentru tine o fi un sughiț, dar pentru Ruby Wen va fi o indigestie gravă, dacă Eddie o să afle ce ți-am spus.

— Ai discutat vreodată cu Louis Huu despre importul heroinei în Statele Unite?

— Sigur, zise Ruby. Pot să te lămuresc în această privință.

— Ți-a spus de unde își cumpăra heroina și care sunt colaboratorii lui în S. U. A.?

Ruby se albi la față.

— Poate.

— Haide, Ruby.

Fata lăsă capul în jos.

— Șapte kilograme de heroină numărul patru, Ruby. Asta înseamnă o condamnare de cel puțin o sută cincizeci de ani. Scăzând perioada care se acordă pentru bună purtare, o să ieși în o sută zece ani.

— Trebuie să mă mai gândesc.

— N-ai la ce să te mai gândești! Vrei sau nu să putrezești în pușcărie?

— O. K.! Cumpără de la un furnizor general.

— Cum îl cheamă?

— Nu-mi amintesc.

— Ruby.

— Nu-mi amintesc și gata. Este un tip din B. P. P.

— Serios? zise Keelan, în timp ce scria.

B. P. P. Era poliția de frontieră, o unitate paramilitară finanțată de CI. A., pentru a opri infiltrarea comuniștilor și drogurilor în Thailanda.

— Care sunt oamenii lui din S. U. A.?

— Nu știu.

— Ruby.

— Nu știu! nu știu nimic despre Louis Huu în Statele Unite! până să pierdem marfa, importam drogurile în Hong Kong și le expediam de acolo.

Keelan rupse pagina din agendă și se uită la ce scrisese.

— O. K., zise el. O s-o luăm de la început, doar că va trebui să fii mai exactă și să-mi spui tot ce știi. Ce au spus, unde și când. O. K.?

— Ruby Wen este ca și moartă, zise ea.

— Ai încredere în mine, îi spuse Keelan.

Ruby își aminti ce-i spusese tatăl ei când era mică. Cât trăiești, să nu apelezi niciodată la autorități și când mori să nu te duci în iad. Iar ea avea cumplita senzație că încălcase una din reguli, iar foarte curând o va încălca și pe cealaltă.

Reședința lui Louis Huu.

Trecură printr-un pasaj rutier. Deasupra lor traficul aglomerat uruia, înecat în gaze de eșapament. Vincent era impresionat. Canalul de culoare maro era poluat și putea, dar era mai civilizat să călătorești așa prin oraș.

Râul era plin de mâl și ierburi rupte de pe mal de muson. Barje cu orez, taxiuri de apă și schifuri lungi din lemn, încărcate cu coșuri de mirodenii și fructe, alunecau pe lângă ei.

Trecură pe sub alt pod și apoi hang ya trase la mal și aruncă odgonul. Vincent, cu servieta în mâna dreaptă, fu ajutat să se cațere pe țărm de un servitor în haină albă.

Un shanganez solid, musculos, supraveghea operațiunea și-l conduse pe Vincent în casă.

O potecă șerpuitoare ducea de la râu printr-o pădure tropicală. Casa era un cămin thailandez original, cu două etaje, construită din lemn de tek. Orhidee în ghivece de lemn atârnau pe terasă, de la etaj.

Omul în cămașă sport își scoase pantofii la intrare și-i făcu semn lui Vincent să facă același lucru. Interiorul casei era întunecat și rece. Îi amintea lui Vincent de un muzeu. Văzu

buddha birmanezi străvechi, statui de lemn din Cambodgia, porțelan albastru cu alb din China, covoare de mătase thailandeze.

Louis Huu îl aștepta sus, pe terasă, într-o haină din brocard, brodată în auriu și bleumarin. Se ridică să-l întâmpine pe Vincent, ca și când ar fi fost un vechi prieten de familie.

— Vincent! exclamă el, întinzându-i mâna. Îmi faci o mare onoare vizitând locuința mea modestă.

— Eu sunt cel onorat, îi răspunse Vincent.

— Așază-te, te rog. Vrei niște ceai?

Terasa dădea spre klong. Stăteau unul lângă altul și beau ceai cu aromă de lămâie, în timp ce Louis discuta despre Hong Kong, Happy Valley și un magazin universal pe care se gândea să-l construiască la Shatin. Deasupra capetelor lor, o briza blândă clătina clopotele templului.

Era atât de plăcut în compania lui, încât Vincent trebui să-și amintească acum că gazda sa binevoitoare n-o să-l lase să plece viu din Bangkok, dacă nu era satisfăcut pe deplin de rezultatul acestei întâlniri.

În cele din urmă, veni vremea să discute despre afaceri.

— Șeful meu m-a trimis să discut o problemă foarte importantă, zise Vincent.

— Ce anume?

— Dorește să pună capăt neînțelegerii care a intervenit între voi. Nu vrea ca acest fapt să afecteze prietenia voastră. Și dorește să-ți transmit că te respectă ca pe un frate mai mare.

Louis Huu scoase o țigară din tabachera de argint de pe masă și o fixă într-un portțigaret din fildeș.

— Sunt flatat de cuvintele lui. Și cum propune să vindecăm rănile trecutului?

— Am în servieta mea un acreditiv pentru douăzeci și opt de milioane de baht, pentru a lichida datoria lui față de tine.

Vincent deschise servieta și scoase un plic gros, în care se aflau documentele acreditivului. Louis Huu le studie un timp.

— Accept cu bucurie. Și, ca să-mi arăt prietenia, sunt gata să renunț la dobândă.

N-ai decât să faci ceva în urechea bunică-tii pentru dobândă,

se gândi Vincent.

— Dorește de asemenea să reluați afacerile, cu un profit reciproc avantajos.

— Acum, când s-a rezolvat acest diferend neplăcut, sunt sigur că nu va fi nici o problemă.

Îi zâmbi triumfător.

Un servitor în haină albă aduse încă o cană cu ceai.

În cele din urmă, Vincent se ridică să plece.

— Ar mai fi încă o mică problemă, zise el, ca și când și-ar fi amintit exact atunci. Șeful meu se întreabă dacă nu l-ai putea ajuta ca prieten într-o anumită chestiune.

— Dacă stă în puterea mea, cu plăcere.

— Șeful meu are o prietenă care a fost întemnițată pe nedrept la Maha Chai, aici, în Bangkok. O cheamă Ruby Wen Shui-ming. A fost acuzată că deține droguri. Vrea să știe dacă n-ai putea interveni pe lângă autorități să clarifice aceasta neînțelegere.

Louis Huu îl privi gânditor, ca și când ar fi vrut să-și amintească.

— Ah, da, domnișoara Wen, zise el, în cele din urmă. Spune-i șefului tău că n-are de ce să se îngrijoreze. Sunt informat că poate fi eliberată oricând. Însă spune-i te rog că trebuie să plătească suma de trei milioane de baht pentru a grăbi procedura juridică.

Dew neh loh moh pe aceasta Ruby Wen! Trei milioane, pe lângă cele douăzeci și opt pe care le plătise deja pentru a-l liniști pe rahatul ăsta. O să rămână aproape fără nici un ban gheață. Și totul numai pentru o femeie!

— Voi aranja să-ți parvină suma mâine dimineață, la prima oră, zise Vincent.

Tribunalul.

La două zile după interviul ei cu John Keelan, doi soldați cu pistoale automate Smith & Wesson la șolduri și puști M1 pe umeri veniră s-o ia pe Ruby Wen din închisoarea femeilor.

— Unde mă duceți? zise ea.

Soldații nu-i răspunseră. Ruby fu condusă într-o mică magazie, în închisoarea bărbaților. În mijlocul magaziei era o

nicovală și o bancă.

— Ce faceți? strigă Ruby.

Dar nici fierarul nu-i răspunse. Luă niște lanțuri și-i făcu semn să bage piciorul într-unul din inele. Soldații o împinseră înainte. N-avea rost să se opună.

Fu obligată să pună piciorul pe nicovală și fierarul fixă lanțul cu un ciocan. Apoi făcu același lucru la piciorul celalalt. Lanțurile erau prea grele pentru ea și nu putea să meargă. Fierarul legă o sfoară de lanț, ca să poată face pași mici, susținând lanțul cu mâna.

Apoi îi puseră și o pereche de cătușe.

Pe urmă, o scoaseră pe porțile închisorii, la duba care o aștepta. Era plină de deținuți, bărbați și femei. Mașina se puse în mișcare. Trecură de porți, strecurându-se pe străzile aglomerate ale Bangkok-ului, în drum spre tribunal. O furtună musonică inundase străzile, îngreunând și mai mult traficul, și drumul, scurt de fapt, dură mai mult de două ore.

La tribunal era o adevărată babilonie: polițiie, oficialități, rude înlăcrimate și reporteri. Zgomotul claxoanelor și uruitul mașinilor pe stradă se contopea cu strigătul avocaților și plansetele rudelor deținuților, într-un vacarm de coșmar.

Ruby fu băgată în sală, unde dădu cu ochii de Julian Prassaran și răsuflă ușurată. Avocatul indian făcu un pas spre ea și-i dădu un document.

— Ce-i asta? Îl întrebă fata.

— Foaia de acuzare, zise el. Nu te îngrijora. Totul o să fie bine.

Ruby se uită în jur. Îl văzu pe Louis Huu stând în spatele sălii, după niște polițiști înarmați și reporteri. O privea zâmbind.

Când îl zări, simți că încremenește în loc.

Judecătorul citi acuzarea, iar apoi Prassaran îi spuse că va pleda pentru „nevinovăția” clientei sale și ceru să fie eliberată pe cauțiune. Procurorul încuviință din cap.

Cauțiunea fusese fixată la un milion de baht.

Soldații o împinseră spre ușa. Lanțurile grele îi stânjeneau mișcările și fu cât pe ce să cadă.

— Ce se întâmplă cu mine? îi strigă ea lui Prassaran.

— O să fii eliberată, îi răspunse el. Domnul Lau a avut grijă de tot.

Apoi îi dădu niște hârtii asistentului său și dădu din cap spre ea.

Îi văzu spatele elegant dispărând în marea de oameni. Se uită după Louis Huu.

Nici el nu mai era.

Fu dusă pe niște scări de piatră, către celulele provizorii. Se simțea ca un dop plutind pe un ocean zguduit de furtună, complet dezorientată.

A doua zi de dimineața, Sumalee veni să-i spună că va fi eliberată. Dar Ruby nu mai îndrăznea să creadă. Se schimbă totuși într-un tricou alb, curat, și un sarong albastru, decolorat și așteptă. Peste o oră, gărzile veniră s-o escorteze în biroul directorului. I se spuse să aștepte afară, până termina de semnat documentele.

Ar fi trebuit să fie fericita că scăpa din gaura aceea împuțită, se gândi ea. În schimb, se străduia să-și domolească spaima. Își derulă din nou evenimentele în mintea ei; fusese lăsată să putrezească în închisoare, timp-de patru luni; apoi a luat legătura cu D. E. A.; în mai puțin de patruzeci și opt de ore Eddie Lau a aranjat să fie eliberata și Louis Huu a apărut la tribunal.

Ruby Wen ai dat de dracu'! Au aflat că i-ai trădat! fie Eddie Lau, fie Louis Huu! Dar, într-o cameră plina de șerpi, nu mai contează care din ei te mușcă.

O să scape de tine.

Se gândi să apeleze la Keelan. Dar ce rost avea? Doar nu-și imagina că americanul o s-o protejeze? nu exista un loc sigur pentru ea, nici în Thailanda, nici în altă parte. Era de una singură.

Gărzile o escortară până la ieșirea din închisoare, și porțile se închiseră în urma ei.

Mulțimea se revărsă asupra ei: vânzătorii ambulanți, vacarmul de claxoane și mașini pe care-l auzea dincolo de zidurile celulei o înghițiră. Cineva trecu în grabă pe lângă ea.

Ruby se clătină, speriată. Se simțea ca și când ar fi plutit în deriva într-o barcă.

Pe una din străzi era parcat un Mercedes negru. Șoferul o claxonă și aprinse farurile. Se lăsă fereastra și-l văzu pe Louis Huu făcându-i cu mâna.

Aflase probabil, se gândi Ruby. Altfel n-ar fi eliberat-o atât de repede.

Așa că o luă la fugă orbește pe aleile înguste din jurul închisorii. Trecu de un magazin cu obiecte din trestie, de o bătrână care cocea banane pe un grătar cu cărbuni aprinși și răsturnă un coș cu rădăcină de ghimber în goana ei. Ajunse pe o stradă cu magazine de mobilă veche și se afundă tot mai mult în Chinatown. Alergă pe alei înguste, unde știa că Mercedes-ul nu putea s-o urmărească, până când nu mai putu de oboseala. În cele din urmă, se prăbuși pe treptele unui templu chinezesc.

Trase aer în plămâni, încercând să se limpezească.

N-avea pașaport, aproape nici un ban și nici un prieten. Era complet singură. Și habar n-avea ce-o să facă. Știa doar că trebuia să găsească o cale de scăpare din Thailanda.

Kuala Lumpur.

Kuala Lumpur, ca orice oraș asiatic pe care-l văzuse Ruby, era o masă de trafic și oameni de toate națiunile. Se ridicase dintr-o grămada de colibe din noroi, cu mai puțin de-un secol în urmă, și devenise un oraș prosper, modern, cu blocuri albe înalte și temple străvechi chinezești și indiene.

Ruby se dusese în Chinatown și găsi restaurantul Yasmin din Jalam Sultan. Dădea în stradă și era un local prăpădit, cu câteva mese cu blat de melamină și scaune de lemn. Pe peretele din spate atârna un calendar Coca-Cola, reprezentând o blondă călare pe un Learjet; alt calendar, mai ieftin, înfățișa o chinezoaică în cheongsam, pozând ridicol. Sticle prăfuite cu răcoritoare erau aranjate pe rafturile înguste din lemn, deasupra unui frigider metalic. Un ventilator murdar se învârtea încet, în tavan.

Pe un afiș de pe ușa din stânga scria Agenție Turistică. Văzu postere rupte și vechi cu Hong Kong, Singapore și Bombay.

Afișe vechi fuseseră lipite pe pereții murdari, care făceau reclamă excursiilor prin țară. Era un singur birou de lemn, pe care scria Green Crescent Tours.

Biroul era neîngrijit.

Traficul de noapte trecea la câțiva metri de mese. Claxoanele și motocicletele Honda făceau un zgomot asurzitor. În aer plutea un miros greu de benzină.

Nu erau decât câțiva clienți. Cei mai mulți, șoferi de taxi sau tineri care voiau să lucreze ca ghizi. Se uitară la Ruby când se așeză. Știa în ce hal arăta, cu patung-ul și bluza sfâșiate, cu brațele și fața zgâriate. Și știa de asemenea că putea.

Un chelner tânăr își luă carnețelul și un meniu murdar și se îndreptă spre ea. Cămașa lui pătata de sudoare era deschisă la gât până la al treilea nasture. Îi aruncă meniul pe masă și așteptă. O femeie neînsoțită, se gândea el, probabil o prostituată.

Ruby comanda ceai și niște satay, știind că n-avea cu ce plăti. Când chelnerul se întoarse cu ceaiul, Ruby lasă mâna stângă pe masă, cu degetul mijlociu și cel mic îndoite și cu cel mare întins. Băiatul observă și căscă ochii, uimit. Ruby se relaxă puțin. Îi dăduse chelnerului semnalul care însemna că era o veterana Grass Sandal35 432, adică avea rangul de ofițer în triada ei, și el îl recunoscuse.

Își turnă niște ceai și așeză cana în fața ceainicului. O studie cu mai mult respect. Fără să scoată nici un cuvânt, se întoarse și se duse în bucătărie.

Peste o clipă, apăru un alt chinez, mai în vârstă. Băiatul făcu semn în direcția ei. Bărbatul se apropie de masa ei.

— Ești palidă la față, îi spuse el în cantoneză.

— Inima mea este roșie.

— Nu-mi datorezi niște bani?

— Știu că ți-am plătit.

— Unde?

— În piață.

Se referea la piața Tai Ping, un loc vestit în legenda triadei.

Încuviință din cap, satisfăcut, se pare. Apoi se așeză, luă ceaiul pe care Ruby și-l turnase în cană și-l bău. Însemna că îi

va acorda ajutorul cerut.

— Cine ești? zise el.

— Nu contează cum mă cheamă. Dă-mi pixul.

Omul o ascultă. Ruby luă un șervețel de hârtie de pe masa și scrise un număr de telefon din Hong Kong, iar dedesubt: LITTLE FLOWER36.

— Numărul acesta este din Hong Kong. Cere urgent cincizeci de mii. Ți-am dat parola.

Bărbatul se uită la ceas.

— Acum este prea târziu. Vino mâine, la ora nouă, O. K.?

Se uită la zgârieturile de pe brațe și față și la murdăria de pe bluză.

— Ești în pericol?

Ruby se gândi prudentă înainte să răspundă.

— A trebuit să fug de pericol. Și acum n-am bani.

Omul cugetă un timp și apoi băgă mâna în buzunarul cămășii și scoase un mic teanc de bancnote. Numără cinci sute de dolari malaezieni și i-i dădu. Ruby îi băgă recunoscătoare în bluza.

— De când ești în Malaezia?

— Am trecut frontiera azi-noapte.

Se uită din nou la tăieturile de pe brațele ei și păru să înțeleagă.

— Este un hotel aproape de aici. Hotel Ipoh, în Jalan Petaling. Foarte curat și foarte ieftin.

Îi dădu cartea lui de vizită.

— Spune-le că ești prietenă cu mine. Vor avea grijă de tine.

Sosi mâncarea. Ruby nu se hrănise de două zile iar mirosul condimentelor și aburii care se ridicau din farfurie îi făcură stomacul să chiorăie. Luă lingura de aluminiu. De-abia se abținea să nu-și îndese mâncarea în gură cu degetele.

Dădu din cap, să-i arate că înțelesese. Bărbatul se întoarse în bucătărie. Ruby termină de mâncat și plecă. Nimeni nu-i ceru să plătească, bineînțeles. Împrumutul pe termen scurt și costul mâncării vor fi scăzute din banii pe care îi va primi, inclusiv comisionul.

Ipoh Hotel era condus de proprietar și familia sa. Locuiau cu

toții într-o singură cameră, de partea cealaltă a scărilor. Erau cinci încăperi, fiecare cu ventilator, un pat și un dulap vechi de bucătărie. Ușa de la balcon era încuiată de teama hoților.

Ruby își spălă hainele în chiuveta pătata din colțul camerei și apoi se așeză pe gresia rece a băii de pe hol să-și spele murdăria din păr și de pe corp.

Când își turnă apă rece pe cap, închise ochii, calculându-și următoarea mișcare. Unde putea să se ducă de aici? nu îndrăznea să se întoarcă la Hong Kong. Poate o să plece în Anglia, la sora ei mai mare.

Trebuie să fii atentă, Ruby. Nu poți avea încredere în nimeni. Nici măcar în frații tăi de cruce din triadă.

După aceea, se întinse goală în beznă, simțind sudoarea pe trupul ei și ascultă acordurile unei operete cantoneze la televizorul de vizavi. Se scărpină pe picioare. Ploșnițe. Se strâmbă, săgetată de crampe și trebui să se ducă la toaleta turcească din camera alăturată. Cele patru luni în închisoarea din Bangkok și acum mâncarea din prăpăditul de local malaiezian îi provocaseră diaree.

Se clătină pe pat și se trânti pe burtă. După Maha Chai, confortul modest al hotelului i se părea un adevărat lux. Uitase aproape cum era să ai cearșafuri curate, o baie, o toaletă și un duș.

Ultimele patruzeci și opt de ore fuseseră un adevărat coșmar; se înghesuise însetată și transpirată într-un autobuz aglomerat spre Hatyai; își cheltuise ultimii bani să mituiască un polițist, ca s-o ducă prin junglă la o trecere de frontiera nepăzită, unde se putea strecura prin sârma ghimpată; făcuse autostopul și se suise în camioane care se îndreptau spre sud de la frontieră; se luptase cu doi șoferi care încercaseră s-o violeze. Și, în cele din urmă, găsise un camion care o adusese în Kuala Lumpur.

Trebuia să facă rost de bani. N-avea pașaport sau alte documente de identitate. Avea bani în Banca Comercială din Siam, dar fuseseră blocați probabil după arestarea ei. Și nu avea acces la contul ei din Hong Kong & Shanghai fără un act de identitate. Își păstrase întotdeauna un fond de rezervă la o agenție de voiaj din Hollywood Road. Era aceeași agenție

folosită de Eddie Lau ca să-și transfere fondurile peste ocean; aveau o cameră la etaj, cu o linie telefonică secretă pentru transferul banilor.

Se întrebă dacă Louis Huu o mai căuta încă. Tentaculele sale se întindeau în Burma, China și Hong Kong, așa că era posibil să aibă relații și în Malaezia sau Londra. Oare o considera atât de importantă ca s-o lichideze chiar și acum, când nu-i mai stătea în cale?

Mai rău ar fi s-o caute Eddie ca s-o ucidă. El n-ar renunța niciodată. Dar Eddie nu i-ar face nici un rău lui Ruby a lui.

N-ai de unde să știi.

Urăsc viața asta, își spuse Ruby. Nu mai pot trăi așa. Poate voi aștepta să dau o lovitura ca lumea, ca să nu fiu săracă; o singură lovitură și mă retrag.

Afacerea asta nu este pentru o fată bună ca Ruby Wen.

Era frântă de oboseală, dar crampele o ținură trează aproape toată noaptea. Mâncarea era de vină probabil.

Sau, poate frica.

Când se întoarse la restaurant a doua zi, la ora nouă, omul cu care vorbise cu o seară înainte nu era acolo. Un bărbat stătea la biroul de la Green Crescent Tours și studia strada. Când îi spuse că a venit să-și ia banii, ridică din umeri și făcu semn spre bucătărie. Era de serviciu puștiul nesuferit din ziua precedentă.

Avea nevoie de banii aceia azi. Așa că așteptă.

Se făcuse nouă și douăzeci. Oare ce se întâmplase?

Cu puțin înainte de nouă și jumătate, un Mercedes Benz negru trase la bordură. Șoferul îl parcă jumătate pe trotuar și se dădu jos. Purta o cămașă de mătase, deschisă la gât, dezgolindu-i pieptul fără păr și lanțurile groase de aur. Era dat cu ulei pe cap. Pântecul de sub cămașă era umflat ca al unei gravide. Până să urce treptele restaurantului și să ajungă la masa din colț, își pierdu respirația.

Ruby Wen își dădu seama că îl cunoștea. Era Henry Pi.

Letargia personalului din micuțul restaurant se evaporă imediat.

Chelnerii începură să mișune în jurul lui, încercând să-i

anticipeze dorințele. Dar el îi ignoră.

Se trânti pe un scaun, vizavi de Ruby, vădit surprins că dăduse ochii cu ea. Un chelner îi aduse o sticlă rece de berc Singha și i-o turnă în pahar.

— Ruby, zise Henry Pi.

Sorbi din bere și își șterse cu mâna spuma de pe mustața. Făcu semn spre cana din fața ei.

— N-ai vrea și altceva în afară de ceai?

— Ai cumva Hennessey VSOP?

— Clientele obișnuite din acest local nu prea au asemenea gusturi.

— Atunci, mă mulțumesc cu ceai.

Henry Pi înghiți restul berii și tânărul chelner apăru imediat lângă el, să-i umple paharul. Un băiat se duse să aducă altă sticlă de bere.

— Ce surpriză plăcută.

Ruby nu-i răspunse. Ce ghinion pe capul ei, se gândi fata. Zeii sunt foarte supărați pe mine, probabil. Probabil că localul aparține lui Henry Pi. Managerul l-a sunat probabil noaptea trecută. I-a spus de aceasta chinezoaică din Hong Kong, care a apărut bătută și însângerată să ceară un transfer de bani.

— Știu la ce te gândești, Ruby, zise el, dar trebuie să te informez că nu-mi scapă mai nimic din ce se petrece în Kuala Lumpur.

— Mă impresionezi.

— Mulțumesc. Deci, ia spune, ce faci la Kuala Lumpur?

Ruby ezită. Își dădea seama că părea disperată. Rănile de pe față și brațe arătau că este o fugară.

— Am avut probleme.

— În Malaezia.

Ruby clătină din cap, evazivă.

— Atunci în Thailanda.

Henry Pi se gândi.

— De cât timp ești în Malaezia, Ruby?

— Am trecut frontiera acum două nopți.

— Prin sârma ghimpata, din câte se vede, zise Henry Pi.

Zâmbetul lui îi arătă perfect situația. Îi pipăi o zgârietură de

pe braț.

— Ar fi trebuit să te duci la doctor. O să se infecteze.

— În Hong Kong sunt mulți doctori buni.

— Într-adevăr.

Își bău berea, gânditor.

— Acolo vrei să te duci, Ruby? la Hong Kong?

Se sprijini de spătarul scaunului și o privi cu luare-aminte.

— Arați foarte schimbata față de când te-am văzut ultima oară. Atunci erai foarte sigură pe tine și elegantă. Purtai o rochie neagră, dacă-mi amintesc bine. Foarte scurtă și foarte scumpă.

— Azi prefer să mă îmbrac obișnuit, zise Ruby.

— Și eu la fel, îi spuse Henry Pi, arătându-i ceasul Girard Perigaux. Am trei Rolex-uri pentru când mă îmbrac de ocazie.

Se aplecă și dădu din mâna, indicându-i restaurantul.

— Ce părere ai?

O magherniță! se gândi Ruby.

— Scoți bani mulți din afacerea asta?

— Bineînțeles că nu. Este doar un paravan, așa cum știi și tu foarte bine, sunt convins.

O studie insolent.

— Pari disperată.

— Am probleme de moment.

— Te văd aici, în haine țărănești, fără bani. Ceea ce mă miră este că nu ai luat legătura cu asociații tai, oriunde or fi. Poliția thailandeză n-a putut să-i prindă pe toți, în mod sigur. Nu le stă în obicei. Așa că mă gândesc poate că aceasta femeie nu fuge de poliție, ci de proprii ei prieteni.

Surâse, încântat de propria sa istețime.

— Am luat legătura cu numărul pe care mi l-ai dat. Dar se pare că cineva din Hong Kong ți-a anticipat apelul. Erau foarte nerăbdători să te găsească. De fapt, au pornit deja spre Kuala Lumpur.

Ruby se ridică, dar Henry o prinse de mână.

— Stai jos, Ruby. Nu mai ai unde să fugi.

Henry se aplecă spre ea. Observă picăturile de sudoare de pe fruntea ei.

— Ce ai făcut așa rău încât a trebuit să fugi, Ruby?

— M-am înrolat în rândurile D. E. A. Din Bangkok, zise ea.

Henry Pi își termină berea și chelnerul se grăbi să aducă alta.

— Păcat că nu putem fi prieteni, Ruby. Îmi plac fetele cu simțul umorului.

Avionul companiei Cathay Tri-Star decola de pe pistă și începu să se înalțe pe cerul plin de nori. În compartimentul de clasa întâi, Ruby închise ochii, imaginându-și că tot coșmarul din ultimele patru luni începea să dispară. În boxe răsuna Musak și-i calma nervii. Treceau printr-o zona-cu turbulențe. Eddie stătea lângă ea, impasibil.

Nu spusese mai nimic când o luase seara trecută de la reședința lui Henry Pi, din afara orașului Kuala Lumpur, unde fusese invitată forțat. Nu știa ce gândea sau ce avea de gând să facă cu ea. Însă îi adusese haine noi și alt pașaport; unul fals, bineînțeles, dar bine realizat. A-0197758, emis în Kuala Lumpur, cu vize pentru Hong Kong și Singapore pe primele două pagini. Va intra în Hong Kong cu numele de Kam Li-feng.

S-ar fi deranjat atât daca ar fi știut că-l trădase celor de la D. E. A.?

Tri-Star ajunse la altitudinea de croazieră și stewardesa le aduse șampanie. Ce viață ciudată am, se gândi Ruby. Acum două nopți stăteam în așternuturi de bumbac pline de ploșnițe, iar acum beau pinot noir într-un compartiment de clasa întâi. Se întoarse spre Eddie, își ciocni paharul de al lui.

— Pentru libertate, zise ea.

Eddie clătină din cap.

— De data aceasta ai creat multe necazuri, Ruby. Chiar și pentru tine.

— De ce n-ai venit niciodată să mă vezi? Am stat patru luni în celula aceea împuțită. Și nu m-ai vizitat.

Nu dădu importanță acuzației sale.

— Știi cât m-a costat să te scot?

Văzând că nu-i răspunde, continuă.

— Ce s-a întâmplat la Bangkok? De ce ai fugit?

Poate că n-a aflat totuși. Poate că în tot acest timp a încercat

într-adevăr s-o scoată din Maha Chai! A făcut o mare prostie că a vorbit cu americanul!

— Nu am încredere în nenorocitul ala de Louis Huu.

— Mi-a spus că ai fugit de el. Bănuiește că ai dat din gură la poliție. Așa este, Ruby?

Încă nu s-a hotărât ce să facă în privința mea, se gândi. Dacă neg tot, o să-și dea seama că mint. Își aminti că cele mai bune minciuni erau ascunse în adevăr.

— Sigur că am vorbit cu king chat. Trebuia să-mi port de grijă. Doar nu era să-l aștept pe Eddie să mă scoată din locul ăla împuțit până îmbătrâneam și mă zbârceam.

— Ce le-ai spus? Șuieră el.

— Le-am spus tot ce știu despre Louis Huu. De aceea am fugit.

— Și despre mine ce le-ai spus?

Își ridică privirile. Ochii lui erau adânci și întunecați ca oceanul noaptea.

— Sigur, le-am spus tot despre tine, Eddie. L-am trădat pe singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Eddie își feri privirile, la început.

— Nu pot să-ți fac rău, Eddie, murmură ea. Dacă te-aș răni vreodată, mi-aș înfige un cuțit drept în inimă.

Tresări.

— Louis Huu o să te ucidă, dacă află.

— Nu am avut de ales. Credeam că o să putrezesc în pușcărie pentru totdeauna.

— Ar fi trebuit să ai încredere în mine.

— Am încredere. Dar tu erai în China și eu la două mii de kilometri depărtare.

— Știi cât am plătit pentru tine, Ruby? Treizeci și unu de milioane de baht.

Ruby fu impresionată, fără să vrea. Era nebun! Treizeci și unu de milioane!

— A trebuit să-i dau banii pe care-i datoram lui Louis Huu, pentru heroina lui. Și încă trei milioane să mituiesc autoritățile. Numai pentru tine, Ruby.

Se aplecă și îi dezmierdă încet urechea cu limba. Apoi îi

pipăi coapsele cu un deget. Observă că stewardesa o privea, dar nu-i păsa.

— Te iubesc prea mult, Eddie. Te iubesc atât de mult, încât cred că o să mor…

— De aici înainte, trebuie să ai încredere în mine, Ruby, murmură el.

Deci mă crede, își spuse ea. Ce proastă am fost să-mi fie frică. Dacă îți păstrezi sângele rece, n-o să pierzi niciodată, Ruby. De data aceasta ai crezut că ai pierdut, dar ai câștigat din nou. Poți face orice din omul ăsta. Se crede dur și deștept, dar este prost ca toți ceilalți. Tu însă ești foarte deșteaptă, Ruby.

San Francisco.

Ruby Wen îl întâlni pe John Bertolli în cafeneaua din Hyatt, în Union Square. Această întâlnire dură un sfert de oră și, în final, Bertolli îi dădu un set de chei.

Ruby traversă holul spre ascensoare și coborî în parcare. Deschise portbagajul unui Mercedes negru saloon și scoase o servietă din piele de crocodil. O deschise, examină conținutul și se întoarse la ascensor.

Apoi luă un taxi de lângă Hyatt și se îndreptă spre o clădire comună, cu șase etaje, din Kearny Street, lângă Embarcadero, nu departe de haosul turistic din Fisherman's Wharf. În fața clădirii, scria în engleză: White Dragon Savings and Loan37. Alt afiș, în chineză, se întindea vertical, pe perete. La fereastră erau afișate dobânzile curente.

Micul birou public de la parter era plin de chinezi. Ruby trecu pe lângă ei și o luă pe o scară pe care scria PRIVATE38. Urcă nepăsătoare.

La etajul al doilea erau alte birouri. Un tânăr funcționar chinez, în cămașă albă și cravată neagră, lucra la un birou din lemn. Ruby intră, se așeză și deschise servieta. Scoase teancuri de douăzeci de dolari strânse cu elastic și le puse pe birou. Funcționarul începu să le numere.

Când termină, Ruby îi dădu o carte de vizită pe care scria: SORA AMERICANA PLĂTEȘTE FRATELUI CHINEZ 400000 dolari S. U. A. TEL. 20388.

Funcționarul îi dădu o notiță pe care Ruby o puse în geantă iar apoi se ridică și plecă. Nu se însemnase și nu se înregistrase nicăieri că tranzacția avusese loc.

Funcționarul traduse tranzacția în Codul Comercial Chinez, care fu transmisă în noaptea aceea printr-o linie telefonică specială Companiei All Asia Friendship din Jiabin Lu, Shenzhen. Un funcționar din birou sună la numărul care-i fusese transmis și, peste o oră, Vincent Tse apăru în birourile de la ultimul etaj al unui magazin cam dărăpănat din mijlocul orașului. Primi o servietă mare, care conținea peste trei milioane de dolari Hong Kong.

Secția din Arsenal Street, Wanchai.

După ce sună de la telefonul aflat lângă ascensoarele de la etajul zece, Keelan fu admis în biroul lui McReadie. Era o cameră aglomerată, cu două telefoane pe birou, un computer, dosare și manuale pe un raft îngust și o fereastra micuță, cu vedere spre port. Un perete întreg era plin cu fotografii de mărimea celei de pe pașaport, reprezentând operațiuni de infiltrare. Erau lipite toate pe un panou.

McReadie aranja un pașaport fals și treizeci de mii de dolari pentru una din operațiuni. Dădu două telefoane. Când termină, închise și îi zâmbi lui Keelan.

— Bine că sunt un om cinstit.

Keelan se gândi la ce-i spusese Ruby la Bangkok. Până acum păstrase pentru sine informația aceea. Polițiștii erau o țintă obișnuită. O să se mai gândească la acest lucru.

— Cum merge, Mac?

— Vrei o cafea?

Keelan clătină din cap.

— Am băut destule cafele pe ziua de azi. Mi-a ajuns deja pulsul la o sută patruzeci. Cu ce pot să te ajut?

— De fapt, eu aș putea să te ajut pe tine.

Își sprijini coatele de birou.

— Îți amintești de Ruby Wen?

Keelan se prefăcu nedumerit.

— Ai codul triplu C?

— S-a întors în oraș.

Lui Keelan i se zbârli părul pe gât. Ticăloasa. Provocase mare agitație și bucurie în biroul din Bangkok, timp de câteva zile. Apoi fusese eliberată pe cauțiune și procuratura thailandeză hotărâse să închidă cazul din lipsă de dovezi.

— I-am pus apartamentul sub supraveghere de când ne-ai spus că a plecat din Thailanda, continuă McReadie. Azi-dimineață, la opt și un sfert, am prins-o cu bani murdari. Cobora dintr-un taxi în Conduit Road. Se pare că a revenit în afaceri.

McReadie îi dădu o fotografie alb-negru, de proastă calitate. Femeia avea ochelari fumurii și stătea cu fața întoarsă de la aparatul foto, în timp ce traversa strada. Dar nu încăpea nici o îndoiala. Era Ruby Wen.

— Aproape o lună. Mă întreb unde a fost până acum.

— A circulat probabil cu un pașaport fals. Dar azi-dimineață, a pătruns în țară cu propriul ei pașaport.

— Care-i următoarea mișcare, Dave?

— O urmărim, ascultăm și așteptăm.

— Și-a bătut joc de mine.

McReadie clătină din cap.

— Eu te-am prevenit.

— Nu te îngrijora, orice naș își are nașul.

— N-o să fie prea ușor.

Keelan ridică din umeri. Oare pot să am încredere în tine, Mac? ruby Wen n-a mințit?

— Ține-mă la curent.

McReadie se uită la ceas.

— Ia te uită. Ziua s-a terminat aproape. Vin cu tine. Își puse haina și se îndreptară spre ascensoare.

— Ce faci diseară? Îl întrebă McReadie când se urcară în ascensor.

— O să am o noapte liniștită.

— O să te bagi în pat?

— Cam așa ceva.

— Este ziua lui Lacey. Câțiva dintre noi o sărbătoresc la Delaney's. Te interesează?

Keelan ezită.

— Nu cred.

— Fata asta te place, John. Dumnezeu știe de ce. Văzând că nu-i răspunde, McReadie continuă.

— Te-ai hotărât să te faci preot?

— Ce?

— Păi, văd că duci o viață foarte austeră.

Ușile ascensorului se deschiseră. Stăteau în foaier.

— Nu a trecut încă destul timp.

— Viața merge înainte, John. Nu poți jeli la nesfârșit.

Keelan ridica din umeri.

— O să văd cum o să mă simt mai târziu. Poate o să vin.

McReadie se întunecă la față. Când vorbi, se vedea că se înfuriase.

— Doar nu erai beat, la volanul mașinii. Și nici n-ai adormit cu țigara aprinsă, să-ți ia casa foc. Nu este vina ta. Îți făceai meseria, atâta tot, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te mai învinovăți.

Keelan ridică din umeri.

— S-ar putea să lucrez până târziu.

— O să fim acolo până dimineață.

Keelan se duse în parcare. Știa că McReadie avea dreptate. Dar simțea că se rupe în două. O parte din el voia să rămână credincios amintirilor sale, iar alta tânjea fără să vrea după altă femeie. Ești un ticălos egoist, John, își spuse el, deși nu era adevărat. Timp de optsprezece luni pendulase între jale și dor și încă, nu știa încotro se va înclina balanța.

Era vineri noaptea și restaurantul Delaney's începuse să se umple. Un mic grup de detectivi se adunase la bar; Lacey, McReadie, Tyler și alții pe care nu-i cunoștea.

McReadie îl văzu și-i strigă bun-venit. Îi aduse un Carlsberg.

— Ai renunțat la preoție până la urmă?

— Oricum, n-am promis niciodată că o să mă las de băut.

Keelan se uita la Lacey. Se rezemase de bar, înconjurată de

Tyler și alți doi detectivi. Îl observă și-l salută cu mâna, iar apoi continuă să converseze cu colegii săi. Keelan simți un nod în stomac și își dori să nu fi venit.

Își tăiase părul scurt, probabil de curând, presupuse Keelan, după felul în care își dădea la o parte o șuviță imaginară de pe frunte. În rest, arăta la fel de apetisant. O vedea din când în când, mai ales la Press Club din Lockhart Street. Își zâmbeau reciproc, dar nu-și vorbeau. McReadie îi spuse că se întâlnea cu un tânăr avocat, unul din vecinii lui Mac de la Stanley.

Keelan se întrebă când o să se sfârșească doliul său. Probabil în ziua în care se va ierta pentru cele întâmplate. Dar încă nu știa când anume.

— Nu pot întârzia prea mult, îi zise el lui McReadie.

— Nici eu, zise McReadie. I-am spus soției că mă întorc la patru dimineața.

Keelan termină berea și comandă încă una pentru McReadie.

— Dar tu? zise McReadie.

— Ar fi mai bine să plec, spuse Keelan.

— Așa repede? zise o voce, lângă el.

Se uită în jurul lui. Era Lacey.

Keelan ridică din umeri.

— Am trecut pe aici să-ți spun la mulți ani.

Băgă mâna în buzunarul hainei.

— Era cât pe ce să uit.

Scoase un pachețel.

Lacey păru surprinsă.

— Mulțumesc.

— O nimica toată. Salariul pe câteva luni, atâta tot.

Îl deschise. Era un mic elefant din jad.

— Pentru colecția ta. Toți avem nevoie de noroc.

— Este frumos. Îți mulțumesc.

Se studiară unul pe celălalt.

— Ce mai faci? O întrebă Keelan, în cele din urmă.

— Bine.

— Arăți grozav. Ți-ai tăiat părul.

Își trecu din nou mâna prin el.

— Îți place? Acum arăt ca o adevărată polițistă?

— Dacă ai avea o cască de oțel și un scut, ai fi grozavă.

— Cred că gusturile acestea indica mai mult preferințele tale sexuale, decât stilul meu de pieptănătură.

McReadie zâmbi.

— Trebuie să vorbesc ceva cu unul din colegii tăi, Lace, zise el și-i lăsa singuri la bar.

Lacey puse cadoul în geantă și îi împinse paharul ei.

— Brandy și sifon. Sau o fată ar trebui să-și cumpere singură de băut de ziua ei?

— Sigur, spuse Keelan și scoase o sută de dolari, să atragă atenția barmanului.

— Știi, nu te-am înțeles niciodată, zise Lacey.

Se uită la ea. Îi străluceau ochii poate cam exagerat. Își dădu seama că băuse mai mult decât își imaginase el.

— Nu prea ai ce să înțelegi.

— M-ai jignit foarte mult, Keelan.

— N-am vrut.

— Ce răspuns mai este și ăsta, fir-ar al dracului? Șuieră ea.

Probabil este beată, se gândi el. N-o mai auzise niciodată înjurând. Barmanul îi servi cu încă o bere Carlsberg și un pahar de brandy cu sifon. I-l dădu, în timp ce repetă în gând ce voia să-i spună.

— Uite ce este, îmi pare rău. Un tip trebuie să dea o reprezentație satisfăcătoare. Iar eu n-am reușit.

— O reprezentație, se miră ea. Vorbești ca și când ar fi vorba de un concert de rock.

— Oricum n-a fost nici pe departe rock39.

— Nu-i nimic de râs, Keelan. Nu sunt supărată pentru noaptea aceea. Înțeleg tracul de scenă. M-a durut în schimb că ai renunțat la mine după aceea. Ca și când ar fi fost vina mea.

— Nu am crezut nici un moment că a fost vina ta.

— M-am făcut de râs.

— Cum poți spune așa ceva? Nu a aflat nimeni. Nu știm decât noi doi. Dacă s-a făcut cineva de râs, acela sunt eu. Dacă te-am jignit, regret sincer. M-am gândit că. Este mai bine așa.

— Vreau să te anunț că n-am obiceiul să mă încurc cu bărbați pentru o singură noapte. Ce ți-ai imaginat? Ți-ai spus

probabil, „Dă-o dracului, o să încerc alta”.

— Nu mi-am dat seama că te-a durut atât de mult.

— Peste un minut, o să-ți trag un genunchi între picioare. Să știi că mă pricep foarte bine.

— Ce-aș putea să-ți spun?

— Ce este, ții atât de mult la egoul tău masculin? recunosc, Keelan, am fost atrasă de farmecul tău. Iar acum ai treizeci de secunde să spui ceva decent sau rațional. Să știi că nu mă mai abțin mult.

— Te-am mințit.

— Bravo.

— Anna și Caroline. Soția și fiica mea.

— Trăiesc, nu-i așa?

Clătină din cap.

— Nu ți-a spus Mac?

— Nu, a zis că nu se amestecă.

Keelan inspiră adânc. Doar McReadie știa. Nu-i plăcea să spună această poveste. Îi dădea senzația că cerșea milă. În orice caz, oamenii nu mai știau cum să reacționeze sau ce să spună.

— Cineva a plătit un ucigaș să mă lichideze. Tipul a venit la mine acasă. Numai că nu m-a lichidat pe mine.

Lacey simți zbaterea din sufletul său. Își căută țigările în buzunar, iar apoi își aminti și le trânti pe bar.

Lacey se aplecă, scoase una din pachet, o aprinse și i-o dădu.

— Mulțumesc.

— Câți ani avea fiica ta?

— Unsprezece luni. Unsprezece luni. Imaginează-ți să ucizi un copil de unsprezece luni cu pistolul. Ce fel de om poate fi capabil de așa ceva?

Trase adânc din țigară și se strâmbă.

— Înainte nu fumam. Poate în subconștientul meu încerc să mă omor.

Strivi furios țigara sub călcâi.

— Scena aceea mi s-a derulat de mii de ori în gând. Dar nu pot să accept sau să înțeleg ce s-a întâmplat. Crezi probabil că un polițist ca mine ar trebui să înțeleagă, nu-i așa?

Se întrerupse un timp.

— Dar nu pot, Madeleine. Au trecut doi ani, dar tunelul în care mă aflu este la fel de lung și întunecat. Nu cred că este lumină în capăt. Continuă la nesfârșit, din ce în ce mai negru.

Lacey îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— În noaptea aceea, cu tine, am avut senzația că o înșel. De aceea n-am vrut să te mai vad. Fericirea și dragostea nu sunt pentru mine.

Lacey fu cât pe ce să spună: „Dar s-a terminat, nu mai ai ce face", însă se abținu. Nu avea cum să-și dea seama ce simțea sau ce făcuse.

— Nu știu cum să fac pe cineva să înțeleagă, zise Keelan. Presupun că ar fi imposibil. Durerea este atât de mare, încât n-o simți imediat. Dar se adună câte puțin, zi după zi. Este nesfârșită. Se umple la loc, exact când credeai că ai secat-o. Te trezești dimineața, totul este O. K., iar apoi te scoli și îți reamintești deodată. Îți amintești și durerea reîncepe. Așa că ascunzi fotografiile. Te muți în altă casă, în altă țară. Încerci să nu te gândești. Încerci orice, ca să scapi de această durere afurisită din suflet.

Își schimbase vocea. Glasul lui vibra de emoții vii, puternice.

— Aș vrea să le am din nou, Lace. Aș vrea să simt trupul cald al soției mele lângă mine, în pat, să miros din nou părul fetiței mele după baie. Nu pot să trec peste toate acestea. Sunt încă viu, dar tipul care a tras m-a omorât de fapt. Îmi duc zilele la întâmplare. Nu mai sunt în stare de nimic.

Își termină berea și se uită peste capetele mulțimii, cu ochii goi. Lacey îl strânse de mână, dar nu reacționă.

— Este un coșmar, murmură el. Din care încerc în zadar să mă trezesc.

— Îmi pare rău, zău așa.

— N-ai de ce. Este ziua ta, iar eu am găsit cel mai nepotrivit moment să te întristez. Nu sunt în stare să-mi țin gura, ăsta e defectul meu.

— John.

— Ar fi mai bine să plec. Ce mai, am fost sufletul petrecerii!

— Nu, John, te rog.

Încercă să se desprindă de ea, dar îl ținea de mână.

— Nu pleca.

— Nu mai sunt bun de petreceri, Lacey. Dar, dacă vrei vreodată să te întristezi, sună-mă.

— Cu ce te duci acasă?

— Cred că o să iau un taxi.

Lacey luă brusc o hotărâre. Se întoarse. Tyler și ceilalți detectivi o urmăreau. Mâine o să împrăștie vestea în toată secția de poliție.

— Nu trebuie să fii singur în noaptea asta, îi șopti ea.

— Madeleine, nu cred că este o idee prea bună.

— Nu trebuie să faci nimic. Nu este nevoie „să dai o reprezentație". Putem fi doar prieteni, dacă asta dorești. O să discutăm, o să stăm pe balcon și o să privim oceanul. Nu-mi pasă. Dar nu rămâne singur la noapte.

Keelan clătină din cap.

— De ce?

Bună întrebare, se gândi ea. Pentru că mă simt atrasă de tine. Ca molia de o flacără. Comparația nu era prea promițătoare.

— Uite așa, fără nici un motiv.

— O. K., murmură Keelan.

Observase și el că ceilalți detectivi erau cu ochii pe ei.

— Dar o să-ți strici reputația.

— Îmi asum acest risc.

Plecară împreuna și găsiră un taxi în Lockhart Road.

Când ajunseră la ea acasă, Charlotte se culcase deja. Apăru în ușa dormitorului, într-un capot roz. Lacey îi aruncă o privire fioroasă.

— Mulțumesc, Charlotte. Nu am nevoie de tine, zise ea.

Ușa se închise.

Keelan fluieră pe înfundate.

— Foarte impresionant.

— Am căpătat curaj, murmură Lacey. Mă duc să prepar ceva de băut.

Keelan ieși pe balcon. Luminile din Pokfulam dispăruseră în bezna oceanului. Beculețele flotei de pescuit din Aberdeen

sclipeau în noapte ca niște licurici.

Lacey aduse două San Migs din frigider și-i dădu unul lui Keelan.

— Praf în ochi.

— Ce înseamnă asta?

— O expresie, atâta tot.

Se sprijini de balustradă. Lumina din living-room îi învăluia într-o sclipire gălbuie. Era deschisă la haină și Keelan îi pipăi conturul corpului prin bluza roz și fusta cenușie.

— Ce s-a întâmplat? M-am îngrășat cumva?

— Mă gândeam ce femeie frumoasă ești.

— Nu începe un lucru pe care nu-l poți termina, zise Lacey și regretă imediat. Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

Dar Keelan râse.

— Ai dreptate. Doar am venit să discutăm, nu-i așa?

— Ți-am spus că nu este nevoie să discuți sau să faci ceva însă nu suportam să te întorci singur în apartamentul tău. În starea în care erai. Îmi părea rău pentru tine.

— Nu vreau să-mi plângă nimeni de milă, pentru numele lui Dumnezeu.

— N-am spus că-ți plângeam de milă, ci că îmi părea rău. Nu-mi dau seama ce simți. Dar. Oricum voiam să ies de acolo. Tyler mă trata ca și când aș fi fiica lui virgină, iar ceilalți doi rânjeau la mine ca la o prostituată. La serviciu mă simt bine cu ei, dar acum era altceva.

— Nu vreau să par nerecunoscător. De fapt, m-am bucurat că m-ai luat la tine. Nu voiam să rămân singur în noaptea aceasta. Este ziua de naștere a Annei.

— Ah!

— Coincidență!

— Îmi vine să fredonez melodia din Zona Crepusculară. Cristoase! Ce macabru!

Keelan își frecă fața cu mâna.

— Iar eu mă simt ca Grim Violatorul. Chiar vrei să rămân?

— Vorbești cu mine, John? Ai mai discutat cu cineva acest subiect?

— Cei de la spital mi-au aranjat să discut cu un psiholog. Dar

nu știu. Tot n-am rezolvat nimic.
— Dar acum ai chef să vorbești?
Keelan ridică din umeri.
— Nu știu de unde să încep.
— De ce nu începi cu Anna?
— Anna? Anna era în multe privințe la fel ca tine.
— Chiar că am intrat în Zona Crepusculară.
— Nu semăna fizic cu tine. Era blondă și mai mică de statură. Dar, în rest era ca tine. Spirituală și rea de gură.
— Ar trebui să mă simt flatată, nu-i așa?
Îi zâmbi.
— Crezi că mi-ar plăcea o femeie cuminte și prostuță?
— Ai permisiunea mea să continui. Dar nu-ți permit să te obrăznicești, parcă așa se spune, nu?
— Mda.
Lacey își încrucișă brațele.
— Deci, povestește-mi despre ea. Unde ai cunoscut-o?
— La un meci de fotbal din Candlestick Park. Era cu prietenul ei, iar eu stăteam chiar în spatele ei. Tipul s-a dus să cumpere floricele. Și, până să se întoarcă, i-am cerut numărul de telefon și am întrebat-o cum o cheamă.
— Cum ai reușit?
— Am observat că erau cam reci unul cu celălalt. Mi-am imaginat că nu se iubeau. Și, în afară de asta, m-am gândit că fiind polițist, puteam să-l arestez dacă-mi trăgea un pumn și s-o impresionez, bineînțeles.
— Ce i-ai spus?
— Am întrebat-o care echipă câștiga. Iar ea m-a întrebat: „Dar tu ce faci, dormi?" „Nu, i-am răspuns eu, mă uit la tine. Cred că ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată și nu pot să mă concentrez asupra jocului."
Lacey ridică din sprâncene.
— Și cum a reacționat?
— Tu ce ai fi făcut?
— Nu te-aș fi băgat în seamă.
— Probabil că ea nu era atât de inteligentă ca tine. M-a crezut. Dar, oricum, spuneam adevărul.

Termină berea și clătină sticla goală.

— Știu că pare cam demodat dar, din ziua aceea, nu m-am mai uitat la altă femeie. Nu sunt genul de bărbat care zboară din floare în floare. Uneori mă întreb dacă sunt normal! Bănuiesc că un tip monogam heterosexual este o specie pe cale de dispariție în anii '90, nu-i așa?

— Corect.

Lace luă sticla goală și se duse să aducă încă două Sun Migs.

Se făcuse târziu și vântul care adia dinspre ocean era rece. Lacey se cutremură și se acoperi cu brațele. Keelan se uita în beznă, derulându-și povestea, așa cum îl rugase.

— A fost ceea ce se cheamă o investigație de gradul trei. Mă infiltrasem de peste doi ani în lumea interlopă, dar nu reușisem să-i atragem. Erau prea prudenți. Însă, în cele din urmă, am reușit să strângem destule dovezi ca să ne adresăm unui judecător și să obținem permisiunea să-i punem telefonul sub urmărire. După două luni, înregistrasem două sute de ore de convorbiri. Tipului îi plăcea să vorbească, nu glumă. Așa că am strâns un dosar gros împotriva lui. Din păcate, tatăl lui era ceea ce se cheamă o notorietate în Mica Italie. Un mafiot, unul dintre cei mai mari gangsteri ai orașului. Am început să primesc telefoane. Mi s-a cerut să scap de unele dovezi în schimbul unei sume însemnate de bani. Dar am refuzat. Presupun că în momentul acela ar fi trebuit să-mi pun unele întrebări. Însă eram un tip arogant și mi-am spus că, dacă vor acționa, confruntarea va avea loc pe stradă, mai mult ca sigur. Și o să mă descurc. În schimb, ei l-au trimis pe tipul acela acasă. La mine acasă. Mi-am petrecut următoarele trei luni în spital și am slăbit douăzeci de kilograme. De îndată ce m-au externat, am vândut casa și n-am mai călcat niciodată acolo. Noua mea locuință era păzită zi și noapte de polițiști înarmați. Dar n-aveau de ce să se îngrijoreze. Obținuseră ce doriseră. Procesul s-a suspendat, deoarece eram principalul martor al acuzării și procedurile s-au amânat până la însănătoșirea mea. Între timp, am descoperit ca reușiseră să mituiască pe altcineva. Casetele originale fuseseră distruse și nu mai rămăseseră decât câteva copii. Avocatul lor l-a convins pe

judecător să le declare lipsite de valabilitate juridica, susținând că încălcau drepturile clientului său prevăzute de cel de-Al Patrulea Amendament. Iar tipul a scăpat basma curată. Era un traficant de droguri, cu tată mafiot și ne sfida chiar în fața justiției. Și știi ce mi-a spus tatăl lui când am ieșit din sala de tribunal? „Fără resentimente.” Ca și când eu aș fi fost de vină de cele întâmplate. „Fără resentimente.” Ar fi trebuit să-l împușc pe nenorocitul ăla chiar atunci.

— Cum îl cheamă? îl întrebă Lacey.

— Bertolli. John Bertolli.

Soarele sclipea în piscinele de pe deal, pe Marea Chinei de Sud și în insulele îndepărtate, pe vârfurile învelite în ceață din Lantau. Lacey stătea pe balcon, cu o cană de nes, mahmură, amintindu-și cu plăcere de ce se întâmplase noaptea trecută. Se terminase cu imaginea ei de Icey Lacey40 sau de The Perfumed Dragon41.

Charlotte făcea mult zgomot în bucătărie. Lacey ținea deschis în poală ziarul South China Morning Post, fără s-o bage în seamă. În cele din urmă, Charlotte veni pe balcon.

— Ce dorește domnișoara Lacey pentru micul dejun?

— Domnișoara Lacey a luat micul dejun, mulțumesc, Charlotte. O cană cu cafea și o aspirină este tot ce-mi trebuie în dimineața aceasta.

— Tot apartamentul miroase a fum.

— N-a fumat noaptea trecută.

— Nu contează, zise Charlotte. Azi nu vă duceți la serviciu?

— Este ziua mea liberă.

Își concentră atenția asupra ziarului. Dar Charlotte nu se dădea bătută atât de ușor.

— Unde este yankeul?

— El nu are zi liberă.

— A stat aici toată noaptea.

— Da, zise Lacey, toată noaptea.

Fusese cât pe ce să adauge: „A dormit pe canapea”, dar nu intenționa să-i dea aceasta satisfacție lui Charlotte. Nu se întâmplase nimic. Keelan fusese prea trist și ea prea beată. N-ar crede-o nimeni, bineînțeles, dar puțin îi păsa. Charlotte o să

pufnească și colegii lui Lacey o să bârfească până nu mai puteau.

— Simt fum de țigară, zise Charlotte.

Lacey puse ziarul jos.

— Charlotte. Eu ți-am cerut vreodată socoteală?

Charlotte se posomorî.

— Nu, domnișoară Lacey.

— Sunt o femeie matură, necăsătorită și mă întrețin singură. Iar ceea ce fac, mă privește direct și personal. Nu ești mama mea, așa că să ne înțelegem. Și sunt de asemenea stăpâna ta. Așa că, dacă nu aprobi comportarea mea, ești liberă să pleci. Dar te rog să nu mă cicălești.

— Tipul ăla nu-i bun pentru dumneavoastră, domnișoară.

— Mulțumesc Charlotte.

— O să mă rog pentru dumneavoastră.

Charlotte închise ușa de la balcon, să păstreze aerul condiționat. Lacey zâmbi. Ieri împlinise douăzeci și șapte de ani. Și încă nu putea să facă ce voia. Știa că ar trebui să fie furioasă, dar o făcea să se simtă din nou o adolescentă.

Shenzhen.

Vincent se dădu jos din pat, își puse un halat din mătase de Burgundia și se duse în living-room. Se îndreptă spre bar, luă o sticlă de Hennessey VSOP și își turnă trei degete în două pahare de brandy. Apoi, se întoarse în dormitor.

Eddie stătea gol în fața oglinzii, boxând.

— Mă iubești, baby? îl întrebă Vincent în engleză.

În cantoneză nu exista cuvântul „iubire”.

— Bineînțeles, zise Eddie.

Ținea mâinile în fața capului, nu în poziția clasică de gong fu, ci în jeet kune do, ca Bruce Lee. Trase un pumn într-o imagine fictivă, pară o lovitură, atacă, pară din nou. Vincent îl privi, cu ochi lacomi, în timp ce mușchii lui Eddie se mișcau excitant, agitând șerpii și dragonii tatuați pe piele.

— Mai mult ca pe oricine? mai mult decât pe Ruby Wen?

— Sigur, mai mult decât pe Ruby Wen. Cum poți să mă întrebi așa ceva?

— Minți atât de frumos, zise Vincent.

Își aminti ce îi spuseseră băieții Sun Yee On când îl bătuseră atunci: Piersica Tigrului. Eddie era tigrul, cel de care se temeau. Nu conta că Vincent era creierul, Evantaiul de Hârtie al lui Eddie, planificatorul, organizatorul, cel care făcuse triada lor atât de respectată. Și temută. Dar Vincent nu era respectat de celelalte triade. Era doar un poponar, un mușcător de perne.

— Trebuie să discutăm, zise el. Despre această Ruby Wen.

Eddie se schimbă la față. Vincent îl privea în oglindă. Își pierduse concentrarea. Se relaxă și își lăsă mâinile să-i cadă în părți.

— Nu vreau sa vorbesc despre Ruby acum.

— Dar trebuie.

Eddie se posomorî.

— Ruby Wen ne fură banii, Eddie.

Eddie ramase tăcut.

— Ruby Wen ne fură banii, Eddie.

Dar el nu făcu nici un comentariu.

— Din banii pe care ni i-a trimis ultima oară din Golden Mountain lipsesc aproape trei sute douăzeci.

— Poate este o greșeală.

— Da, greșeală la baccara poate. Pierde, Eddie. Pierde sume mari.

Eddie semăna cu un copil căruia i se spusese un lucru pe care nu voia să-l audă. Se întoarse cu spatele la oglindă. În colț erau două găleți pline cu ghinde. Îngenunche și își vârî degetele înăuntru cu putere. Era un exercițiu pe care-l practica adesea, ca să-și întărească degetele și mâinile. Putea să străpungă cu ușurință pielea cuiva într-o luptă. Le spunea „mâini-cuțit”.

Vincent se duse la fereastră. Apartamentul dădea către noul oraș, Noile Teritorii ale Hong Kong-ului.

— O să discut cu ea, zise Eddie.

— Te înșală, Eddie.

— Nu vreau să mai aud nimic.

— Nu te respectă nici un pic! Te face de râs.

— Nu vreau să mai aud nimic!

Își înfipse degetele în găleți și Vincent auzi un trosnet ascuțit. Poate o ghindă sau un os din degetele sale cuțit.

Prostule, se gândi Vincent. Ne fură banii, ne face de râs și vor afla toți că suntem slabi. Acum am auzit că are altă datorie la cămătarii triadei Sun Yee On. Dacă Ruby Wen n-ar fi fost iubita lui Eddie, ar fi lichidat-o de mult.

Eddie se ridică și începu să se îmbrace.

— Trebuie s-o lichidezi, Eddie! S-o tai în bucăți!

Ieși, trântind ușa dormitorului.

Este nebun după ea, își spuse Vincent. Susține că mă iubește pe mine, deși, în realitate, o iubește la nebunie și nu este nimic de făcut.

Ruta Hong Kong-Macao era dotată cu un aeroport modern. Cele două turnuri din Sheung Wan conțineau un hotel, un supermarket și un turn de control, iar în aeroport erau ecrane TV care afișau orele de sosire și plecare. Boeing-urile te duceau la Macao în mai puțin de un sfert de oră, decolând de pe apă cu șaizeci de mile pe oră.

Chiar și interioarele hidroavioanelor semănau cu niște cabine adevărate, cu stewardese care serveau gustări și băuturi răcoritoare. De îndată ce decolau, aceleași stewardese vindeau bilete de loterie pentru cei care nu mai aveau răbdare până ajungeau la Macao.

Ruby cumpără zece bilete de loterie și câștigă cinci sute de dolari. Era un semn bun. Acum era sigură că o să aibă noroc.

Macao era un orășel trist și amărât, se gândi Ruby, probabil la fel cum arăta Hong Kong-ul acum treizeci de ani: străzi vechi, înguste, la marginea mlaștinii asiatice.

Majoritatea inițierilor în triade aveau loc aici. Politia portugheză era ca și inofensivă.

Pentru Ruby singurul lucru bun în Macao erau cazinourile. Cazinoul Lisboa, o clădire deosebită cu acoperiș în formă de roți de ruletă. La lumina zilei nu era cine-știe-ce. Dar noaptea semăna cu un turban arab drapat cu becuri.

Foaierul era banal, cu circuit TV închis. Un hol luminat ca un bâlci englezesc, chiar în miezul zilei, înconjurat de săli de joc, unde amahs în pijamale negre și sandale de plastic își jucau

salariile la fan tan, mizând modest, în timp ce bătrâni cu pulovere și haine, cu cămăși uzate, jucau black jack și pai gow împingând mărunțișul lor pe mesele luminate electric. Cei care pierdeau se așezau pe podea.

Nimeni nu zâmbea sau își întrerupea conversația. Acesta nu era un joc. Ci o sală plină de oameni singuratici, care luptau împotriva aceluiași demon.

Norocul.

Ruby urcă pe scările rulante până la etajul al doilea, în sălile de baccara cu mizã mare. La aceasta oră a dimineții, se desfășura un singur joc în Treasure Island Room. Nouă sau zece împătimiți jucau zgomotoși și entuziasmați. Ruby simți că i se accelerează pulsul și i se adâncește golul în stomac. Senzația aceasta era mai bună ca sexul și ca orice altceva, se gândi ea. Azi va triumfa, era convinsă.

În noaptea aceasta o să mă întorc cu hidroavionul la Hong Kong și nu va trebui să-mi mai fac probleme din pricina banilor. Am nevoie doar de puțin noroc.

Ruby o porni pe holurile pustii, asaltată de mirosurile de sudoare, tutun și de zgomotul mașinăriilor. Rătăcea prin supermarket, uluită și ametită. Două femei de serviciu în uniforme maronii o priveau ca și când ar fi fost beată, dar ea nici nu le vedea.

Pierduse încă trei sute de mii de dolari. Se uită la ceas. Ora unu. Începuse să joace pe la zece. În numai trei ore.

În cele din urmă, se trezi în foaierul hotelului, în fața celor două vitrine cu vaze uriașe, antice. Spre deosebire de alte hoteluri era aproape pustiu.

Simți că este gata să leșine. Se uită în jur dar nu era nici o banchetă sau scaun.

Un taxi trase la intrare. Un tânăr înalt, cu păr negru, scump îmbrăcat într-un costum de mătase intră în hol. Se opri însă la jumătatea drumului s-o privească.

— Ruby, zise el.

Pentru o clipă, o luă pe nepregătite. Dar își reveni și-i răspunse pe un ton prefăcut.

— Bună, Joe. Îmi cumperi ceva de băut?

Clinchetele de cristal și porțelan din A Galera erau odihnitoare față de zgomotul asurzitor al cazinoului. Lucien comandă crabi, pui africani și o sticlă de Madeira.

— Deci, iată-te.

Lucien simți o greutate în piept. Ruby. Slabă, stilată, într-o haină maro de piele Christian Lacroix cu guler mare și mâneci brodate cu auriu. Pantaloni scurți, maro, din fetru, cizme negre din piele cu lanțuri, păr dat cu gel. Revoltătoare. Exotică. Întoarsă din iad.

— Ce mai faci, Ruby? Ultima oară când te-am văzut, erai în închisoarea aceea împuțita din Bangkok. Cine te-a ajutat? louis Huu?

— Poate.

— Am auzit că ai fost eliberată. Am încercat să aflu ce ți s-a întâmplat.

Ruby goli paharul și îi făcu semn că mai voia. Transpirase și părea nervoasă. La fel ca un cintezoi atât de prețuit de chinezi. Deci, este încă în colivie, își spuse Lucien. De ce oare?

— Ce cauți în Hong Kong? Îl întrebă ea.

— Am venit după afaceri.

Ruby încuviință din cap.

— Ai haine frumoase, ceas nou. Văd că te descurci. Pun pariu că lucrezi pentru tatăl tău.

Ridică din umeri.

— Cât stai la Hong Kong?

— Câteva zile. Pe urmă plec în S. U. A.

Ruby ridică din sprâncene.

— Ai afaceri și acolo?

Ridică din umeri.

Ruby își mușcă din nou buzele. Și luă încă o înghițitura de vin.

— Ce s-a întâmplat, Ruby?

— Îmi împrumuți treizeci de mii de dolari?

— U. S. Sau Hong Kong?

— U. S.

Lucien clătină din cap.

— Nu te schimbi niciodată.

Ruby se rezemă de spătar. Semăna cu o fetiță posomorâtă căreia i se refuzase ceva.

— De data asta nu-ți cer pentru mine, ci pentru mama mea din Guang zhou. Are cancer și trebuie să se opereze în Hong Kong.

— Ești o mincinoasă, Ruby. Tocmai de aceea te iubesc.

— Zău, am nevoie de banii ăștia pentru mama mea.

Lucien își ridică privirile.

— A venit crabul nostru.

Chelnerul puse farfuriile aburinde pe masă. Lucien se aplecă spre ea. Uitase ce foame îi era.

— Aici mâncarea este mai bună decât la Hong Kong, nu crezi?

Ruby îl ignoră.

— Vrei să-ți spun adevărul?

— Nu cred că aș rezista.

— Ți se pare nostim că Ruby a ta o să fie ciopârțită?

— Cât a pierdut mama ta canceroasă la baccara?

— Cinci sute de mii de dolari Hong Kong.

Lucien clătină din cap. Bănuia că pierduse doar jumătate din cât susținuse, dar era oricum foarte mult. Biata Ruby. Lucien apucă crabul.

— O să mă mai gândesc.

— Nu este timp. Vrei să mă vezi moartă?

Lucien își turnă sos în farfurie, adâncit în gânduri.

— Cât a trecut de când nu ne-am văzut? Cinci luni? lucrurile s-au schimbat, Ruby. Eu m-am schimbat.

— Erai grozav când te-am cunoscut. Acum însă ești un rahat.

— Ah, Ruby, ești atât de sugestivă când vrei să-ți exprimi sentimentele.

— Trebuie să mă ajuți.

Se aplecă și-i simți mâna pe genunchiul lui. Apoi înaintă până la coapse.

— Te rog. O să te fac foarte fericit. O să fiu a ta pentru totdeauna.

Lucien supse carnea de pe cleștii crabului.

— Hai, mănâncă. Sunt delicioși.

Ruby reacționă ca și când ar fi plesnit-o. Se ridică brusc, căutându-și poșeta. Îi tremurau mâinile. De data aceasta se afla într-o mare încurcătură. N-o mai văzuse în asemenea hal.

— Stai puțin, zise el.

Își muie degetele într-un castronaș și se șterse pe șervețel. Apoi, băgă mâna în cămașa și scoase o carte de vizită.

— Sună-mă mâine, O. K.?

Ruby lua cartea de vizită, o rupse în bucăți și o aruncă în farfurie.

— Credeam că ești prietenul meu, zise ea. Dar m-ai înșelat, la fel ca toți ceilalți.

Își puse geanta pe umăr și plecă.

Hong Kong.

Ruby se întoarse la Hong Kong la ora patru după-amiaza. Era încă în aeroport, când sună telefonul ei mobil.

Îl scoase din geantă și-l duse la ureche. Ceilalți pasageri treceau pe lângă ea, îndreptându-se spre ieșire.

— Ruby.

— Eddie. Vorbește mai tare, că nu te aud.

— Unde sunt banii, Ruby?

— Ce bani?

Se uită prin mulțimea din jur. Oare el să fi fost în Shenzhen, sau aici la aeroport, ascuns pe undeva, privind-o?

— Ah Lam spune că ne datorezi 320000 de dolari Hong Kong din ultima afacere din Golden Mountain. Unde sunt banii, Ruby?

— Nu-ți sunt datoare cu nimic. Ți-am plătit tot. I-am trimis la White Dragon S & L, așa cum mi-ai spus. Nu te-aș înșela niciodată.

— Ruby.

— Trebuie să mă crezi!

— Ah Lam spune că ai pierdut din nou la baccara. Ți-ai încălcat promisiunea.

Ah Lam. Vincent! Rahatul ăla. Orificiul lui cel mai secret a fost penetrat de zeci de mii de săbii de jad, înainte de a ta, Eddie!

— N-am jucat cu banii tai. Poate Vincent te înșală, nu eu.

— Ruby.

Se făcu liniște.

— Eddie?

— Nu mă face să vărs toate lacrimile la înmormântarea ta, micuță floare, zise el și închise.

Se întâlniră în restaurantul din Amoy Street, lângă Hopewell Centre. Era înghesuit, sufocant, cu mese și scaune din melamină și o fereastră spre stradă. Patru chinezi stăteau la masa de lângă ei, trei în costume de oameni de afaceri. O femeie citea Wall Street Journal-ul asiatic.

Lacey comandă congee. Keelan ezită, încercând sa aleagă un mic dejun englezesc. Chelnerul bătrân îi oferi cârnați și ouă prăjite.

— Mda, zise Keelan.

— O să regreți, îl preveni Lacey.

— De ce?

— Vei vedea.

Umplu două căni cu ceai verde chinezesc și se deschise la haină.

— Cum merge traficul cu droguri?

— Bine. Oricum, nu cred că se va întâmpla nimic spectaculos în următorii ani.

— Mai mult ca sigur.

— Ai dreptate.

Se aplecă peste masă, zâmbind.

— Cum te-ai simțit după noaptea trecută?

— M-a durut capul.

— Voiam să-ți mulțumesc.

Lacey se prefăcu surprinsă.

— Eram chiar atât de beată?

— Nu, mă refeream la faptul că m-ai ascultat. Uneori, devin morbid. Dar mi-a făcut bine să-mi deschid sufletul.

— Știu să ascult. De aceea reușesc să prind ucigașii.

— Oricum, este de preferat decât să mărturisești adevărul sub tortură.

— Mă pricep și la asta.

Chelnerul le aduse micul dejun. Keelan se zgâi în farfurie. Un

ou prăjit, un cârnat, un pătrat de șuncă plutind într-un vas de supă cu tăiței.

— Cristoase!

Lacey luă o lingură de congee.

— Doar te-am prevenit.

— Știam că trebuie să comand gelatina aia.

— Congee de pui este un mic dejun foarte hrănitor. Mai bun decât mizeria aia pe care o mănânci.

— Hei, nu critica țigara și cafeaua rece până nu le-ai încercat.

Învârti cârnatul în farfurie și înfipse furculița în ou. Tare ca piatra. Imposibil. Dacă voia un mic dejun ca lumea, trebuia să se învețe, să mănânce congee sau să se ducă la McDonald's.

— Tot mai tragi din iarba ucigătoare?

— N-am mai fumat de trei zile.

— Pe cine încerci să impresionezi?

— Pe tine, Lace.

O luă de mână.

— Poți să renunți pentru o clipă la congee-ul tău?

Îi zâmbi și se apropie de el.

— Ce romantic îmi vorbești.

Keelan părea stânjenit.

— Uite ce este, Lace. N-ai vrea s-o luăm de la început?

— Adică de când te-am repezit în biroul meu?

— Da, poate chiar de acolo. Sau de când ai hotărât că sunt un neisprăvit.

— Ce te face să crezi că mi-am schimbat părerea?

— Ai dreptate.

Îi zâmbi și se uită la ceas.

— Mă duc la serviciu. Cadavrele vor umple străzile, dacă nu ajung în zece minute.

— Când ne mai vedem?

— Mâine este duminică. Și Charlotte se duce la biserică.

— Să-l slăvească pe Dumnezeu.

— Exact. Iar eu voi fi acasă toată ziua să ascult confesiuni.

— Vrei să-mi asculți păcatele la ora nouă?

— Aș putea face mai mult de atât, spuse Lacey. Aș putea să ți

le sporesc.

Hong Kong-ul strălucea în lumina neoanelor. Ruby privea avionul pierzându-se către Kowloon. Îi tremura țigara între degete, își apropie fruntea de sticla rece.

N-ai unde să te duci, Ruby! dacă fug în Golden Mountain, Eddie o să mă găsească. La New York, la Sindey, poate la Amsterdam? Dar acolo n-am prieteni și nici bani. Doar câteva cărți de credit false. Cum să mă ascund? într-o zi, Eddie o să prindă o șoaptă din zbor și o să mă facă bucăți. Dacă nu-i înapoiez banii, nu contează unde o să fug.

Soneria apartamentului ei o făcu să tresară. Uitase de întâlnirea ei de la ora opt cu tipul care ar putea s-o ajute.

— Da?

— Sunt John Keelan, Ruby. Dacă ai vreun pachețel de heroină, aruncă-l la toaleta cât mai repede și dă-mi drumul înăuntru, O. K.?

Trecuse aproape o lună de când o văzuse la Maha Chai. Parcă n-ar fi fost niciodată în locul acela. Se sprijini de ușă, în choangsam-ul ei roșu, insinuantă și sexy, cu fața ei de păpușă asprită de tunsoarea scurtă. Îi simțea parfumul excitant și amețitor.

— Ai plâns, zise el.

— Acum am o viață foarte tristă, zise ea.

Se uită peste umărul lui.

— N-o să mă arestezi, nu?

— Nu încă.

— Hai, intră, zise ea.

— Mulțumesc.

Închise ușa în urma lui. Se uită în jur. Hainele erau împrăștiate peste tot și pe masă era o valiză deschisă.

— Pleci undeva, Ruby?

— N-am unde. Vrei să bei ceva?

Îi făcu semn că da și fata se depărtă clătinându-se către barul din colțul camerei.

— Apă minerală?

— Nu am.

— Coca-Cola?

— Da.
— Frumos apartament, zise el.
— Nu-i al meu, ci al unui prieten.
— Eddie Lau?
Îi dădu paharul cu Coca fără să-i răspundă.
— Ultima oară, când te-am văzut la Bangkok, circumstanțele erau cu totul diferite.
— Ești supărat pe mine?
— Nu. Dar trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări. Pot să stau jos? zise el, indicând o canapea din piele neagră și se așeză.
— Trebuie să-ți schimbi croitorul, John, spuse Ruby. Arăți oribil.
— Nu schimba subiectul, Ruby. Era vorba de tine. De ce ai plecat atât de repede din Bangkok?
— Am înnebunit. Din cauza căldurii, probabil. Închisorile te fac să înnebunești.
Își căută țigările.
— Fumezi prea mult, îi spuse Keelan.
Îi întinse pachetul, dar o refuză.
— M-am lăsat și ar trebui să-mi urmezi exemplul. Când îți vine cheful, inspiră adânc și bea un pahar cu apă. Pentru mine are efect.
— Nu-ți face bine.
— Ce, fumatul?
— Nu, să renunți. Doar nu vrei să trăiești veșnic?
— Uneori așa aș vrea.
— Eu fumez de când mă știu și uite că n-am murit, așa că nu văd unde este problema?
Keelan își sprijini coatele de genunchi.
— Unde te-ai dus după ce ai plecat din Bangkok, Ruby? Unde ai fost și ce ai făcut în tot acest timp?
— Am vizitat-o pe bunica mea din China. Este foarte bolnavă. Are cancer.
— Ce mai face Eddie Lau?
— Îți trimite salutări.
— Grozav. Știe că ai vorbit cu noi?

— Să nu-i spui de înțelegerea noastră. Cred că s-ar înfuria rău de tot, dacă ar afla.

— De înțelegerea noastră? Dar nu avem nici o înțelegere.

Ruby se apropie și îngenunche lângă el, sprijinindu-și mâinile de genunchii lui.

— Ai o prietenă, John?

— Nu de asta am venit aici, Ruby.

Îi simțea unghiile prin materialul pantalonilor, înaintând spre coapse.

— M-am gândit tare mult la tine. Aș putea să fiu prietena ta, dacă vrei.

Keelan se ridică în picioare și se duse la fereastră. Cristoase, ce femeie! Când se întoarse o văzu îngenuncheată lângă sofaua de piele, cu capul plecat. Semăna cu o adolescentă prinsă furând într-un magazin.

— Ruby?

Întoarse capul fără să-l privească. Oare regreta sincer sau se gândea cu ce să-l mai aiurească? luă bricheta Dunhill de pe masă și bătu cu ea în suprafața de cristal, nerăbdătoare.

— Ce se întâmplă, Ruby?

— De data aceasta am intrat într-o mare încurcătură, murmură ea, cu ochii plini de lacrimi.

Acum face pe neajutorata. N-ar fi prima oară când joacă teatru în fața lui.

— O să mă ajuți?

— Nu trebuie să fac absolut nimic. Îmi amintesc că am încercat să te ajut când erai condamnată la moarte, în Thailanda. Am tras multe sfori să aranjez ceva pentru tine. Dar, peste câteva zile, am căzut de prost, pentru că tu îți aranjaseși altceva, în spatele meu. Nu știu dacă mai vreau să închei vreo înțelegere cu tine.

Se auzi un trosnet ascuțit. Ruby își rodea unghiile.

— Ce crezi că ar fi trebuit să fac? Șuieră ea. Dacă ar fi venit cineva să-ți spună că a doua zi o să te scoată din locul ăla împuțit, ce ai fi spus? Nu, mulțumesc, trebuie să aștept să vad dacă americanul meu o să-mi reducă pedeapsa la zece ani în loc de douăzeci? Ce-ai fi făcut dacă erai în locul meu? Exact

ce am făcut eu; ai fi ieșit repede pe poartă când ți-ar fi deschis-o.

Trase adânc din țigară, încercând să-și păstreze mintea limpede.

— M-am săturat de viața asta, John. Nu știu cum o să se termine.

Aș putea să-ți sugerez, se gândi el, dar, în schimb, îi spuse:

— Mi-ai mai spus și altădată la fel!

— Nu știi cum este pentru mine. Trebuie să trăiesc, să supraviețuiesc.

— Și cum reușești să supraviețuiești în ultima vreme? cu puțin ajutor din partea lui Eddie Lau?

— Poate.

— Poate, bombăni Keelan. Pot să te întreb unde se află?

Ruby clătină din cap.

— Nu știu, John. De data asta îți spun adevărul.

— N-ai recunoaște adevărul nici dacă ar sări de după perdea cu o reclamă luminoasă atârnată de gât și te-ar mușca de fund!

— Poate facem o înțelegere.

— Ce fel de înțelegere, Ruby?

— Ți-l dau pe Eddie, iar tu îmi asiguri o viață nouă undeva, departe. Foarte, foarte departe. Un nume nou, acte noi.

Keelan ezită.

— Nu te mint. M-am săturat de viața asta, de droguri, de minciuni. Nu poți ști niciodată cine o să-ți facă felul. Mi s-a făcut frică. Poate că vreau s-o iau de la capăt, mai știi? să fug din Hong Kong. Undeva, într-un loc drăguț, unde nu există droguri sau triade. Poate o să fac și copii. Batem palma?

— Nu-i chiar atât de ușor.

Ruby își luă fața în mâini. Poate că de data asta a pățit-o rău de tot, se gândi Keelan. Dacă nu mă minte, aș putea face o afacere bună. Sau e doar un alt joc și eu nu sunt decât un biet pion amărât pe o tablă de șah. Voi intra în joc, dar fără a-mi face iluzii. Nu încă.

— Toată viața am fost o proastă. Am făcut o mulțime de tâmpenii. Credeam că sunt deșteaptă. Pe dracu'!

— Pot să te ajut, Ruby. Dar trebuie să faci tot ce-ți spun eu, ne-am înțeles?

Ruby dădu din cap.

— Bine, zise ea.

Lacey deschise ușa într-un halat alb de mătase. Mirosea a mousse de bain și se dăduse cu ruj roz.

— Ah, Doamne, a venit brigada antidrog, zise ea.

Keelan zâmbi.

— Dacă n-ai făcut nimic rău, n-ai de ce să te temi.

— Presupun că vrei o percheziție corporală, zise ea și închise ușa.

Rămase în hol, s-o privească. Se întreba ce ar spune Anna acum despre el sau despre ea. Indiferent cât de mult se străduia, îi revenea mereu în minte, chiar și în prezența lui Madeleine Lacey.

— Aș da un penny să aflu ce gândești, zise ea.

— Nu merita nici măcar atât.

— Dacă te răzgândești, zise Lacey, o să te împușc. Mă duc la birou, iau pistolul lui Tyler și te ciuruiesc. Ai înțeles?

— Da, să trăiți!

— Bun.

Se apropie de ea, își băgă degetele pe sub halat și-i pipăi umărul sănătos.

— Ești frumoasă, Lace, murmură el.

— Și fragilă. Trebuie să te porți cu grijă.

— Îți promit, zise el cu un glas răgușit.

Și le alungă din minte pe Anna și Caroline, cu un efort de voință. Nu credea că ar fi în stare să rănească vreodată o femeie.

Îi simți degetele pe obraz și i le săruta.

— Crezi că o să poți? Îl întrebă ea, în șoaptă.

— Nu știu.

— Sunt gata să-ți ascult confesiunea, zise ea.

Își imaginase că vor face dragoste în pat. Aranjase totul. Pusese cearșafuri curate de mătase, desfăcuse patul și lăsase jaluzelele întredeschise.

Dar, când veni momentul, nu mai fu timp de finețe și

rafinament și se posedară în picioare, pe hol. Și după aceea se prăbușiră pe covorul de mătase, râzând.

Lumina se filtra printre jaluzele. Keelan se întoarse într-o parte și o mângâie pe spatele gol. Lace deschise ochii.

— Dacă mai faci așa, o să încep să torc, zise ea.

O sărută pe păr.

— Am senzația că mi s-a luat o greutate de pe piept.

— Cred că greutatea era ceva mai jos.

Râse.

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Daca mi-am făcut testul SIDA? Câți bani am? Dacă am legături cu mafia?

— Câți ani ai?

— La dracu'! Este și mai rău!

Întoarse capul și-i zâmbi.

— Câți ani crezi că am?

— Ah, Doamne!

— Tu ai început.

— Dacă spun prea mult, n-o să mai vorbești niciodată cu mine, iar dacă spun prea puțin o să crezi că sunt imatur.

— Câți?

— Douăzeci și unu.

— Tu mă crezi imatură.

— Vrei să-ți spun sincer? Douăzeci și cinci.

— Nu-i prea rău. Tocmai am împlinit douăzeci și șapte.

— Pari mult mai tânără.

— Mincinosule!

Oftă și-i simți mâinile pe umeri.

— Întrebarea ta are vreun substrat anume?

— Eu am treizeci și șase. M-am gândit că ar trebui să știi.

— Un copil al generației teribile. Cred că îți amintești de Beatles.

— Sigur. Într-o zi o să-ți povestesc despre concertul Buddy Holly. Mă duceam la spectacolele lor înainte să lupt în războiul din Coreea.

— Charlotte crede că toți americanii sunt „manchados”.

— Ce-i asta? Un cuvânt spaniol?

— Înseamnă depravat. Imoral.

— Mi se pare cam exagerat de la o națiune care l-a ales președinte pe Ferdinand Marcos. Cum de-ți permiți o menajeră?

— Ți-am spus că am un venit propriu.

— Atunci de ce te-ai făcut polițistă?

— Încerc să salvez lumea. Sunt o idealistă. Tu nu?

Nu-i răspunse.

— Am fost căsătorită odată, îi spuse ea brusc.

— N-am știut.

— A durat unsprezece luni. Era director la Jardine Matheson. Probabil că i s-a părut nostim și neconvențional să curteze o polițistă. După ce ne-am căsătorit însă, a început să nu-i mai placă. Voia să mă convingă să renunț.

— Și?

— La două săptămâni de la căsătoria noastră, am fost transferată la Serious Crimes. Viața mea s-a transformat într-un film gen Rambo – numai violență, fără nici un pic de sex. În cele din urmă, m-a acuzat că îmi pasă mai mult de criminali decât de el.

— Și avea dreptate?

— Tu ce crezi?

— Parcă ai vorbi despre mine.

Îi frecă spatele și o făcu să geamă.

— Ai talent, Keelan.

— Trebuie să mă pricep și eu la ceva.

— Cred că ți-ai găsit vocația.

Se întoarse, cu mâinile deasupra capului.

— Cred că partea aceasta este gata, murmură ea. Poți să treci la cea din față.

După ce își făcu un duș, Lacey îi spuse că un prieten de-al lui Mac, Tom Devoy, o invitase după-amiază la o plimbare cu barca. Keelan era de asemenea invitat. Americanul pregăti omlete la prânz și apoi merseră cu mașina prin tunelul Aberdeen, trecând de Happy Valley și Causeway Bay.

Yachtul Atoll era o ambarcațiune solidă din lemn de tek și alamă.

— Este un vas superb, zise Keelan când se sui la bord, în Causeway Bay.

— Este o ambarcațiune adevărată, zise Tom zâmbind și-i arătă un yacht lung din fibră de sticlă. Nu ca jucăria aia.

Privit din port, Hong Kong-ul nu mai era un oraș cu coridoare înghesuite, intoxicate de monoxid de carbon. Gârlițe cu urechi negre pluteau, purtate de curenți, la câteva sute de metri deasupra lor. Văzu pădurile dese și verzi din jurul Capului Collinson, Ley Yue și Joss House Bay. Din depărtare era un oraș frumos. Un avion 747 decolă de pe pistă de la Kai Tak și urui în văzduh, în drum spre est. Soarele se reflecta pe suprafața sa argintie, iar monoliții din Kwun Tong se înălțau pe fundal.

Nu puteai scăpa complet de urâțenie. Șuvoaie negre, din gurile de canalizare treceau pe lângă ei, înaintând până la Sai Wan Ho. Keelan o surprinse pe Lacey studiind apa, foarte atentă.

— Nu mai căuta cadavre, zise el.

— Numai dacă îmi promiți că nu mai urmărești șampanele. Știu că de-abia te abții să nu le oprești ca să le verifici încărcăturile.

— Uită-te la ambarcațiunea asta.

— Tom spune că la câțiva kilometri de țărm apa își schimba brusc culoarea. După ce depășești dunga maro, devine din nou albastră. Lași toată mizeria în urmă.

— Nu poți lăsa niciodată toată mizeria în urmă, zise el.

Se întristă brusc. Își luă berea și se așeză în spatele catargului.

S-a întâmplat ceva cu el în ultimele zile, își dădu seama Keelan. Era fericit. Își simțea sufletul ușor. Nu mai încercase de mult această senzație, dinaintea tragediei și confruntării cu Bertolli. Trecuse o săptămână de când nu se mai trezise noaptea să se plimbe prin cameră și să se uite la televizor la filme chinezești și sporturi pe care nu le agrea: meciuri de fotbal asiatic cu echipe obscure.

Începea să uite.

Și nu-i plăcea.

Vinovăția era înlocuită de autocondamnare. Oare cât dura iubirea? Doi ani? poate, dacă ar fi fost doar Anna, s-ar fi iertat. Dar nu putea să se ierte pentru ceea ce se întâmplase fiicei sale.

Era atât de ușor să găsești pe altcineva și să le dai uitării. Să-și spună că își ispășise pedeapsa. Dar conștiința sa îi spunea că nu ispășise nimic.

Lacey îl privea cum stătea rezemat de catarg, privind către insula Waglan și orizontul îndepărtat. Se desprinsese din nou de realitate, fără s-o prevină.

— Se simte bine? O întrebă Tom, de la cârmă.

Fata ridică din umeri. Cum să-i explice?

Aș putea să-l iubesc pe omul acesta, se gândi ea. Dar simțea că ar fi o greșeală. Trecutul lui îl împiedica să fie fericit și-l îndemna să se autodistrugă. Intuia că n-o să se liniștească până nu găsea un mijloc să se distrugă. Poate atunci o să-și împace conștiința.

Era o vilă veche, franțuzească, reprodusă pe coama muntelui Kellett, cu ferestre verzi, porte cochčre ți pereți vopsiți în albastru pastelat. Spatele casei era umbrit de celex chinezesc și copaci de ceară lucioși. Poteca spre casă era șerpuitoare, ca să împiedice spiritele rele să ajungă înăuntru și era străjuită de ghivece cu iasomie, susan de munte și indigo sălbatic. Dădea spre apă, portul Aberdeen și Ap Lei Chau. Un bun feng shui, se gândi Ruby. Un loc norocos.

Observă că în garaj erau două Mercedesuri: unul roșu, 480 SEL, și unul negru, limuzină. Micuțul Lucien fusese sedus, se gândi ea. Iar un bărbat care fusese sedus o dată, putea fi sedus cu ușurință de mai multe ori.

O amah o conduse pe Ruby pe terasa din spate. O piscină albastră era înconjurată de o pajiște verde, minuțios îngrijită. Ruby auzi glasul unui bărbat și râsul unei femei. Concurența.

Terasa era pardosită cu marmură și umbrită de o verandă, susținută de coloane albe. Jacuzzi42 fusese adăugat ulterior. Era din lemn de pin baltic și suficient de spațioasă ca să cuprindă o echipă de fotbal. Dar, în clipa de față, era ocupată de două persoane. Una din ele era Lucien. Ruby nu cunoștea

fata. O filipineză, probabil. Era goală, cu excepția unui bikini negru.

Îi pieri râsul, când o văzu pe Ruby. Lucien își sprijini mâinile de laturile căzii fierbinți și surâse. Paznicul de la poartă îl anunțase deja de venirea ei.

— Ruby.

Se îmbrăcase elegant, într-o rochie neagră de velur, cu dragoni aurii brodați, mâneci lungi și pantofi negri-aurii din antilopă. Apariția ei avu efectul dorit. Faptul că era o femeie de afaceri își avea avantajele și dezavantajele sale, se gândi ea. Majoritatea bărbaților nu știau să-și trăiască viața.

— Ruby! exclamă Lucien. Credeam că n-o să te mai văd niciodată după ce ai rupt cartea de vizită. Dar iată-te!

Memorase numărul înainte să rupă cartea de vizită și s-o arunce în mâncare. Chiar dacă o părăsise norocul la masa de baccara, nu uitase să joace.

— Ce-ar fi să faci o baie în piscină? îi spuse Lucien însoțitoarei sale.

Fata ieși din cadă și-i arunca o privire veninoasa lui Ruby, care-i zâmbi dulce. Apoi plonjă în piscină și Ruby se așeză pe scaunul de trestie de lângă Jacuzzi.

Lucien o privea, surâzând. Avea un lanț gros de aur la gât, care sclipea pe părul umed, negru, de pe piept. Cinci luni puteau fi o perioadă lungă pentru un bărbat tânăr și flămând, se gândi Ruby.

— Bei ceva? O întrebă pe Ruby.

Ruby clătină din cap.

— Mă gândeam la cei treizeci de mii de dolari.

— Nu mai aveam nevoie de ei.

— Bun. Atunci n-o să ți-i dau.

Ruby se întoarse. Fata îi privea, cu mâinile pe marginea piscinei.

Lucien zâmbi.

— Hai, vino aici, lângă mine, Ruby. Relaxează-te.

Ruby se ridică. Își scoase ceasul Piaget și-l puse cu grijă pe scaun. Apoi își trase fermoarul dintr-o mișcare și își scoase rochia. Nu avea nimic pe dedesubt.

Se urcă în baia înspumată, dar se ținu departe de Lucien.

— Ce mai face Kwo-chao?

— Tata este pe moarte, îi spuse Lucien.

Îl studie atentă, să vadă daca nu-și bătea joc de ea.

— Este adevărat, spuse Lucien. Are cancer la plămâni. Doctorul i-a dat trei luni. Bietul de el.

— Ai așteptat cam mult.

— Da, într-adevăr, am așteptat puțin cam prea mult.

— Este casa ta?

— Peste trei luni, spuse Lucien și zâmbi din nou. Presupun că ar fi fost oricum a mea. Îmi vine atât de greu să ghicesc cum gândește tata.

— Deci acum ești un mare om de afaceri.

— Tatăl meu este un om mult mai grozav decât mi-am imaginat. Are afaceri peste tot. Aici, la Bangkok și chiar și la Vientiane, pentru numele lui Dumnezeu. Iar unele sunt chiar legale.

— Vinde tot și retrage-te. N-o să reziști.

— Vom vedea.

Își sprijini capul pe marginea de lemn a căzii. Degetele ei îi dezmierdau coapsele. Ce șireată este.

— Am o afacere pentru tine.

— Ce fel de afacere?

— La Macao spuneai că ai afaceri în America. Unde anume, la New York, pe Coasta de Vest?

Își arcui sprâncenele, așteptând.

— La San Francisco, zise el.

— Ce fel de afaceri?

— Cum crezi că pot conduce o negociere atât de delicată când mă pipăi cu degetele?

— Tocmai de aceea este delicată.

Îi dădu piciorul la o parte. Cristoase, îl excitase îngrozitor.

— Ce vrei, Ruby?

— Poate aș vrea să vând pui în San Francisco?

Înțelegea jargonul triadei.

— Poate.

— Cumperi pui la preț prea mare, poate eu o să-ți vând mai

ieftin. Nu este de ajuns să vând pui, poate, după aceea, o să și cumpăr.

Lucien se întrebă pentru cine lucra acum. Baptiste și-ar fi dat seama.

— Zece la sută de kilogram, zise el, adăugând automat un procent suplimentar.

Ruby se așezase peste unul din robinete.

— Este foarte frumos, zise ea cu un glas răgușit. În tao nu are un nume special. Tu cum îi spui? Apă parfumată care curge prin poarta de jad?

— Ruby, vorbeam despre pui.

Ruby își schimbă din nou poziția, roșie la față.

— Pot cumpăra puiul ăsta în San Francisco.

— Bineînțeles.

— Cumpăr de la tine cincisprezece kilograme; zece la unu. Când poți să livrezi?

Ar fi trebuit să urc prețul, se gândi Lucien.

— Într-o săptămână.

— O săptămână este O. K.

— Îmi dai banii jumătate acum, jumătate la livrare.

Ruby fu cât pe ce să se sufoce.

— Nu pot. Am făcut afaceri împreună de atâtea ori. Doar poți avea încredere în mine. Te plătesc la San Francisco.

— O treime.

Ruby lovi apa cu mâna.

— Nu înțelegi, am mare nevoie să încheiem tranzacția așa cum am vorbit. Îți dau jumătate în San Francisco, nu acum. Nu pot.

Lucien se gândi. În ultimele luni învățase multe despre afaceri și, așa cum îi spusese Baptiste, regula de aur era să nu te asociezi niciodată cu cineva cunoscut. Problema transportului heroinei în S. U. A. Consta în găsirea acelor cumpărători cu bani, care să nu fie polițiști infiltrați. Mafia lui Baptiste nu putea să-i concureze pe chinezi, care deplasau cantități mari, garantau livrarea și aveau multe contracte peste ocean. Cincisprezece kilograme însemna mai mult de un milion și jumătate de dolari. Iar pentru o asemenea sumă ar

putea să-i dea mână liberă lui Ruby să-și continue jocul periculos. Atâta timp cât ei păstrau jumătate în bancă, până când pudra își schimba destinația.

— Batem palma? zise Ruby.

Se apropie de el și-l mângâie între picioare. Încercă s-o apuce, dar ea fu mai rapidă și se amuză copios.

— Nu te avânta tocmai acum când te privește prietena ta. Doar nu ți-ai pierdut mințile? Filipinezele sunt nebune. Ar fi în stare să te castreze.

Ruby ieși din cadă. Lăsă apa să se scurgă pe marmură și începu să se șteargă cu un prosop. Trupul ei părea sculptat în fildeș și picăturile de apă sclipeau pe pielea ei ca niște mici diamante.

— Cum rămâne cu cei treizeci de mii? O întrebă Lucien.

— Cu afacerea asta îmi rezolv toate problemele, iar tu îți vinzi puiul la un preț bun. Așa că toată lumea va fi fericită.

Își îmbrăcă rochia. Lucien își dădu seama că nu corpul ei îl excita, ci altceva. Secretele ei. Dezamăgirile ei. Ungherele întunecate ale sufletului ei. Era lacom s-o aibă. Să o descopere. De Ruby nu te plictiseai niciodată, se gândi el. Nu puteai fi sigur niciodată că îți aparține în întregime.

Îi plăcea viața asta.

— Hai, fă afacerea asta și pe urmă, retrage-te, îi spuse Ruby. N-o să te pricepi niciodată. Îți spun sigur. Ascult-o pe Ruby!

Își trase fermoarul. Și, înainte să plece, îi strigă fetei din piscină:

— Prietenul tău te așteaptă. Ruby a făcut ce era mai greu.

Keelan era deprimat de succesul culturii fast-food americane peste ocean. Poate că era o mică răzbunare pentru heroina asiaticilor, care inundase străzile Americii.

Restaurantul McDonald's din Kowloon era plin de tineri chinezi, cu șepci de baseball, adidași și șorturi sport. De ce toată lumea vrea să arate ca golanii din mahalalele Detroitului? se întrebă Keelan.

Pager-urile țârâiau peste tot, iar puștii își puneau de-o parte cheeseburgerii să citească mesajele. Un adevărat coșmar electronic. La masa de lângă el erau patru chinezoaice tinere,

cu copiii lor. Femeile erau îmbrăcate în K-Mart, sportiv. Unde dispăruse oare exoticul orient, se întrebă Keelan și își concentră atenția asupra însoțitoarei sale.

Spre deosebire de toți ceilalți, Ruby era îmbrăcată într-o rochie neagră, Azzedine Alaďa, decupată până la coapse și pantofi cu tocuri înalte. Avea aur la mână, gât și urechi și se înfrupta din două Big Mac. Doar Keelan era cel care făcea cinste.

Toți o priveau uimiți. Nici nu poți să-i condamni, se gândi el. Era la fel de nepotrivita în localul acesta ca regina Angliei sugând cu paiul dintr-un shake.

— Am aranjat totul, zise el. Dacă vei coopera, îți promitem imunitate și vei beneficia de Programul de Protecție a Martorilor. O nouă viața și o nouă identitate în S. U. A.

Ruby părea nervoasă. Își aprinse o țigară, fără să se atingă de mâncare și bătu din picior.

— N-o să-mi mai revăd familia niciodată?

— Care familie?

Keelan sorbi din cafea. Avea culoarea noroiului. Se strâmbă și o dădu de-o parte.

— Ruby, de data aceasta nu mai vreau să-mi tragi clapa. Mi-ai cerut o dată ajutorul și ai fugit de mine. Dacă se mai întâmplă, jur că n-o să mai mișc un deget pentru tine.

— O să te ajut. Ai cuvântul lui Ruby.

— Dă-mi un motiv pentru care ar trebui să te cred.

— O să mă crezi pentru că îți dorești să te ajut.

Keelan clătină din cap. Ticăloasa!

— Chiar dacă n-o să vorbesc, tot o să mă taie în bucăți.

— Cine?

— Eddie al meu.

— De ce?

— Dintr-o prostie.

Ruby mușcă din Big Mac. Keelan se întrebă cum putea să mănânce atât și să-și mențină totuși silueta.

— Acum sunt foarte speriată.

— Te cred. Dar, dacă ne ajuți, nu mai ai de ce. O să te protejăm. Ruby. O să-ți oferim noua viață pe care ți-o dorești.

— Ce vrei să fac?

Keelan se aplecă spre ea.

— Mai întâi, spune-mi unde este Eddie Lau?

— În Shenzhen.

— Adică în China?

— Vine și pleacă ori de câte ori are chef. Nu stă niciodată mai mult de două-trei zile.

— Și cum se deplasează?

Ruby ridică din umeri.

— Cu barca cu motor.

Mac îi spusese lui Keelan despre bărcile cu motor. Triadele furau câte un motor de Mercedes nou și îl încărcau pe o barcă de mare capacitate, care prindea astfel o viteză de șaizeci de noduri la oră și putea întrece cu ușurință bărcile de patrulare ale poliției și flotei maritime. Mașinile ajungeau în China într-un sfert de oră, unde puteau fi revândute fără nici un risc, realizând un profit uriaș. La întoarcere bărcile se puteau ascunde pe una din cele două sute treizeci și cinci de insule ale Hong Kong-ului.

— Vrem neapărat să punem mâna pe el, Ruby.

Fata clătină din cap.

— Nu se poate. Nu știu unde este exact. Când vine în Hong Kong, apare pe neașteptate.

— Cum mențineți legătura?

Băgă mâna și scoase telefonul mobil.

— Îl sun. La Shenzhen.

— Și el poate să te sune pe tine?

Încuviință din cap.

— Spune-mi cum acționează.

Ruby își luă paharul cu shake. Keelan se întrebă ce-o să-i răspundă doar.

— Nu știu.

— Cum adică nu știi?

— Nu știu, vorbesc foarte serios.

— Dar trebuie să știi.

— Știu doar o parte. Eddie îmi spune unde să mă duc și mă duc. Îmi spune ce să fac și fac. Doar nu-l crezi atât de prost.

— Spune-mi ce știi. Nu încerca să mă păcălești, Ruby.

— Nu te păcălesc! Șuieră ea. Crezi că este un găinar? Eddie vinde mulți pui. Și nu ar fi ajuns atât de mare dacă era un prost.

— Spune-mi cum acționează.

— Mai întâi, mă duc în S. U. A. Întotdeauna în Golden Mountain.

— Adică la San Francisco?

— Da. Unul din clienții permanenți sau Eddie îmi spune cu cine să vorbesc și închei înțelegerea. Apoi îl anunț pe Eddie, care îmi comunică de unde să iau pui. Termin treaba și mă întorc la Hong Kong.

— Aduci banii cu tine?

Ruby clătină din cap.

— Mă duc la o bancă chinezească sau la o agenție turistică, Acolo, primesc o factură. Iar ei telefonează la Shenzhen și Vincent Tse primește banii.

Sistemul bancar clandestin. Nu era prima oară când auzea de Vincent Tse. Un labirint de bănci chinezești internaționale, agenții turistice și traficanți cu stații radio secrete și linii telefonice bruiate care deplasau miliarde de narcodolari în câteva ore, fără să lase nici o urmă. Cea mai mare parte din banii triadelor proveniți din heroină urmau acest circuit în interiorul Asiei. Keelan știa că o importantă bancă thailandeză a folosit acest sistem pentru a transfera cinci milioane de dolari din Bangkok. Această întunecată mlaștină financiară depășea puterea de înțelegere și acțiune a lumii vestice.

Până acum, Ruby îi oferise câteva crâmpeie uluitoare din universul ei, fără să trădeze nimic de fapt. Era ca și când s-ar fi luptat cu morile de vânt, se gândi Keelan. Deocamdată nu avea decât un număr de telefon din China și S&L din San Francisco. Două piste care nu duceau nicăieri.

— Trebuie să ajungem la o înțelegere, zise el. Este nevoie să-l atragi pe Eddie în S. U. A.

— Nu se poate.

— De ce?

— Doar ți-am mai spus. Eddie nu este prost.

Keelan se gândi o clipă. Trebuia să existe o cale, dacă o aveau pe Ruby drept momeală.

— Când te ocupi de următoarea tranzacție, Ruby?

— Mâine noapte plec cu avionul în Golden Mountain. Dacă n-o să fiu ciopârțită între timp.

— Cu cine te întâlnești?

— Cu clientul nostru permanent.

— Cum îl cheamă?

— John Bertolli, zise Ruby cât se poate de încet.

Keelan oftă și se sprijini de spătarul scaunului. Ruby începu din nou să înfulece din hamburger.

Cristoase, se gândi el.

Își căută țigările și își aprinse una. Se simțea amorțit. Ar trebui să experimentez totuși o senzație. Satisfacție, furie, ceva. În schimb, nu se gândea decât că trecuseră cinci zile fără nici o țigară și acum fuma din nou.

Ruby termină de mâncat și își luă shake-ul.

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— John Bertolli?

— Da, îl cunoști cumva?

— Poate.

— Ți-am vândut un pont grozav, John. Este un client gras. Zece kilograme la fiecare trei luni.

Keelan inspiră adânc. Ia-o încet, se temperă el. Nu te arunca orbește, nu face greșeli. Dar Bertolli. A, trebuia neapărat să-l înfunde.

Vor avea nevoie de microfoane, ca să-l prindă asupra faptului; Ruby va trebui să apară în instanță, să depună mărturie. În felul acesta va intra sub incidența decretului RICO și n-o să mai vadă niciodată lumina zilei. John Keelan va reuși să se răzbune.

O privi pe Ruby. Oare putea avea încredere în această femeie? Era destul de speriată să meargă până la capăt?

— Vreau să duci la bun sfârșit această afacere, Ruby. Procedează ca de obicei. Vom lua legătura din nou în San Francisco. Unde o să stai?

— La Mandarin Oriental.

— Cât timp?

— Trei-patru zile.

— Încearcă să fie o săptămână. O să ne întâlnim acolo. Dar nu călca strâmb. Vei fi urmărită.

— Doar ți-am spus că am terminat cu viața aceea. N-o să iasă rău, îi zâmbi ea din nou. Ai încredere în mine de data aceasta. O. K.?

Dar Keelan n-o asculta.

Se gândea la o seară umedă în Berkeley și la John Bertolli.

Telefonul sună în biroul lui Lacey.

— Lacey.

— Lace? sunt John.

— Bună, yankeule. Ce mai faci?

— Voiam să te anunț că nu ne putem întâlni diseară, la cină. Mda, se așteptase la asta.

— Ai primit o ofertă mai bună?

— Trebuie să plec la San Francisco. O problemă de serviciu.

— Cât o să lipsești?

— Cam o săptămână.

Lacey era dezamăgită. O să-i fie dor de el.

— O. K. Ai grijă, ia-o ușor.

— Ne vedem la întoarcere.

Închise.

Lacey se uită la telefon. Nu te amăgi, își spuse ea. Relația asta n-o să ducă nicăieri.

San Francisco.

Ruby străbătu foaierul Hyatt din Union Square. Turiștii veneau și plecau într-un vacarm asurzitor. Holul se înălța până în tavan, cu ascensoare din sticlă care urcau și coborau de-a lungul pereților ca o scenă dintr-o fantezie a lui Wells. Ruby îl găsi pe Bertolli în cafenea, cu alți doi bărbați.

Erau înarmați, ca de obicei, remarcă Ruby. Se vedea de la o poștă.

Bertolli se ridică s-o salute, la fel ca și ceilalți, dar numai el zâmbea.

— Ruby, spuse el și-o luă de mână. Arăți grozav. Ia loc, te rog. Vrei să bei ceva?

Bertolli nu-i prezentă pe ceilalți doi și Ruby îi ignoră politicoasă.

— Cum mai merg lucrurile?

— O. K., zise Ruby.

Discutară despre vreme și politică, iar apoi Bertolli trecu brusc la afaceri.

— Deci cu ce pot să te ajut, Ruby?

Era un cumpărător permanent și Ruby aranja de obicei livrările printr-unul din locotenenții săi. Tipul se aștepta probabil să negocieze o mărire a prețului.

— Am o afacere pentru tine, zise ea.

— Ce fel de afacere?

— Nu mai lucrăm cu zece kilograme. De aici înainte comanda minimă este de cincisprezece.

Bertolli clătină din cap.

— Isuse Cristoase! Sunteți uimitori.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Pentru cincisprezece kilograme, îți ofer treisprezece. Văzu că Bertolli își făcea niște calcule rapide. Acum, cocaina era revendicată de mulți. Concurența era greu de înfruntat. Dar existau cumpărători, iar Bertolli își mărea comanda cu câte un kilogram la fiecare șase luni.

— Vrei să spui că o să renunți la mine dacă nu comand acum cincisprezece kilograme?

— Trebuie să luam în calcul riscul, zise Ruby.

Bertolli se strâmbă.

— Douăsprezece și jumătate.

Ruby clătină din cap.

— Hai să nu ne încurcăm în mărunțișuri.

Mărunțișuri, se gândi Ruby. Eu aș putea să fiu tăiată în bucăți pentru asemenea mărunțișuri.

— Treisprezece. Pentru cincisprezece kilograme. Este cea mai bună ofertă.

Bertolli ridică ceașca de cafea. Se răcise. Ticăloasa. Dacă va cumpăra încă cinci kilograme, o să scadă prețul. Sigur, putea să-și caute alt furnizor, dar nu era înțelept. Mergea pe filiera asta din anii '80. Daca voiai droguri de calitate, trebuia să-ți

alegi un furnizor de calitate.

— O să mă gândesc, zise el.

— Sunt la Mandarin. Îți aștept telefonul, zise Ruby și se îndepărtă.

Chevy Malibu era parcat ilegal pe stradă. Bărbatul de la volan era îmbrăcat într-o jachetă murdară de piele, blugi și avea părul strâns la spate într-o coadă de cal. Pe scaunul de lângă el avea fotografia lui Ruby Wen și un orar. O văzu urcându-se într-un taxi în Hyatt și notă ora pe orar, după care porni motorul.

Era o zi fierbinte și instalația de aer condiționat a mașinii nu funcționa. I se lipise cămașa de spate și sudoarea îi iritase psoriazisul, dar era pregătit să îndure aceste chinuri. Pentru că era foarte bine plătit.

Keelan se cazăla Holiday Inn. În cameră avea o sofa și două scaune. Keelan stătea cu picioarele pe sofa și scria ceva într-o agendă. Mayhew, șeful biroului de narcotice din San Francisco, stătea la masă, lângă fereastră și citea Village Voice, în timp ce mânca alune. Pe masă, în fața lui, erau împrăștiate o mulțime de dosare și un fax.

Când auzi bătaia în ușă, Keelan sări de pe sofa. Străbătu repede camera și deschise ușa.

— Ruby, zise el.

Fata se uită în jur.

— Văd că polițiștii nu câștigă prea bine, spuse ea. Am văzut camere mai confortabile chiar și în Walled City.

Își trânti geanta pe pat și-l observă pe Mayhew.

— Cine-i tipul ăsta?

Keelan nu-i spuse cum îl chema.

— Este un polițist, la fel ca mine, zise el.

Mayhew îi explicase că trebuia s-o țină în frâu pe Ruby.

Ruby se așeză pe sofa și își aprinse o țigară.

— Poți să-i oferi de băut unei fete fără să-ți deconteze?

— Ce dorești. Tot ce este mai scump. Mai bine nu mă întrebai.

Keelan luă o sticluță de Hennessey miniaturală și turnă într-un pahar. Mayhew stătea la masă și o studia pe Ruby cu cea

mai mare atenție. Nu scosese nici un cuvânt. Ruby încerca să-l ignore, dar Keelan își dădea seama că o scotea din sărite.

O servi cu coniacul.

— Prietenul tău este surdo-mut? îl întrebă Ruby. Trebuie să-i vorbesc prin semne?

— Știe să citească de pe buze, spuse Keelan și întoarse scaunul polițistului cu fața spre ea.

Ruby era îmbrăcată într-o rochie de lână, scurtă, și decolteu adânc. Îi simțea parfumul scump și văzu că avea brățări de aur, inele și cercei cu diamante. În comparație cu ea, era un zdrențăros.

— Deci ia spune cum a mers, Ruby?

— O. K.

— Cum adică O. K.?

— O. K. Este un tip foarte nervos.

Keelan se încordă.

— De ce este nervos?

— De unde să știu eu? O să mă sune. Pe urmă, vom vedea ce o să aranjăm.

— Crezi că o să meargă?

— Sigur, garantez 100%.

În clipa aceea, Keelan își dădu seama că ceva nu era în ordine, după atitudinea fetei. Era nervoasă și agitată ca o pasăre pe sârmă. Dacă te mișcai, își lua zborul.

— Sper să fie așa. Nu putem să te protejăm dacă nu colaborezi cu noi până la capăt, Ruby. De data aceasta, nu mai ține să ne tragi pe sfoară.

— N-o să vă trag pe sfoară.

Ruby puse țigara în scrumieră. Filtrul era pătat de ruj. Își bău brandy-ul și zăngăni gheața în pahar.

— Cred că de data aceasta o să ia cincisprezece kilograme.

— Nu contează cât ia, Ruby, important este să-l prindem asupra faptului, cu ajutorul tău. Fiindcă tu o să ne sprijini să-l înfundăm.

Ruby se uita la Mayhew. Tăcerea lui o scotea din sărite.

— Data viitoare când te mai întâlnești cu Bertolli, vreau să ai un microfon la tine.

Ruby clătină din cap.

— Yau won gau chor! Trebuie să fii nebun!

Keelan o ignoră.

— Bineînțeles, va trebui să te îmbraci mai conservator. Dar Bertolli te cunoaște și are încredere în tine. Dacă vom reuși să înregistrăm conversația și o să-l faci să spună exact ce ar vrea jurații să audă, o să-l băgăm la zdup pe Gino Bertolli pentru o bună perioadă de timp.

— N-aveți decât să faceți ce vreți.

Mayhew vorbi pentru prima oară. Pentru un tip mic de statură, avea o voce plină și răsunătoare, care îi folosea în situații de acest gen.

— Ne bazăm pe tine, domnișoară Wen. Dacă, din vreun motiv anume, vom considera că nu ne spui tot adevărul voi recomanda să nu risipim fondurile limitate ale departamentului nostru și să te lăsăm de capul tău.

Ruby părea sincer intimidată. Keelan îi stinse țigara.

— Asta este, Ruby. Dacă nu ne ajuți, n-o să te ajutăm nici noi. Nu mai ai cale de întoarcere.

— Vreau să mă duc la baie, zise Ruby, ridicându-se brusc.

Keelan îi făcu semn spre hol.

— Pe acolo, zise el.

Ușa se închise în urma ei. Keelan se uita la Mayhew.

— Ce părere ai, John? zise Mayhew încet. S-ar putea să se fi dus la toaleta ca să arunce un pachet de heroină la WC sau să se drogheze.

— Nu am deloc încredere în ea.

— Nici eu nu am, dacă asta te interesează, dar nu contează, oricum. În momentul de față, are nevoie de noi. Și, dacă o să ne ținem de ea, dacă o încolțim, va trebui să ne ajute. Cred că are mari probleme în triada ei. Noi suntem singura ei scăpare. Nu are de ales.

Se auzi apa la toaletă. Mayhew ridică din umeri neîncrezător.

Ruby se întoarse în cameră. Cei doi bărbați tăceau. Se așeză la loc pe sofa și își încrucișă picioarele.

— Mă simt mai bine acum, zise ea. Am prizat o doză bună de

cocaină.

Polițiștii se uitară unul la celălalt.

— Am glumit doar, zise Ruby, zâmbindu-i dulce lui Mayhew.

— Știi ce se spune, îi replică Mayhew, în timp ce mesteca friptura, toți agenții se căsătoresc mai devreme sau mai târziu cu informatoarele lor.

Erau la restaurantul din Union Square. Chiar în momentul acesta, Ruby era la elegantul Mandarin Oriental, se gândea Keelan, și mânca cu tacâmuri de argint din veselă Wedgwood Kutani Crane, delectându-se cu gustări delicioase, pregătite de Howard Bulka. Keelan își aminti de vorbele tatălui său: polițiștii nu au niciodată bani. M-da, avea dreptate.

— Știu ce se spune, zise Keelan.

— Mă întrebam dacă se potrivește și în cazul tău.

— În ce privință?

— Presupun că ai remarcat ce drăguță este.

— Nu mă impresionează în sensul ăsta, zise el și regretă imediat.

— Dar în care, John? se amuză Mayhew.

— Mă înspăimânta.

Mayhew se făcu că nu-l aude.

— Faptul că este atât de atrăgătoare s-ar putea să te influențeze și să te facă să uiți că, într-o zi, s-ar putea s-o arestezi.

Mayhew își bău berea.

— Te-ai culcat cu ea?

— Aș prefera să-mi bag în pat o viperă, decât pe ea.

— Verificam doar.

— Te rog să mă crezi că pot să fiu obiectiv.

— Sper, John.

— A dat de bucluc cu mafia ei și este căutată de cămătarii triadei în Hong Kong și Macao. Nu mi se pare de loc o persoană potrivită pentru o viitoare relație amoroasă.

— Poate că nu. Dar este în interesul tău să crezi ce-ți spune?

— Cum adică?

— Din cauza lui Bertolli.

— Când am recrutat-o ca informatoare, nu știam că este în

legătura cu Bertolli. Aflasem doar că lucra pentru Eddie Lau și Louis Huu.

Mayhew nu părea prea convins.

— Da, însă acum ai aflat de Bertolli, nu?

Își termină friptura și făcu semn chelneriței să mai aducă două beri.

— Nu ți-e foame, John?

— Nu, mi-a pierit pofta.

— Fumezi prea mult.

— În ultimele săptămâni am încercat de trei ori să mă las. Apoi, după o conversație de genul acesta, m-am apucat din nou.

Mayhew își feri privirile. Știa de ce Keelan ținea neapărat să-l înfrunte pe mafiot. Și se temea să nu-i întunece obiectivitatea.

— O să o supraveghez foarte atent, John. Data viitoare, dacă se mai duce sa facă pipi, unul din oamenii mei va sta lângă ea, să-i întindă șervețelul.

Mayhew puse cuțitul și furculița în farfurie.

— Ai făcut treabă bună, John, nu vreau să-ți bag bețe în roate, dar trebuie să fim atenți. Dacă ne-a îndrugat niște minciuni, să ne ducă de nas? Trece prin vamă cu zece kilograme de droguri în valiză și, dacă este prinsa, spune că lucrează pentru D. E. A. Te sună, se arată revoltată că nu poate să-și respecte înțelegerea și scapă basma curată.

— Bine, dar nu poate scăpa oricum de Eddie și de triade.

— Poate că nu are nici o problemă cu oamenii ei și este tot o minciună. De unde știi?

— Avem nevoie de legăturile ei.

— Ne este folositoare doar atâta timp cât joacă cinstit, John. Altfel, n-ar face decât să ne încurce.

Keelan îl aprobă. Poate că Mayhew avea dreptate. Poate că dorea prea mult să pună mâna pe Bertolli.

— Fii atent, John. Dacă o scăpăm din ochi o singură clipă, le asigur că o să avem surprize neplăcute.

Holul hotelului Mandarin Oriental era placat cu marmură și în foaier se afla statuia antică, aurita a unei zeițe chinezești.

Lucien Crocé stătea la câțiva metri depărtare, cu o cană de cafea și un ziar Herald Tribune în față. Purta un costum cenușiu închis, o cămașă albă Oxford și o cravată galbenă de mătase, cu batista asortată. Șosetele de mătase din pantofii Gucci erau de asemenea galbene. Arăta exact ceea ce era, se gândi Ruby, un om de afaceri bogat.

Se așeză vizavi de el și comandă un Rémy Martin cu apă minerală.

— Ruby.

— Mi-ai adus puiul?

— Sigur, îl am în buzunar.

Băgă mâna în haină și fata se albi la față, dar scoase doar o cartelă. Era cheia camerei lui de hotel.

— Păcat că nu te vezi într-o oglinda. Chiar credeai că o să aduc drogurile cu mine?

— N-am mai făcut afaceri cu amatori până acum.

— Ce părere proastă ai despre mine.

Luă cartela.

— Ce-i asta?

— Numărul camerei mele. În caz că te simți singură în noaptea asta.

Ruby i-o aruncă înapoi.

— Nu mă simt niciodată singură.

— Dacă vrei cincisprezece kilograme pentru zece la unu, cred că o să te simți foarte singură.

Sorbi din cafea și apoi își concentră atenția asupra ziarului.

Rahat ce ești, se gândi Ruby.

— Nu face parte din înțelegerea noastră.

— Dar tu ești inclusă întotdeauna în înțelegere, Ruby. Tocmai de aceea pari atât de interesantă.

— De unde îmi iau puiul?

Lucien zâmbi din nou.

— O să-ți șoptesc deseară, în pernă.

Poate o să se descurce totuși în traficul de droguri, se gândi Ruby. Dar nu la prețul ăsta – zece la unu.

Termină de băut și se ridică să plece. Luă cheia. În fond de ce nu? putea să se reguleze cu Lucien Crocé și culcat și în

picioare. Nu conta.

— Să știi că n-am renunțat la garanție – o treime, cum ți-am spus de la început, îi spuse Lucien, înainte să plece.

* * *

Louis Huu sosi cu zborul 804 al companiei China Airlines din Bangkok. Numele lui se afla permanent în atenția Biroului de Imigrări, iar funcționarul de serviciu ridică imediat telefonul și își anunță superiorul de prezența lui.

Louis Huu fu reținut aproape o oră până să i se acorde viza. Între timp, fură informați cei de la Drug Enforcement Agency, din San Francisco și, când se sui în limuzina Mercedes neagră, care-l aștepta în fața aeroportului, un taxi condus de un ofițer D. E. A. Se luă imediat pe urmele lui.

O supraveghere profesionistă în traficul aglomerat al orașului presupunea șase unități experimentate de poliție. Dar, în seara aceea, ofițerii lui Mayhew se descurcară cu trei. O camionetă care făcea reclamă cosmeticelor pentru câini înlocui taxiul cu un motociclist și urmări Mercedesul către destinația sa din Palisades Drive, Daly City.

În timp ce Louis Huu era urmărit prin oraș de ofițerii D. E. A., un Chevy Malibu parcă lângă hotelul Mandarin Oriental, aproape de bordură. Șoferul, un tip cu geacă și coamă de cal slinoasă, semăna cu un gangster de stradă. Când intră în holul hotelului, detectivul de serviciu se alertă imediat.

Dar omul se dovedi pașnic. Nu se îndreptă spre lifturi. În schimb fu salutat de un turist de la bar și petrecură o jumătate de oră conversând la o cafea. Iar după ce schimbară plicurile, omul plecă.

La puțin timp după aceea, monsieur Luc Crocé se retrase în camera sa, cu plicul în buzunarul hainei.

Mayhew se întâlni cu Keelan la Holiday Inn, să ia micul dejun.

— Am niște vești interesante, spuse Mayhew. Ghici cine a venit?

— Frank Sinatra?

— Sper că nu. Sunt și așa destui snobi. Mă referam la Louis Huu.

Keelan trânti ceașca pe farfurie.

— Când?

— Azi-noapte. L-am urmărit până în Daly City. Tipa ta are legături cu el, nu?

— La Bangkok era dispusă să-l trădeze.

— Am pus telefonul sub supraveghere la adresa aceea. Și le-am cerut celor din Bangkok să ne trimită tot ce au despre el. Între timp, va trebui să vorbim cu Ruby Wen și s-o convingem că este în interesul ei să depună mărturie la Curtea Superioară de Justiție și să ne dea informații suficiente ca să-l înfundăm pe domnul Huu. Crezi că o să ne ajute?

— Mai întâi trebuie să punem mâna pe Bertolli, zise Keelan.

Keelan îi întinse casetofonul. Era de mărimea unui roman de buzunar și avea un fir care ducea la un microfon minuscul.

— Ăsta este, îi spuse el.

Ruby îl luă, strâmbându-se.

— Ce-i asta? Un player CD?

— Kel, zise Keelan. Au microfoane miniaturale, dar nu sunt prea fiabile și nu putem risca.

— Ce mai este și asta? Nici echipamentul meu stereo nu este atât de mare! Are încorporat și un video-recorder?

— Ruby.

Se uită la Mayhew.

— Și unde crezi că ar putea ascunde o fată așa ceva?

— Văd că porți o haină lungă. Rămâi cu ea. Prinde-ți aparatul de spate și trece-ți firul peste piept.

Ruby ridica din sprâncene.

— Vreți sa mă înregistrați?

Mayhew și Keelan se uitară unul la celălalt, cu subînțeles.

— Ne gândeam că puteți face lucrul acesta, domnișoară Wen.

Ruby îi zâmbi lui Keelan.

— Domnișoară Wen. Ce politicos.

Mayhew se aplecă spre ea.

— Pe bandă trebuie să se audă clar ce anume negociezi. Nu ne trebuie o oră de conversație în jargon italian sau cantonez. Ține cont de acest lucru.

Ruby refuză să se uite la Mayhew.

— Ce prostie; îi spuse ea lui Keelan.

— Este evident că nu poți să umbli la spate, să-l închizi și să-l deschizi.

Ruby se prefăcu șocată.

— Nu putem derula să verificam dacă vorbesc toți destul de tare?

— Așa că trebuie să funcționeze când pleci de aici. Înseamnă deci că ai trei ore la dispoziție.

— În trei ore, este suficient timp să fiu împușcată.

— O să punem doi ofițeri în restaurant să te urmărească. Dacă descoperă microfonul, trec la acțiune.

— Serios?

— Serios, zise Keelan. Înregistrează-l, Ruby și o să te protejăm.

Ruby luă casetofonul și se îndreptă spre baie.

— Încă ceva, Ruby, zise Mayhew.

— Vrei să iau Sonycam-ul? Să-l ascund în chiloți?

— Cu cine vorbeai în holul hotelului Mandarin, ieri?

Ruby își puse mâinile în șold și se prefăcu revoltată.

— M-ai urmărit?

— Bineînțeles, domnișoară Wen.

Ruby aruncă aparatul pe pat.

— Mă privește.

— Nu te mai privește numai pe tine, îi spuse Keelan calm. De aici înainte ne privește și pe noi. Sau crezi că ne-ai îmbrobodit atât de rău, încât să nu ne luăm un mijloc de precauție?

Vedea cum Ruby își făcea niște calcule în gând, furioasă la început și apoi prudentă.

— Un om de afaceri. Încerca să mă agațe.

— Din raportul primit reiese că te-ai așezat lângă el.

— Bine, recunosc că eu am încercat să-l agăț, dar mi-era rușine să mărturisesc. Doar n-o să vă spun tot.

— Ba trebuie, insista Keelan. Ți-ai petrecut noaptea în camera lui.

— Nu cumva ești gelos?

— Ce ați făcut, Ruby?

— Ne-am regulat.

— Am făcut unele verificări. Tatăl acestui bărbat este un vechi cunoscut de-al nostru.

Ruby părea încolțită. Isuse, se gândi Keelan. Mayhew avea dreptate. Joacă pe doua fronturi.

— Ruby?

Nu-i răspunse. În schimb luă casetofonul de pe pat.

— O să înregistrez convorbirea și o să mă protejați. Restul este treaba mea.

— Ar mai fi încă ceva.

Ruby se uita la Mayhew și apoi la Keelan. Știa ce urmau să spună.

— Unul din prietenii tăi a venit în oraș. Louis Huu.

— Dew neh loh moh, murmură Ruby.

— Am discutat despre acest tip la Bangkok, îți amintești? îl vrem neapărat, Ruby. Nu știu dacă va fi nevoie, dar trebuie să știm. Dacă ne va trebui cineva care.

— Ești nebun de legat!

— Care să ne furnizeze numele oamenilor, locurilor, datelor. Keelan clatină din cap, să-i înlăture obiecțiile. Deocamdată nu vrem să facem asta, dar, dacă va trebui, în ultimă instanță, trebuie să știm, Ruby.

Observă lupta care se dădea în sufletul ei. În cele din urmă, se așeză pe marginea patului și se uită din nou la Mayhew.

— Unii o să se înfurie rău din cauza asta, vă previn.

— Ne asumăm riscul.

— Eu sunt cea care risc, nu voi.

— Trebuie să știm cum stăm, în ceea ce te privește. Este un caz amplu și avem nevoie de acel martor care să ni-i servească pe toți pe tavă.

— Vi l-am dat deja pe John Bertolli.

— Așa sperăm și noi, Ruby. Dar acum ne-am ridicat pretențiile. Dacă vrei protecția noastră, trebuie să ni-l dai și pe Louis Huu.

— O să mă gândesc.

Nu prea aveau cu ce să se târguiască, își spuse Keelan. Peste o jumătate de oră, Ruby va prânzi cu John Bertolli și vor discuta despre droguri. Și, în momentul de față, nimic nu

putea periclita această acțiune. Keelan se uită la Mayhew, care ridică din umeri, imperceptibil.

— Să nu ne înșeli, Ruby.

— V-am spus tot ce știu despre Eddie Lau, am acceptat să port acest casetofon idiot în timp ce voi lua masa cu un gangster periculos, care m-ar lichida imediat dacă ar afla. Așa că nu înțeleg ce mai vreți de la mine!

Se năpusti în baie, trântind ușa în urma ei.

— Asta este, zise Mayhew.

— Oare de ce am senzația că ceva n-o să meargă?

— Poate că așa va fi, dar sunt puține șanse, John. Hai să vedem unde o să se oprească roata.

San Francisco.

Zona North Beach din San Francisco era la fel cu cartierul londonez Soho și cu Reeperbahn din Hamburg, o mahala în care homosexualii, turiștii și toți trăsniții frecventau aceleași baruri de strip-tease, cluburi de jazz și restaurante. Dar, pe străzile mărginașe, departe de sclipirea neonului, se afla Little Italy43. Magazinele purtau reclame de genul Farmacia, Panatteria și Espresso. În acest loc, cincizeci de mii de italieni trăiau și jucau bocce, beau cafea în cafenele și asistau la slujbele religioase în bisericile mici din cărămidă roșie.

Restaurantul Mamei Fulvia se afla în centrul cartierului. Era pardosit cu gresie în formă de tablă de șah și avea un bar prăfuit, unde patroana localului, care era întâmplător sora lui John Bertolli, își supraveghea restaurantul ca un mic despot. Angajații ei purtau șorțuri albe, lungi, pantaloni negri, cămăși albe și bretele și se temeau să n-o supere.

Bertolli își avea masa lui în colțul restaurantului, cu fața la ferestre. Prânzea la Mama Fulvia de fiecare dată când încheia o afacere, cu excepția duminicilor, când mânca acasă, după ce mergea cu familia la biserică.

Bertolli stătea alături de alt bărbat. Ruby îl recunoscu. Era Trappatoni, bărbatul solid, care semăna cu un boxer și era de fapt contabilul și consigliere-ul familiei. Se ridicară amândoi să dea mâna cu ea.

— Ia loc, te rog, îi spuse Bertolli. Scoate-ți haina. Fă-te

comodă.

— Mi-e frig, spuse Ruby.

— Da, am uitat. Doar vii dintr-o țară caldă, zise el, dovedind ce puțin cunoștea Hong Kong-ul.

— Ți-e foame?

Ruby clătină din cap.

— Trebuie să mănânci. Uită-te la tine. Parcă ai ieșit dintr-un lagăr de concentrare.

Îi făcu semn mamei Fulvia. Ruby observă gestul. Știa ce însemna.

— Nu facem tăiței, îi spuse ea lui Ruby.

— Dar nu vrea tăiței, Fulvia, îi spuse Bertolli și își ridică mâinile, disperat. Trăim în anii '90. Într-o societate cosmopolită. Nu citești Newsweek?

Fulvia părea jignită de reproș.

— Ce avem bun azi? O întrebă Bertolli.

— Risotto, îi spuse femeia.

— Risotto alla crema di scampi, o informă Bertolli pe Ruby, o să mai pui ceva carne pe tine.

O ciupi de braț, în glumă.

— Și o sticlă de Chianti, îi spuse el Fulviei. Ai grijă să fie rece.

Fulvia o privi din nou cu dispreț și se îndepărtă. Bertolli îi zâmbi.

— N-o băga în seamă. Este rasistă.

Ruby ridică din umeri. Simțea casetofonul în spate. Se uită prin restaurant, întrebându-se unde erau cei de la D. E. A. Oare veniseră într-adevăr sau americanii nu-și ținuseră promisiunea?

Doi bărbați intrară în local, îl salutara în italiană pe Bertolli și veniră să dea mâna cu el. Când se îndepărtară, chelnerul aduse vinul și umplu trei pahare.

— Facem afacerea? zise Ruby.

Bertolli zâmbi.

— Este o problemă, Ruby.

Ruby înghiți vinul, să se calmeze. Nu putea fi nici o problemă. Nu mai fusese niciodată până atunci. Era prea

important.

Bertolli ridică din umeri și se uita Ia Trappatoni.

— Domnul Bertolli a fost abordat de unul din. Rivalii voștri, zise acesta.

Ruby încercă să se stăpânească. Nu putea pierde afacerea asta! Cum era posibil? Cine să-i concureze? De necrezut! era teritoriul Wan Ching. Eddie Lau le plătea un procent din afaceri, ca să acționeze aici. Deci ar trebui să fie protejați.

— Cine este?

Bertolli râse și bătu în masă să risipească încordarea.

— Haide, Ruby. Doar nu-ți imaginezi că o să-ți spun. Este doar o afacere. Nu te supăra.

— Ce preț ai obținut?

— Tu mi-ai spus ce pretenții ai și m-am orientat.

Ruby încercă să se concentreze. Dar nu se gândea decât că era terminată. Afacerea aceasta trebuia să-i salveze viața. Acum, Eddie Lau o s-o facă bucăți. Cum o să ies din aceasta încurcătură?

— Nu înțeleg, zise Ruby.

— Este foarte simplu. Mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

Celor doi li se părea o gluma bună. Era încolțită. Simțea că se sufocă.

— Te simți bine, Ruby?

— Doisprezece și jumătate, zise ea.

Ar însemna cincisprezece mii de kilogram. Ar plăti tot ce-i datora lui Eddie și triadei Sun Yee On și i-ar rămâne și ei ceva. Bertolli clătină din cap.

— Hei, Ruby, noi am tratat la doisprezece.

— Bine atunci, doisprezece.

Nu i-ar rămâne nimic, dar și-ar plăti cel puțin datoriile.

— Îmi pare rău, Ruby. Afacerea s-a încheiat. Poate o să facem alte tranzacții, altă dată. Uite, vine scampi.

Mirosul mâncării îi făcea greață. Se ridică brusc și răsturnă paharul cu vin pe fața de masă. Mișcarea ei neașteptată îi făcu pe cei de la masa alăturată să-și bage instinctiv mâna în haină.

Ruby alergă afară. Rămase în soarele strălucitor al

Californiei, simțind cum o învăluia umbra rece a morții.

Mayhew era în baie, îl apuca întotdeauna diareea din cauza nervilor. Keelan se întinse pe sofa, amorțit. Se uita la TV, la știrile de pe CNN. Se întâmplase ceva. Oamenii lor de la restaurant sunaseră să spună că Ruby ieșise în grabă și luase un taxi. O pierduseră.

Cristoase, își dorea atât de mult să pună mâna pe Bertolli.

Keelan tresări când auzi bătaia în ușă. Se duse și se uită pe vizor.

Era Ruby.

Deschise și trecu în grabă pe lângă el.

— Ruby? Ce este?

Era roșie la față.

— Au sunat oamenii noștri. Spuneau că ai ieșit în grabă din restaurant.

— Nu, totul este O. K. Am obținut tot ce ai vrut. Acum o să mă ajuți?

Keelan știa că ceva nu era deloc în ordine. Ruby își aruncă haina pe pat. Îi tremurau mâinile în timp ce își scotea bluza.

— Scoate-mi aparatul ăsta mai repede, zise ea.

Keelan o ajută.

— Ce este, Ruby?

— Nimic, am obținut ce ai vrut.

Mayhew ieși din baie. Keelan îi dădu casetofonul. Scoase banda.

— O să facă afacerea?

— Hei, ce s-a întâmplat? L-am înregistrat, cum ai vrut.

— Minți, Ruby. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Stătea în mijlocul camerei, în sutien, cu bluza mototolită în mână.

— Nu se mai face nici o afacere, zise ea.

— De ce? O întrebă Mayhew, ținând casetofonul. A aflat că l-am înregistrat?

— Nu. Dar m-a înșelat. A găsit alt furnizor.

Keelan se trânti pe sofa și își puse capul în mâini.

— La dracu'.

— Știam eu, zise Mayhew. Știam eu că nu putem avea

încredere în ea.

— Nu este vina mea! strigă fata. În afacerea asta nu poți avea încredere în nimeni.

Keelan luă casetofonul și-l aruncă pe pat.

— Nu știu de ce nu mă duc să-i trag un glonte în cap ticălosului ăluia.

— Mi-e rău, zise Ruby și se năpusti în baie.

O auziră vomitând.

Mayhew puse o mână pe umărul lui Keelan.

— Știu ce simți, zise el blând.

— Nu știi. N-ai cum.

— Nu s-a terminat încă. Să vedem ce avem pe bandă.

Dar banda era goală. Luară casetofonul și-l verificară. Undeva între hotel și restaurant, firul microfonului fusese slăbit.

Washington Hotel era în cartierul Tenderloin din San Francisco, o zonă dărăpănată și periculoasă a orașului, frecventată de scursoarea societății. Era o clădire din piatră, maro, cu șase etaje și aer condiționat. O notița lipită de fereastra de la parter anunța că erau camere libere.

Un bărbat într-o mașina Caprice supraveghea clădirea. După semnul de la intrare, puteai crede că era un hotel, deși ai fi putut crede la fel de bine că este o galerie de tir.

La un moment dat, un bărbat în tricou rupt și pantaloni murdari, prea strâmți, cu fermoarul desfăcut, se năpusti afară și bătu cu pumnul în parbriz. Văzând că nu-l bagă în seamă, înjură din nou și urină pe portieră.

Ce cartier drăguț, se gândi bărbatul din mașină.

Puțin mai târziu, doi bărbați se opriră chiar lângă mașină și făcură un schimb rapid pe trotuar, bani contra un mic pachețel. Dacă ar fi știut ei cine îi privea, își spuse cel din mașină, întinzând mâna după termosul cu cafea.

Misiunea de supraveghere a casei din Daly City îl adusese aici. Avea ocazia să cunoască tot felul de tipi interesanți. Era o casă din cărămidă și cherestea, cu două etaje, care oferea o perspectivă amplă asupra orașului San Francisco. Acolo nu venea nici un vagabond să facă pipi pe mașină.

Devreme de dimineață, unul din colegii săi urmărise Mercedes-ul negru la nord de Point Lobos Avenue, pe Geary și apoi pe străzile amărâte din Tenderloin și Washington.

În timp ce privea, un taxi trase lângă hotel. Un pilot al companiei C. A. A. C. Coborî și intră în hotel. Ce interesant! Dar la ce să te aștepți de la o linie aeriană a Beijing-ului?

Un Volkswagen bleumarin, cu reclama „Dana's Mobile Dog Wash”44 pictata pe el, trase la bordură, la câțiva metri în fața lui. Îi venise înlocuitorul. Notă ora și plecă. Se ducea să-și ia micul dejun în oraș, într-o zonă care nu mirosea a pișat de târfă.

Mayhew îl sună pe Keelan la Holiday Inn.

— Lucrurile încep sa se precipite. Am programat o întâlnire cu procurorul adjunct mâine dimineață. Ai un stilou la îndemână?

— Sigur, zise Keelan, luând pixul și agenda hotelului.

— Vreau să discuți din nou cu Ruby. Trebuie să ne asigurăm că n-o să ne lase baltă. Întreab-o de asemenea ce știe despre un loc numit Washington Hotel și despre doi tipi: Michael Chin și Alan Ho.

— Cine sunt?

— Rude de-ale lui Louis Huu. Au legături cu Washington Hotel. O să-ți explic mai târziu.

— O. K. Mă duc chiar acum la Mandarin.

— N-o lăsa să ne scape, zise Mayhew. Este omul nostru cheie.

Din baia apartamentului ei din Mandarin Oriental, Ruby vedea clar Golden Gate. Dar nu avea chef să savureze priveliștea. Sticluțele miniaturale de la bar erau înșirate pe marginea căzii și le bea una câte una aruncându-le în cada înspumată după ce le bea. Își derulă în minte strategia pentru a doua oară. Cumpără cincisprezece kilograme de la Lucien la unsprezece, i le vinde lui Bertolli la treisprezece și jumătate. Îi spune lui Eddie că Bertolli a găsit alt furnizor. Și obține un profit clar de peste un sfert de milion de dolari. Destul să-i dea banii lui Eddie, să-și plătească datoriile și să-i rămână și ei ceva. O afacere perfectă. Desfăcu o sticluță miniaturală

Johnnie Walker, o dădu peste cap și o lasă să cadă în apă.

Ieri după-amiază, când se întorsese la hotel, îl sunase pe Lucien, dar nu-i răspunsese nimeni. Când întrebase la recepție i se spusese că plecase în dimineața aceea și nu-i lăsase nici un mesaj.

Imposibil, zbierase ea în receptor.

„Îmi pare rău, domnișoara Wen, i se răspunsese calm. Chiar eu i-am completat nota de plată".

Ruby trântise telefonul cuprinsă de panică. Lucien ar fi trebuit să aștepte să-l sune, ca să-i plătească un aconto pentru cele cincisprezece kilograme.

Numai dacă.

Numai dacă n-o urmărise cineva Ia Hyatt, când se întâlnise prima oară cu John Bertolli. Și îi suflase afacerea.

Dar era posibil să-i fi vândut praful alb lui John Bertolli cu zece mii pe kilogram mai mult decât îi oferise ei.

Să se aleagă praful de el și de toată familia lui.

Cum de fusese atât de proastă?

Nu-i rămăsese decât Keelan. Gândul acesta o deprima și mai mult. Ce-o să faci, Ruby? O să te ascunzi în Ohio sau New Mexico? Nu cred că o să fie prea nostim. Poate că viața asta nu era bună, dar, să trăiască într-o parcare de camioane, era și mai rău.

Răsună o bătaie în ușă. Ieși din baie amețită și se duse la ușă, goală, cu apa scurgându-se pe ea.

Când îl văzu, Ruby își încolăci brațele de gâtul lui și se ridică în vârful picioarelor, să-și îngroape fața la pieptul lui.

— John, murmură ea, frecându-i coapsele cu genunchiul, trebuie sa mă ajuți, te rog.

Era rece și umedă și Keelan constată că nu-l excita deloc. O împinse. Îi udase costumul.

— Îmbracă-te, Ruby.

— Îmi promiți că n-o să mă părăsești?

Ce rugăminte!

— Îmbracă-te, repetă el.

Își încolăci brațul de gâtul lui, iar cu cealaltă mână îl pipăi între picioare.

— Am nevoie de cineva care să mă iubească, murmură ea.

O împinse din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el. Par chiar atât de prost?

Frumoasă cameră, se gândi el când o urma pe Ruby înăuntru. Minte, fură, înșală, vinde droguri și vei avea o camera cu vedere spre port. În schimb, dacă vei lucra pentru guvern, o să ai drept priveliște alt bloc și o cameră fără bar.

Ruby se trânti pe sofa și își aprinse o țigară. Era udă din cap până în picioare și formase o baltă pe covor și perne. Keelan se duse în baie și aduse un prosop. I-l aruncă, dar ea i-l zvârli înapoi.

Părul ei scurt, negru i se lipise de față și tremura în aerul condiționat.

— O să răcești, zise el.

Era surprins că trupul ei gol nu-l stârnea în nici un fel. Părea mică și tristă, ca o păpușă căzută din leagăn. Camera duhnea a băutură.

— Ai băut, Ruby.

— Da, la dracu'!

Keelan se așeză.

— Vreau să-ți pun câteva întrebări.

Ruby își strânse brațele în jurul corpului. Țigara îi tremura între degete.

— Ești sigură că nu vrei să te îmbraci? O întrebă el.

— Vreau să beau ceva, zise ea.

Keelan o văzuse pe Ruby în diverse ipostaze, dar niciodată așa. O enigmă într-o enigmă. Fusese nebun să creadă că ar putea fi o informatoare bună pentru agenție.

— Ruby, cunoști un loc numit Washington Hotel?

— De ce, vrei să publici ghidul orașului?

— Ce părere ai despre.

Se uită pe hârtia din buzunar.

— Michael Chin și Alan Ho.

— Michael Chin este ginerele lui Louis Huu O. K.? Iar Alan Ho. S-ar putea să fie vărul lui. Legătura mea de aici, din Golden Mountain. Aceasta este legătura prin care îmi obțin

praful.

— Și i-l vinzi lui Bertolli?

Ruby se ridică, clătinându-se ușor, se îndreptă spre bar. Desfăcu altă sticlă miniaturală și și-o turnă în pahar. Îi tremura mâna.

— De ce Bertolli nu cumpără direct de la Alan Ho?

— Louis Huu face afaceri numai cu chinezi. De aceea nu este prins niciodată. Nu are încredere în gwailos.

— De unde iei marfa?

— De unde îmi spune.

— S-ar putea să folosească Washington Hotel drept depozit?

Ruby îl privi de parcă ar fi vorbit altă limbă.

— Vrei ceva de băut, John?

— Nu.

Se ridică.

— Ruby, ne putem baza pe tine că vei depune mărturie?

— Sigur. Ți-am spus doar. Fac ce vreți.

Keelan străbătu camera dintr-un impuls și deschise ușile dulapului. Ruby își făcuse bagajele.

— Cristoase.

— Am nevoie de o vacanță, nici o problemă. O să mă întorc să depun mărturie când o să-mi spui.

Lui Keelan îi venea s-o bată mar. Își strânse mâinile în pumni, turbat de mânie, dar își aminti că trebuia să se stăpânească și-i spuse:

— Te întorci la Hong Kong?

— Trebuie să mă întorc. Doar locuiesc acolo.

Mayhew avusese dreptate, fir-ar să fie. Totul fusese o pierdere de timp.

— Știi ce cred, Ruby? Că nici nu ți-a trecut vreodată prin minte să renunți la viața ta. Ne alimentezi cu minciuni și speri să ne folosești ca manta de vreme rea. Ai întrerupt microfonul cu bună-știință. N-ai de gând să depui mărturie, nu-i așa?

Ruby se rezemă de perete. Avea ochii roșii și, cine știe, poate că era sinceră. Îi tremura buza de jos. Părea învinsă.

— Spune-mi ceva, Ruby. Mi-ai oferit vreodată o informație adevărata?

— Ca să fiu sinceră, îți mărturisesc că nu știu. Spun atât de multe lucruri, la atâția oameni, încât nu mai știu!

— Banii pe care îi datorezi lui Eddie, datoriile de la jocurile de cărți ale triadelor, toate astea sunt minciuni?

— Aș vrea tare mult să fie!

— Am vorbit serios când ți-am spus că te putem proteja.

— Crezi că sunt nebună?

— Cred că ești nebună dacă n-o s-o faci. Unde ai de gând să te duci? la Hong Kong? Câți prieteni ai acolo?

— Eddie n-o să-mi facă niciodată rău.

— Nu pari prea sigură.

Ruby își ridică privirile.

— Trebuie să mă protejeze. Trebuie.

— De ce?

— Pentru că este fratele meu mai mare.

— Cât de credincios crezi că poate să-ți fie un frate al triadei când îi datorezi bani?

Ruby clătină din cap.

— Nu, John. Nu înțelegi. Eddie este fratele meu adevărat. Numele lui real este Wen Pui-yuen. Avem același sânge, am crescut în același sătuc din Shatin. Am plecat împreună și m-a ajutat să mă ridic în viață.

Își șterse nasul cu dosul mâinii ei subțiri.

— Îl iubesc mai mult decât orice pe lume.

Telefonul de pe noptiera lui Keelan, la Holiday Inn, îl trezi la șase și jumătate, a doua zi de dimineață, dintr-un somn greu. Era Mayhew.

— Ne întâlnim la parter, peste o jumătate de oră, zise el. Avem parte în sfârșit de puțină acțiune.

Sosiră la Washington la câteva minute după echipa de detectivi de la Narcotics Bureau. Câțiva polițiști îl așteptau afară. Un homosexual de cincizeci de ani își arăta sânii din silicon unui sergent S. W. A. T., care încerca să nu-l bage în seamă. Restul vagabonzilor care populau zona dispăruseră.

— Să mergem, zise Mayhew.

Foaier-ul hotelului Washington era înghesuit și murdar, acoperit cu un linoleum cojit și un covor de doi bani. Puțea a

naftalină și mucegai. Un singur ascensor ducea la etaj.

Personalul, format numai din chinezi, era revoltat. Un locotenent de la Narcotice, cu mandatul de percheziție în mână, de-abia rezista torentului de injurii, susținut de polițiști în uniformă, gata să intervină.

Mayhew îl salută.

— Cum merge?

— Dacă voi reuși să scap de tipul din fața mea, va fi bine.

Locotenentul era un tip solid, jucător de baschet la colegiu, iar directorul hotelului de-abia îi ajungea la umăr. Dar micuțul cantonez nu se lăsa intimidat.

— Hei, nu mă amenința cu degetul, zise locotenentul, dându-l la o parte.

Alt detectiv apăru pe coridor, din capătul opus al foaierului și-i făcu semn locotenentului.

— În subsol, zise el. Într-un seif. Cred că sunt mai mult de cincizeci de kilograme.

— Arestează-l pe afurisitul ăsta, îi spuse el unuia din polițiștii în uniformă.

Chinezul izbucni într-un torent de cuvinte cantoneze. Locotenentul cel solid clătină din cap.

— Aș vrea să știu ce dracu' spune, zise el.

Keelan era încântat să-și dea seama că prinsese câteva expresii chinezești, în cele șase luni petrecute în Hong Kong.

— Ți-a spus că ești un munte de excremente, îi explică el.

Locotenentul se uită uimit Ia Keelan și apoi la directorul chinez.

— Ei bine, frate, și eu am aceeași părere despre tine, îi strigă el și se duse în subsol cu detectivul.

Shekhou, China.

Traversarea frontierei chinezești în punctul Lo Wu este o experiență dezamăgitoare. După munții și fermele de rațe ale Noilor Teritorii, turistul trece prin sârma ghimpată care separă Hong Kong-ul de China și are impresia că s-a suit în alt tren și s-a întors la Kowloon. Blocuri înalte se întrec unele cu altele, pe măsură ce alt Hong Kong, mai ponosit, se înalță din dealurile verzi.

Shenzhen face parte politic, dar nu și economic, din China. Este unul din orașele Zonei Economice Speciale: un amestec al comunismului cu capitalismul. Adevărata frontieră cu China se află dincolo de munți, la cincisprezece kilometri către nord.

Dar SEZ, așa cum îl numesc unii, este guvernat totuși de o lege – cea a banului. Este un Hong Kong nesofisticat, mai puțin prosper. Triadele au găsit aici un teren fertil, departe de legea britanică din Hong Kong și comuniștii din Beijing. Este o viziune de coșmar a viitorului pentru cei care intenționează să rămână în Hong Kong și un început pentru cine plănuiește să plece.

Dincolo de Golful Shenzhen, este orașul Shekhou, care constă în principal din fabrici de electronică și cămine pentru lucrători. Pentru că salariile sunt mici, se găsește de lucru din belșug și în condițiile unui impozit maxim de 15%, mulți oameni de afaceri din Hong Kong au început să-și mute afacerile aici, exportându-și mărfurile prin Hong Kong, în S. U. A.

Unul din acești investitori cu viziune de perspectivă era și Vincent Tse, iar mafia lui Eddie Lau deținea acum trei fabrici, numai în orașul Shekhou.

Eddie fu condus în biroul lui Vincent de directorul chinez. Un funcționar le aduse ceai de iasomie, iar apoi directorul făcu o plecăciune și se retrase, închizând încet ușa în urma lui.

Eddie se așeză pe un scaun, în fața lui Vincent. Se uită la dosare, la minicalculator, la PC și la celelalte echipamente, întrebându-se cum de nu înnebunise Vincent până acum.

— Cum merg afacerile? zise el.

— O. K. Câștigăm aproape la fel de mult aici ca din pin un – afacerile noastre ilegale – din Hong Kong, iar riscul este mult mai mic.

— Atunci de ce ești atât de posomorât în dimineața aceasta?

— Pentru că, în momentul de față, avem nevoie de niște bani gheață, adăuga Vincent. Mica noastră aventura din Thailanda ne-a costat mai mult de un milion de dolari S. U. A. A venit scadența împrumuturilor contactate pe termen scurt și trebuie să-i plătim heroina lui Louis Huu.

— Poate o să te ajut să reechilibrezi conturile, zise Eddie.

— Vrei să transporți din nou droguri?

Clătină din cap.

— O să dăm lovitura la cel mai mare magazin de bijuterii din Wanchai. Este totul aranjat.

Vincent nu încercă să-și ascundă uimirea.

— Nu mai este nevoie să faci asta. Cu cărțile de credit și praful alb o să câștigam destul ca să ne ocupam doar de afaceri legale.

Eddie îl contrazise.

— Nu mă interesează legalitatea. Nu-mi pasă de cifrele înșirate în registre! am nevoie de respect, Ah Lam! De teamă!

Bătu cu pumnul în birou.

— Așa îmi place să trăiesc.

Ceaiul se vărsă peste Vincent, care se ridică și șterse hârtiile cu batista de mătase. Nu era prima oară când purtau această discuție. De ce Eddie se temea atât de bogăție?

— Nu trebuie să mai riști, Eddie. Poți să fii mare șef și să-l lași pe Democracy Tang să se ocupe de treburile murdare.

— Dacă nu-ți folosești mușchii, se înmoaie. Nu vreau să devin un molâu. Ca Timothy Man. Sau The Ox.

Vincent se ridică și puse o mână pe umărul lui.

— Te iubesc prea mult, Eddie, murmură el. Dacă mori sau te bagă la închisoare, prefer să-mi rupă oasele unul câte unul, fiindcă m-ar durea mai puțin.

Eddie îl respinse.

— Dacă n-ar fi Ruby Wen, n-ar fi fost nevoie să riști. Ne-a costat un milion de dolari! Și cum și-a arătat recunoștința? Ne-a înșelat cu încă patruzeci de mii din profitul nostru! cât o s-o lași să continue așa, Eddie?

— M-am săturat să discutăm tot timpul despre Ruby Wen!

— Și eu m-am săturat să ne fure banii.

— Ruby Wen este problema mea.

— Atunci de ce n-o rezolvi?

Eddie se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Tu vezi-ți de hârțoagele tale și eu o să mă ocup de afacerea noastră.

Vincent luă minicalculatorul de pe birou și-l aruncă de perete, cât pe ce să-l lovească în cap pe Eddie.

— Asta sunt eu pentru tine! Un calculator și atâta tot!

— Nu înțelegi care-i treaba cu Ruby, zise Eddie calm. O să mă ocup de ea în felul meu.

Ieși, închizând ușa în urma lui.

San Francisco.

Biroul Procurorului Adjunct al S. U. A se afla la etajul al șaisprezecelea al Federal Building. Era un birou mare, înghesuit, cu mobilă sumbră și dulapuri metalice. De la fereastră, se vedea Golden Gate Avenue și un magazin dărăpănat.

Procurorul adjunct era un tip solid, din Boston, pe nume Dave Browne. Își făcuse ordine pe birou și rămăsese doar sugativa, un suport de creioane din jad și o fotografie înrămată a soției și copiilor. Peretele din spatele lui era acoperit cu citate și fotografii ale lui Browne și ale profesorilor săi.

Două plicuri mari stăteau unul lângă altul, pe sugativa verde.

Keelan și Mayhew nu se așteptaseră să mai fie cineva prezent la întâlnire dar, când sosiseră, văzură încă un bărbat așezat la biroul lui Browne. Keelan bănuia că are în jur de șaizeci de ani. Avea păr grizonat, tuns scurt și era îmbrăcat într-o cămașă sport albastră Lacoste și pantaloni largi. Și avea un bronz caracteristic lămpii cu ultraviolete.

— John, Bill, vi-l prezint pe Gerry Gates, zise Browne.

Gates se ridică și dădu mâna cu ei.

— Încântat să vă cunosc.

Semăna cu un bunic simpatic jucător de golf, retras după pensionare la Fort Louderdale, se gândi Keelan, cu excepția ochilor.

— Gerry a sosit din Langley, Virginia, zise Browne, definind imediat parametrii discuției lor.

— Exact.

Browne comandă cafele și revizui dosarele de pe birou, în timp ce agenții D. E. A. Răsuceau în mâini cestile de cafea. Gates nu încercase să inițieze o conversație politicoasă și

Keelan simțea atmosfera din ce în ce mai încordată care se instalase în cameră. Se întrebă de ce era interesată C. I. A. De acest caz. Avea senzația că aceasta întâlnire n-o să se termine cu bine.

Browne se rezemă de spătarul scaunului său scump, din piele, cu mâinile sub cap.

— Nu știu, zise el.

— Ce nu știi, Dave? îl întrebă Mayhew enervat.

— Să vedem ce avem aici. Mai întâi, domnul Bertolli.

Luă dosarul lui Bertolli. Era gros de câțiva centimetri.

— Până acum nu aveți nici o bază solidă. O să cereți condamnarea, aducând în fața instanței un martor neserios și nu aveți cum să-i convingeți pe cei doisprezece jurați.

Keelan avea senzația că primise un pumn în stomac.

— Informatoarea noastră poate oferi informații detaliate despre importul drogurilor în țara noastră, de cinci ani și până acum.

— Ah, da, ROSE, zise Browne, folosind numele codificat al lui Ruby.

— Este gata să depună mărturie, zise Keelan.

Browne nu părea impresionat.

— Din dosarul ei reiese că a scăpat din Thailanda, după ce a fost eliberată pe cauțiune, fiindcă fusese prinsă cu șapte kilograme de heroină asupra ei. Și, în perioada aceasta, nu figura ca informatoare de încredere. Un avocat al apărării capabil ar desființa cazul imediat.

Își mușcă buzele.

— O mai aveți pe ROSE?

Keelan inspiră adânc.

— ROSE este o cantitate necunoscută, în momentul de față.

Spera ca se răzgândise în privința plecării la Hong Kong.

Browne închise dosarul.

— Dac nu-l prinzi asupra faptului sau nu-mi prezinți o casetă, nu pot face nimic, îmi pare rău.

Keelan închise ochii. Nu. Este imposibil să-mi scape din nou.

— Domnul Huu, continua Browne, deschizând alt dosar. Avem câteva sute de ore de conversații telefonice înregistrate

în Bangkok, toate în dialectul chiu chao. Chiar și cu ajutorul transcrierilor, predomină jargonul și expresiile codificate, așa că ar trebui să depui o cerere la tribunal, ca să aprobe prezența unui translator. Acest procedeu s-a mai aplicat o dată, în cazul Howard Marks, dar nu are prea mari șanse de reușită. Adevărata problemă este că cei din Bangkok au pierdut casetele originale și cu copiile nu avem nici o șansă.

— Acum spune-ne și veștile bune, zise Mayhew.

— Încă n-am terminat cu cele proaste. Domnul Louis Huu este cetățeanul unei țări străine și prietene și fără aceste benzi și dovezile agenților voștri din Bangkok nu putem dovedi că a conspirat împotriva legilor și intereselor Statelor Unite.

Browne se apleca peste birou.

— Însă, din raportul vostru, reiese că l-ați supravegheat pe domnul Huu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de la venirea sa în oraș și ați obținut ceva rezultate.

— Stă într-o casă din Daly City, zise Mayhew. Am întreprins niște verificări. Casa a fost cumpărată cu doi ani și jumătate în urmă, pe numele lui.

Mayhew se uită în dosar.

— Michael Chin Kok-yen. Ieri, unul din oamenii mei a urmărit un Mercedes negru 500 SEL, înregistrat pe numele acesta, până la un hotel în Tenderloin – Washington. Acest hotel este înregistrat pe numele altui chinez, Alan Ho Peng-fei. Informatorul nostru ne-a spus că Michael Chin este ginerele lui Louis Huu, iar Alan Ho vărul lui. În felul acesta, am bănuit că hotelul era folosit ca depozit pentru drogurile lui Huu.

— Ați făcut percheziție?

— Da, și am confiscat patruzeci de kilograme de heroină Double U-O, cu o puritate de 98%, în valoare de șapte sute de milioane de dolari, vândută cu amănuntul. Am interogat câțiva din piloții C. A. A. C. Care erau cazați la hotel și patru din ei au recunoscut că aduceau pachetele în bagajul lor. Aceste pachetele le parveneau fie în Hong Kong, fie chiar în China. Bănuim, fără să putem dovedi, că heroina este rafinată în Kachin Burma sau Yunnan și transportată prin China, pe vechiul drum al mătăsii, cu ajutorul Armatei Populare de

Eliberare. Și considerăm că acest comerț este organizat și finanțat de familia Huu.

Gates vorbi pentru prima oară.

— Domnul Huu și familia lui au fost reținuți cumva?

— Nu încă.

Browne părea nervos. Își drese glasul.

— Am discutat acest caz cu domnul Gates chiar înainte să veniți și se pare că este o problemă. Mi-a explicat că nu l-am putea chema în fața justiției nici dacă am avea dovezi clare împotriva lui.

Mayhew clătina din cap.

— Poftim?

Keelan îl privi uimit pe Gates.

— Care este problema? Ticălosul ăsta este unul din cei mai mari traficanți de droguri.

Gates se fâțâi pe scaun, stânjenit. Își duse mâinile la ceafă, imitându-l pe Browne.

— Este o discuție confidențială?

— Bineînțeles, zise Browne.

Mayhew încuviință din cap.

Gates se întoarse către cei doi agenți D. E. A., fixându-i cu ochii lui limpezi, albaștri.

— Înțeleg ca sunteți amândoi niște lucrători de nădejde ai D. E. A., așa că îmi dau seama că vorbele mele or să vă întristeze. Dar aici este vorba de interese mai mari. Mult mai mari.

— Recunosc că domnul Huu este o problemă.

— O problemă, repetă Keelan, uluit.

— Recunosc de asemenea că sunt șocat de dezvăluirile voastre pentru că îl cunosc personal pe acest domn. Dați-mi voie să vă explic. Voi vă folosiți de așa-numiții informatori confidențiali, care, foarte adesea, nu sunt prea curați, nu-i așa? Ei bine, C. I. A. Procedează la fel. Trebuie să pescuim în ape tulburi și unii din cetățenii străini aflați în slujba noastră nu sunt genul de oameni pe care i-am invita la cină. Înțelegeți ce vreau să spun?

Văzând că Mayhew și Keelan nu-i răspund, continuă:

— Presupun că știți istorie.

— Puțin, zise Keelan.

— Vă amintiți de debarcările din Sicilia?

— Nu personal. Mi-a povestit tata. El a participat.

— Ei bine, probabil – și ca o concluzie logică – nici tu nu ai fi fost acum aici, dacă n-ar fi existat un tip, pe nume Charles Luciano. În general, este cunoscut drept Lucky. La vremea aceea era în închisoare dar, datorită relațiilor sale în Sicilia, debarcările din Italia au mers mult mai bine decât ne-am așteptat și numărul soldaților sacrificați a fost mult mai mic. Dar, după cum îți dai seama, mai mult ca sigur, acest Luciano era de asemenea un traficant de droguri. Uneori, distincția dintre bine și rău este greu de realizat. Și cred că lucrurile stau cam la fel în privința lui Louis Huu.

— O să vă ajute să invadați Sicilia? zise Keelan.

— Foarte nostim, spuse Gates, pe un ton acru. Adevărul este că domnul Huu are relații importante în China, cu oameni de vază din armată. Niște personalități din P. L. A. Profită, din faptul că domnul Huu își transportă mărfurile în provincia Yunnan, Canton și SEZ. Însă nu este singura lor cale de îmbogățire.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că obținem informații valoroase pe aceasta filieră. Domnul Huu se folosește de relațiile sale cu China pentru a ne furniza date militare și politice. Drogurile și spionajul merg mână în mână.

— Cu alte cuvinte, oferă informații și în schimb este protejat să facă trafic cu droguri.

— Este cam dur spus și inexact.

— Mie mi se pare foarte exact.

— Trebuie să punem securitatea țării înaintea problemelor sociale. Informațiile care ne parvin pe această cale sunt prea importante ca să le ignoram. Îmi pare rău, dar cred că trebuie să-l lăsați în pace pe acest domn.

— Adică să-l lăsăm să transporte droguri mai departe? zise Keelan.

— Înțeleg că l-ați arestat pe directorul hotelului și pe câțiva piloți chinezi care încercau să se îmbogățească făcând trafic

cu droguri. Așa că limitați-vă să-i trimiteți în judecată doar pe aceștia. Domnul Huu și familia sa nu trebuie molestați în nici un fel dacă nu vreți ca superiorii mei să acționeze la cel mai înalt nivel.

Keelan se uită la Mayhew și apoi la Gates.

— Se pare că m-ați lucrat bine de tot!

Browne se arătă jignit.

— Regret la fel de mult ca tine, dar suntem oameni maturi și trebuie să înțelegem că nu avem încotro.

— Într-adevăr.

— Îmi pare rău, John, zise Browne. Știu cât de mult ai trudit la cazul acesta.

— Mai du-te dracului! exclamă Keelan și ieși.

Mayhew și Keelan se duseră cu mașina la Mandarin Oriental. Doi din oamenii lui Mayhew stăteau de pază în hol și le confirmară că Ruby Wen nu mai apăruse din seara trecută.

Cei doi detectivi luară ascensorul și bătură la ușa ei. Dar nu primiră nici un răspuns. În cele din urmă, Keelan coborî să-l aducă pe director, care le deschise cu cheia de rezervă. Valizele erau încă acolo, dar nu și Ruby Wen.

De fapt, ea era deja Ia Hong Kong. După-amiaza trecută ieșise din hotel pe ușa de serviciu și luase un taxi până la aeroport. Plătise cu bani gheață un bilet până la Hong Kong cu avionul companiei China Airlines, folosindu-se de pașaportul fals malaezian, furnizat de Eddie Lau.

Când se întoarseră în San Francisco, Keelan se duse în camera sa de la Holiday Inn și se îmbătă criță, împreună cu Mayhew.

Îl pierduseră pe Louis Huu. Iar acum, fără Ruby Wen, le scăpase și John Bertolli.

Mirs Bay.

Barca de mare viteză avea două motoare Mercury de 275 C. P., parbriz din sticlă antiglonț, vâsle puternice în caz de avarie și o mitralieră Browning de calibrul cincizeci. Prindea peste optzeci de mile la oră și era mai rapidă decât orice ambarcațiune a flotei maritime britanice sau a Hong Kong Marine Police.

Eddie Lau îi studie pe cei trei recruți ai săi: Benny Cheong, un puști de douăzeci de ani, din orașul Shekhou; Paul Tam, și mai tânăr decât Benny, un tip drăguț, cu un șarpe tatuat pe mâna stângă; și Tang Kam-chuen, Democracy45 Tang, aproape de aceeași vârstă cu Eddie, fost caporal P. L. A., care se lăuda că ucisese cinci studenți în piața Tien-An-Men. De atunci îi venise și porecla.

Călătoria de la Mirs Bay până la plaja pustie Ko Tong Hao dură exact un sfert de oră. În timp ce barca se apropia de țărm, Eddie văzu șase bărbați așteptând lângă un camion, pe șoseaua care se arcuia deasupra plajei. Când el și cei trei mah jais săriră din barcă, bărbații intrară în apă, cărând pe umeri lăzi de carton, pe care le încărcau în ambarcațiune. Pe ambalaje scria că erau televizoare Hitachi, cu diagonala de 54 de centimetri. Fiecare îi va aduce un profit de o suta de dolari în China și în barcă încăpeau două sute de cutii. Într-o jumătate de oră, se vor întoarce la SEZ, străbătând canalul.

Eddie se îndepărta cu cei trei oameni ai săi. Un Mercedes îi aștepta în spatele camionului. Se urcară în mașină și porniră spre Noile Teritorii. Pe drum își verificară armele. Aduseseră cu ei patru pistoale chinezești și douăsprezece încărcătoare 7,62, cu câte douăzeci și cinci de gloanțe fiecare și o grenadă de mâna P. L. A.

Nu era suficient pentru un mic război, dar le ajungea pentru acțiunea de miercuri după-amiază, din Hennessey Road.

Dar, mai întâi, Eddie avea de rezolvat niște treburi personale.

San Francisco.

John Keelan își începu ziua cu o miniatură din frigiderul barului. Era mai degrabă un simptom al furiei și autocompătimirii, decât o scăpare. Încercase să se autodistrugă cu țigările și alcoolul dar nu prea reușise. Fusese un joc. Era prea disciplinat ca să-și piardă controlul.

Totuși, azi-dimineață, la doi ani după clipa aceea cumplită din viața lui, se simțea mai disperat ca oricând. Dacă l-ar fi prins pe Bertolli, ar fi avut o satisfacție și s-ar fi simțit răzbunat. Tot ce i se întâmplase ar fi avut un sens pentru el și,

chiar dacă nu exista Dumnezeu, ar fi văzut cel puțin că era un echilibru oarecare în viață. Dar Bertolli se afla în libertate, în continuare, bogat și puternic. O permanentă sursă de neliniște pentru el, până nu va fi pedepsit de justiție.

Keelan deschise televizorul și ascultă știrile de la CNN cu mintea în altă parte. Fu trezit din gândurile sale de un raport despre activitatea triadelor din Shenzhen, care se foloseau de zonele economice speciale pentru a aduce în China bunuri de lux, realizând profituri imense. Reporterul remarcă ironic că infiltrarea capitalismului în China muta corupția din mâinile cadrelor de partid în cele ale economiei libere.

— Acolo unde îi este locul, murmura Keelan cu amărăciune.

Luă telecomanda și închise televizorul. Doamne Sfinte ce lume!

Poate că era timpul să lupte cineva pentru cauza dreptății!

Hong Kong.

Ruby luă un taxi direct de la aeroport, se schimbă în apartamentul ei și se duse în Staunton Road. În geantă, avea o copie din T'ung Shu, străvechiul manual al morților, care trebuia să aducă noroc purtătorului. Când traversă Shelley Street, fu cât pe ce să fie lovită de un camion și știu că era de asemenea un semn bun, pentru că dragonul ghinionului care o urmărise până în Golden Mountain fusese sfărâmat acum sub roțile mașinii.

O luă pe o alee după o căsuță care vindea decorații pentru înmormântare. Era un chioșc care aparținea unui cizmar și alături se afla o clădire dărăpănată cu trei etaje, balcon de lemn și niște dragoni sofisticați sculptați pe ușă. Jocurile de noroc se aflau la al doilea etaj.

Urcă două rânduri de scări, până ajunse într-un hol. Un tânăr dezordonat, în maieu alb, cu brațele acoperite de dragoni albaștri, tatuați, stătea pe o cutie portocalie. O recunoscu și îi deschise ușa de oțel.

În cameră plutea un miros greu de tutun. Nu avea ferestre și singura lumină venea de la becul atârnat din tavan. Fâșii de pânză verde fuseseră bătute în cuie de rame de lemn, folosind drept mese de joc. Începuse deja o partidă de fan tan. O fată

într-un cheongsam de mătase stătea la masă cu o cutie albă de lemn în fața ei. Linii diagonale împărțeau cutia în patru secțiuni.

Vreo doisprezece oameni erau înghesuiți în jurul ei – vânzători ambulanți, cu maieuri albe și șorțuri lungi, kaki, un om de afaceri într-un costum negru și un ceas Rolex la mână. Nu-i acordară nici o atenție, concentrați asupra jocului.

În mijlocul mesei era un morman de nasturi verzi. Teancuri de bancnote de o sută, două și cinci sute de dolari erau aruncate în secțiunile numerotate din cutii. Jucătorii pariau pe câte rămâneau după ce nasturii se împărțeau în mod egal.

Ruby puse o bucată de ghimber crud lângă numărul ei norocos, doi, și trânti cinci bancnote de câte cinci sute de dolari. I se uscase gura și i se răciseră palmele. I se accelerase pulsul și simțea că se sufocă de agitație. Trebuia să vadă dacă are noroc.

Crupierul luă câțiva nasturi cu o farfurie din inox și începu să-i împartă cu dexteritate în șiruri de câte patru, cu un bețigaș de lemn.

Se dovedi o zi deosebită pentru ea. Zeul norocului fusese de partea ei. Simți aceeași bucurie și forță ca în după-amiaza aceea, în închisoarea din Maha Chai. Se concentră asupra nasturilor verzi și jucă până la epuizare. În cele din urmă, un bărbat în costum negru veni lângă ea și-i spuse să se ducă acasă. Sun Yee On nu țineau case de jocuri care puteau pierde bani.

Găsi un taxi în Hollywood Road. Știa acum că norocul ei se schimbase. Totul va fi bine.

Era aproape ora patru după-amiaza când Ruby se întoarse în apartamentul ei. Intră în dormitor, scoase doi pumni de bancnote și le aruncă pe pat, ca pe niște șervețele folosite. Peste o sută douăzeci de mii de dolari Hong Kong!

O cuprinse oboseala. Trebuie să doarmă! Dar, mai întâi, o să facă un duș. Mizeria de pe drum și mirosul de sudoare și tutun i se îmbibaseră în piele. Se dezbrăcă și intră sub duș.

Dădu drumul la apă fierbinte, până i se înroși pielea. Se sprijini de faianța rece, lăsând apa să-i maseze spatele și

capul.

Acum, când se întorsese la Hong Kong, o să aibă din nou noroc.

Opri dușul, își șterse corpul și apoi părul. Găsi o perie pe chiuveta de marmură și șterse aburul de pe oglindă. Și, în momentul acela, scoase un strigăt.

Eddie Lau era îmbrăcat într-o haină gri-pearl, peste o cămașă albă închisă până la gât, fără cravată. Pantalonii negri, în dungi, erau prinși cu o curea de piele Pierre Cardin, cu cataramă de aur. Părul lui era tuns perfect. Ochelarii de soare Rayban îi acopereau ochii.

Se sprijinea de mânerul ușii.

— Te-am speriat, Ruby?

— De când ești aici?

Nu-i răspunse. O privea.

— Te-ai cam îngrășat în America. Ai mâncat prea mulți hamburgeri.

Ruby nu încercă să se acopere. Se sprijini de chiuvetă.

— Ți-a fost dor de mine?

Nu-i răspunse nici de data aceasta. Ruby simți că ceva nu era în regulă.

— De ce-mi furi toți banii?

Îi zvâcni mâna. Fata se feri. Dar, în loc s-o lovească, degetele lui Eddie îi dezmierdară obrazul.

— Dacă ți-aș fi furat banii, de ce crezi că m-am întors?

— Pentru că nu ai unde să fugi, Ruby.

O plesni, aproape delicat.

— O. K., lovește-mă, nu contează. Trage-mă de păr.

— Nu vreau să-ți fac rău, Ruby. Nu pot niciodată să te rănesc, micuță floare.

Fata plângea acum.

— Ce-o să mă fac cu tine, Ruby? Ești o fată atât de rea. Tata spunea întotdeauna că ești rea.

— O să mă recompensez fața de tine, vei vedea.

— Ți-am cumpărat un apartament frumos, o mașină frumoasă. Ți-am plătit datoriile, dar ai luat bani și ai jucat din nou. Pe urmă, am plătit un milion de dolari S. U. A. Să-ți

salvez viața la Bangkok. Și, după tot ce-am făcut pentru tine, cum ți-ai arătat recunoștința? Ai furat încă trei sute de mii.

Oftă, ca un profesor cu un copil recalcitrant.

— Nu mă lovi. Acum am din nou noroc. Totul va fi altfel, vei vedea.

— Ruby, murmură el. Ești mai îmbibată de minciuni decât un nor de apă.

— Îmi pare rău. Știu că sunt un gunoi. Dar te iubesc foarte mult, Eddie.

— Nu pot să te mai ajut, micuța floare. Îmi pare rău pentru tine, dar nu mai pot să te ajut.

— Nu cred că vorbești serios. O s-o iubești întotdeauna pe Ruby a ta.

Eddie stătea în fața ei, contemplându-și imaginea în oglindă. Ruby îngenunche și-i desfăcu fermoarul la pantaloni. Era excitat. Alt semn norocos. Îl luă în gură.

— Surioară, gemu el.

Ești un rahat, se gândi ea. Te crezi dur, dar tot mă iubești. Te învârtesc cum vreau când te am între picioarele mele. Este dezgustător că te-ai atașat de prăpăditul ăla de Vincent.

Eddie o ridică, o întoarse și o propti de peretele din sticlă. Ruby se lăsă pătrunsă, turtindu-și sânii în oglinda. Ruby Wen a câștigat din nou. Pe ultima sută de metri.

Ca întotdeauna.

Ajunse repede la orgasm, excitată de câștigul ei la fan tan. Eddie o duse în pat, o întinse pe spate și o posedă din nou. Dar ea, obosită după drumul cu avionul și agitația ultimelor zile, abia dacă simți când Eddie atinse culmea plăcerii. Iar apoi adormi.

Little Italy, San Francisco.

Când Keelan apăru în pragul restaurantului Mama Fulvia's, fu recunoscut imediat. Doi bărbați în costume negre, care stătuseră lângă fereastră, se ridicară și-i blocară accesul. Bertolli, la masa lui din capătul opus al restaurantului, se arătă surprins.

— Este O. K., băieți. Îl cunosc. Hei, John, ia loc, te rog!

Keelan se așeză vizavi de Bertolli, care avea un șervețel la

gât și se înfrupta dintr-o farfurie cu cartofi gnocchi.

— Vito, îți amintești de el? john Keelan? john, ți-l prezint pe Vito Trappatoni. Un bun prieten de-al meu.

Celălalt întinse mâna, dar Keelan nu-l băgă în seamă.

— Vreau să discutam între patru ochi, îi spuse el lui Bertolli.

Italianului îi pieri zâmbetul. Se gândea cum să reacționeze la această insultă. Lui Trappatoni îi venea să-i tragă un pumn în fund lui Keelan. Dar, în cele din urmă, Bertolli îi făcu semn locotenentului său.

— O să discutăm mai târziu.

Încruntându-se în direcția lui Keelan, Trappatoni se ridică și se duse la altă masă.

— Ți-am dat mână liberă, zise Bertolli. Nu abuza.

— Nu-mi spune mie ce să fac, ticălosule.

Bertolli sorbi din paharul cu vin roșu.

— Tocmai asta voiam să spun și eu, John. Te enervezi prea repede. Dacă ai fi un om tolerant, ai putea duce o viață mai bună. Dar îți ieși prea repede din fire. Vrei niște vino tinto? O să te liniștească.

— Nu va fi nevoie.

Keelan simțea că erau priviți. De Mama Fulvia, de chelneri, de Trappatoni, de cele două gorile de la ușă.

— M-am cam săturat, John. Ce mai vrei?

— Doar asta.

Revolverul apăru în mâna lui ca prin farmec și-i băgă țeava între ochi. Keelan simți cum se agitau toți în jurul lui, dar Bertolli ridică mâna și apoi se făcu liniște. Rămaseră cu toții nemișcați.

Auzi văicărelile unei femei.

Mama lui Bertolli.

Câțiva se năpustiră pe ușă, femeile țipară, iar alții rămăseseră paralizați de frică.

Keelan deconecta trăgaciul.

— Nu cumva ai uitat că ești polițist, John?

— M-au transferat la colectarea gunoiului.

Bertolli era cenușiu la față. Dar ochii lui se mișcau agitați.

— Nu-i încărcat, nu-i așa? Înghiți în sec.

— Ba da. Este plin cu gloanțe de calibrul treizeci și opt. Suficient ca să-ți împrăștie creierii în tot Broadway-ul.

— Bine, atunci.

Puse mâinile pe masă.

— Hai, fă-o.

Keelan îi admira curajul, fără să vrea. Bertolli se temea, bineînțeles, dar refuza să-și cerșească viața. Dacă acesta fusese scopul polițistului, n-o să și-l atingă.

— Hai să terminăm o dată, John.

Lui Keelan îi înțepenise degetul pe trăgaci. Bertolli clătină din cap.

— Să știi că n-am toată ziua la dispoziție. Dacă nu vrei s-o faci, las-o baltă.

Keelan se gândi la Anna, la micuța Caroline. Merita să-l împuște. Dar Bertolli avea dreptate, nu era în stare s-o facă. Alți oameni omorau cu sânge rece bărbați, femei și copii. Lumea nu ducea lipsă de ucigași. Dar John Keelan nu făcea parte dintre ei. Se deosebea complet.

Lăsă arma jos.

— Fie că mă crezi sau nu, îi spuse Bertolli, află că te respect pentru asta.

Keelan îi aruncă vinul în față și-l lovi în nas cu țeava pistolului.

Trappatoni și bodyguarzii de la ușă țâșniră imediat în picioare, cu mâna pe arme. Dar Keelan stătea în fața lui Bertolli și Bertolli își acoperi fața cu un șervețel de pânză. Era greu să deosebești sângele de vinul roșu. Îi zdrobise nasul.

— Încetați! îi strigă el lui Trappatoni și celor de la ușă. Lăsați-o baltă, idioților!

Keelan îl văzu pe Trappatoni făcând semn bodyguarzilor, care își băgară armele în haină.

Polițistul își puse revolverul în teacă.

— Pe curând, John.

— Ieși dracului de aici! ești terminat, Keelan. O să te distrug.

— Păcat de frumosul tău nas roman, zise Keelan.

Apoi ieși afară, în soare. La toți dracii! Puțin îi mai păsa de serviciul lui.

Mid-levels, Hong Kong.

Nu știa cât timp dormise. Când se trezi, perdelele erau date la o parte și era noapte. Veioza de pe noptieră învăluia camera într-o lumină gălbuie. Era întinsă pe spate, cu brațele deasupra capului. Încercă să se ridice, dar nu reuși. Întoarse capul; avea mâinile legate cu eșarfa ei Hermčs de rama aurită a patului.

Eddie stătea aplecat peste ea.

— M-ai mințit, Ruby.

Fata clătină din cap. Frica îi paralizase mușchii. Nu mai putea să respire. Parcă ar fi avut o greutate pe piept. Trase de eșarfă, dar era prinsă strâns.

Când se întoarse, îl văzu pe Eddie cu cuțitul în mână.

— Vincent spune că ai pierdut mulți bani la fan tan și pai-gow.

Lama ascuțită a cuțitului era la câțiva centimetri de fața ei. Oțelul avea o nuanță albăstrie și reflecta lumina lămpii direct în ochii ei. Își feri fața. Pe toți zeii, nu putea să-i facă rău.

— Nu poți să mă rănești!

— Vrei să pariezi pe viața ta, Ruby?

Simțea un gol de gheața în stomac.

— Ți-am dat bani să-l plătești pe Peter Mui. Când ai intrat la închisoare, în Thailanda, am cheltuit treizeci și unu de milioane baht să te scot! Un milion de dolari S. U. A.! Pentru tine! Și tu cum m-ai răsplătit, nenorocito! Te-am avertizat să nu mizezi mult, dar n-ai vrut să mă asculți.

— Te rog, Eddie.

Întinse pumnul în fața ei și îl deschise încet. Ținea în mână un singur zar din os.

— M-am făcut de râs din cauza ta. Așa că, acum, trebuie să te învăț minte. Dacă vrei să joci, putem s-o facem acum. Poate va fi cel mai mare joc al vieții tale.

Încălecase peste picioarele ei, s-o imobilizeze.

— Care este numărul tău norocos, Ruby?

— Te rog, Eddie. Aș face orice pentru tine. Te iubesc prea mult.

— Mă crezi prost, nenorocito? Zbieră el, desfigurat de mânie.

Îi puse cuțitul în gât. Fata simți vârful ascuțit.

— Care este numărul tău norocos?

— Doi.

— O. K. Și acum o să-ți explic cum merge jocul. O să dăm cu zarul. Dacă dai un doi îți plătesc datoriile. Iar dacă dai patru, numărul morții, îți pun un căluș în gură, te tai bucăți și te las legată în pat.

— Te rog, Eddie.

— Ce este, micuță floare? Nu vrei să mai joci? Nu ți se mai pare interesant? Nu mai simți cum îți pulsează sângele în vene?

— Încetează, Eddie.

— Nu pot. Jocul acesta este mult prea interesant.

— Eddie.

— Crezi că nu o să fiu în stare să-mi omor sora? este un joc tare, Ruby. Cel mai tare.

Cuțitul o înțepa în gât. Nu mai putea să respire. O apuca tremuratul. O s-o omoare.

Stătea cu ochii pe ea, dar, cu cealaltă mână îi aruncă zarul pe burtă. Ruby se răsuci să vadă ce căzuse.

Eddie clătină din cap, încruntat.

— Mai întâi a fost un șase și pe urmă te-ai mișcat și l-ai făcut patru. Ce ne facem, Ruby? Trebuie să fiu cinstit, așa că voi lua primul număr. Un cazino respectabil nu-și înșală cel mai bun client.

Ruby era prea înspăimântată să vorbească. Într-o zi, o să te ucid, Eddie!

Dădu din nou cu zarul. Nu îndrăznea să se miște. Ținea ochii închiși strâns, fără să respire. Simți atingerea zarului și apoi mâinile lui Eddie pe piele.

— De data aceasta este un trei.

Auzi un plânset și își dădu seama că era al ei.

— Patru.

Își trase capul în sus. Zarul stătea pe burta ei. Un șase. Eddie zâmbea.

— Nu ești atentă, Ruby. Trebuie să te uiți, să mă urmărești, altfel nu are nici un farmec.

O apucă de păr, forțând-o să se uite. Își ținu respirația. Rostogoli din nou zarul și ateriză între mușchii burții. Un patru. Ruby inspiră adânc – un patru.

— Te rog, Eddie.

Eddie râdea. Înălță cuțitul.

Bangkok.

Nu era o ploaie curată, reconfortantă. Musonul din Bangkok era impregnat de poluarea din atmosferă și își revărsa mizeria întunecată pe parbriz. Lucien conducea prudent. Mercedes-ul era gata să derapeze pe șoselele inundate. Când ajunse la vila mamei sale din Asoke, alergă cei câțiva metri de la mașină până la verandă, dar tot se udă leoarcă.

Auzi vocea lui Edith Piaf cântând „La Vie en Rose", la stația stereo a mamei sale. Chiar și pe un compact disc, glasul ei era ciudat, ca și când producătorii ar fi încercat să prindă esența vremii.

Mama lui stătea pe terasă și mânca pastis, privind picăturile uriașe de ploaie care se scurgeau de pe frunzele bananierilor. Maimuțoiul ei, Coo se juca și sporovăia în celălalt capăt al terasei. Vegetația alcătuia un fundal verde, ca de smarald. Singura culoare din gradină era casa spiritelor, unde spiritul paznicului bungalow-ului fusese onorat de curând cu ofrande de flori și fructe proaspete.

Noelle părea mai bătrână decât o văzuse vreodată. Avea riduri în jurul ochilor, pe care nu i le mai văzuse până acum.

— Lucien. Ce surpriză plăcută, zise ea, fără să-i zâmbească însă.

— Maman, îi răspunse el și o sărută.

— Nu te-am văzut de mult timp.

— Am fost foarte ocupat.

— Cum a fost în America?

Se așeză lângă ea. Noelle îi făcu semn servitoarei, care se grăbi să-i aducă tânărului monsieur o porție de pastis.

— Oriunde te duci, îți urează o zi plăcută. Îți vine să înnebunești.

— Și afacerile au mers bine? Îl întrebă ea, pronunțând cu dispreț cuvântul „afaceri".

— Da, foarte bine.

— Bun. Mă bucur că ești fericit.

Se întrerupse când veni servitoarea să-i aducă ceva de băut. De când se hotărâse să rămână în Thailanda, se ridicase o barieră între ei. Dacă o vedea, își amintea că o trădase, așa că începuse s-o viziteze din ce în ce mai rar.

— Nu prea mai treci pe la mine în ultima vreme, zise ea, citindu-i gândurile.

— Vin și eu când pot.

Îl luă de mâna, ca și când ar fi vrut să vadă dacă nu-i era frig, se gândi el.

— Poimâine este ziua ta. Trebuie să vii. O s-o pun pe Noi să pregătească ceva deosebit pentru cină.

— Nu pot, maman. Trebuie să plec cu avionul, seara.

— Dar de-abia te-ai întors din America.

— Plec în Franța. Sper să obțin un contract pentru gecile de ski pe care le confecționăm în fabrica noastră din Chinatown.

Furase ideea de la Ruby Wen. Acum spera să ascundă drogurile în căptușeala hainelor, ca să le livreze vechilor prieteni ai tatălui său din rândurile gangsterilor din Marsilia.

— Poate atunci vom lua prânzul la Oriental, înainte să pleci.

— Da. De ce nu?

Îl privi fix. N-o mai văzuse niciodată atât de încordată.

— Mă urăști, nu-i așa? zise ea.

— Bineînțeles că nu, maman! De ce spui asemenea lucruri?

— Îmi dau seama când mă uit în ochii tăi. Mă urăști pentru că am încercat să te îndepărtez de tatăl tău în toți acești ani. Am greșit.

Lucien nu știa ce să spună. Da, o ura într-adevăr pentru asta.

— Te rog, Lucien, n-am putea fi prieteni? zise Noelle.

Părea deodată înfrântă.

— Nu sunt de acord cu modul în care îți duci existența. Am încercat toată viața să te împiedic să te asociezi cu el. Dar acum nu suport să stau departe de tine. Tu ești tot ce mi-a rămas.

Îi strânse mâna. Lucien își dădu seama că mama lui îmbătrânea. N-o mai văzuse atât de fragilă și vulnerabilă.

— O să fie totul bine, zise el.
— Trebuie să înțelegi că vreau ce-i mai bun pentru tine.
— Știu.
Ochii ei îl implorau.
— Te rog, murmura ea. Te rog pentru ultima oară. Rămâi acolo când te întorci din Franța. Pleacă de lângă el.
Clătină din cap.
— Papa nu mai are prea mult timp de trăit ca să mă corupă.
— Nu la asta mă refeream, zise ea.
Dar îi citi gândurile în priviri și oftă.
— Am făcut întotdeauna ce am crezut că era mai bine pentru tine. Înțelegi?
— Știu, maman. Dar sunt totuși fiul tatălui meu.
— Da. Ești, într-adevăr, zise ea copleșită de tristețe.
Când sosi Lucien, Baptiste stătea pe balconul dormitorului său. În lumina cenușie a serii, fața lui era ca de mort. I se topise carnea de pe el. Se stingea pe zi ce trece.
Fuma o țigară.
Pentru cei doi bărbați, ultimele luni fuseseră un vârtej de întâlniri de afaceri, prânzuri la Oriental și Alliance Française cu oameni de afaceri chiu chao, politicieni thailandezi și colonei, pe care-i purtaseră prin cluburile de noapte și restaurantele lui Baptiste. Efortul îl epuizase pe Lucien. Iar pe Baptiste îl dărâmase.
— Ai văzut-o pe maman a ta? zise Baptiste.
— Acum o oră, îi răspunse Lucien.
— Ce mai face?
— Nu o să se schimbe niciodată.
— I-ai spus că sunt pe moarte?
— Nu ești pe moarte, papa.
— Bineînțeles că sunt! Te rog, nu încerca să mă înveselești. Ești la fel ca doctorul. Nu-mi dă niciodată un răspuns direct. Când îl întreb cât mai am de trăit, îmi spune: „Poate că o să mor înaintea dumneavoastră.” Da, bineînțeles, că i-aș trage un glonț în cap! Cul de vache!
Își aprinse o altă țigară. Lucien îi auzi respirația șuierătoare din celălalt capăt al camerei.

— Aș fi vrut să am mai mult timp să te învăț tot ce ai nevoie. Am irosit atâția ani inutil.

— Acum mă descurc, papa.

Dar Baptiste nu părea să-l fi auzit.

— Dacă ți-ai fi petrecut ultimii zece ani cu mine, zise el, ți-aș fi împărtășit toată experiența mea. Nu ești destul de dur, Lucien. Asta-i problema cu tine.

Lucien se gândi la ultima lovitură pe care o dăduse în San Francisco. Se întreba dacă Ruby îl mai consideră prea verde. Zâmbi când își aminti.

Baptiste întinse mâna după sticluța din trestie de pe masă. Conținea morfină lichidă, să-i liniștească durerea. Ce ironie crudă, se gândi Lucien.

— Deci acum, o să mă ucidă drogul meu, zise Baptiste, fiindcă sunt un drogat, nu-i așa? Dar nimeni nu acuză companiile de țigări că vând droguri. Bagă toate rahaturile în țigări și le fac reclamă în toate orașele Asiei. Dar nu-i acuză nimeni. În schimb, eu care mi-am mânjit mâinile cu puțin opiu sunt un paria pentru soția mea.

Trase din țigară, studiind-o în timp ce ardea. Tuși cavernos, din adâncul pieptului.

— La ce folosesc porcăriile astea? Crezi că cei care le fabrică le fumează?

Se uită la fiul său. Unicul ochi al lui Baptiste i se înfundase în cap. Orbita era învăluită acum de umbre întunecate, umbrele morții.

— Știi Luc, când mă gândesc la viața mea, îmi dau seama că cele mai bune momente au fost când zburam, când eram tânăr și fără bani. Atunci riscam mult. Dar, în ultimii douăzeci de ani, nu am avut cu cine să mă războiesc. Tu ești norocos. Acum este rândul tău. Când am preluat această afacere de la bunicul tău, toți spuneau despre mine: este prea moale, prea neexperimentat. Dar tu ești la fel ca mine. Înveți repede. Mă uit în ochii tăi, Lucien, și mă văd pe mine.

— Regreți ceva, papa?

— Am un singur regret – mama ta. Am făcut multe prostii, dar cea mai mare este că am pierdut-o pe Noelle. O iubesc cu

o pasiune pe care n-am mai simțit-o pentru nici o femeie, de când sunt.

Își stinse țigara.

— Vrei să faci ceva pentru mine, Luc?

— Dacă pot.

— Roag-o să vină să mă vadă. Măcar o dată. Te rog. Vreau s-o văd pe frumoasa mea Noelle înainte să mor.

Hong Kong.

Ruby nu reușea să-și ia ochii de la cuțit.

Ce existență împuțită. Nu a vrut să se întâmple asta. Și-a dorit o viață veselă, câteva lucruri frumoase, niște copii. Nu este vina mea că nu am avut noroc.

Cuțitul se arcui, tăie eșarfa de mătase și se îngropă în perna moale.

— Ai dreptate, Ruby, murmură Eddie. Nu pot să-ți fac rău, micuța floare. I-am promis tatălui nostru că o să am grijă de tine. Deși ești o hoață și o târfă.

Ruby gemu.

— Nu pot să te mai ajut, Ruby. Ar trebui să am încredere în tine. Înțelegi?

Fata încuviință din cap.

Eddie se ridică. Ruby sări din pat, se repezi în baie și vomită. Crezu că o să leșine. Se întinse pe gresia rece, epuizată, trăgându-și respirația.

Când deschise ochii, îl văzu pe Eddie stând peste ea.

— La revedere, micuță floare, zise el. Nu mai pot să te ajut.

Wanchai.

Cei patru tineri chinezi care intrară în bijuteria din Hennessey Road, imediat după ora zece în dimineața aceea, puteau fi luați drept directori de firme în căutare de cadouri. Se plimbau printre rafturi, cu mâinile în buzunare, oprindu-se din când în când să examineze un colier, un inel sau un ceas.

Paznicul indian cu turban care stătea la ușă cu pușca pe umeri nu-i băga în seamă.

Deodată, unul din cei patru bărbați scoase un obiect din buzunar și strigă ceva în cantoneză. Gardianul se întoarse, cu arma în mâna, dar încremeni în loc, când văzu grenada.

Ceilalți trei scoaseră pistoale Black Star din haine. Unul din ei alergă spre gardian cu pistolul îndreptat spre fața lui, strigându-i să lase arma. Indianul se supuse, cu ochii la grenadă. Cei doisprezece turiști care avuseseră ghinionul să fie în magazin în momentul acela erau împietriți de groază și uimire. O femeie începu să țipe.

Cei doi chinezi rămași alergară prin magazin, împingând clienții și vânzătorii cu fața la podea, iar apoi începură să zdrobească vitrinele din sticlă cu mânerele pistoalelor. Unul din ei scoase un sac mare care fusese împăturit cu grijă și băgat în pantaloni, la spate. Celălalt începu să arunce aurul și bijuteriile înăuntru.

Pe stradă, zeci de oameni urmăreau ce se petrece înăuntru. Claxoanele răsunau asurzitor, pentru că unii șoferi se opreau să se uite mai bine.

În momentul acela, doi ofițeri în uniformă dădură colțul pe strada Hennessey și văzură ce se întâmpla. Traversară drumul în grabă, scoțându-și pistoalele Smith & Wesson 38 din tocuri. Se apropiară de magazin încet, cu spatele la vitrina magazinului de jeanși alăturat. Primul văzu omul cu grenada și ezită. Partenerul său vorbi prin stația radio portabilă și ceru ajutoare.

Cei patru bărbați terminaseră treaba. Unul din ei, rănit la mână în vitrinele sparte, alergă la ușă. Altul luă arma paznicului și îl urmă.

Polițiștii știau că pierduseră avantajul pe care-l avuseseră. Alergară să blocheze ieșirea, amenințându-i cu armele. Omul cu pușca îi văzu. Și, fără să ezite, descărcă gloanțele în vitrină.

Sticla se făcu țăndări. Al doilea polițist fu lovit de schija de sticlă și se trânti la pământ. În trei secunde, răsunară încă șapte împușcături. Colegul său, uluit și dezorientat, se retrase după o mașină parcată. Se lăsă lângă roată, amețit de spaimă.

Se uită să verifice dacă nu pățise nimic și văzu trei pete de sânge pe tunică. Își dădu seama că fusese împușcat și era uimit că nu-l durea nimic.

În câteva secunde leșină.

Eddie privi uimit vitrina făcută țăndări. Împușcăturile îl

agitaseră. Se trânti pe podea și, într-o clipă de panică, trase piedica grenadei. Benny se clătină, ținându-se de stomac. Se clătina dintr-o parte într-alta, ca un pui beat. Eddie ar fi râs, dacă n-ar fi fost atât de îngrozit.

Sângele se prelingea printre degetele lui Benny.

Paul zăcea cu fața în jos, în pragul magazinului. Avea ochii deschiși și în jurul capului se formase o baltă de sânge. Una din femeile întinse pe podea țipa isteric.

— Fă-o să tacă! îi strigă el lui Tang.

Dar Tang nu reușea să-și dezlipească privirea de la Benny, care căzuse în genunchi, scoțând sunete neinteligibile.

Unul din vânzători se ridică și alergă spre ușă. Eddie trase de trei ori, dar omul continua să fugă. Eddie îl privi țâșnind pe stradă, iar apoi începu să se clatine. Căzu într-un genunchi, în ușa unui magazin, înainte să se prăbușească.

Benny continua să țipe.

— Taci din gură, nenorocitule! zbieră Eddie.

— Ne așteptau! țipă Tang.

— Mai este acolo?

— Nu știu!

— Îl vezi?

— Cred că s-a ascuns în spatele unei mașini!

Eddie simți cum i se evapora curajul ca aburul, în timp ce privea agonia lui Benny. Dacă ieșea pe ușa aceea, polițistul o să-l împuște și pe el în burtă.

— Trebuie să ajungem la mașină! strigă Tang.

Dar Eddie nu putea să se miște.

Madeleine Lacey se afla la două străzi depărtare, când auzi apelul radio și distinse împușcăturile chiar și în vacarmul traficului din Lockhart Road. Răsunau ca niște artificii.

Știa că putea ajunge mai repede pe jos, așa că își abandonă Toyota în mijlocul străzii, ignorând claxoanele șoferilor din spatele ei și se năpusti printre pietonii uimiți, spre Hennessey.

Benny se rostogolise pe podea, dând din picioare.

— Ajută-mă. Ajută-mă.

Avea sânge la gură.

— Fă-l să tacă! țipa Eddie.

O femeie blondă, o turistă, stătea cu fața în jos, pe podea, la câțiva metri depărtare și murmura ceva în covor. Repeta la nesfârșit „Iisus”; Eddie nu-și dădea seama daca se ruga, gemea sau blestema.

Tang o apucă de păr și o ridică în genunchi. Bărbatul de lângă ea înălță capul, alarmat, dar Tang îl lovi cu pistolul în ceafă și-l amorți.

— Hai să ieșim de aici! strigă Tang.

Trase femeia spre ușă, cu țeava pistolului în gâtul ei.

Eddie ezită. Declanșase grenada. Căută cuiul de siguranță, dar nu reuși să-l găsească. Nu putea s-o ducă la nesfârșit. La un moment-dat, va trebui s-o arunce.

Sări peste trupul contorsionat al lui Benny și-l urmă pe Tang și ostatica lui spre ușă.

Strada era pustie pe cincizeci de metri în ambele direcții. Mașinile fuseseră abandonate, cu ușile închise. Lacey își croi drum printre oamenii strânși în colț, să privească.

Acum vedea magazinul de bijuterii înconjurat de cioburi. Un polițist în uniformă zăcea în sticla spartă. Altul stătea după o mașină, cu capul în piept, nemișcat.

Se înfurie când îi văzu pe cei doi polițiști morți. Toate instinctele și experiența ei îi spuneau să aștepte întăriri, să nu acționeze de una singură. Poliția din Hong Kong nu-și înarmase încă femeile detectiv cu pistoale de calibrul 38, cum purtau bărbații. Dar era prea furioasă. Pentru ea, să iei viața unui polițist era un păcat de neiertat.

Țâșni pe stradă, pe lângă vitrinele magazinelor. Când ajunse lângă bijuterie, auzi țipetele unei femei și o discuție răstită în cantoneză.

Polițistul mort era întins pe spate, cu revolverul la câțiva metri de el. Lacey se târî pe burtă prin sânge și cioburi și cercetă pistolul. Bietul polițist nu avusese timp să tragă nici măcar un singur glonte.

Înainte să se adăpostească, auzi strigăte în spatele ei și își dădu seama că pistolarii ieșeau din magazin. Stătea cu spatele spre ei, expusă, fără apărare.

Eddie îl urmă pe Tang afară din magazin, zbierând

amenințări turiștilor și vânzătorilor întinși pe podea. Ținea grenada în sus. Se aștepta să apară polițiștii după mașina parcată în față.

Primul polițist zăcea pe spate la câțiva metri depărtare, alături de o femeie albă, probabil prinsă în schimbul de focuri, prea îngrozită ca să se miște. O ignoră, concentrându-și atenția asupra celui de-al doilea polițist. Unde era oare?

Auzi țipete și privitorii adunați în capetele străzii o luară la fugă.

Tang trase femeia către mașina lor.

— Las-o! îi strigă Eddie.

Nu puteau să plece. Erau blocați de o mașină abandonată. Se pare că Tang nu observase. Îi dădu drumul femeii, să tragă de portieră. Turista o rupse la fugă. Tang ridică arma s-o împuște, dar ezită.

— Nu putem ieși de aici, striga Eddie.

Tang îl privea, fără să priceapă.

Femeia continua să fugă.

Tang se hotărî și apăsă pe trăgaci.

Lacey văzu banditul îndreptând pistolul spre femeia care alerga. Ca să-l oprească, ar trebui să-i tragă un glonte în cap. Nu era o bună țintașă și nici măcar de la această distanță, mai puțin de douăzeci de metri, nu era sigură că o să nimerească.

Trase de două ori.

Primul glonte îl lovi în gât, iar celălalt îi zdrobi țeasta. Tang căzu. Murise înainte să atingă pământul. Eddie se întoarse.

Ce-o să facă oare? se gândi Lacey. O să arunce grenada în mine și o să fugă?

La instruire, o învățaseră să se adreseze gangsterului și să-i spună să lase grenada și să se îndepărteze. Acum însă i se părea ridicol. N-ar asculta-o în nici un caz.

— Arunca grenada și îndepărtează-te, zise Lacey.

Auzi sirenele și văzu luminile albastre în intersecție. Se terminase aproape. Le auzise și Eddie. Zbiera la ea în cantoneză să plece de lângă el și să arunce arma.

Dar continua să-l amenințe cu pistolul.

Eddie azvârli grenada.

La instruire îi spuseseră: Ai între două și patru secunde până să explodeze.

Trase de două ori și auzi grenada căzând și rostogolindu-se spre ea. Sări în picioare, se ascunse după o mașină și se aruncă la pământ, cu tălpile spre grenadă.

Bangkok.

Lord Jim's, în Oriental Hotel, primise numele unui personaj dintr-un roman al lui Joseph Conrad și era lambrisat cu lemn de tec și alamă, ca să semene cu puntea unei corăbii din secolul al XIX-lea. Mâncărurile sale din specialități marine erau renumite în tot Bangkok-ul și Noelle rezervase o masă în acest local să sărbătorească cea de-a treizeci și treia aniversare a fiului ei.

Ar trebui să fiu mândră de tine, se gândi ea, în timp ce-l privea. Semăna atât de mult cu Baptiste: același păr negru, cu reflexe albăstrii, aceiași ochi negri, adânci, hipnotici, cu gene groase. Un tip fermecător, sigur pe el, sofisticat, elegant îmbrăcat. Fiul meu.

Dar nu sunt mândră.

— L-am văzut ieri pe papa, zise el.

Se încordă. Știa, bineînțeles, ce o să urmeze.

— Arată din ce în ce mai rău.

Ridică din sprâncene. Un chelner în haina albă, curăță masa. Spera că le va aduce coniacurile cât mai repede.

— Este pe moarte.

— Toți o să murim, Luc. Nu este doar o filosofie budista.

Lucien se făcu că n-o aude.

— Vrea să te vadă.

— De ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, maman. Cred că mai are câteva săptămâni de trăit. Nu poți îngropa trecutul?

— Aș prefera să-l îngrop mai întâi pe el.

— Maman, te rog.

— Nu, Luc.

— Fă-o pentru mine.

— Acum încerci să mă manipulezi. Las-o baltă. Propriul meu tată a scris opera clasică despre manipulare, iar Baptiste a

completat-o. Așa ca am devenit imună.

— Te iubește. Mi-a spus de atâtea ori că ești singura femeie din lume pe care a iubit-o vreodată. Suferă atât de mult. Te rog.

— Baptiste mă iubește pentru că eu nu-l iubesc. Aceasta este cheia sufletului tatălui tău. Dacă m-aș fi întors la el, ceea ce n-o s-o fac niciodată, slavă Domnului, și-ar pierde interesul din nou, într-o lună. Tatăl tău este un diavol care își spune că este romantic, pentru că, altfel, s-ar trezi noaptea urlând speriat de propriul său eu. Da, este diavolul. Toată viața mea am încercat să-ți explic acest lucru și nu m-ai ascultat. Nu este vina mea. Dar te rog să nu încerci să mă faci să plâng pentru el, pentru că țigările sunt cele care l-au ucis. Aș prefera să plâng pentru un scorpion zdrobit sub roțile unui camion.

— Maman, murmură el.

— Te rog. Scutește-mă de aceste priviri șocate.

— Recunosc că nu este un înger, dar vorbești despre el de parcă ar fi Hitler sau Stalin. Faptul că te-a făcut nefericită, nu înseamnă neapărat că este un monstru.

— Ah, Luc, ce s-a întâmplat cu tine?

— Nimic. Poate că m-am maturizat, în sfârșit. Nu pot să fac tot timpul numai ce vrei tu.

— A fost ușor, nu-i așa? Ai preferat să iei ce are să-ți dea, decât să duci o existență cinstită.

— Poate că nu am aceeași imagine perfectă asupra lumii, ca tine. Am trăit într-o lume diferită, care nu este prea blândă.

— Nici a mea n-a fost, te rog să mă crezi.

— Am treizeci și trei de ani. Și, da, ai dreptate într-adevăr când spui că toți o să murim. Încep să-mi dau seama și eu de acest adevăr. Este un mare șoc pentru un bărbat tânăr. Vreau să trăiesc și eu bine înainte să mor. M-am săturat să mă zbat. Ce-ai fi vrut să fac? Baptiste mi-a oferit totul. Să-l refuz? De ce? Este tatăl meu și mi se pare normal să-l moștenesc. Ție îți vine ușor. Ai avut parte numai de bogăție.

— Pot să-ți dau tot ce dorești!

— Da, ca și când aș fi un băiețel căruia îi dăruiești o jucărie.

— Dar de la tatăl tău de ce poți să primești?

— Nu știu.

— Poate fiindcă n-aș putea să-ți dau vreodată destul. Ești lacom. La fel ca el.

— De ce să te mulțumești cu pâine, când poți să te înfrupți din cozonac?

N-avea rost să-l mai contrazică. Știuse întotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, va ajunge în această situație. Thailandezii au o zicală: Câmpurile sunt pline de orez și apele de pești. Trebuie să te mulțumești cu puțin. Cum să-i explice asta fiului ei, care dorise întotdeauna mai mult?

Li se aduseră coniacurile și Noelle sorbi încet din pahar, contemplând râul întunecat.

— Nu pot să te conving în nici un fel.

Ochii lui sclipiră furioși.

— Aș vrea să nu încerci. M-am hotărât deja. Și trebuie să respecți acest lucru.

— Bine, Luc, murmură ea. Nu vreau să ne mai certam.

— O să te duci să-l vezi pe papa, te rog.

— Dacă așa dorești.

— Nu-ți cer prea mult.

Încuviință din cap și ridică paharul.

— La mulți ani pentru mâine, Luc.

Ciocniră paharele.

— Mulțumesc, maman.

— O să fii plecat de ziua ta.

Își căută geanta sub scaun.

— Am ceva pentru tine.

— Un cadou? zise el.

Era împachetat în hârtie și legat cu o panglică albastră. Se aplecă să-l ia și îl sărută pe obraz.

— Este greu, zise el.

Vru să-l deschidă, dar îl opri.

— Este pentru ziua ta.

— Nu pot să-l deschid acum?

— Așteaptă până de ziua ta. Altfel, nu ar mai avea același farmec.

Ridică din umeri.

— O. K.
— Cât o să lipsești?
— O săptămână, nu mai mult.
— O să vii să mă vezi când te întorci?
— Sigur.
— Imediat ce ajungi?
— Bineînțeles.
Se uită la ceas.
— Încă un coniac și o să plec. Nu mi-am făcut bagajele.
Se aplecă peste masă și o luă de mână.
— Îmi promiți că o să te duci să-l vizitezi pe papa?
— Îți promit, îi răspunse ea zâmbind.

Era ușurată că disputa se încheiase în sfârșit. I se păruse că fusese un război interminabil.

În avionul companiei Continental, de la San Francisco, canalul de divertisment reluă o jumătate de oră din programul World News, reprezentând atacul asupra magazinului de bijuterii din Hong Kong în care unul din gangsteri a fost doborât de un polițist. Filmarea fusese făcută de un amator, un turist german, și imaginile erau neclare. Keelan văzuse reportajul de nu știu câte ori la CNN; sunetul era prost sincronizat, camera de luat vederi ținută cu mâna nu se concentrase asupra acțiunii când grenada explodase, pentru că operatorul se trântise la pământ. Imagini de acest gen apăruseră în toate ziarele importante.

Atacul asupra magazinului de bijuterii nu era nimic deosebit pentru S. U. A., unde populația se obișnuise cu violența. Singurul lucru senzațional consta în faptul că gangsterii folosiseră grenade și că fusese filmată scena în care unul din atacanți fusese împușcat. Pentru presă, era ca un film polițist real.

Numele lui Lacey nu fusese amintit, dar o recunoscuse din imaginile neclare, în timp ce se uita la televizor în camera sa de la Holiday Inn și o sunase imediat acasă, în Pokfulam.

Părea calmă și indiferentă. Era șocată dar nu fusese rănită. Un medic îi dăduse niște medicamente, în caz că va avea insomnii, dar deocamdată era bine. Fusese scoasă din funcție

pe perioada desfășurării anchetei, așa cum se proceda de obicei.

Keelan se întrebă cum o să reacționeze după ce șocul o să treacă. El folosise arma o singură dată, în toată cariera lui de polițist, în timpul unui raid în San Francisco. Omul murise și Keelan vomitase tot ce mâncase trei zile în șir.

Canalul de divertisment transmitea acum sport – un meci din liga NBL. Comută căștile pe alt canal și ascultă niște muzică clasică, întorcându-și capul de la ecran. Privi oamenii care stăteau la coadă lângă toalete, la un copilaș care alerga printre scaune, urmărit de mama lui.

Bertolli îi scăpase din nou. Datoria față de Anna și Caroline rămăsese neplătită. Până în noaptea aceea, la Berkeley, crezuse în puterea justiției, fusese încredințat că sistemul funcționează. Dar acum își pierduse încrederea în societate. Se simțea departe de toți. În exterior, își vedea de treburile lui de zi cu zi, în timp ce în interior, se lupta să ia o hotărâre. Simțea că i se ofilise sufletul și murise. Speranța și dreptatea sunt niște elemente esențiale vieții; iar el simțea că le pierduse pentru totdeauna și nu vedea cum s-ar putea mântui.

Nu mai rămăsese nimic viu în el; doar foșnetul frunzelor moarte.

Însă exista și Lacey. Ținea mult la ea, în felul cum ținuse la Anna. Dar exista o barieră între ei și nu știa cum s-o depășească. Trebuia să dea uitării trecutul într-un fel sau altul; dar acest trecut era o parte din el, o porțiune inseparabilă, care-l rodea că rugina.

Se uită pe fereastră. Se afla la douăzeci de mii de metri deasupra Pacificului, noaptea, pierdut între est și vest, căutând o lumină în bezna aceea adâncă, fără formă.

Ploaia bătea în valuri, inundând Nathan Road. Ruby se uita pe fereastra localului Sze Hoi aflat la ultimul etaj al Austin Building și simți clădirea zguduindu-se în suflarea stihiei. Departe, oamenii înaintau cu greu pe străzi, aplecați de vânt. Reclamele și firmele magazinelor erau smulse și ridicate în aer. O pagina din South China Morning Post se lipi de fereastra restaurantului și rămase acolo un timp, până fu

spulberată de altă rafală de vânt.

Ruby luă un coș cu pulpe de pui prăjite din sum cart. De partea cealaltă a mesei, Vincent își sorbea ceaiul. O invitase la această întâlnire ca să-și cerșească banii, mai mult ca sigur. O să găsească o scuză să-l amâne. Vincent era terminat acum.

Arăta și mai cadaveric decât de obicei. Era tras la față, cu ochii sticloși. Semăna cu un drogat din Mongkok, se gândi Ruby.

— L-au împușcat pe stradă, ca pe un câine, murmură el ca pentru sine.

Îl jelește și acum pe Eddie. Parcă eu n-am vărsat un șuvoi de lacrimi pentru el? se gândi Ruby. Deși m-a speriat de moarte cu cuțitul în noaptea aceea, când a murit.

— Ghinion, zise ea.

— Da, ghinion.

Stătea pe scaun, ca o marionetă lipsită de viață.

— Acum eu sunt tai lo-ul tău, zise el.

Ruby fu cât pe ce să-i râdă în nas. Tu, Vincent? Un fricos? Cred că o să-mi găsesc altă companie.

— Povestește-mi despre afacerea noastră din Golden Mountain.

— Am avut ghinion cu Monkey46, spuse Ruby, folosind porecla care-l desemna pe John Bertolli.

— Cum adică, Ruby?

— Spune că și-a găsit alt furnizor și poate face rost de numărul patru la un preț mai bun.

Vincent se uită în altă parte. N-o credea.

— Nu-i vina mea. Cineva i-a oferit cincisprezece kilograme la o sută douăzeci pe kilogram.

Vincent zâmbi, dar fața lui nu trăda nimic.

Se simți deodată vulnerabilă. Cum să vorbești cu un bărbat pe care nu-l interesează ce ai între picioare? Acest fapt îi dădea prea multă putere.

— N-o să te mai dezamăgesc. N-o să mai joc, n-o să-ți mai aduc ghinion. Îți promit.

Vincent sorbi din ceai, fără să spună nimic.

— O să-ți plătesc tot ce-ți datorez.

— Eddie mi-a spus să uit de datoria ta, înainte să moară.

— Blestemată să fie cea care l-a ucis.

— Eu n-o să mă mulțumesc doar s-o blestem, murmură Vincent, o s-o lichidez cu mâna mea. O s-o tai în mii de bucăți, până o să mă implore s-o omor mai repede.

Ruby își feri privirile. Vincent era doar un Fan Tan. Nu se cădea să vorbească așa. Poate că se țicnise puțin.

Clădirea se zgudui din nou în rafalele vântului. Văzu pe fereastră norii zdrențuroși, rostogolindu-se deasupra blocurilor înalte din Kowloon, înaintea furtunii.

Pager-ul lui Vincent țârâi. Fără să scoată nici un cuvânt, citi mesajul, se ridică și ieși repede din restaurant în foaier.

Ruby se uită la farfuria lui. Nu se atinsese de mâncare, dar lăsase bețigașele în sus – semnul morții.

Se uită în jur. Restaurantul se golise, ca prin farmec. Chiar și chelnerii dispăruseră.

Dew neh loh moh!

Își căută telefonul celular din geantă și formă un număr. O voce de femeie îi răspunse că inspectorul șef McReadie era plecat. Închise și sună la Secția de Poliție Wanchai.

— Brian Kwok.

— Sunt Ruby.

— Ți-am spus să nu mai suni niciodată aici! Șuieră el.

— Vincent o să mă ucidă! A înnebunit. Spune că o s-o lichideze pe king chat care l-a împușcat pe Eddie.

— Unde ești?

— La Sze Hoi, din Austin Road. Trebuie să mă ajuți!

— Deci în Kowloon!

Ruby se uita spre ascensoare. Patru tineri, îmbrăcați aproape la fel, în costume negre și ochelari de soare apărură din lift și trecură în graba pe lângă recepție. Scoaseră satâre și cuțite lungi din haine.

Fata se ridică.

— Trebuie să mă ajuți!

Prea târziu. Era singură. Cei patru bărbați formară un semicerc în jurul ei. Nu se grăbeau.

Își dorise întotdeauna să fie o fată bună. Nu-i vina mea că s-

au întâmplat atâtea lucruri rele. De ce s-o fi amestecat în afacerile lui Eddie? își dorise o viață nostimă.

De mult, din trecutul îndepărtat, fetița călare pe bivol, în paddi de orez din Shatin îi strigă să fie atentă. Îi văzuse pe bărbații aplecați asupra lui Ruby cu cuțitele lor ascuțite.

Zbieră, dar Ruby n-o auzi și nici nu încercă să fugă.

Pentru că, acum, nu mai avea unde.

Ciclonul tropical se îndreptă către nord-est, din Vietnam, unde se formase, la sud de insula Hainan. Avionul lui Keelan era zguduit de furtună. Copiii țipau, iar femeia de lângă el vomita zgomotos. Câteodată, se clătinau ca o mașină care derapase pe o șosea noroioasă. I se încordase stomacul și i se umeziseră palmele.

După două ore de zbor agitat, Keelan răsuflă ușurat când auzi trenul de aterizare coborât pe poziție. Câteva apartamente albe apărură pentru o clipă, proiectate pe fundalul unui deal verde, stâncos, și apoi fură înghițite din nou de noroi; Keelan știa că aterizarea la Kai Tak era cea mai dificilă din lume, chiar și pe vreme bună. Pe alte aeroporturi, turnul de control orienta avionul fără probleme, dar aici, pilotul trebuia să se alinieze cu pista de pe coama muntelui. La două mii de metri altitudine, căpitanul va înclina avionul într-un unghi ascuțit de 47,2 grade.

Keelan văzu luminile clădirilor din Mongkok dansând în fața lui. Cincizeci și patru de secunde mai târziu, după ceasul lui, erau pe pista de beton de la Kai Tak. Fu surprins să constate că își încleștase pumnii de brațele scaunului.

Ne agățăm din instinct de viață. Chiar când este tristă, ne vine greu s-o părăsim.

Intenționa să ia un taxi de la aeroport direct acasă, dar când ieși din vamă, o văzu pe Lacey așteptându-l.

— Lace!

— Bună, yankeule! zise ea și-l îmbrățișă.

— Mi-a fost dor de tine, murmură el. Ești bine?

Se vedea în ochii ei cum se simțea.

— Sunt puțin șocată. Mă bucur că te-ai întors. Cum a fost zborul?

— Nici cel mai palpitant parc de distracții, unde te urci în mașinile de învârtit în toate direcțiile, nu putea fi mai rău.

Îi zâmbi.

— Chiar așa?

— Nici nu am cuvinte să-ți descriu.

— Ești palid.

— S-a terminat cu faima mea de agent dur. Și uite cui mi-am găsit să-i mărturisesc – unui adevărat erou.

Îi pieri zâmbetul.

— Nu sunt erou, John. De atunci, am mereu coșmaruri.

— Suntem doi, deci. Și, în coșmarul meu, cineva te împușcă.

Se agăță de el. Când se desprinse, văzu că îi străluceau ochii.

— Simt nevoia să beau ceva, zise ea.

— Bună idee.

Își luă bagajul și o urmă afară, în furtună.

Se emisese un semnal de alarmă, indicând că se așteptau rafale de șaizeci de noduri pe oră în port și trebuia ca vasele să se adăpostească de taifun. Traversările cu feriboturile se anulaseră.

Magazinele din Lockhart Road erau închise, cu obloanele trase și, cu toate că era abia ora patru, străzile erau aproape pustii, cu excepția câtorva amărâți, care se luptau să ajungă la stația de metrou MTR. Un tramvai trecu pe lângă ei, plin de noroi.

Detectivii se adunaseră la Press Club; erau cei care hotărâseră să le spună soțiilor că fuseseră blocați de ciclon și erau obligați să stea la bar, până se termina.

— Mac a spus să te aduc la el acasă, la cină, dacă nu ești prea obosit de drum.

Bărbatul zâmbi.

— Și nu înțelegi de ce, nu-i așa?

Lacey surâse și ea.

— Exact. Deși este o onoare, atât pentru mine, cât și pentru tine. N-am mai fost invitată la el de la Crăciun.

Keelan se uită prin cameră. Galeria de fotografii de pe pereți se îmbogățise cu încă una și pufni în râs. Lacey se înroși, stânjenită.

— Ți-am spus că o să ajungi aici, îi zise Keelan.

O nouă fotografie alb-negru înrămată și atârnată pe perete o înfățișa pe Lacey împingând reporterul în gardul mezaninului din Queens Plaza. Imaginea imortalizase uimirea ziaristului, cu ochelarii strâmți pe nas și surprinderea jandarmului de lângă el.

— Am încetat să mai vin aici, din cauza fotografiei, zise ea.

— Ei, nu oricine poate fi celebru.

— Vrei să spui notoriu. Este o mare diferență. Era cât pe ce să mă coste o retrogradare.

— N-ai cerut o copie pentru nepoți?

— În fiecare zi, la o săptămână după aceea, am găsit pe birou plicuri cu fotografii mărite după această întâmplare. În secția mea s-a inițiat chiar un concurs de replici care să se potrivească scenei din poză.

— Și care a câștigat?

— Data viitoare, dacă nu mă fotografiezi dintr-o poziție avantajoasă, te omor în bătaie cu poșeta. N-am premiat-o eu, dar colegilor mei li s-a părut amuzantă.

— N-am reușit să scap de tine zilele astea, Lace. Te-am văzut chiar și în avion, la emisiunea de știri.

O tachina din nou.

— Mă bucur că ți se pare atât de amuzant.

— Te-ai umplut de glorie, ce mai, zise el serios. Trebuia s-o faci. Ai salvat viața acelei femei. Gangsterii uciseseră deja doi polițiști. Aveau grenade, pentru numele lui Dumnezeu.

— Tyler m-a trimis la un psihiatru specialist în stres. M-a convins că era cea mai buna soluție.

— Sunt de acord cu el.

— Ai împușcat vreodată pe cineva, John?

— O singură dată.

— Și?

— N-am mai dormit săptămâni în șir. Tipul avea multe crime la activ și, dacă n-aș fi tras în el, m-ar fi ucis. Totuși, coșmarurile sunt cele care ne deosebesc de psihopații care ucid din plăcere. Dar vreau să-ți spun ceva, Lace. Este mai bine să apeși pe trăgaci, decât.

Nu voia să-și continue ideea.

Lace îl luă de mână.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu Bertolli. Mi-a spus Mac.

Ridică din umeri.

— Am aflat că te-au dat afară.

— M-au rugat să le trimit cererea de demisie mai-nainte.

— Înțeleg. Și ce ai de gând?

— Nu știu încă. O să aranjez lucrurile pe ici-colo și pe urmă o să vad.

Nu precizase ce se va întâmpla cu relația dintre ei. Își duse o mână la frunte.

— Poate că este mai bine așa. În ultimii ani, mi s-a părut că duc o muncă de Sisif. Nu obțineam nici un rezultat concret.

Comandă încă doua beri. O rafală de ploaie izbi în geamuri.

— Mai ajungem acasă în noaptea asta?

— Ai schimbat subiectul.

Keelan era încordat.

— Poate ar fi trebuit să apăs pe trăgaci.

— Nu, n-ar fi trebuit.

— De ce? s-ar fi terminat cu Bertolli și cu nopțile mele nedormite. Dar, dacă aș fi făcut-o, n-aș fi fost mai bun ca ei, nu-i așa? Însă.

— Însă ce?

— Nu există dreptate, dacă oameni ca Bertolli pot scăpa nepedepsiți. Ce rost mai are? ne râd în nas, Lace.

— Legea este cea care ne împiedică să ne sfâșiem ca în junglă.

— Dar trăim într-o junglă, nu vezi? Este o junglă cu computere, blocuri și pagere, în care se aplică însă aceleași principii. Legea nu funcționează. Poți să fii oricât de ticălos, dacă ești destul de puternic și deștept, îți cumperi un avocat capabil, care te scoate basma curată. Legea este slabă și mută. De aceea tipi ca Louis Huu și John Bertolli scapă de fiecare dată.

Nu-l văzuse niciodată atât de furios. Acum înțelegea bezna din sufletul lui, pricepea ce îl obseda tot timpul. Și o înspăimânta. Pentru că ținea la el, ar putea spune chiar că îl

iubea. O speria pentru că nu avea cum să-l ajute.

— Nu poți schimba trecutul.

— Știu. Dar nici nu pot să trăiesc cu el.

Își termină berea.

— Credeam că am să reușesc, Lace. Că este singura mea scăpare. Poate am avut dreptate.

— Nu poți face așa ceva.

— Au trecut doi ani, Lace, și tot nu pot să dorm sau să dau uitării ce s-a întâmplat. Ce altă cale mai este?

— Noi doi.

Nu îndrăznea s-o privească în ochi.

— Nu-i problema ta. Cred că nu merit să fiu fericit. Au murit din vina mea.

— Îți făceai meseria, atâta tot.

— Și ele au căzut victime. Din cauza serviciului meu. Care nu merita nici doi bani. M-am angajat într-o cruciadă personală, pe care nu puteam s-o câștig.

Își trase mâna.

— Nici măcar nu mai pot fi fericit fără să mă simt vinovat.

— Nu poți să-ți petreci restul vieții compătimindu-te!

— Nu pe mine mă compătimesc, ci pe ele!

Lacey nu știa ce să-i spună. Pentru numele lui Dumnezeu. Era un om bun, un polițist bun. Nu fusese vina lui.

— Viața trebuie să meargă înainte.

— De ce?

Își căută cheile mașinii în geantă. Se răsturnase.

— Deci, ce ai de gând să faci? Îl întrebă ea, furioasă acum.

— Nu știu, ți-am mai spus.

— O să găsești un nou mijloc să te martirizezi?

— Nu te înfuria, o calmă el. Nu-i problema ta. N-ar fi trebuit să te împovărez cu nenorocirile mele.

— Greșești. Nu m-am înfuriat. De fapt, puțin îmi pasă. Termină de băut, luă cheile și se îndreptă spre ușă.

Nu mai avea chef să aștepte ascensorul. O luă pe scările de incendiu, urmată de Keelan.

— Stai, zise el.

Vântul îi lovi puternic. Izbucnise taifunul și se părea că va fi

unul cumplit.

Pokfulam.

Ploaia transformase trotuarele în lacuri și vântul smulsese frunzele copacilor. Un torent de noroi și vegetație înfundase canalizarea. Norii negri se adunau pe cer și fulgerele sclipeau la orizont. Se lăsa seara.

Furtuna întrerupsese curentul electric în apartament. Fără aer condiționat, cu ferestrele închise din cauza furtunii, se făcuse sufocant de cald în apartament. Charlotte se duse să caute bateriile pentru radioul ei, ca să afle ultimele știri despre uragan, dar nu găsi decât unele prea mari.

Charlotte ura taifunurile. Satul ei de lângă Quezon City fusese distrus de un ciclon când avea unsprezece ani și unchiul și vărul ei muriseră. Teroarea acelei nopți o obseda și acum.

Aprinse toate lumânările pe care le găsi și căzu în genunchi în dormitorul ei, lângă statueta Fecioarei Maria și se rugă. Da, se rugă ca stăpâna ei să se întoarcă mai repede. Nu voia să rămână singură pe furtună.

Pe la cinci, auzi soneria. Lacey avea cheia ei, dar Charlotte crezu că nu și-o găsise pe coridorul întunecat.

Deschise.

Vincent intră imediat, cu Makarov-ul chinezesc în ambele mâini. Bagă țeava între ochii lui Charlotte. Amortizorul făcea pistolul să pară uriaș, ca un tun. Trânti ușa în spatele lui, cu piciorul.

— Sunt Vincent, zise el zâmbind. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Dar, dacă scoți vreun sunet, o să ajungi la Manila fără cap.

Ploaia bătea în parbriz și Toyota lui Lacey era zguduită de uragan. Felinarele din Lockhart și Fenwick se stinseseră și Lacey pătrunse în intersecție în viteza întâi. Dar, în afară de câteva taxiuri care înotau prin potop, străzile erau aproape pustii.

Niciunul din ei nu vorbi mult timp.

— Am vreo șansă? zise Lacey, în sfârșit.

— Dă-mi timp. Lasă-mă să mă gândesc.

— Cât timp vrei? A trecut mai mult de un an de când te

cunosc, yankeule.

Îi sclipeau ochii de lacrimi. Nu era momentul să discute despre asta. Se simțea vulnerabilă după evenimentul stradal. Căutase un refugiu în Keelan.

— Nu-i vorba de tine, ci de mine, zise el.

— Las-o baltă!

Keelan simți deodată o izbitură în cap și o privi uimit. Îl lovise.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că ești un ticălos.

Conduseră restul drumului în liniște. La Aberdeen, cotiră pe Shek Pai Wau și o luară spre nord, către Pokfulam. Mașina înota în băltoace.

— Trebuie să trec pe la mine, înainte să mergem la Mac, zise Lacey. Vreau să văd ce este cu Charlotte. Este îngrozită de taifunuri. Ultima oară am găsit-o rugându-se dinaintea icoanei. Este mai rău decât să ai o pisică.

— Ai dresat-o? zise Keelan, încercând sa dezgheț atmosfera.

— Charlotte este o buna catolică. Nu este nevoie.

— Nu ai suflet rău pentru o englezoaică înfumurată din colonii.

— Dacă nu ai ține mâinile pe volan, te-aș bate până te-aș lăsa lat.

* * *

De la fereastra apartamentului, Vincent văzu Toyota lui Lacey. Nu va fi timp s-o taie în bucăți, își spuse el. Dar avea douăzeci și cinci de gloanțe în încărcător și o să se folosească de toate. Se gândi că o să înceapă cu genunchii.

Bariera către garajul subteran era ridicată și nepăzită. Poate că paznicul plecase acasă înaintea schimbului, din cauza ciclonului. Lacey parcă în spațiul rezervat.

— Vrei să urci? zise ea.

— N-aș vrea s-o revolt pe Charlotte.

Lacey ridică din umeri și se dădu jos din mașină. Afară, ploaia sfârâia ca metalul topit iar vântul vâjâia prin palmieri. Forța uraganului pătrunsese prin tunelele subterane de beton și Lacey își croi cu greu drum până la ascensoare.

Ar putea ca totul să fie complet diferit. Dacă aș întoarce spatele la tot ce mi s-a întâmplat, dacă aș uita de Caroline și Anna, dacă aș uita de Bertolli și de vinovăția mea, atunci lucrurile ar fi altfel între Madeleine Lacey și mine.

Dar, într-o zi, s-ar putea să-mi dau seama că o iubesc la fel de mult ca pe Anna. Într-o zi s-ar putea să vină acasă și să-mi spună că vom avea un copil. Și n-ar fi drept și cinstit pentru mine să fiu în viața, să râd și să iubesc în timp ce ele sunt moarte. Dacă nu pot să mă răzbun pe Bertolli, cel puțin n-o să adâncesc tragedia dându-le uitării.

Telefonul mobil al lui Lacey începu să sune. Îl ridică.

— Cine este?

— John Keelan. Dar tu cine ești?

— Detectiv sergent Kwok. Pot să vorbesc cu inspector Lacey, vă rog? Este urgent.

— A urcat la ea în apartament.

— Spuneți-i să mă aștepte. Cineva a amenințat-o cu moartea. Are nevoie de protecție.

— Cine a amenințat-o?

— Vin într-un sfert de oră. Spuneți-i vă rog să aștepte.

Închise.

Keelan puse receptorul în furcă. Mintea i-o luase razna. Îl întâlnise pe Kwok de câteva ori. Era un tip calm, liniștit. Se întâmplase ceva, mai mult ca sigur.

Șterse aburul de pe geam. În partea opusă a garajului, era parcat un BMW roșu. Citi plăcuța de înmatriculare. RW-163. Ruby Wen i se lăudase odată că plătise o sută douăzeci și cinci de mii de dolari Hong Kong pentru ele.

— Isuse Cristoase.

Se dădu jos din mașina și o luă la fugă. Vântul pătrundea chiar și aici. Parcă ar fi alergat prin nisip moale.

În foaier erau bălți de apă, aduse de vânt. Se întrerupsese curentul electric. Era beznă și ascensoarele nu funcționau. Keelan deschise ușa de incendiu. La fel de întunecat. Urcă pe bâjbâite și auzi pași deasupra lui.

— Lace!

Ușa se deschise la al patrulea etaj. Lacey ajunsese. Nu mai

avea cum să-l audă.

Încercă să fugă, alunecă și se lovi de una din trepte. Înjurând de durere, urcă în grabă. Îi bătea inima să-i sară din piept. BMW-ul însemna ceva. Ce căuta Ruby Wen aici? Sau poate venise cu cineva.

Sau un cunoscut de-al ei îi luase mașina.

Ajunse la al patrulea etaj și deschise ușa de incendiu. Coridorul era înfundat în beznă. Văzu sclipirea luminiței de la chei și o auzi cum încerca să deschidă.

— Lace!

— John?

— Stai, spuse el.

Alergă de-a lungul peretelui. Dacă îi urmărea cineva prin vizor, o să observe.

Îndreptă luminița spre el.

— John?

Îi luă cheile din mână.

Ușa se deschise și cineva din cameră aprinse o lanternă foarte puternică. Orbită, Lace își duse mâna la ochi. Keelan se aruncă pe ușă și dădu cu piciorul. Auzi un zgomot înfundat, ca cineva care destupă o sticlă de șampanie. Ceva se înfipse în perete, la câțiva centimetri de capul lui, asurzindu-l.

Simți o izbitură în cap și leșină. Auzi încă două sunete înfundate. Zăcea împietrit, luptând împotriva amorțelii din picioare. Lanterna era pe podea, cu lumina îndreptată spre hol. Văzu silueta unui bărbat sărind peste el, să iasă pe coridor.

Vincent se așteptase s-o lichideze repede. Forța primei izbituri îi amorțise încheietura și simți cum Makarov-ul îi alunecă din mână. Apoi, tocul lui Lacey îl izbi în coaste. Pară o lovitură, care îi ricoșă în față. Era iute în mișcări și foarte, foarte bună.

Vincent nu era un luptător. Se dădu un pas înapoi din raza lanternei. Înaintă spre el dar, deocamdată, nu putea să-l vadă. Lovi cu piciorul, îngrozit și vârful pantofului nimeri în ceva moale. O auzi țipând și lovi din nou.

Dar apoi lanterna îi lumină fața. Auzi păcănitul înfundat al

Makarov-ului, o dată, de trei ori, și o luă la fugă orbește.

Lacey se ridică. Durerea din genunchi era ca un șoc și lovitura în cap o amețise. Nu știa dacă se putea ține pe picioare. Auzi ușa de incendiu trântindu-se.

Căută lanterna și-l găsi pe Keelan. I se prelingea un fir de sânge pe față. Avea o rană pe frunte, acolo unde îl lovise Vincent cu țeava Makarov-ului.

— Te simți bine?

— Cred că l-am nimerit. Sunt sigur că l-am nimerit.

Se deschiseră ușile pe tot holul. Apăruseră oameni, cu lanterne și lumânări. Glasuri speriate strigau în cantoneză și engleză. Lacey se ridică și lumină coridorul, spre scări. Nu se vedea nici urmă de Vincent.

— Te simți bine? îl întrebă ea din nou pe Keelan.

— Nu pot să-mi recapăt echilibrul.

Îi dădu pistolul. Fata îl verifică la lumina lanternei și-l reîncărcă.

— Stai aici, zise ea.

O săgetă din nou durerea în genunchi. Șchiopăta pe scara de incendiu, sprijinindu-se de perete. Deschise ușa. Văzu pete negre de sânge pe ciment. Se uită în urma lor, proptindu-se cu mâna de balustradă.

Al treilea etaj.

Al doilea.

Deodată, urmele se întrerupseră.

Era în spatele ei.

— Domnișoară Lacey?

Keelan recunoscu vocea Charlottei. Stătea aplecată peste el, cu o lumânare. Se uita îngrozită la pata de sânge de pe cămașa lui.

— Yankeule.

Keelan se sprijinise de perete și se uita la gaura din cămașă cu aceeași oroare și uimire ca și menajera lui Lacey.

— Bună, Charlotte, zise el. Am o problemă, se pare.

Vincent se proptise în colțul scării. Fata se întoarse și-l lumină cu lanterna. Îi rânjea, cu dinții plini de sânge.

Știa instinctiv că o să-i bage mâna în ochi. Se năpusti asupra

ei și se trase, dar genunchiul n-o ajuta. Căzu pe spate, pe scări. Se apucă de balustradă, scăpă lanterna și o auzi strivindu-se de ciment, un etaj mai jos.

Acum se făcuse beznă.

Vincent își căută arma. Lacey se propti de balustradă și se târî în jos, pe scări. Auzi un zgomot înfundat și aschii de ciment o loviră în față. Strigă de durere și mirare.

— Ticăloaso! Acum o să mori! la fel ca Eddie! Este rândul tău să mori, târfo!

Trase din nou, împrăștiind gloanțele în beznă. Lacey se strânse ghem pe ciment, încercând să fie o țintă cât mai mică. Apoi se făcu liniște.

Se târa pe scări, spre ea. Gâfâia, ca un astmatic.

— Vin după tine, târfo. Vin după tine.

Păstrează-ți calmul, Lace. Păstrează-ți calmul și așteaptă-l să vină.

Pipăi balustrada, încercând să se ridice în picioare, fără să se sprijine pe piciorul rănit.

Sudoarea i se prelungea în ochi și-i udase cămașa. Trebuia să nu-și piardă cumpătul. Îl simțea foarte aproape. Câte gloanțe mai avea oare?

Trase din nou.

Glonțul ricoșă pe scară. Își plecă fruntea din instinct și alunecă. I se răsuci glezna și se lovi cu capul de balustradă. Zăcea pe spate, amorțită. Când încercă să-și miște piciorul, țipă de durere. Era complet neajutorată.

Nissan-ul lui Brian Kwok trase lângă bloc. Înșfăcă o lanternă și sări din mașină.

Nu era nimeni de pază și ascensoarele nu funcționau. Când o luă pe scara de incendiu, auzi sunetul înfundat al unei arme cu amortizor. Dew neh loh moh! O găsiseră deja. Își căută pistolul de calibrul 38 în suportul de la spate și împinse ușa grea. Se lipi cu spatele de zidul de beton.

Auzi strigăte deasupra lui.

— Inspector Lacey!

— Brian, fii atent!

O luă la fuga pe scări, urcând câte trei trepte deodată.

Lanterna îl făcea o țintă ușoară. Un voleu îl lovi în piept, dar adrenalina care-i pompa în vene îl propulsa înainte.

Lacey ascultă agonia lui Brian Kwok. Era foarte aproape. Degetele ei pipăiau cu disperare scările, în căutarea pistolului detectivului. Îl auzea pe Vincent. Venise aproape asupra ei.

— O să te ucid. Târfo!

Aeroportul Charles de Gaulle. Paris.

Pasagerii de la clasa întâi coborâră primii din Air France 747, iar bagajele lor aveau prioritate. Lucien se grăbi să treacă prin vamă. O limuzină îl aștepta să-l ducă la hotelul George V din oraș. Fusese un drum lung, obositor și avea programate întâlniri importante pentru aceasta dimineața. Câțiva domni din Marsilia urmau să discute cu el despre importul a ceea ce Lucian numea produse indigene asiatice.

Când fu luat de-o parte de unul din vameși, nu ezită să-și ascundă exasperarea.

— Chiar credeți că este necesar? Îl întrebă el.

Vameșul făcu semn spre valizele sale din piele Louis Vuitton și-l întrebă dacă-l deranja să le deschidă pentru control.

De necrezut. Era aproape miezul nopții și aveau de gând să-l percheziționeze.

— Aveți ceva de declarat, monsieur?

— Bineînțeles că nu, pufni Lucien.

Deschise valiza. Vameșul începu să-i desfacă lucrurile.

— Cu grijă. Cămășile sunt foarte scumpe. Mătase veritabilă.

Vameșul nu făcu nici un comentariu. Era prea minuțios pentru un control obișnuit, se gândi Lucien. Drept cine Dumnezeu îl luau? Alt vameș și doi bărbați în haine simple, cu insigne de polițiști, apărură ca din pământ.

— Ce se întâmplă aici? Pufni el.

— Am fost informați că vom găsi o cantitate mare de droguri, îi explică unul din polițiști.

Chiar îl luau drept dobitoc?

Vameșul examina căptușeala valizelor.

— Pot să plec? zise Lucien.

Unul din polițiști luă cadoul de la Noelle.

— Ce este înăuntru, monsieur?

— Este cadoul pentru ziua mea de naștere. De la mama.

Începu să-l despacheteze.

— Ce faceți?

Polițistul continua către el:

— Doriți să-l deschideți dumneavoastră?

— Nu până la ziua mea, zise Lucien, spre amuzamentul unuia din vameși.

Cul de vache! Lucien se uită la ceas. Oricum, acum era ziua lui deja. Îl smulse din mâna polițistului și începu să-l despacheteze.

— Este absurd.

Înăuntru era o cutie mare, sculptată, din tec. O deschise. Și găsi două obiecte. O casetă audio de șaizeci de minute. Și un

săculeț de plastic sigilat, marcat cu numerele 999, care conținea, după aprecierea lui Lucien, vreo șapte sute de grame de heroină pură.

Era o cameră mică, pictată în verde închis. Doi detectivi stăteau de partea cealaltă a biroului. Conținutul bagajelor lui Lucien era împrăștiat pe masă și pe podea. Doi vameși sfâșiau căptușeala valizelor și hainelor, căutând compartimente ascunse.

Doar n-ar fi fost atât de prost să transporte drogurile cu mâna lui, ca un voyou!

În mijlocul biroului se afla un mic casetofon. Lucien auzi vocea mamei sale.

Îmi pare rău, Luc. Știu că atunci când vei asculta această înregistrare, o să mă urăști. Dar sunt sigură că este mai bine așa. Ai avut treizeci și trei de ani să te hotărăști ce să faci cu viața ta. Acum ai ales. În tot acest timp, l-am privit pe omul iubit cufundându-se în infern. Și nu vreau ca tu să urmezi aceeași cale.

Cineva mi-a spus odată că într-o zi va trebui să aleg între sângele meu și inima mea. Cred că acum am ales. Îți imaginezi probabil că te-am trădat. Dar nu este trădare, dacă este vorba de dreptate. Nici n-ar putea să fie. Nu te las să ruinezi alte vieți pentru binele tău personal, așa cum a făcut el. Ceea ce faci tu este rău, Lucien. Trebuie să înțelegi acest lucru. Când erai mic, te pedepseam și-ți dădeam o lecție de viață. Acum trebuie să te pedepsesc din nou. Îmi pare rău. N-am avut încotro. Te iubesc. Luc.

Înregistrarea se încheia.

Cei doi polițiști îl priveau fix.

— A fost o înscenare, zise Lucien. Nu știam ce era în pachet. Caseta o dovedește.

Polițiștii zâmbiră cu subînțeles. Unul din ei scoase caseta și o băgă în buzunar. Lucien bănuia că n-o s-o mai vadă niciodată.

Pokfulam.

Tyler urmărea echipajul ambulanței care căra cadavrele. Ploaia bătea în zidurile de beton și se scurgea în râuri pe străzi. Doamne Sfinte, ce an!

Forța vântului deschise ușile foaierului. Alergă afară și se băgă în mașină.

Lacey stătea lângă volan, înfășurată într-o pătură. Era rănită pe obraz de la cimentul care sărise din trepte și tremura.

— La dracu'! exclamă Tyler.

— N-am știut că era rănit, spuse Lacey.

— Oricum n-ar fi contat, Lace. Charlotte a chemat imediat ambulanța. Au ajuns cât de repede au putut.

— Aș fi putut să stau cu el.

Tyler văzu alți doi detectivi alergând la mașinile lor. Ce noapte împuțită. În toate privințele.

— Te duc la spital, zise el.

— Aș fi vrut să stau cu el.

— Ai acționat din instinct. Și eu aș fi făcut la fel.

Mașina fu zguduită de vânt.

— Ce s-a întâmplat pe scări?

— Brian mi-a salvat viața.

Bietul Brian. Cineva trebuia să-i anunțe familia. Isuse Cristoase. Eu voi fi acela; este mai bine așa.

— Am crezut că o să mor. Stătea aplecat asupra mea, în beznă. Și apoi a căzut peste mine.

— Cine l-a împușcat, Lace?

— Keelan. L-a împușcat lângă apartamentul meu. Dar a fugit pe urmă.

Tremura din cauza șocului. Trebuia s-o ducă mai repede la spital.

— Este O. K., Lace, zise el.

— Credeam că n-o să mai moară.

Puse capul pe umărul lui. Credea că o s-o vadă plângând. Dar nu, Lace era prea dură.

Taifunul întorsese spatele Hong Kong-ului, luând cu el ceața și poluarea și lăsând un aer proaspăt, curat. Cerul era albastru, limpede. Din balconul ei din Pokfulam, Lacey vedea la orizont niște insule pe care nu le mai zărise niciodată. Un avion se îndrepta spre Macao și un petrolier își croia drum către port.

Charlotte îi deschise lui McReadie și-l pofti în balcon. Se așeză lângă nepoata lui, dar ea nu-și ridică privirile și nici nu

vorbi. Un timp, rămaseră în liniște, privind marea.

— Mac, zise Lacey, după o clipă, care i se păru o eternitate.

— Lace.

— Trebuie să te întreb ceva. În legătura cu Ruby.

McReadie se încordă.

— Ce-i cu ea?

— Te plăcea?

— Isuse Cristoase!

— Trebuie să știu, unchiule Mac, zise ea pe un ton sec.

— Ce fel de întrebare mai este și aceasta? Bineînțeles că nu!

— Când Keelan s-a întors de la Bangkok, mi-a spus că Ruby i-a declarat că tu ești ochii și urechile lui Eddie în Arsenal Street. Și că așa a reușit să scape după ce am emis mandatele de arestare. Fusese informat.

— Ruby Wen era o mitomană; Dumnezeu să-i odihnească sufletul păcătos.

— O. K. Keelan m-a pus să jur că o să păstrez secretul. N-am mai spus nimănui. Nici eu, nici el.

— N-ai decât să spui cui dracu' vrei. Adevărul este că am o mulțime de dușmani, Lace. Un polițist este o țintă sigură întotdeauna.

— Știi ce se întâmplă cu Keelan? zise Lace. Și-a pierdut ținta. Când îți pierzi ținta, nu mai ai încotro să te duci. Și, în momentul acela, devii cinic și iei bani. Nu neapărat pentru tine, ci ca să dovedești ce putred este sistemul. Este un fel de răzbunare. Dacă nu mă lasă să salvez lumea, o s-o fac și mai ticăloasă.

— Nu vezi realitatea, Lace.

— Dacă stai să cântărești lucrurile, cred că ar fi trebuit să accepte banii, nu-i așa?

— Isuse!

— Hai, spune! legea nu-l poate doborî pe Bertolli. Și nu-i poate reda lui Keelan soția și copiii. Nu poate să-l răsplătească pentru ce a făcut.

McReadie oftă. Nepoata lui era atât de idealistă.

— Odată, am luat și eu niște bani, dar nu de la Eddie Lau. De la unul din dușmanii săi. Am făcut-o ca să-i întind o cursă și

dacă n-aș fi luat banii, tipii implicați n-ar fi crezut ce le spuneam.

— Și ce s-a întâmplat cu banii?

— I-am donat spitalului de copii.

Știa că nu-l credea. Asta era problema cu adevărul. O minciună bună părea întotdeauna mai plauzibilă.

— Cristoase, Lace, n-am fost eu acela care l-a prevenit pe Eddie Lau că va fi arestat.

— Atunci cine?

— Isuse, Lace. Lasă-l să se odihnească în pace. De-abia a murit.

Lacey îl întreba după un timp.

— Brian?

— Tyler m-a sunat azi dimineață. Soția lui Brian știa de mult. Poate că Eddie îl șantaja cu ceva. Nu cred că lua bani. Ce dracu', doar știi că oameni ca el trăiesc ușă-n ușă cu triadele. Nu ne imaginăm la ce presiune sunt supuși. Nu uita că ți-a salvat viața.

Se ridică.

— Cred că este mai bine să mă duc la serviciu. Ia-o ușor, o sfătui el.

Dar se răzgândi și se întoarse.

— Ești atât de inflexibilă, zise el.

— Îmi pare rău. Mac. Trebuia să te întreb.

— Spune-mi un lucru. Keelan a crezut-o pe Ruby Wen?

— Nu.

— Vezi? Te poți baza mai mult pe prieteni, decât pe familie.

* * *

Lacey stătea pe balcon și privea valurile oceanului, această inimă albastră, vie, a globului. Dincolo de orizont, se întindea o lume în continuă schimbare.

O să treacă peste acest șoc, o să se întoarcă la serviciu și o să-și vadă de treabă; dar, în următorii doi ani, vor pleca alții, o diaspora a răului, care se va întinde în Europa, Australia și S. U. A. Triadele erau o plagă nouă pentru vest, dar existau de mult. Tentaculele lor se vor întinde asupra tuturor. Și, la fel ca și corupția, erau periculoase nu prin prezența lor, ci prin

faptul că se răspândeau cu o viteză uluitoare.

— Ah, John, murmură ea.

Acum plătise suficient pentru suferința familiei sale.

Bangkok.

O thailandeză tânără și frumoasă ieși din dormitor cu un vas de argint. Era acoperit cu un prosop și emana un miros oribil.

Noelle deschise ușa. Baptiste zăcea în pat. Era sincer șocată de cum arăta. Buzele lui aveau culoarea ficatului crud și carnea i se topise de pe oase. Semăna cu o grămadă de cartilagii acoperite de o piele ca de pergament.

Țigările erau pe masă, lângă pat.

— Noelle.

— Bună, Baptiste.

— Credeam că n-o să vii.

Se așeză pe scaunul de lângă el. Camera mirosea a moarte și jaluzelele erau trase. Își aminti cum îl cunoscuse pe acest bărbat, în holul hotelului Constellation, din Vientiane. Fusese cea mai romantică și amețitoare apariție pe care o văzuse vreodată.

Deci așa se sfârșește totul.

— Îmi aprinzi o țigară? zise el.

Luă pachetul de Gauloises – la vârsta lui, aproape de moarte; schimbase din nou țigările – Dumnezeu știe de ce. Scoase una din pachet, i-o aprinse și i-o băgă între buze.

— Este grozav, zise el cu glasul stins. Acum pot să fumez cât vreau. Nu mai contează.

— Lucien mi-a spus că vrei să mă vezi.

— Ești încă soția mea, Noelle. Te-am iubit întotdeauna, mai mult decât orice pe lume. Am vrut să fiu cu tine până în ultima clipă.

— Știi, Baptiste, este foarte trist. Nici măcar nu mă cunoști.

— Te cunosc de când mă știu.

— Vorbește romantismul din tine. Te agăți de aceasta poveste de dragoste și încerci să-ți alimentezi acea parte din tine care nu este mică, egoistă și depravată.

— Îmi alini întotdeauna ego-ul.

Începu să tușească și ceru vasul de argint. Tânăra

thailandeză pe care o văzuse Noelle ieșind din dormitor, apăru să-l îngrijească. Îl ținu de cap și-l ajută să tușească. Baptiste scuipă flegmă și sânge.

Când termină se întinse epuizat, incapabil să vorbească.

— Am niște vești pentru tine. Este vorba de Lucien. A fost arestat.

Baptiste tresari. Văzu frica în ochii lui gălbui. Reuși să vorbească abia după câteva încercări.

— Arestat?

— A încercat să treacă prin vama aeroportului Charles de Gaulle, șapte sute de grame de heroină.

— Imposibil.

— Nu este imposibil, mon cher.

Se aplecă să-i șoptească la ureche.

— Eu am făcut să fie posibil.

O privi fără să înțeleagă.

— Tu?

— Toată viața am încercat să-l protejez de tine. Dar este la fel de lacom. Nu-i ajunge o viață normală, decentă. Mult timp m-a ascultat, ca să-mi facă plăcere, dar lăcomia există în adâncul sufletului său. Poate că ar fi fost mai bine să se fi născut într-o familie săracă, să nu se simtă tentat.

— Ce-ai făcut? gemu Baptiste.

— L-am distrus. Baptiste. Dumnezeu să aibă mila de sufletul meu. Mi-am distrus propriul copil. A trebuit s-o fac. M-am măritat cu diavolul și n-am suportat să zămislesc încă unul.

Clătină din cap, uluit.

— Acum mă mai iubești, Baptiste?

Simțea ochii lui gălbui ațintiți asupra ei, în timp ce se îndrepta spre ușă.

— La revedere, Baptiste. Sper să ai o moarte blândă. O să mă rog pentru tine.

Apoi plecă, închizând încet ușa în urma ei.

Spitalul Queen Mary, Pokfulam.

Lacey îi întinse o sticluță sigilată, cât degetul ei. Înăuntru, se afla o bucată diformă de metal.

— Am rugat chirurgul să-l păstreze, zise ea, în caz că ai de

gând să faci colecție.

— Colecție?

— Vrei să spui că nu le-ai păstrat pe celelalte?

Îi venea greu să vorbească. I se umflase limba și i se uscase gura. Îl durea capul, iar canula îi gâdilă nasul. Efectele ultimei doze de morfină începeau să slăbească și fiecare respirație era o adevărată agonie.

— Pleacă de aici, Lace.

— Voiam să-ți aduc flori, dar m-am gândit că prietenii și colegii tăi de serviciu vor face haz de tine. Îți plac strugurii?

— Nu.

— Bun. N-am găsit decât de plastic. Cei adevărați sunt trufandale.

— Nu vreau decât. Niște Wild Turkey. Și să fiu lăsat să mor în pace.

— Numai cei buni mor tineri, yankeule.

Îi căută mâna pe pat, dar brațul lui drept era perforat de un cateter.

— O să te faci bine, murmură ea.

— Nu de unul singur.

— Bineînțeles, nu de unul singur.

Îi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Acum ai fost împușcat în locul altcuiva. Crezi că ai egalat conturile, John?

— Nu. Știu.

— Nu crezi că este timpul să renunți la povara ta? nu le-am cunoscut niciodată, John, dar erau familia ta și le-am iubit. Gândește-te la asta. Dacă s-ar fi întâmplat exact invers. Ai fi vrut ca Anna să se tortureze toată viața ei, din cauza ta?

— Dar nu a fost invers.

— Atunci dă-mi voie să-ți dau un exemplu mai concret.

Ridică sticluța și o scutură.

— Acest glonț îmi era destinat. Însă tu ai intrat pe ușă și te-ai pus în calea lui. Dacă ai fi murit, mi-aș fi petrecut tot restul vieții hărțuită de acest gând. Nu cred că aș mai fi fost vreodată capabilă să zâmbesc. Asta ai fi vrut?

Keelan zâmbi cu mare efort.

— Da, zise el.

Lacey îi spuse după o clipă.

— Bun, și acum vreau să strângi din dinți, pentru că o să-ți smulg bandajele cu unghiile.

De data aceasta râse, dar îl săgetă durerea și gemu.

— La dracu'! zise el, după ce trecu criza.

Când deschise ochii, o văzu pe Lacey plângând.

— De ce plângi? Doar pe mine. Mă doare.

— Încetează, te rog. Nu vreau să te apuce iarăși criza. Nu uita că ești unul din tipii cei buni.

Keelan închise ochii. Unul din tipii cei buni. Pentru o clipă, se văzu din nou în bucătăria casei sale din Berkeley, California, unde își hrănea fiica. Ploua. Anna era în altă camera, dar își amintea că o strigase și spusese că fetiței nu-i plăcea piureul de dovleac.

Se ridică, exact când fereastra bucătăriei se făcu țăndări.

Iartă-mă, zise el beznei din spatele ochilor lui. Iartă-mă că am adus aceasta nenorocire în viețile noastre. Îmi pare rău, Anna. Îmi pare rău, Caroline, că ți-am distrus viața înainte să fi început.

Îmi pare rău că n-am putut nici măcar să-mi iau la revedere de la voi.

— Încetează, repetă Lacey. N-a fost vina ta.

— Chiar crezi că merit efortul?

— Nu prea. Probabil că mi-am pierdut mințile.

Lacey se aplecase peste el. Îi simțea parfumul. Se dăduse cu ruj și se machiase pentru el. Era obișnuit cu expresia ei împietrită, ușor batjocoritoare, pe care și-o lua la serviciu, dar acum fața ei era cuprinsă de tristețe și îngrijorare pentru el. Se simți deodată copleșit. Viața îmi oferă o a doua șansă, se gândi el. Sub forma acestei detective de la omucideri.

Cred că asta înseamnă ceva.

— Vino aici, murmură el.

Lacey se aplecă peste pat. Era îmbrăcata într-o bluză de mătase și-i zări marginea sutienului negru de dantelă.

— Cheamă asistenta.

— Te doare atât de rău?

Clătină din cap.

— Am nevoie de o lingură rece.

Urmări privirea lui și se ridică.

— Charlotte avea dreptate în privința yankeilor.

— Ce mai face. Charlotte?

— A aprins o lumânare pentru tine la catedrală. Și se roagă mereu pentru sănătatea ta.

— Martirii îi excită întotdeauna pe catolici.

— Iar tu ești un obraznic.

Se uită la ceas.

— Trebuie să mă duc la serviciu, să asist la interogatorii și să număr cadavrele.

Îl sărută tandru pe buze.

— Mai ai nevoie de o lingură rece?

— Acum. Este prea târziu, îi zâmbi.

— Mă întorc deseară. Daca nu mai poți să suporți, o să vedem ce este de făcut.

O privi cum își pune geanta pe umăr și se ridică să plece. O strigă. Lacey se întoarse în prag.

— Nu pot. Să le uit.

— Nici nu trebuie, zise ea. Nu ți-am cerut niciodată așa ceva.

— Atunci ce să fac?

— Nu te pune nimeni să alegi, John. Nu trebuie să renunți la ele. Nu vreau asta. Dar viața ta nu este o cutie sigilată. Este loc și pentru mine. Și mă mulțumesc cu ce-mi oferi.

Ezită.

— Apropo, îți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai salvat viața.

După ce plecă, contempla mult timp tavanul alb, lăsându-și mintea să zboare. Pentru prima oară plutea pe o mare calmă, fără furtună și știa că mâine s-ar putea să fie totuși o zi luminoasă.

SFÂRȘIT

1 Boul (engl.) – (n.t.).
2 Brigada de Delicte Grave (engl.) – (n.t.).
3 Stâlp roșu (engl.) – (n.t.).
4 Trei Degete (engl.) – (n.t.).
5 Muntele de aur (engl.), numele asiatic al Californiei. – (n.t.).
6 Boul (engl.) – (n.t.).
7 Ceapa (engl.) – (n.t.).
8 Șaptele de aur (engl.) – (n.t.).
9 Cel mai bun atlet chinez (engl.) – (n.t.).
10 Biroul de Narcotice (engl.) – (n.t.).
11 Bețigașe cu care mănâncă chinezii. (engl.) – (n.t.).
12 Evantaiul alb de hârtie. (engl.) – (n.t.)
13 Călugăr sărind peste zid. (engl.) – (n.t.).
14 Boul (engl.) – (n.t.).
15 Provoacă o scleroză rapidă. – (n.t.).
16 Curcan sălbatic (engl.) – (n.t.).
17 Strada scării (engl.) – (n.t.).
18 Muntele de Aur (engl.) – (n.t.).
19 Sloi de gheață. (engl.) – (n.t.).
20 Era fotografia lui ca deținut, făcută când fusese arestat. – (n.t.).
21 Valea Fericită (engl.) – (n.t.).
22 Asociație între numele ei – Ruby – rubin și cel al calului Lucky Gem – piatră prețioasă norocoasă (engl.) – (n.t.).
23 Maestrul tămâiei (engl.) – (n.t.).
24 Bogat din naștere (engl.) – (n.t.).
25 Cap de dragon (engl.) – (n.t.).
26 Fraieri (fr.) – (N. T.).
27 Brigada thailandeză antidrog (engl.) – (n.t.).
28 Filiera Franceză (engl.) – (n.t.).
29 În engleză „cock” înseamnă și cocoș și organul sexual masculin. – (n.t.).
30 Papagali – (n.t.).
31 Centrul Antidrog (engl.) – (n.t.)

32 Fără tine (engl.) – (n.t.)
33 Brânză de Hong Kong (engl.) – (n.t.).
34 Casa celor o mie de poponari (engl.) – (n.t.).
35 Sanda de iarbă (engl.) – (n.t.).
36 Floricica (engl.) – (n.t.).
37 Casa de economii și împrumuturi „Dragonul Alb” (engl.) – (n.t.).
38 Numai pentru personal (engl.) – (n.t.).
39 Joc de cuvinte în engleză: rock – gen de muzică și piatră – (n.t.).
40 Lacey de gheață (engl.) – (n.t.).
41 Dragonul parfumat (engl.) – (n.t.).
42 Baie japoneză – (n.t.).
43 Mica Italie (engl.) – (n.t.).
44 Spălări de câini la domiciliu (engl.) – (n.t.).
45 Democrație (engl.) – (n.t.).
46 Maimuța (engl.) – (n.t.).